

2012-01-02

Minden lelkes (és kevésbé lelkes) olvasónknak Boldog Új Évet Kívánunk!

Idei évet mindjárt zöld dolgokkal kezdjük, és mindjárt egy nem-mindennapival!

Történt pedig az, hogy vettünk salátának valót. Mégpedig salátát, meg minden más zöldséget. De persze szokás szerint nem volt rá idő. Mindig azt mondtuk, hogy akkor majd holnap! Ez egyébként is egy ősi török szokás... :)

Aztán teltek-múltak a napok. A salátához valók pedig kezdtek elfogyni. Kivéve a répa, az valahogy hónapokig bírja a gyűródést. No meg a saláta. Azt valahogy nem értettük, miért van még mindig olyan jó állapotban. Azért örültünk neki, nem panaszkodtunk. :)

De végül csak eljött a nap, amikor a bicskás bácsi benézett a hűtőbe is, hogy a salátát feldarabolja. Nyamnyam. No, akkor aztán kiderült a titok! Hát a salátánknak gyökere van!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Salátára fel!"][/caption]

Bizony. Ki tudja, milyen megfontolásból, a közértben úgy láttán egyszerűbbnek (és gazdaságosabbnak), ha a saláta mellé odaadják még a cserepet is (műanyagot). Nemcsak a gyökerét, meg a földet, hanem úgy az egészet mindenestől. Már csak egy kaspó hiányzik, és kitehetjük az ablakba. Lenne egy salátánk, árnyékolónak.

Bár ahogy elnézem, egy átültetés azért ráfért volna...

Csakhogy győzött az éhség! A salátát lefejeztük. Nem lett belőle napfogó-árnyékoló. Helyette finom olívaolajos-sajtos-fűszeres salátánk lett. Nyumnyum.

2012-01-03

Márpedig egy török lakásban semmi nem maradhat díszítés nélkül!

Azt hiszem, egy igazi, vérbeli török háziasszony legnagyobb rémálma, ha a lakása (pláne a konyha!) unalmas, egysíkú, vagy még rosszabb esetben dekorációmentes. Hiszen az valahogy nem lesz törökös, nem lehet megmutogatni a szomszédoknak (képzeld Ayşe! Még nyolcszáz csipkét vettem a hűtőhöz, és még itt van ez is a tetejére!). És mindez akkor valahogy rettentő unalmas lesz. Az ember nem is akar többé a konyhában dolgozni, bármennyire is helyesek a szépfiúk a romantikus TV-sorozatokban...

De szerencsére nincs miért aggódniuk a török háziasszonyoknak! Mert a piacokon bőségesen különböző hasznos és fontos dolgokkal, amelyek elengedhetetlenül szükségesek a konyhába. És persze lehetőség szerint csipkések is! :)

Ha viszont nem találunk megfelelőt (mert mondjuk a horgolt hattyú mellett nem fér meg a gyöngyből fűzött teknősbéka), akkor számtalan szakkört találni a TV-ben, no és persze ott van a Facebook is, ahol naprakészen értesülhetünk arról, hogy mi a trend a mikro tetejére, és hol lehet beszerezni.

A fenti képen cukortartó látható, amelyek nem ám a szekrény mélyén vannak (ott más fontos dolgok laknak), hanem szem előtt. Így aztán nagyon fontos, hogy ne egy unalmas és ronda kupak legyen az üvegen, hanem valami olyan, ami ... hm... életet hoz a konyhába. Igen, a tyúkok és a babák a kupak fontos részei! :)

Aaa

2012-01-04

Az isztambuli Fűszer bazár mögött bújuk el a rejtélyes, és titkos, és hatalmas, és zizegő, bizsegő, búgó, múgó mobil bazár.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Mobil bazár"][/caption]

Isztambulban a Fűszer bazár mögötti dzsungelben járva eszünkbe se jutna, hogy egy ekkora hatalmas épület mellett haladunk el. Pedig még az úrből is látszik! Főleg, hogy ma már olyan technológia van, hogy a katicabogár pöttyei is látszanak az úrből... :)

Pedig ahogy a keskeny kis utcában kerülgetjük Isztambul lelkes és hangos hangosságát ott rejtőzik az egyik kapualjba a mobil bazár. Tipikus isztambuli elektromos bazár: kívülről csak egy kis boltnak tűnik. Aztán amikor bemegyünk, akkor derül ki, hogy 6 emelet magas bevásárló központ. Na az aztán pedig tényleg tele van kis boltokkal.

Itt pedig minden kapható, ami csak egy kicsit is kapcsolódik a mobil telefonokhoz. A törökök egyébként is imádják a telefonokat, amivel egyszerre tudnak minden ismerőssel beszélni miközben a szociális hálón megosztják mit is beszéltek meg éppen az imént.

Úgyhogy nem az az érdekes, hogy ilyen nagy ez a mobil bevásárló csarnok, hanem hogy miért ilyen kicsi. Pedig a válasz egyszerű: nem csak egy van belőle!

Mint a kebab árusok (még ha nem is olyan sűrűn) Isztambult behálózzák a mobil kütyüket áruló boltok, mint valami titkos szekta tagjai, akik ott figyelnek mindenhol. Így látva el a törököket cserélhető tokokkal, töltőkkel, táskákkal, tartókkal, és csomó minden mással, amire biztosan nagy szükség van.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mobil bazár"][/caption]

Érdekes a fenti kép jobb felső sarkát is megnézni, ahol a Cin dűnyasi felirat van. Ez ugyanis azt jelenti, hogy Kína világa. Azaz abban a boltban garantáltan csak kínai minőséget fogunk találni, nem pedig valami vacak nyugatit. És még abban is biztosak lehetünk, hogy na ott aztán tényleg mindent megtalálunk, aminek csak kicsit is köze van a mobil telefonhoz (meg olyat is, aminek egészen biztos nincs).

2012-01-05

A vörös tanga néphagyomány kitárgyalását folytatjuk, immár fényképpel! :)

Visszaértünk Isztambulba, és ahogy a blog közönsége kérte, íme a fénykép:

Az új év azért elmúlt közben, így az üzlet nagyon kihalt volt. Ráadásul maradt még pár tonna piros csipke, ami most kedvező áron megvásárolható. Ha valaki tudja, hogy az elkövetkező 360 napban nem fog az alakja jelentősen változni, akkor érdemes most beruháznia rá. Még 4 havi részletfizetést is kaphatunk, ha 10 líránál drágább alsó-felsőneműt választunk. De szigorúan csak a vörös színből.

Külön érdekesség, hogy bár a Szilveszter eltelt, de a Karácsony még nem. Az majd hétvégén lesz. Az utcákon pedig még mindig találni mikulás, karácsonyfa és lámpa árusokat. Bár a számuk jelentősen megcsappant. Több lámpát találni azokban az üzletekben, ahol dekorációnak használják őket. No és persze a Taksim téren is van egy hatalmas karácsonyfa, és sok sok lámpa az önkormányzat jókívánásaival. De azért ez is gondosan elrendezve, nehogy valaki belekössön, hogy mit keres egy katolikus karácsonyfa Isztambul közepén. Az kérem nem fa, hanem csak sok sok gömb egymásra halmozva! :)

[caption id="attachment_3672" align="aligncenter" width="500" caption="Majdnem Karácsony"][/caption]

Úgyhogy miközben ti visszamentetek dolgozni az újévi multságok után, mi is ezt tettük. Csakhogy mi most vagyunk a két ünnep között. :) Vár még ránk a karácsony. :) Meg a süteménysütögetés. :)

2012-01-06

Ő Rumli, az első blog-turista.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli"][/caption]

Egy új szereplő érkezett a blogba, a neve Rumli. Ő az első blog-turista, ki jelenleg Isztambulban tartózkodik. Előre láthatóan kb. fél évet, majd reményeink szerint halad tovább más területekre is. Vagy ahogy Zoltán fogalmazott: "szívesen beszélgetne Cserrel a svéd nevelésemélet modernizációs folyamatairól, különös tekintettel a a nagyvárosok migránsai által felkeltett kihívásokra, vagy Izmirrel a narancsligetek illatáról és a Többi, és a többi".

Ebből már ki is találhattátok, hogy Rumli gazdája Zoltán. De lehet, hogy fordítva van, és még Rumli hosszútávú nyaralásra ment, addig otthon hagyta Zoltánt, hogy vigyázzon a lakásra, és a részvényekre. :)

Rumli nagy történelem rajongó, így megnézzük vele Isztambult, ti pedig vele együtt tudtok majd izgulni, hogy vajon honnan fognak a biztonsági őrök kidobni minket, amikor Rumli..nos tényleg rumlit fog okozni... :)

Ezzel együtt Rumli útbeszámolóit talán egy újabb adalékot adnak nektek Isztambul és a török kultúra megismerésére, és egy újabb szemszögből (mégpedig 10 cm-es magasságból) láthatjátok ezt az egyedülállóan színes várost! :)

2012-01-09

Hát mégis eljött a tél. Tisztára olyan, mintha január lenne...

Az emberek ha Törökországra gondolnak, akkor legtöbbször így képzelik el:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Çıralı (Antalya) by canmom (Carrie)"][/caption]

Pedig ez a kép is Törökországban készült:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tájkép Erzurum és Trabzon között by Avdeev Max"][/caption]

Pedig Erzurum tartományban sokszor már akkor leesik a hó, amikor Magyarországon sokan még egy nyárutó-nyaralásra indulnak, szeptemberben. Úgyhogy mire eljön a tél, addigra nem a kocsikat és a traktorokat kell a kiásni a hó alól, hanem a házakat.

De mindebben nincs semmi különös, mert minden évben így zajlik. És igen, ott minden évben felkészülnek a télre, van hókotró, hólapát, stb..

Most viszont Isztambul fele közelít a hideg idő, gyorsan kiküldtek oda pár riportert, hogy nézzék meg, milyen is az igazi január. Mindjárt találtak is -25 fokot, meg rengeteg jégcsapot.

Bár jégcsap Isztambulban is lesz majd, ha elér ide a hideg, de azért biztonság kedvéért a lelkes média jó sokat bemutat Erzurumból. Úgy látszik a hó már kicsit unalmas volt. Szerencsére a kedves riporterek gondoskodtak a mi szórakoztatásunkról is, így néhány járókelőnek feltették az ilyenkor szokásos csodakérdésüket:

- ... és nem fáznak? - kérdezi a riporter, akin látszik, hogy nincs túl sok ötlete a sapka használatával kapcsolatban. Inkább csak látott egy fotót róla, és gondolta, hogy jó lesz ez majd valamire...

-....- néz nagy szemekkel a jól felöltözött járókelő. A fejében próbálja megemészteni a kérdést, mintha éppen azért kérdezték volna miért nem rózsaszín pöttyös a hó? majd hirtelen ötlettől fogva rávágja: - dehogynem!

- És mit csinálnak ilyenkor? - próbálkozik a riporter bővíteni a téllal kapcsolatos ismereteit, amelyeket akár egy sorba is lehetne írni...

-....- hősünk úgy érzi magát, mintha az iskolai tanárja feleltetné, aki valami nagyon ravasz beugratós kérdést talált ki. Úgyhogy megpróbálkozik egy bizonytalan válasszal: - fűtünk! - majd jó gyorsan elmenekül a képből.

A tél majd egyszer elér Isztambulba is. Állítólag kedden itt lesz. A média minden esetre már

felverte a sátrát a Sariyer városrész hegyei között, hogy amint megérkezik az első hópehely, mindjárt élőben tudják közvetíteni. Majd pedig - mint minden évben - Ali is ki fog menni, hogy keressen egy befagyott patakot, meg egy botot, amivel tudja majd piszkálni. Ő állítólag délről származik, ahol sose látott még telet (leszámítva az utóbbi 20 évet, amikor is mindig ő kereste a jeges patakot), de olyan hírek is vannak, hogy egyenesen Kenyából importálta a TV, hogy így legyen még inkább lélegzetelállító a közvetítés.

Közben Törökország déli részein is bezártak a strandok. Pedig milyen jó nagyon a hullámok...!

[caption id="" align="aligncenter" width="520" caption="Hullámzó tenger+turisták+kutya (Forrás: Hürriyet)"][/caption]

Ahol ilyen látványosság van, mindjárt összegyűlnek a turisták (). Ahol pedig turisták gyűlnek, ott mindig van egy kutya, aki fittyet hány a veszélyre, és odamegy, hátha lehet valamit enni (ennek van egy olyan verziója is, ahol valaki megy oda, hátha lehet valamit eladni).

2012-01-10

Sziasztok! Rumli vagyok, és most érkeztem Isztambulba! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli a Boszporuszon"][/caption]

A fene egye meg, én mindig csak a csomagban utazom! Csak onnan tudtam meg, hogy a repülőn vagyunk, hogy elkezdtem mindenféle dülöngélni. Még jó, hogy nem ettem! Bár ahogy utólag elmondták, a repülőn akkora adag ebédet adtak, ami még az én orromnál is kisebb. Úgyhogy mindegy is lett volna...

Azt mondták, muszáj a csomagban elbújnom, mert a stewardessek frászt kapnának, ha meglátnának egy tigris repülőn. De azért kaptam egy kisebb lukat, ahol végül is sikerült kimásznom a táskából, hogy mégiscsak kinézzek az ablakon. Eddigre már kezdtünk leszállni, és a személyzet is lecsatolta magát valamelyik jól odacsavarozott székhez, így egy kicsit szabadon tudtam nézelődni. Nem semmi látvány tárult elém...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul madártávlatból"][/caption]

Ameddig a szem ellát, csak ház, ház, ház és ház... Vagy pedig víz, hiszen ott a tenger! Meg amott is! A kettő között pedig ott a Boszporusz, de még annak is van egy kunkori kis ága. Annak valaha Arany-szarv volt a neve. Ma már inkább a "10cm-ig se látunk le öböl" jobban megfelelne. A törökök ezért inkább csak egyszerűen Szarvnak, Haliç-nak hívják. Uganis mögötte terül a Kâğıthane, magyarul Dobozváros, ami Isztambul ipari területe volt. Mára már persze az ipar is jócskán megnőtt, így az igazán komoly gyárak messzebb vannak, a város határán. Összesen pedig 39 kerület van!

Tehát ez egy hatalmas város! Főleg egy olyan kis állatnak, mint amilyen én vagyok. Bár azért a fogaim és karmaim nagyok, ne gondolja senki se, hogy megijedek bárkitől is! De azért jó lenne, ha nem gyalog kellene hazamenni a város határából!

Mekkora is Isztambul? Rajzoltam nektek egy térképet, hogy jobban átlássátok.

Összehasonlításként ott a Balaton és Budapest is.

[caption id="attachment_3692" align="aligncenter" width="300" caption="Az utolsó erőd - A Fal vége, kilátás a Héttoronyból"]Isztambul - Magyarország aránya

Mérete tízszerese Budapestnek. Igaz, hogy ebből sok a hegy és az erdő. Viszont a lakott területek mindegyike többszintes, belvárosi típusú ház. Repülővel csak 120 km, míg kocsival akár 200 is lehet, mire eljutunk egyik feléről a másikra. Középen, a Topkapı palotánál állva, ahol Európa véget ér, onnan már csak 40 km az ázsiai oldal, és már ki is jutottunk a városból (hogy aztán egy másikba jussunk mindjárt). Míg mögöttünk 120 km-t tart az európai oldal.

Azt mondják, ezt az utat nem igazán lehet megtenni padlógázzal, csak padló dudával. Ezt még nem tudom, hogy csinálják... Talán ráállnak a dudára, és ugrálnak rajta?

Közben leszálltunk. Jobban sikerült, mint az ebéd. Még végére sem értünk a kifutónak, de

már is dugóba kerültünk. A kapitány mondta is, hogy megérkeztünk Isztambulba. Kár, hogy a repülőn nincs duda...

Alighogy kinyitották az ajtókat, már is megérzetem Isztambul illatát: valahol kebabot sütnek! Nyamnyamnyam. Persze nem lehetett csak úgy odarohanni. Megint gondosan el kellett bújni a táskába, nehogy lepecsétljenek.

Úgy hallottam hatalmas tömeg van. A törökök nem sietik el a hazautat. Vagyis sietnek, de előtte mindenképpen bemennek a Duty Free-be, hogy televásárolják magukat kozmetikumokkal, csokikkal, és minden mással, amit csak találnak. Érdekes lehet úgy sietni, hogy közben az ember még kényelmesen végigpróbálja a kínálatot. Közben halottam, amint 1-2 török lány a telefonban mondta miközben az arcfestéket próbálgatta: - Jaj Apu, hosszú a sor az útlevelellenőrzésnél!

Végre kijutottunk a levegőre! A szabad, tengeri sós levegőre! Melybe fűszeresen vegyül a mindent átható kebab illata...

Innen taxival mentünk. Azt mondták, kalandos a taxizás, de én majdnem elaludtam közben. Nem volt semmi izgalmas a vezetésben. És csak 15x dudáltunk... Viszont fantasztikus volt a kilátás! Jobbra végig a tenger, telis-tele hatalmas hajókkal. Balra pedig ott volt a Nagy Fal és Héttorony erőd. És még a nap is sütött!

[/caption]

Sőt! Nem sokkal később már Ázsiát és megláttam, ami az otthonom lesz a következő hónapokban. :)

Milyen érdekes is, hogy a város közepén van egy kisebb tenger. Vagy ha úgy nézzük, akkor egy hatalmas folyó. Ez nem olyan, mit csak úgy tele lehet pakolni hidakkal. Ezért is csak kettő van. De már készül egy alagút a Boszporusz alatt is.

Éppen ezért az átkelés egyik legismertebb formája a hajó. Délután el is mentünk hajókázni egyet.

Kb. fél óra, mire átérünk egyik földrészről a másikra. Itt egyáltalán nem nagy kaland az átkelés. Este lehet választani, hol akarunk vacsorázni: Európában vagy Ázsiában. :)

Nagyszerű ez a hajózás. Egyáltalán nem dőlöngélt annyira, mint vártam. Még teát is tudtam inni közben! :) És képzeljétek! Itt nincs dugó!

Mármint nem olyan dugó, mint amikor csak állunk és várunk... Nagyon komoly forgalom van ám a Boszporuszon. Keresztbe (mármint nekünk, akik keresztbe megyünk, azoknak keresztbe) mennek a hatalmas teherhajók. Egyik-másik akkora, hogy pótüzemanyagtartály kell a megkerülésére! De ők a könnyebb akadályok, mert mint lomha dinoszauruszok, lassan mozognak. Ellentétben a komphajókkal, amiből kicsi is van, meg nagy is. Gyors is, meg lassú is. Na, őket aztán kerülgetni kell rendesen. Miközben pedig négyszáz halászhajó kóvályog össze-vissza. Nem csoda, hogy a kapitány folyamatosan a kürtöt ráncigálta. Persze csak módjával, nehogy kiloccsanjon a teája, amit a másik kezében fogott. Nem tudom hogy csinálta, mert mintha lett volna még néhány keze, amivel mobilon telefonált, a társával beszélgetett (ehhez legalább 15 kezet használt még gesztikulálásként), zenét is hallgatott (azaz táncolt, bár vajon mit hallhatott a kürtölés közben...) és még a kormányt is forgatta, hogy kikerülje a halászhajókat.

Közben megérkeztek a sirályok is! Azt hiszem, jó lesz megint elbújniom...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Madarak"][/caption]

Ezek a repkedő dögök nem ám olyanok, mint a képeslapokon. Egyáltalán nem kedvesek. És nagyon-nagyon sokan vannak. Szerintem Alfred Hitchcock éppen télen járt Isztambulban, amikor a sirályok ki voltak éhezve, és innen jött az ötlete a Madarak horrorfilm forgatására. Bizonyára adott nekik egy simit, aztán pedig napokig nem tudott aludni... Így inkább úgy döntött, hogy az álmatlan éjszakáit megosztja másokkal is.

A sirályok követik a hajót. Mármint próbálják követni, de a hajó túl lassú nekik. Ezért furcsán csapkodnak a szárnyukkal, hogy le ne zuhanjanak. Érdekes látvány. De még mindig jobb, mint amikor hátulról zuhanórepülésben megtámadják az ártatlan tigriseket...
No ez volt az első napom Isztambulban. Azt hiszem, kellően elfáradtam a kontinensek közötti vándorlásban... Ha kialudtam magamat, akkor lesz majd folytatás! :)

2012-01-11

Alig kezdődött el a 2012-es év, máris megvan Törökország választottja az Eurovision-re

Vagyis pontosabban a TRT (Török Rádió és TV, azaz a kormányzati csatorna) választottja, aki köztudomásul hmmm... igencsak furcsa nézetek vall. Nem is reméltük, hogy Şebnem Ferah, vagy bármely más női énekest választanak, mert a végén még túlságosan is nőies lesz. Pl. kilátszik majd a bokája az előadáson, vagy más hasonlóan erkölcstelen dolgot fog elkövetni (még a fülét is megmutatja!). Egyébként is, mióta Hadise bejutott az Eurovisionbe, folyamatosan a combjait mutogatja (bár inkább mutogatná másét, hátha akkor még jó is lenne). Sőt! Még egy is megpróbálkozott, hogy így keltsen nagyobb ... hát bármit is, mert végül mindenki tojt rá. Főleg a legfiatalabb korosztály, akik a reklámban is szerepeltek.

De úgy tűnik, hogy az utóbbi évek igazán nagy nyertese mégiscsak Hadise lett, mert ő továbbra is állandó szereplő a médiának. Sertab Erener, ki meg is nyerte az Eurovisiont 2003-ban nem kap sok érdeklődést. Persze további albumokat készít, és még a Türkcél reklámoknak is főszereplője, de a médiában ritkán látni. A két évvel ezelőtti második Manga pedig mindent ott folytatott, ahol abba hagyott. Náluk sincs sok változás...

Nem úgy, mint a tavalyi nagy vesztesnek, a Yükses Sadakat, akiknél hirtelen minden megváltozott. Ők teljesen eltűntek...

Az idei választott mindezek után (sok sok taktikázással) Can Bonomo lett.

[caption id="" align="aligncenter" width="450" caption="Can Bonomo az Oktoberfesten (2011). Forrás: CanBonomo.com"][/caption]

Can Bonomo İzmirben született. Nyolcévesen kezdett gitározni, míg mára tényleg tökéletesre fejlesztette a zenei ismereteit. Zenei közép-, és felsőoktatásra járt. Színház és televíziós szakon tanult. Az iskolai éve alatt a Radyo Klas, Number One FM és a Radio N101-ben dolgozott. Majd pedig a Number One TV és az MTV programjait készítette elő.

17 évesen alapította meg a Bonomo bandát.

2011-ben két díjat is kapott: A Boszporusz Zenei Díj, Legjobb művész és a Legjobb szólista Arany Lepke Televíziós díj.

Ami nála még érdekes, hogy azért ő sem az a tipikus énekes, akit a TRT szerete látni. Elég csak az Oktoberfestes fellépésre gondolni, vagy pedig arra, hogy ő nem muszlim. De talán így az idén elkerüljük a rettenetes zöld nadrágot! :)

Bonomo igazán jó választás, mert ő tényleg ért a zenéhez. Így nagyon drukkolunk neki! :)
Ismerjétek meg ti is őt!

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/gj1loBjmn9E"
frameborder="0" allowfullscreen]

2012-01-12

Itt az új év, és még tél van, hideg van. És az a jó kis meleg nyár (ami akkor majd túlságosan is meleg lesz), az még jó messze van.

Így már most tudunk rá készülni! Ha már most mindig félre teszünk egy kicsit, akkor mire itt lesz a meleg, talán lesz is annyi, amiből elmehetünk majd valahova! :) Mondjuk Isztambulba! :)

Nyaráláskor azért az ember kicsit jobban szórja a pénzt, mert ez is tetszik, meg az is, és még ezt is megnézzük, meg azt is megkóstoljuk, stb... És majd otthon lesz a meglepetés, hogy mégis, mi a bánatra költöttünk ennyit????

Nem tudom, hogy az általam ajánlott programcska mennyiben fog segíteni a spórolásban, de arra mindenképpen jó lesz, hogy a frászt hozza ránk minden alkalommal, amikor megnyitjuk! :D

A program neve Travel Pocket. . Azaz ez egy mobiltelefonos applikáció.

Mielőtt elindulunk valahova, beállítjuk, mennyi pénzt is tervezünk elkölteni. Természetesen az adott ország pénzemét használva. De lehet egyszerre több fajta pénzt is beállítani.

A program lényege pedig a költsékezés. Nagyon komoly morális hatása van, hogy miután beírtuk mit vettünk, mennyibe került, és a kategóriát is kiválasztottuk, akkor nem egy OK gomb van a végén, hanem egy SPEND. Főleg, hogy az adott ország pénzneme is ott van. Pl. SPEND forint. Azaz szórjuk csak a forintot.

Ilyenkor azért az ember egy kicsit mégiscsak elgondolkozik, hogy ez most mennyire volt fontos kiadás... De ha mégsem, akkor majd a következő ablakban megjelenő összeg, hogy még mennyi pénzünk maradt, tényleg elrettentő lehet.

- Drágám, most vettünk egy szőrmebundát!
- De hát olyan szép!
- Igen, de már csak 1 kiflire maradt pénzünk...
- Legalább leadsz pár kilót.

Érdemes tényleg minden költsékezést beírni, mert az apró kiadások összefognak és a végére komoly csoportot tudnak szervezni.

Így szépen rögzíthetjük a költsékezésünket, és ami fontos, láthatjuk, még mennyi pénzünk maradt. Majd pedig hazaérve táblázatos formában átküldhetjük a számítógépre e-mailben, és akkor jó alaposan kielemezhetjük. még tanulhatunk is belőle! :)

Nem biztos, hogy a legjobb, de nekünk bevált. Ha te másikat ismersz, akkor arra is kíváncsiak vagyunk! :)

Amit majd még jó lenne találni, egy igazán használható tervező program! :)

2012-01-13

Focit nézni lehet egyedül is. Bár az úgy nem az igazi.

Persze olyankor ott van a lehetőség, hogy azokkal a bizonyos barátokkal együtt figyeljük a meccset: Maláta Béla, Sör Feri meg Chips Jóska. De azért valahogy... Főleg ha a távirányító átkerül máshoz...

Ezért nem nagy meglepetés, hogy a törökök inkább társaságban nézik a focit. Úgy, mint a világ összes országában, Törökországban is népszerű a kocsmai foci-közvetítés. Mit népszerű? A kocsmák jóformán erre vannak kitalálva! Sok sok sok jóbarát jól összegyűjön, és jó nagyokat tudjanak együtt ordítani egy jó gól mellé.

Másnap pedig majd jól elmegyünk a dokihoz egy jó kis hallásvizsgálatra.

Azért valahogy jó lenne, ha a két véglet között lenne egy átmenet is!

És van is! Isztambulban találunk focinéző szobát!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Focinéző szoba"][/caption]

Kadıköy-ben ilyen is van ám!

Bemegyünk egy olyan szobába, ahol csak TV- és kényelmes székek vannak. Még az emeleten is csak ezt találjuk. No meg néhány posztert (csak pár százat, hiszen a falfelület limitált).

Természetesen nem egyszemélyesek a fotelok, hanem a barátunkkal együtt ülhetünk le. Ha pedig többen vagyunk, akkor akár az egész oldalfalak is ki lehet bérelni.

Előfordulhat persze (de azért csak extrém esetekben), hogy a legjobb haverunk az ellenfélnek szurkol. Ilyenkor fel lehet küldeni őt az emeletre, remélve, hogy nem fog minket onnan megdobálni, amikor megtudja, hogy a csapata kikapott.

2012-01-16

Isztambul sok mindenről ismert. A legtöbbje látványosság. Isztambul közlekedése messzeföldön ismert, de nem mondható éppen látványosnak.

Pedig...

Isztambul közlekedésének legnagyobb előnye, hogy jó nagy. Így a közlekedésmérnökök is kiélhetik a kreativitásukat, mert van hely bőven.

Az első híd vagy alagút vagy csomópont még olyan lesz, mint a nagykönyvben van megírva. Vagy legalábbis hasonló. Amolyan törökös lesz. De mindenképpen felismerhető a minta.

Amikor viszont már a huszadik csomópontot kell begyömöszölni az apró sikátorba, akkor kezd minden érdekesebb lenni. És valószínűleg a tervezők is unják már a sablonokat, ezért megpróbálnak mindent kicsit érdekesebbé tenni. Legalábbis amikor mi stratégiai játékkal játszunk, akkor előbb-utóbb ide kötünk ki mi is.

Valószínűleg itt is a tervező úgy érezte, ideje egy kis fantáziát vinni az építkezésbe, amikor úgy döntött, hogy nemcsak egy sima alagutat épít, hanem egyben egy panorámás kilátós gyalogfolyosóval is feldobja az egyébként unalmas aluljáró hangulatát.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Panorámakilátós alagút"][/caption]

2012-01-17

Egy turista naplójából:

Felkelés kora reggel a hotelben.

Lemenni a tengerpartra napkeltét fotózni.

Reggeli keresése

5000 fotó készítése dzsámikról, múzeumokról, látnivalókról, majd még 2000 fotó a macskákról.

Ebéd keresése.

További 6000 fotó extrém magaslatokról, és rejtett hátsó utcákban. Még 3000 fotó macskákról.

Naplemente fotózása az ázsiai oldalról.

Vacsora keresése.

4000 éjszakai fotó készítése. Macska most nincs.

Beülni egy jó helyre bulizni.

És most hogy jutok haza a hotelbe????

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Oda kellene valahogy visszajutni..."][/caption]

Hogyan közlekedjünk (pontosabban jussunk haza) este és éjszaka Isztambulban.

Mivel Isztambul város-ország igencsak nagy, gyalog ne próbálkozzunk meg vele. Hacsak nem vagyunk mégis eléggé közel a hotelhoz. Szerencsére Isztambul elsőszámú szórakozó környéke az Istiklal Caddesi. Onnan pedig könnyű visszamenni a Kék Mecset és környékére, mert csak le kell menni, végig a parton, majd át a hídon, és fel.

Igaz, nem mindegy, merre gurulunk le a dombról, majd a parton melyik irányba megyünk, és a végén melyik hídon is caplatunk át. De azért a dolog többnyire kivitelezhető.

Amennyiben viszont már messzebbre jutottunk, onnan már tényleg nehezebb hazajutni. Főleg Ázsiából, mert a Boszporusz-hidakon nem lehet sétálni. Még nehezebb a helyzet, ha a Szigeteken ragadtunk, mert ott még híd sincs..

Éppen ezért mielőtt belevágunk az isztambuli éjszakai életbe, jó ha ismerjük, mire számítsunk!

Elsőnek ott vannak a hajók. Fontos tudni, hogy a legtöbb hajó csak este 9-ig jár! Ez bizony nem tart túl sokáig. Egyedül a Kadiköy-Karaköy az az IDO hajó útvonal az, ahol még éjfélkor is át tudunk jutni a túloldalra (azért minden esetben előtte tájékozódjunk az aktuális menetrendről (,).

Ha lekéstük, akkor sincs gond. Isztambul azért nagy város, mindig van megoldás. Pláne a törökök aztán tényleg nem szeretnek este aludni, így élet is van bőven. Beşiktaş és Üsküdar között 24 órában járnak a motoros komphajók. Így ott mindenképpen át tudunk menni, hacsak éppen nem fagyott be a Boszporusz...

Buszokkal már több szerencsénként van. Azok, hasonlóan más nagyvárosokhoz, valamikor éjfél tájban hajítják be a szolgálatot a garázsba. Tehát velük még el lehet jutni a szórakozó helyre. Vissza pedig... Ugyan már! Ki akarna hajnal előtt visszamenni? :) Az első buszok 5 fele indulnak... Csak addig kell kihúzni... :)

Pár éve újdonság a metrobusz. Erről még fogok írni, mert külön érdekesség. Ő is 24-órában jár, és a fél városon átjuthatunk vele. Még az ázsiai oldalra is, egészen Kadıköy-ig.

Éjszakai közlekedésre a dolmuş nagyon jó viszont. Ülünk benne (vagy nekidőlünk a mellettünk levőnek és alszunk, kivéve ha az csinos...), és meleg is van. A török sofőrök (ezt a szóból a helyesírás-ellenőrző mindig átírja sörfőzőre) egyébként is fázósak, így biztosan nem fogunk fázni...a negyven fokban...

Az isztambuli dolmuş hálózatnak megvan az az előnye is, hogy összefüggő. Nem jutunk el vele mindenhova, de egyikről a másikra át lehet szállni, és a várost jól behálózzák. És a legtöbb fontosabb pontokra eljut. A Kék Mecsethez mondjuk nem, csak a Taksim térig. Onnan már az ismert dombról le, parton el, hídon át gyaloglással röpké 30-40 perc alatt haza is érhetünk. Vagy pedig Taksim-ből menjünk még egyet a dolmuş-al, Aksaray-ba, ahol már tényleg csak keveset kell sétálni.

Van olyan dolmuş is, ami az Ázsiai oldalról (Kadıköy) megy Európába, Taksim térre.

Aki kicsit is figyel, kezdheti sejteni, hogy bizony, a Taksim tér a központ, ha éjszakáról van szó. A szórakozó helyek is ott vannak. Így ha valaki úgy érzi, hogy többet megy majd zenés-vidám-táncos helyre, mint mecsetbe, akkor érdemes lehet a hotelt is azon a környéken választani.

Természetesen éjszaka taxival is hazajuthatunk. Az egyik legjobb eszköz, mert oda visz, ahova mi akarjuk (viszont nem feltétlenül, ahova mi szeretnénk). Sajnos a hátránya, hogy ha olyan helyre akarunk menni, akkor a taxisnak nekünk kell az utat mondani. Ezért is lesz a szeretnénk és az akarunk a végén más...

Néhány hasznos szó, ha mégis taxiba ülnénk:

Kaç para (kács para) - mennyibe kerül

Sol (szól) - balra

Sağ (szá) - jobbra

Direkt - egyenesen

Dur! - Álj!

Dur dur dur! Hát most már álljon meg! Nem látja, hogy belöktük a kamiont a Boszporuszba???

Az éjszakai taxizásban érdemes figyelembe venni, hogy a Boszporusz-hídon való átkelés mindig extra költségekkel jár. Ezért ha tehetjük próbáljunk eljutni valahogy Üsküdar-ig, és onnan menjünk át hajóval, majd a túloldalt, Beşiktaş-ban fogjunk taxit.

Természetesen az éjszakai taxi külön élmény. Ötvözi az isztambuli taxis közlekedést az isztambuli éjszakai közlekedéssel. Mielőtt ilyenben gondolkoznánk, nézzünk utána, hogy erre a típusú extrém sportra is érvényes-e a biztosításunk...

2012-01-18

Alig hat nap késéssel, de végül csak megérkezett a hó Isztambulba.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Boszporusz kilátás hóviharban"][/caption]

Azt hiszem, ennek az időnek legjobban a média örül, aki már egy hete kint sátrazik a hegyekben, küzdve a faggyal és a kebab hiányával. Most végre hazajöhetnek, sikerült havat fotózniuk, de még olyan autót is, aki megcsúszott a havon. Így az elvárt véres horrorjelent is megvolt. Igaz, hogy a kameraman vágta meg az ujját véletlenül, de ennyi még belefér.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Már látszik Európa"][/caption]

Annak ellenére, hogy naptár szerint mégiscsak január van, meglepő módon megjött a hideg, és vele együtt a havazás is.

A hó pedig kitett magáért. Jó nagy reklámmal érkezett. Pillanatok alatt mindent beborított a fehér lepel. Elég komoly hóvihar alakult ki. Aki nem csukta be idejében a száját, annak bizony hamar megtelt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az utolsó pont, ahol még látni lehet valamit"][/caption]

A hó (és a tél) nem ritka Isztambulba. Itt is minden évben esik. És itt is minden évben eljártsszuk azt, mintha most történe ilyen először. De egyébként jól fel vagyunk rá készülve, csak nem úgy.

Pl. a biztonság kedvéért az iskolák ilyenkor gyorsan bezárnak, hogy szegény gyerekeknek ne kelljen kimenniük ebbe a borzasztó időbe. Ezért aztán a szegény gyerekek inkább elcsenik a nagymama tepsijét a sütőből, kieszik belőle a pogácsát, majd ráteszik a hóra, és lecsúsznak rajta.

Isztambul közlekedése is felkészült a hóra. Amint az első pihék elkezdnek lehullani, mindjárt mindenki kocsiba ül, hogy még a tömeg előtt hazaérjen. Így aztán még nagyobb dugó alakul ki. Az egyébként pár perces utak mindjárt hosszú órákig tartanak. Természetesen a simit árusok, a szappanbuborék árusok és a hógolyóformázó árusok mindjárt meg is jelennek (percekkel a hóesés előtt!!!), hogy a kocsiban várakozó emberek ne unatkozzanak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez pedig már Ázsia"][/caption]

Tehát az utak hamar használhatatlanok lesznek. Sebaj! Lehet menni hajóval is. Igen ám, de legtöbbször, amikor leesik a hó, akkor olyan idő van a Boszporuszon, hogy a hajókat nem engedik kifutni. Ennek legfőbb oka a látási viszony. A hajó nehogy összeütközzön azzal a négyszáz halászcsonakkal, amelyik a tiltás ellenére kimegy a tengerre.

Ezért aztán a hajó is kilőve. Sőt! Az idén úgy alakult, hogy a Boszporusz-híd sem maradt használatba, így estére visszakapták a gyalogosok. Akinek kedve volt, ezen a módon gyalog hazamehetett.

[caption id="" align="aligncenter" width="550" caption="Boszporusz-híd-túra (Forrás: Hürriyet)"][/caption]

Akinek viszont nem volt szerencséje, jobban tette, ha inkább keres egy ismerőst a közelben, és ott alszik. És kivárja azt a két napot, ameddig a hó elolvad.

Bár egyelőre megúsztuk a hosszú otthoni várakozást. A hó már másnap reggelre visszavonult. Volt pár fehér háztető, de az élet zavartalanul folyt tovább.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Másnap reggel"][/caption]

2012-01-19

Sziasztok!

Eltelt még egy hét, így folytatom a naplómát.

Itt vagyok, Isztambulban. Már egy hete. Tengerpart, pálmafák, Mediterrán. Még citromot és narancsot is látni. Sőt! Valahol délen komoly banánültetvények vannak, azt mondják. Mindezek után ki gondoltam volna, hogy ilyen hideg lesz itt? Tegnap még a hó is rám esett. Szerencsére a helyieknek nincs túl nagy gyakorlatuk a hócsatákban. Egyenlőre még csak kislányosan próbáltak megdobálni, de úgy megkapták, hogy csak na! Viszont valami gyorstalpalós kurzusra járnak, vagy nem tudom mi, mert pár nap alatt aztán annyit fejlődnek, hogy még a pöttyeim is leesnek a bundámról a csodálkozástól. Komoly tervezésű hóvárakat építenek, mini szőnyegbolttal a közepén. De muszáj is sietniük, mert pár nap, és elolvad ez a 2 cm hó is.

Ebben a hidegben nem igazán mozdulunk ki. Csak átmegyünk minden nap Európába a hajóval, majd este vissza. Ez a hajózás azért nagy buli. Jó lenne egy ilyen otthonra is. Nem kell a dugóban reggelente araszolni, hanem csak kiülünk a hajóra. Egy kis ringatás, egy kis kellemes tengeri szellő, süt a nap, stb.. stb.. stb..

Persze nem most, amikor nem lehet a hajó tetejére kiülni, mert lefúj a jeges szélvihar. Mindenki odabent kuksol a jó melegben, és vödörszámra issza a teát.

Húú, ez a török tea! Mindjárt a második nap reggelen ittam egyet. De olyan igazit, rendesen lefőzöttet, ahogy kell. Hát délután három volt már, mire sikerült abbahagyni a futást. Pedig bírom én az italt. De azok inkább alkoholosak, nem pedig koffein szirupok. Pedig ez csak akkora volt, mint a mancsom. Ki hinné, hogy ilyen kevés lébe ekkora oktávszám belefér!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli és az iskender kebab"][/caption]

Közben ismerkedek a török ételekkel. Eddigi kedvencem az iskender kebab. Ezt a fajta kebabot Iskender nagybácsi találta fel Bursában. Tulajdonképpen ennek az egyszerűbb verziója a döner, aminek otthon a görög nevéet használják: gyros. Lényege, hogy függőleges nyársra van a hús felhúzva, és oldalról sütik. Így jobban átsül, lecsöpög a zsír, és még fogatni is könnyebb. A neve is innen származik: döner, azaz forgó hús.

Elég könnyű a dönert összerakni, bár a konyhában problémásabb lenne sütni, hacsak nem öntjük le benzinnel a falat és gyújtjuk fel. De az utcán már egyszerű, ezért nagyon elterjedt egész Törökországban. Meg a világon mindenhol, ahol csak törököt találni. Persze a jó döner minőségű húsból készül, nem pedig olyanból, ami nemrég még nyávogott... És persze jó vékonyra van szeletelve.

Az iskender kebab ennek a vékonyra vágott, jól átsült húsnak az asztali változata. Amikor is

a húst leöntik olvasztott vajjal, paradicsomszósszal (esetleg csípőssel), és joghurttal. Azaz úszik minden a lében. Úgyhogy nem árt, ha ebéd után mindjárt veszünk is a jó vastag könyvet, amit majd este tudunk olvasni, amikor a lakás legkisebb helyiségében leszünk kénytelenek várakozni.

Az utcai dönert állítólag egy németországi török találta ki, aki azt látta, hogy az emberek nem érnek rá a munkába futáskor rendesen leülni és enni. Hiába, a törökök is rohannak, de egy jó teára és egy jó nagy étkezésre ők mindig szakítanak időt (és ha én is így haladok, hazafele már túlsúlyos poggyászként fogok utazni). Úgyhogy a németországi török csodálkozva nézte, hogy az emberek inkább futtukban esznek. Gondolt egyet ő is, és kihagyta az iskender kebab kényesebb részeit, majd bedobálta az egészet egy zsömlébe. Később került még a hús mellé mindenféle más zöldség, de leginkább csípős.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli és a döner"][/caption]
Aztán itt van még az ayran. Ki hitte volna, hogy ez iható. Egyáltalán... Ha nem lennék genetikailag a macskák rokona, biztosan a közelébe se mennék a tejnek. Blööö... Ez pedig egy sűrített tej, amit joghurtnak neveznek, benne pedig egy halom só. És van, aki ilyet iszik... De aztán legyőztek az ösztönök. Egyszer, amikor nem figyeltem oda, a nyelvem sunyi módon belemászott ebbe az ayrannak nevezett fehér lötyibe. Azt hittem mindjárt négyzetrácsosak lesznek a pöttyeim a gyönyörűségtől. Hát még ilyet... Ez tényleg nagyon jó kis ital. Valahogy a tigris teljesen rákattan. Biztos a genetika az oka. Minden esetre este, amíg a többiek aludtak, kirámoltam a hűtőből az összes ayrant. Megyek is a dugi rejtékhelyemre, és bedobok egy üveggel!

2012-01-20

Cser, az Isztambul fórumban egy nagyon jó, és tanulsó játékot talált ki.

A cél a szórakozás, és közben mindenki felfedezheti Isztambul ismert és kevésbé ismert részeit.

A játék lényege, hogy feltöltünk egy képet, ami Isztambulban készült. Lehetőleg persze olyat, amit ki is lehet találni, de mégiscsak gondolkozni kelljen rajta. :)

Ezután a játékosok megpróbálják kitalálni, hol is készült a kép, mit ábrázol, stb... Így ismerjük meg jobban Isztambult, és vele együtt a török kultúrát, mégpedig játékos módon. Ajánlott tippek a játékosoknak:

Keressünk a képen valami árulkodó jelet: nevet, dzsámit, éttermet, stb...
mecsetek esetében a minaretek (elhelyezkedésük, számuk, stílusuk) árulkodó lehet. Ezen kívül a mecsetek stílusa megadja az építése idejét, ami segít belőni, melyik városrészben is vagyunk.

A háttérben levő épületek stílusa, is árulkodó.

A képen levő emberek is sokat segíthetnek: hogyan öltöznek, mit cipelnek, stb...

És persze ha tenger is van a képen, akkor az biztos, hogy nem barlangban készült. :)

Jó szórakozást! .

2012-01-23

Isztambul Törökország kulturális központja. Azon belül is az Îstiklal Caddesi. Sõt! Mondhatjuk azt is, hogy Isztambul a kulturális találkozóhely, ahol Európa, Afrika, Ázsia, és a Közel-Kelet összejön egy teára, kávéra, vagy egy kólára.

Az Îstiklal Caddesi és környéke pedig az a hely, ahol aztán tényleg minden megtörténhet. Gyakran minden egyszerre is történik.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Îstiklal Caddesi"][/caption]

A kép egy tipikus pénteki délután az Îstiklal Caddesin. Jó nagy tömeg (dehogyan is! Majd pár óra múlva! Most még kilátszik a macskakő).

Tele minden a simit árusokkal (piros kocsi).

Bal szélén, a Sultanahmed Köfteci előtt éppen tüntetés van. Azt hiszem, most Palesztina miatt. A csoport nem túl nagy. Egy kínai turistacsapatban többen vannak. De ők nem lobogtatnak zászlót, mert akkor az unatkozó sétáló ember azt hiszik, tüntetés van, és csatlakoznak hozzájuk. Úgyhogy inkább az idegenvezető is más jelzést használ, mint kicsike zászlót.

Az esernyő se jó, mert akkor a turisták könnyen eltévedhetnek, amikor egy esernyőárust követnek. Tehát az idegenvezetők itt valami egészen más módon próbálnak feltűnősködni.

Természetesen, ahol tüntető van, ott rendőr is. Isztambuli sajátosság, hogy a tüntetés zenével is jár. Így a rohamrendőrök többet járnak "diszkóba", mint a helyi fiatalok.

De őket igazándiból jobban érdekli a rendőrségi busz mögötti zsonglőr, aki éppen 7 buzogánnyal próbálkozik (a képen sajnos éppen nem látszik). Ő érdekesebb műsornak tűnik.

Természetesen az élet nem áll meg, mert van egy kis tüntetés. Az emberek átsétálnak a rendőrségi kordon és a kiabálók-éneklők között. Majd nézik tovább a kirakatokat.

A kukás autónak is dolgoznia kell. Ő sem zavartatja magát. Pár dudálással jelzi, hogy megérkezett, majd utat vág a tüntetők között.

Úgyhogy minden megy a szokott mederben. Nincs semmi különös. Péntek délután van.

10 perc múlva már se a rendőröknek, se a tüntetőknek nincs nyoma...

Azaz mégis! Bent ül mindenki az étteremben, és köftét esznek!

A zsonglór meg tovább játszik az utca túloldalán.

2012-01-24

Isztambul nagy, hatalmas! Lassan már állandó témánk lesz...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul a madártávból"][/caption]

Az egy dolog, hogy Isztambul 100 km-nél is hosszabb, és sok szempontból akkora, hogy akár egy külön ország is lehet. De mindez házakkal, és kacskaringós utcákkal zsúfolt terület. Főleg péntek délután, bár akkor inkább kocsikkal zsúfolt a terület. Leginkább a főutak. Meg a kevésbé fő utak. És a kis utak. No meg a menekülő utak. És azok az utak, amik egyébként nem is léteznek.

Isztambul egyik végéről a másikra kb. 1 óra alatt lehet átutózni. Szerencsés esetben. Kevésbé szerencsés időszakban inkább 2-3 óra. Ha viszont igazán bedugul a város, akkor 4-5 óra alatt is alig haladunk valamennyit.

Mindez még izgalmasabb, ha tömegközlekedünk, amikor egy kellemes nagyobb társasággal vagyunk egy buszon. Egy akkorával, amivel normál esetben egy stadiont lehetne megtölteni. De ugyebár úgy tartja a mondás, hogy sok jó ember kis helyen is elfér. Ilyenkor pedig mindenki nagyon jó.

Éppen ezért az isztambuliak tudják, mi a határ. Mikor van az, amikor még el lehet indulni hazafele. És mikor az, amikor már inkább nem. No meg persze ott van az a verzió is, amikor a törökök belefelejtkeznek egy jó kis beszélgetésbe. Vagy csak bosszantani akarják a rokonokat és azért se mennek haza, hiába múlt el 11 óra.

Mindezek után nem meglepő, hogy sok isztambulinak a táskájában ott van a fogkefe. Mert sose lehet tudni a végén ki hol fog aludni.

Egy ekkora városban ugyanis könnyen előfordul, hogy bizony a hazajutás reménytelen. Jobb ha ott alszunk el, ahol éppen vagyunk.

A legtöbb török egyébként is felkészült arra, hogy bármelyik pillanatban beesik a fél rokonság. Így minden házban van tartalék ágylakás, törököző, papucs, stb... Csak fogkefe nincs.

Éppen ezért ha Isztambulban jársz, mindig legyen nálad fogkefe!

2012-01-25

Isztambulban, meg úgy egyébként Törökországban is, különös hangulata van a közösségnek. Az emberek sokkal inkább segítőkészek, mint sok másik országban.

Íme egy példa!

Már jó pár hónapja zajlik egy projekt: a kupak gyűjtés. Erről sokat nem tudni. Egyik nap az egyik utcaszomszéd kirakott egy üres vizes palackot(közepes, 5 literes), és ráírta, hogy kerekesszékre kupakokat gyűjt. Tehát van valami kampány, ha valaki elegendő műanyag kupakot gyűjt össze, akkor nyerhet/kaphat egy kerekesszéket.

Reggel még alig volt pár kupak a palackba, de estére már meg is telt. Másnap reggelre megint üres volt a palack, de este újra annyira tele lett, hogy egyetlen kupakot se lehetett volna belegyömöszölni.

És ez így megy azóta is. Hónapok óta. Nem tudom, hány kupakot kell összegyűjtenie hősünknek, de biztosan nagyon sokat. Viszont utánpótlásból van bőven. A környékeliek lelkesen hordják a kupakokat. De már nemcsak itt, hanem Isztambulban egyre több helyen jelentek meg a kupakgyűjtő palackok. És akármerre is járunk, mindenhol dugig vannak tömve.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Kupakgyűjtés"][/caption]

2012-01-26

Sziasztok Rumli vagyok Isztambulból!

Az ókori galloknak volt egy félelmük: az ég a fejükre szakad... Nah, hát ők jól is tették, hogy nem jöttek télen Isztambulba, amikor nemhogy fejünkre szakad, de még ugrál is rajtunk...

Az időjárás itt is olyan, mint otthon: hétvégére mindig elromlik. Aztán ha esik, no, akkor nagyon esik. És esik. Meg esik. És még néha szakad is...

Mi ilyen időben vágtunk neki várost nézni Hajnival, aki úgy döntött, hogy a napfényes déli török tengerpartot kicsit otthagyja, és télire beköltözik a jó meleg, esős Isztambulba. És közben Árpival is összebarátkozott, aki pedig engem próbál minden alkalommal összenyálazni... Hiába, ki kellene már mosnom a kebab szagot a bundámból.

Szóval, elindultunk az esőbe, hogy megnézzük Isztambult. Mindjárt a sarkon kezdtük, ahol Bariş Manço emlékháza van.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Tigris, biber, a padlizsánt pedig megettük"][/caption]

Bariş Manço elsősorban énekes volt. Nagyon kreatív, ezért a dalai különlegesek voltak. Persze a hangja is jó volt, és sokat segítette, hogy zenei családból származott. Az éneklésből befolyt pénzt nem luxus lakásokra költötte, hanem inkább saját gyermekműsort indított. De több tévés műsort is rendezett, és más jótékonykodásban is részt vett. Legismertebb dalai a gülpembe (rózsa-rózsaszín), arkadaşım eşek (szamár barátom) vagy a domates, biber, padlijan (paradicsom, paprika, padlizsán). A több, mint 200 album közül sokat lefordítottak angolra, görögre, japánra, olaszra, bolgárra, románra, perzsára, arabra, de még urdu nyelvre is! Ha lesz egy kis szabadidőm, én is megtanul urduul. Aztán otthon néznek majd nagyokat, hogy kinek mit mondok! :)

Bariş Manço háza úgy áll, ahogy hagyta. Ami azért is érdekes, mert a környéken már ez az utolsó tradicionális isztambuli faház. Így nemcsak az énekes magánéletét lehet megismerni, hanem benézhetünk egy igazi faházba is, ami ráadásul be is van rendezve. Benézhetünk pl. a gyerekszobába is.

A Bariş Manço emlékházat még az teszi különlegessé, hogy mindenhol az ő szobrát látjuk. Így olyan, mintha tényleg otthon lenne, és ő mutatná meg a házát. A kertben pedig ott a szamár, a paradicsom, paprika és a padlizsán is.

No és persze az is jó volt ebben a házikóban, hogy nem esett az eső. Bezzeg, amikor kiléptünk onnan! Olyan eső volt, hogy amikor áthajóztunk Európába, az egészről semmi sem látszott. Gondoltam is, hogy odamegyek a kapitányhoz, hogy ne szórakozzon velünk, nem megy a hajó sehova, csak köröz egyhelyben... De aztán csak találtunk valamit, amit partnak lehetett nevezni. Szárazföldnek azért semmi esetre sem. De azért kiszálltunk a hajóból abban a reményben, hogy kint mégiscsak kevesebb víz lesz... Ebben máig nem vagyok biztos, hogy tényleg így is lett...

Na de azért csak bementünk egy száraz helyre: az İbrahim paşa házába. Ő az, akit orvul hátbanyilastak a Mühteşem Yüzyıl sorozatban. A háznak egyébként van hivatalos neve is: Török és Iszlám kulturális és történelmi múzeum vagy valami hasonló. De az mégiscsak

olyan hosszú...

Itt megnéztük a korabeli lakás és nők felszerelését. Egyik szobába én is beültem, bár a társalgás nem sikerült valami jól.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tradicionalis török lakásban"][/caption]

És azt hiszem, a biztonsági kamera is meglátott...

[caption id="attachment_3757" align="aligncenter" width="300" caption="Rumli az újságban"][/caption]

Úgyhogy innen el kellett mennünk. Még pedig mihamarabb. A kék ruhás emberkék megpróbáltak követni, így gyorsan besurrantunk a legközelebbi dzsámiba, és elvegyültünk a tömegben.

[caption id="" align="aligncenter" width="304" caption="Én nem tigris vagyok kérem, hanem Igazhívó!"][/caption]

Így megszabadulván az üldözőinktől, ismét kimentünk a szabadba. Ahol is rá kellett döbennem, hogy az eső eddig ebédelni volt, de most visszatért a melóba, és elkezdett igazán dolgozni.

Fogtunk hát egy hajót (mert ekkora vízben teljesen felesleges lemenni a kikötőig), és hazamentünk.

Erre másnap kisütött a nap! Na persze...

Mi pedig mentünk dolgozni.

Közben CyberMacs elhagyta a kesztyűjét. Nem tudja, hogy Európában vagy Ázsiában fejtette. Na, jól nézünk ki... Nekem is voltak persze dolgaim, amiket nem emlékszem, hova raktam. De azért mégis.. Most hogy fogjuk megtalálni ezen az ötvenhárom-millió négyzetkilométeren? Ha legalább egy földrészre tudnánk szűkíteni a keresését... De így!!! Na de nincs pánik. Az aluljáróban mindjárt vettünk is egy újat. Ez a néni elégé laza. Beült ide zoknit kötni. És ami már kész is, mindjárt eladja. Nem mondhatni, hogy unatkozik. Ott van vele szembe mindjárt a Sony márkabolt, a legújabb óriási plazmakijelzős televíziókkal. A néni pedig vett egy távirányítót is mindjárt a sarkon. Úgyhogy kedvére nézi a szappanoperákat, miközben zoknit köt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kumanda shop"][/caption]

Délben természetesen török ételt ettünk. Elmentünk egy különleges helyre. Képzeljétek el, hogy itt méterre árulják a kebabot! Mindjárt bedobtam egy 30 cm-est.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Adana kebab"][/caption]

Ő egyébként adana kebab volt. Adana egy dél-törökországi város. Tipikusan az a környék, ahol jól főznek, sok fűszerrel. A pincérleányzó mindjárt kérdezte is, hogy csípősen kérem-e. Mondtam neki, hogy ne vicceljen! Tehet egy kis húst is a csípős szószba. Az adana kebab íze olyan, mint a kolbászé. Egy jó csípős kolbászé. Ez pedig itt pláne! Ittam is hozzá az ayrant rendesen. Különben azt hiszem, belobban a gyomrom. Nem is bírtam aznap már megmozdulni többet. Mire ezt a többiek jól ki is használták, estére engem is bepelenkáztak.....

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Rumli az esti lefekvés előtt..."][/caption]

2012-01-27

Van, hogy úgy veszünk szendvicset, hogy tudjuk, mi van benne. Van, amikor csak reméljük, hogy tudjuk, hogy mi van benne. De olyan is van, amikor esélyes, hogy nem tudjuk, mi van benne. Vagy van az a változat is, amikor biztosak vagyunk benne, hogy nem tudjuk, mi van a szendvicsben. És még az is előfordulhat, hogy a szakács se tudja, mi az, amit elad.

Na de ki hallott már olyanról, hogy ezt még rá is írják?

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Meglepetés szendvics"][/caption]

A fenti szendvics (típusa: vegyes) címkéje szerint az összetevők: kenyér, szalámi, sajt (kaşar), és belevalók (paprika, vagy valami zöld, vagy pedig savanyú).

Azaz nem tudjuk, mi van a szendvicsben, ameddig ki nem nyitottuk. És az eladó sem tudja. Senki se tudja.

- Te Ali! Találtam valamit!
- Zöld?
- Zöld!
- Elfut?
- Nem!
- Tedd bele a szendvicsbe!

Azért reméljük a legjobbakat! :)

Minap pedig egy olyat találtunk, ahol az összetevők között ez állt: török típusú magyar szalámi. :)

Ez a mellett, hogy mókásan hangzik, tényleg van ilyen. .

A fenti címékek jópofák, de azért nem kell tőlük megijedni. A szendvics teljesen rendben van, csak éppen egy zsákba macska az, ami benne van.

Apropó, macskák!

Van, amivel viszont tényleg vigyázni kell! A húсок!

A hús drága Isztambulban. Így ha valahol túlságosan olcsó a döner, vagy a kebab, akkor azért vigyázzunk vele. Érdeemes megnézni, hogy a környéken van-e macska. És azt is, hogy mennyire vannak sokan a büfében, étteremben. Ahol se macska, se vendég nincsen, ott mi se legyünk, mi se együnk!

2012-01-30

Ha leszáll az éj...

Akkor több millió török indul útnak, hogy betérjen egy jó bárba. Aki viszont le is akar ülni, az még naplemente előtt a helyszínre érkezik.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul naplemente"][/caption]

Isztam-buli éjszakai mulatozáshoz nem én vagyok a legjobb tanácsadó, de azért megpróbáltam összeszedni néhány alap információt, amiből el tudtok menni egy jó kis esti szórakozásra.

Természetesen van az alap turistacsomag, a török est, amit minden turista úgy gondol, hogy látnia kell. Másnap már lehet, hogy inkább nem.

A tipikus török est egy jó nagy evésből áll, hastáncosokkal, és keringő dervisekkel. Mindez még nem is rossz, ha találunk olyan helyet, ahol nem túl mű minden. És ha még több szerencsénk van, akkor nem is lesz túl drága. De legalább ne kerüljön többbe, mintha a hastáncos nénit a hotel szobájába rendelnénk meg... khm... ezt azért házasságban élő férjek ne próbálják ki!!!

Tehát az első típusú esti szórakozási forma a török est. Ezt mindenki maga döntse el, hogy mennyit ér meg neki. De abban biztosak lehetünk, hogy másnap meg se tudunk majd mozdulni a sok evéstől.

Nem úgy, mintha egy valódi török estére megyünk el, amikor is jó, ha másnap visszatalálunk a hotelbe.

A valódi török szeret bulizni. De nem úgy, mint a török estén, hanem modernen: sok zene, sok ital, és ami még belefér.

Ha meg akarjuk ismerni az igazi török éjszakát, akkor az Istiklal caddesi legyen a célpontunk. Ez a Galata-torony és a Taksim tér közötti sétáló utca és környéke az, ahova a törökök mennek éjszakára. Ha a Galata-torony felől megyünk (már maga a torony is egy kiemelt szórakozási hely, ami nem csoda, hiszen majdnem 67 m-e emelkedik ki a tömegből, villámhárítóval együtt), akkor a sétáló utca bal felén kezdőnek a mókás és zenés és táncoló barlangog. Bent a kisutcákba.

Arra azért ügyeljünk, hogy ne menjünk le teljesen a dombról. Főleg a lenti főút túlsó oldalára ne jussunk el semmiféleképpen, mert az már Tarlabası, ami se nappal, se este nem szórakozásra való hely.

Az Istiklal Caddesi mellett számtalan bár van, különféle stílussal, és gyakran élő zenével. Majdnem minden híres török együttes itt kezdte a karrierjét. Így tényleg találunk jó zenét, és még mindenki a saját stílusát is fellelheti. Ezen kívül választhatunk, hogy mennyire legyen ivós, táncolós, vagy dülöngélős az éjszaka. Itt minden van.

Ahonnán nem a zene szól, ott az Efes felirat segíthet a tájékozódásban. Ez a híres török sör. Ha valamelyik ajtó felett ilyet látunk, akkor valószínűleg nem szükséges öltöny-nyakkendő a belépéshez.

Ha megyünk tovább az Istiklal Caddesin, akkor félúttól (Galatasaray Lisesi) már a jobb oldallal is megpróbálkozhatunk, ott is találhatunk izgalmas bárokat a kisutcákban, egészen a Taksim térig. A Taksim tértől viszont már nem érdemes tovább menni. Ennek ellenére előfordulhat, hogy mégis boldog embertömegek zaját halljunk, letről, szemből. Mindez azt jelenti, hogy foci van a Beşiktaş stadionba. Ez viszont már egy másik török szórakozási módszer.

Nem maradhat ki az ázsiai oldal sem. Kadıköy központja (kikötőtől a Bahariye Caddesi-ig) véletlenszerűen van teleszórva különféle szórakozóhelyekkel. De még Európában az Efes sör a hely fő képviselője, addig Ázsiában a rakı+balı (rakı+hal).

Mindez persze nem jelenti azt, hogy a sör teljesen nélkülözve lenne! Ó dehogy! Itt lehet csak igazán nagy méretben kapni! És még sör utca is van. Csak a hangulata más.

Az Istiklal Caddesi főleg a zenéről szól, míg Kadıköy a fociról. Persze zene mindkét oldalt van. Míg az európai oldalon a leányzó a színpadon arról énekel, hogy melyik srác rabolta a szívét, addig az ázsiai oldalon a sárga-sötétkék srácok már arról dalolnak, hogy ők bizony a Fenerbahçenek a lelküket is odaadták.

A két oldal között más különbség is van. Az Istiklal Caddesi egy domb tetején van. Így ha véget ért a buli, akkor csak jó irányba kell ledőlni, ügyelve arra, hogy azért mégse essünk bele a Boszporuszba. De ha már ott járunk, a halakat meg lehet etetni...

Míg Kadıköy szórakozó helyei tele vannak tetováló szalonokkal is. Ezért ha itt érne minket a filmszakadás, akkor reggel mindenképpen alaposan kutassuk át a teljes bőrfelületünket, nem került-e fel valami új anyajegy vagy ígéret...

2012-01-31

Azt mondta a meteorológia, hogy jön a tél. Oroszországból, Szibériából.

Hát akkor: Здравствуйте!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Megjött a tél"][/caption]

Már fél Törökország hó alatt van (másik fele pedig víz alatt), de eddig Isztambulba semmi komoly nem érkezett.

Azaz persze, itt is van ám hó! Főleg, ha felmegyünk Isztambul határához a hegyekbe, Sarıyer kerületbe. Ott aztán tényleg van hó. De a belvárosban eddig nem volt számottevő.

Sőt! Egyik alkalommal, miután egész nap esett, a fagyos éjszaka alatt elolvad mind az 1 cm, ami sikeresen összegyűlt.

De mindez már a múlté, mert megérkezett a szibériai tél ide, Isztambulba is. Most aztán esik a hó rendesen!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="A Galata-torony ki se látszik a hóból"][/caption]

Igazándiból reggel kezdett rá rendesen. 8:00-kor. Valahogy ez a hóesés nagyon modern. Rendes munkaideje van. És mint később megtudtuk, még ebédelni el eljár. Na ja, az mégiscsak Isztambul, ahol megadjuk a módját az evésnek. :)

Szóval reggel, pontban kezdéskor elkezdett a hó esni. De most nem takarékon, hanem rendesen. Jó nagy pelyhekben. Mire leértünk a kikötőbe, rendesen belepett a hó minket. Egyes helyeken már bokáig ért. Gondoltuk, ha így megy tovább, akkor estére már úgy kell alagutat ásunk magunknak.

Ennek ellenére mégsem volt világvége hangulat. Mindenki árulta tovább a dolgait, mint eddig. Csak az esernyőárus bővítette a terméklistáját sapkával és kesztyűvel. Még egy kötelet is kifizített, hogy egy rögtönzött kirakatot rendezzen be.

A hangulat igazán a tenger közepén érte el a csúcspontját, ahol tényleg semmit nem lehetett látni a szakadó hóesésben. Ezért az összes hajó pedig lelkesen dudált. Azokon a jó mély hajókürtös hangjukon.

Természetesen azért egy ilyen remek időből a média sem hiányozhat. Így ők is kivonultak az elképzelhetetlenül nagy hóba.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Média az ítéletidőben"][/caption]

Gondoltam, megvárom az ebédidőt, és addigra majd tényleg lesz valamennyi jó, amit olyan jól le lehet majd fotózni. De nem így történt. Mire kimentem, a felhők elvonultak, kisütött a nap, és minden elolvadt...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Ebédidő"][/caption]

Mikor azért véget ért az ebédidő, visszatértek a felhők, és újult erővel folytatták a város belepését fehér lepedővel...

Azt mondják, hogy legalább egy hétig tart még a havazás. Kíváncsian várjuk!

2012-02-01

Mi felkészültünk a télre! - Ugye de ismerős? Az a mondat, amit minden évben hallunk a tv-ből.

Itt sincs ez másképpen. Vagy mégis! Isztambulban tényleg felkészültek a télre: van raki, salep, mogyoró és jó sok szotyola. Az idő meg csináljon amit csak akar, mi majd kivárjuk a végét.

Most már kezd komoly lenni ez a tél. Most már tényleg napok óta havazik, és csak addig áll le, míg van a reggeli és az esti műszakváltás.

Pedig Isztambul nem ehhez szokott. A tél általában olyan gyorsan eltelik, hogy mire megszervezik a hókotrást, addigra elolvad a hó. Persze ezt lehet fordítva is érteni. :) Az idén legalábbis mindent megtesznek azért, hogy mire a lapátos brigád feláll, addigra a hónak nyoma se maradjon. :D

A tegnapi hóesésnek a legnagyobb hatása az volt, hogy estére jól odafagyott. A hó alatt is (ami megolvadt), meg a hó felett is (amit meg jól letaposott pármillió ember). Úgyhogy remek, kétrétegű jégpálya alakult ki.

Az egyetlen komoly kihívás viszont az volt ebben, hogyha az ember elcsúszott, akkor nemcsak egyszerűen elesett. Tudván, hogy Isztambulban nem ismert a vízszintes fogalma, valami mindig lejt valamerre. Főleg az utcák. Így nemcsak azért kellett óvatosan gyalogolni, mert egy esetleges jó hangos zakkanástól fájni fog a hátsó, vagy az első felünk, hanem mert ha nem tudunk megkapaszkodni, akkor elkezdünk lefele csúszni. És mindig lesz lefele, meg még lejjebb, és még lejjebb és még mindig lejjebb. Egészen addig, míg a Boszporuszban nem fogunk kikötni...

Mindemellett az isztambuli hó csakazért sem olyan, mint máshol. Ahogy az ankarai Pisti jól meglátta, a hó nem úgy esik, mint elvárható lenne. Hanem pl. mindig szemből jön. Teljesen mindegy, hogy az emberre álljon, merre menjen, esetleg a metróba tartson lefele. A hó akkor is szembe fog jönni. Nagysebességgel, és jegesen.

Most egyébként éppen fölfele szállingóznak a hópelyhek...

Van abban valami kellemes, megnyugtató hangulat, ahogy az ember ül egy jó meleg szobában, körbe török teával és forró csokival, és nézi a dilis hópelyhek mozgását az ablak túoldalán. A napsütötte hópelyhet játékát.

Mert igen, reggel óta süt a nap! Olyan fényesen, hogyha nem lenne közben a hóvihar, az embernek kedve támadna kifeküdni a tengerpartra. :) Bár ha valaki beírja a Google-be a

swimming snow keresőszavakat, akkor erre is talál példát...

Nagyon megtévesztő azért ez a napsütés, mert közben nagyon is hideg van. És a hó is mindig szembe jön velünk. Ma nincs is könnyű dolguk az İstiklal caddesin azon rendőröknek, akik a tüntetőket próbálták feloszlatni. Bár ebben az időben a tüntetők is inkább otthon maradtak. Így a rohamrendőrök csak úgy, magukban vártak. Mígnem valaki megsajnálta őket, és tradicionális-csicsáss tálcán hozott nekik forró teát. A rendőrök ezt megitták, megköszönték, és ők is hazamentek.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Beyoğlu meg a villamos és a tél"][/caption]

2012-02-02

Sziasztok!

Rumli vagyok és itt ülök Isztambul közepén. A hó közepén...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli a hóban"][/caption]

A jó hír, hogy elállt az eső. Mert megfagyott a levegőben. Így most már havazik. Lassan egy hete.

Így aztán ha nem akarok hótigrissé válni, akkor kénytelen vagyok otthon maradni. Azaz az irodába bemegyek a nagyokkal, mert így nem maradok le a napi hajókázásról. No meg az iroda tele van érdekes könyvekkel.

Tiszta szerencse, hogy a hajók még járnak! Mindez azért, mert keletről jön a hó, a Fekete-tenger irányából. Mi pedig a Boszporusz másik végén vagyunk, a Márvány-tengernél, ahol nem ritka a napsütés sem. Hóesés közben! Ki látott már ilyet...

Minden esetre ennek köszönhetően Isztambul nagy részén nem állt meg teljesen az élet. Pedig képzeljétek el, hogy itt ha leesik a hó, mindjárt szünet van a suliban! Bizony! Csakhogy most az iskolában egyébként is sí-szünet van. A lurkók kint vannak a hóban mind. Építik a várakat.

Ma reggel is láttam két csapat gézengúzt, amint beborítják az utcát a hócsatával. Arra ment egy nagymama is. És miután lerendezték a szokásos bemutatkozási kört (Ezek a mai fiatalok! Bezzeg az én időmben!) odahívott még három nagymamát, és akkora hó-ellentámadásba lendültek, hogy a srácok alig győztek elmenekülni.

Úgyhogy most főleg az irodában vagyok, a Galat-torony mellett. És iszogatom jó forró teákat.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli és a török tea"][/caption]

Lassacskán már komoly koffein gyűlik össze a szervezetemben. A pöttyeim is elszíneződnek néha-néha. De a legjobb mégiscsak az, hogy napokig bírom alvás nélkül! Még futva is! És pislogás nélkül is! Megszűnt az a gond, hogy pislogok a fényképeken!! :)

Tehát itt üldögélek az irodában, és a könyveket bújom. Nagyon sok jó könyv van itt. Lassan megtanulok törökül is ám. :) Sok mindent sikerült itt tanulnom, miközben kint esik a hó mindenfele.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli és Atatürk"][/caption]

Ebben a hideg időben inkább mesélek nektek Atatürkről. Talán jobban megértitek, miért is élvezzi ezt a nagy tiszteletet Törökországban.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Oszmán, aki harcias is volt, szakállas is volt. Egyik nap annyira megverte a szomszédokat, hogy a végeredménye egy egész birodalom lett. Az Oszmán birodalom a kezdetben sikeres volt. Köszönhetően a modern beállítottságnak, a szőnyegárusító technikának, és a jó éles görbe kardoknak. Csakhogy ahogy telt s múlt az idő, bizony telt és múlt az idő. Az Oszmán birodalom pedig nem

változott. Sőt! Még a terjeszkedő politikája is csak a szultán szakállára korlátozódott. Holott - hasonlóan a Római Birodalomhoz - a terjeszkedés létkérdés volt.

Az Oszmán Birodalom Szulejmán idejében volt a csúcson. Előtte ment fel, utána pedig jött le. A XX. század elejére már inkább csak egy nagy halom összevisszaság volt. Mindenki azt csinált, amit csak akart. Aki akart, lecsipentett az országból, aki akart jó pénzért épített valamit, aki akart, nem csinált semmit. A szultán új háremet akart, a törökök pedig valami mást.

Sokan kezdték érezni, hogy valami már nincs rendben, és a szultánon sem áll olyan jól a tökfedő. Gondolták, leszedik azt, a fejjel együtt. Így alakult ki az Ifjútörök mozgalom. Ekkor még Atatürk csak egy volt a sok lázadó ifjú közül, akik a rakí-t itták a parki kocsmákban. A hangulat kezdett egyre forróbb lenni, mígnem egyik reggel egy csapat harcias ifjú berontott a szultánhoz, és úgy kidobták az ágyából, hogy meg sem állt a Boszporusz partjáig. Az emberek pedig éljeneztek.

Akkor még senki sem gondolkozott köztársaságban. Ősi hagyomány szerint, az lett az uralkodó, akinek a kezében a kés volt. De az ifjúság úgy érezte, hogy ők ennél már modernebbek. A szultánnak sem tették fel a fejét a fogásra, csak az országból dobták ki. Helyére pedig egy báb-szultánt ültettek, miközben a hatalom valójában másnak a kezében volt. Ő pedig úgy érezte, hogy ideje egy kicsit visszavágni a világnak.

Pont kapóra jött a németek világháborús projektje, amihez mindjárt társultak is.

Megállapodtak a részvényekben, aláírták a társszerződést, majd nagy hejhujával nekiestek a szomszédoknak.

Viszont rá kellett jönniük, hogy az eltelt évszázadok alatt a szomszédok vagy jól felfegyverkeztek, vagy már az angolok-franciák ellátták a bajukat, és beköltöztek. Így bármerre is mentek, mindig a szövetségesek modern fegyvereivel kellett szembenézniük. Egyetlen helyen tudtak csak komolyabb eredményt elérni, ahol Atatürk volt.

Atatürk megfélemezte, hogy a szövetségesek elfoglalják Isztambult, így gyorsan nőtt a népszerűsége. De mindez még csak katonai siker volt. És Atatürk katona volt.

Csak hogy neki komolyabb tervei voltak. Tanult, és világot látott emberként megvolt a véleménye a dolgokról. És arról is, hogy ezt meg kell változtatni.

Kihasználva az újonnan nyert népszerűségét, megalakította az ellenállást. Mivel Törökország az I. Világháborúban a vesztes oldalra állt (de ismerős), így a szövetségesek úgy fel akarták darabolni, mint a háziasszonyok a hagymát (ez is de ismerős). Atatürk viszont összeszedte az embereit, kijátszotta szultánt, és úgy fenébe rúgta a szövetségesek, hogy azok csak úgy csobbantak a tengerben. Miután megszártkoztak, egy új békeverziót állítottak össze, amit már a törökök is el tudtak fogadni.

Tehát Atatürk elsőnek megmentette az országot attól, hogy apró kiskockákra feldarabolják. De nem ez volt az, ami igazán nagyra tette őt. Hanem, amit ezután véghezvitt: gatyába rázta az országot.

Kevesebb, mint 20 év alatt, több mint 200 év fejlődési lemaradást hozott be. Ilyeneket mint pl:

latin ábécé (könnyebb lett az írást megtanulni, és az ábécé népszerűsítési kampányában az analfabetizmust is erősen visszaszorította)

vallás és kormány szétválasztása (erre azért lehet ellenpéldát találni a mai modern Európában)
nők helyzetének javítása. pl. női szavazójogok (1930-ban volt az első Törökországban, míg pl. Franciaországban 1944)
demokrácia lett. Megszűnt a pasa, basa, és mindenkinek nagy lett a hasa.
egy új, és stabil, hosszútávú alkotmány. Amit nem mellékesen Svájc-ból vettek át, akik pedig a magyaroktól.

Ezen felül az ország gazdasági fellendülésén is sokat segített. Lett végre rendes vasúthálózat, modern ipar és mezőgazdaság. Az egész ország tele volt lelkesedéssel, és lendülettel.

Ami viszont igazán különleges volt, hogy mindezt maradandóan tudta létrehozni. Ismerve Európa, de még inkább a közel-kelet történelmét, a demokrácia nem olyan, mint egy nyalóka, hogy odaadjuk bármelyik gyereknek, és tud vele mit kezdeni. De legalább nem rontja el. A demokráciához fel kell nőni.

Atatürk azt tudta nagyon jól megcsinálni, hogy a demokráciát lefordította a törökök nyelvére. Több, mint 70 éve, hogy Atatürk meghalt, és még mindig ugyan azon az úton halad az ország, mint amit akkor kijelölt. Pedig sok esemény történt azóta. És a törökök még a II. Világháborút is megúszták!

2012-02-03

Megkezdődött a Haydarpaşa pályaudvar felújítása, ami várhatóan két év múlva fog befejeződni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Haydarpaşa pályaudvar"][/caption]

2010.-ben, az Európai Kulturális Fővárosa ünneppsorozat egyik zárórészeként kigyulladt, és leégett a Haydarpaşa pályaudvar teteje. Bár sokan úgy gondolják, hogy a tüzet felbérelték, amolyan vadkan módon..., mert így lehet jó kis hotelt építeni a helyére, stb... De ezekbe a dolgokba ne menjünk inkább bele.

Tehát nem volt tető, az eső pedig beesett. Mondjuk egy ideiglenes fedőt raktak az épületre, de azért az mégsem volt az igazi. Egyébként is a Haydarpaşa pályaudvar megérett már a felújításra, ami most el is kezdődött.

A kormány szeretné cáfolni azokat a híreket, miszerint hotel lesz a pályaudvar helyén/tetején, ezért nemcsak az épület felújításán dolgoznak, hanem egy komplett turista parkot hoznak létre.

Ez a turista park egészen a Hárem kikötőtől Kadıköyig tart majd. De lesznek beruházások még a félsziget végén, Moda területén is. Így a történelmi pályaudvarnak a felújítás után is megmarad az eredeti funkciója. Bár valószínűleg csökken a jelentősége, amikor elindul a Boszporusz alatti metró, a Marmaray (bár annak a jelenlegi tervezett átadási ideje 2015. június 18.).

A turistaparkban hotelek, bevásárló központok és természetesen kebab-, és szőnyegárusok is megtalálhatóak lesznek majd. Azt sajnos nem tudni, hogy vajon hamam is lesz majd.

Az élet viszont nem áll meg. Nem fognak a vonatok mindjárt 2 évet késni. A Haydarpaşa pályaudvar felújítása alatt az Ázsiából érkező vonatok Kartal kerületbe fognak érkezni. Ami nos... nincs éppen túl közel.

2012-02-06

Isztambulban eddig sem volt minden oké az időjárással, de lassan kezdünk eljutni arra a szintre, hogy inkább visszafekszünk aludni, és megvárjuk a nyarat.

Miután már egész Törökországban tél van (még Izmirben is, ahol több, mint 20 éve nem esett hó. Bár Sema mondta, hogy amikor 10 éve Izmirt belepte a hó, akkor is 20 évet mondott a tv...), kijárt egy adag hó Isztambulnak is.

A múlt héten csak esett, esett, és csak esett. De annyira, hogy szerdán a tv bemondta, hogy csütörtökön inkább mindenki maradjon otthon. Aki mégsem, az vessen magára, mert úgyse fog járni se a hajó, se a busz, de még a híres-hírhedt mindent kibíró-mindig lerobbanó metrobusz sem.

Így aztán jól betáraztunk szotyolával, forralt borral, és kakóval, hogy kihúzzuk valahogy, míg elvonul a tél.

Nos a tél el is vonult. De még mielőtt az esti sorozat véget ért volna. Az éjjeli fagyban pedig még az a 3 cm hó is elolvadt, ami addig összegyűlt.

Csütörtökön mindezek után egy kihalt város fogadta azokat, akiknek elfogyott a napraforgómagjuk és mégis inkább kiléptek az ítéletidőbe. A többiek inkább nem akarták, hogy kárba vesszen a finom csemege.

Végül csak eltelt a nap, és nem láttunk egy hópelyhet sem. Estére pedig a tv jót röhögött rajtunk, hogy megijedt mindenki. Lett volna nálam egy balta....

[caption id="attachment_3799" align="aligncenter" width="450" caption="Hórengeteg"][/caption]

Hétvégén egyébként 16 fok volt, és végig sütött a nap.

De azért végül csak sikerült lefilmezni a hét eleji hózáport, így azt is felrakom.

[iframe src="http://player.vimeo.com/video/36205283?title=0&byline=0&portrait=0" width="400" height="300" frameborder="0"]

2012-02-07

2012. február 3.-án a Malév gondolt egyet, és megszűnt. Köszönjük mindenkinek, aki ebben segített.

Pedig ő volt a kedvenc közlekedési eszköz, amivel Budapestről el lehetett jutni Isztambulba.

Bár sok vita volt a csomagoknál, és az ebéd sem volt egy túlságosan nagy, de mégiscsak árban a legjobb volt. Meg más dolgokban is.

Végül csak elrepült a Malév, mi meg itt maradtunk. Jön a következő kérdés: akkor most hogyan lehet eljutni Isztambulba?

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Malév gépek
Írországból"][/caption]

Új útvonalakat, és új megoldásokat kell kipróbálni, így kíváncsiak vagyunk a ti tapasztalataitokra is.

Egyelőre még minden túl friss, több idő kell, mire a többi cég betölti a Malév helyét. Így lehet, hogy újabb és újabb lehetőségek fognak megjelenni.

Repülés.

Elsőnek maradjunk a repülésnél, mint a leggyorsabb közlekedési lehetőség. A Malév megszűnésével mindjárt több légitársaság is jelezte, hogy bővíti a járatait. Igen ám, csak hogy a legtöbb társaság a már meglévő vonalakon (pl. Budapest-Berlin) vagy Nyugat-Európába fog járni. De nem Isztambulba.

A kétoldalú (magyar-török) megállapodásnak köszönhetően Isztambul-Budapest között csak a Malév és a Török Légitársaság (THY) repülhetett. Így a legtöbb esély arra van, hogy a THY fog több gépet Budapestre küldeni, így a kebab mennyei illatát máig Isztambultól 1000 km-re, mindjárt a felszállás után elkezdhetjük élvezni. :)

De a THY-től egyelőre semmi hír.

A WizzAir a másik esélyes, aki egyszer már eljutott Isztambulba. Ők a második, az ázsiai oldalon fekvő Sabiha Gökçen reptérre szálltak, ami okozott némi fejfájást, hiszen onnan nehezebb bejutni a belvárosba, mint az elsődleges Atatürk reptérről. De a WizzAir ki lett penderítve Isztambulból (Antalyaba azért még jár, ami jól mutatja, hogy valójában nem a szerződés a lényeg).

Február 3-án a WizzAir bejelentette, hogy szeretne Isztambulba is járatokat küldeni. Reméljük, a szeretne végül valódi repülőgépeket is fog jelenteni. Ehhez elvileg a magyar államnak a segítsége is kell, mert ők írták alá a szerződést. A helyzet egyébként hasonló szerződés él Izrael, Oroszország és Ukrajna irányába is.

Így egyelőre marad a THY vagy pedig az átszállás.

Akik Nyugat-Magyarországon laknak azok talán jól ismerik a bécsi repteret, Schwechatot. Hiszen nekik sokszor egyszerűbb mindjárt Bécsből repülni, mint Budapestről. Ráadásul Bécsből több gép is indul mind az Atatürkre, mind a Sabiha Gökçenre.

Érdemes Budapestről is számolni egy Bécsi indulással. Mert annyira nincs messze (főleg ha bedugul a város), a jegy ára is lehet annyival kedvezőbb, hogy belefér a benzinköltség, stb... stb...

De repülhetünk átszállva is.

Most így hirtelen átnézve a listát, leggyakoribb átszállópontok: Bécs, München, Berlin és Róma. Nagy melegben választhatjuk Kijevet is. De ha nagyon-nagyon meleg van, akkor akár Stockholmon keresztül is elmehetünk Isztambulba. Bár egyszer olyat is találtam, hogy Rio de Janeiro volt az átszállóhely. Nem rossz, de az már tényleg túl drága lett volna.

Vonat

Amikor a Malév bezárt, már aznap megjelent a MÁV közleménye, hogy vele is lehet utazni repülő helyett. Leírták, hogy minden Malév célállomáson van pályaudvar is. Így előbb-utóbb Budapestről vonattal is el lehet oda jutni, ahova korábban a Malév ment.

Szerintem itt elsősorban New Yorkra gondoltak, ahova kellő kitartással és átszállással bárki eljuthat. :)

Tény, hogy Budapest-Isztambul vasútvonala híres. Nagyon is híres: az Orient-Express.

Az Orient-Express még ma is jár. A weboldalukon egy 6 napos utazást találunk, ami mindjárt Párizsból indul. Évente egy alkalommal, augusztusban. Nemcsak az utazás, de az ár is igazán egzotikus: tízezer (pontosabban 10540) euró. Akinek felkeltettem az érdeklődését, . De érdemes sietni, mert 2012-re már minden jegy elkelt, és 2013-ra is már csak néhány szabad hely van!!

Ha valaki nem szeretne Párizsba elutazni, vagy sokallja az árat (nem is értem miért), vagy csak nem tud augusztusig várni, az választhatja a MÁV nosztalgia utazását is, a Danube Express luxus hálókocsit körutazást. Májusban indul, és mindjárt kedvezőbb az ára is, ami csak 3800 euro.

Ez egy körutazás, ami azt jelenti, hogy mindjárt az első nap Lajosmizsén megállunk egy lovas bemutatóra. A vonat a negyedik nap érkezik meg Isztambulba, ahol a Standard 1-es turistaprogram lép érvénybe (Kék Mecset, AyaSofya, Topkapı palota és Nagy Bazár). A második nap szabad program, majd este indulás vissza, Budapestre.

Amit mindenképpen érdemes kiemelni: A mellett, hogy azokat a részeket is megnézhetjük, amelyek fölött egyébként csak elsuhanunk a repülővel, még egy egész vonatunk is van, amit jól telepakolhatunk szőnyegekkel, kebabokkal, vizipipákkal, óriástükrökkel, és megannyi ajándékkal.

Sajnos ezen kívül nem találtam más megoldást, amivel közvetlenül lehetne vonattal Budapestről Isztambulba menni. A legtöbb oldal Budapest-Bukarest-Isztambul vonalat ajánlja. Ami azért eléggé hosszú, bár itt is megvan az az előnyünk, hogy majdnem korlátlan mennyiségű ajándékot tudunk hazavinni (a bukaresti átszállás azért megnehezíti a pakolást).

Egyszer megkérdeztem valaki, hogy bírta a hosszú vonatozást.

- hát... minden megállóban leszállt valaki közülünk, és vett két-három rekesz sört.

Egy hír szerint viszont a nyártól a MÁV beindítja a közvetlen járatot is.

Busz

Hasonlóan a vonathoz, buszból sem találni olyat, ami közvetlenül eljönne Isztambulig. Leszámítva persze a szervezett utazásokat (egyszer láttunk egy Kiskunmajsa feliratú buszt a Galata-hídnál).

Busz esetében a fő átszállási központ Szófia, Bulgária fővárosa. A volán napi szinten indít buszokat Budapest és Szófia között. Majd pedig onnan mehetünk tovább Isztambulba. Mind a bolgároknak, mind a törököknek számtalan busztársaságuk jár a két város között.

A leírások alapján Budapest-Szófia 12 óra, onnan Isztambul már csak 10. Majd ugyan ez visszafele is.

Ennyit sikerült összeszedni eddig. De fontos, hogy még meg kell várni, a piac miként reagál a Malév eltűnésére, milyen alternatív utazási módok jelennek meg. E mellett az állambácsira is várunk, hogy ő is lépjen valamit.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul Malévból"][/caption]

2012-02-08

Tavaly, 2011.-ben voltak a választások. Jó szokás szerint mindenki megígért mindent. De a miniszterelnökünk úgy döntött, hogy mindenkit túllicitál (és nyert is, de hogy tényleg e miatt, arról nincsenek információk). A programban sok projekt szerepelt, amelyek közül talán a leghíresebb, hogy minden isztambuli lakosnak legyen Boszporusz kilátása! De ha ez nem is megoldható, azért még egy csatornát építünk a Fekete-, és a Márvány-tenger közé.

Sok sok idő telt el azóta, az emberek már rég azt is elfelejtették, hogy volt valaha választás. Pedig a dolog komoly. Íme az egyik a sok sok terv közül, a Taksim tér felújítása!

[caption id="attachment_3813" align="aligncenter" width="500" caption="Taksim tér terve"][/caption]

A terv alapötlete az volt, hogy a Taksim tér, ami egyszerre szimbolikus és központi, és kedvelt találkozóhely, az egyik legforgalmasabb és legfontosabb csomópont. Rengeteg ember megfordul arra (egyres források szerint több millió naponta), és nagyon sok autó is.

Úgyhogy a Taksim tér megújul. Kidobjuk onnan az autókat, és berakunk egy csomó embert. Vagy azok majd bemennek maguktól, ha lesz ott egy hatalmas park! A buszok meg...öööö...hát nos... azt hiszem, azt pedig mindenki elfelejtette. Legalábbis arról nincs hír... De majd azt is lerakják a föld alá, hogy ne lássa senki.

Igen, a projekt lényege, hogy mindent, ami nem tetszik, berakunk a föld alá. Így a kocsikat, az utakat, meg amit még találunk. A metrókijáratot pedig főbe lövik!

Mindig mókás, ha automatikus szótárprogramot használunk. A dolgunkat nem könnyíti meg, de legalább jókat nevetünk. :D

Nagyon szívesen elmennék a metrókijárok kivégzésére, mert sok minden izgat, hogyan oldják meg. Pl. miként kötik be a szemét. Vagy mi lesz az utolsó kívánsága, stb...

Na de ne ijedjen meg senki, a kijáratok átépítésre kerülnek. Nem lesz semmiféle véres jelenet.

A projekt legizgalmasabb része az, hogy a mostani úthálózatot teljes egészében leviszik a föld alá. Nemcsak egyszerű alagutak lesznek, hanem a felszínihez hasonlító labirintus. Benne megtaláljuk majd a Törökországban oly népszerű megfordulókat (dönüş) is. Ezek arra szolgálnak, hogy kivédjék a balra fordulásból adódó problémákat. Nincs balra fordulás. De nem úgy, mint Budapesten, hogy aztán az ember megőrül, mire sikerül egy balra fordulást találni, akkor meg kiderül, hogy minden utca egyirányú. A másik irányba persze... Itt bizonyos távolságoként van egy megforduló. Ha balra szeretnénk menni, akkor csak

tovább megyünk, majd a megfordulón visszafordulunk, és aztán már mehetünk is jobbra. A forgalmat is kevésbé zavarjuk, ráadásul nagyon jó, ha valaki eltévedt.

A tér mellé (a mostani parkba) egy háromemeletes kaszárnya jellegű épület kerül, ami egyszerre lesz majd egészségközpont, kulturális galéria, zöld park és autógarázs. Összesen 35.000 négyzetméter kerül beépítésre.

Videó itt:

[iframe src="http://www.youtube.com/embed/Z53x2Wtlrhl" width="560" height="315"]

2012-02-09

"Szasztok! Rumli vagyok Isztambulból. És az időjárástól meg kell itt örülni!
Zoli, küldjél nekem egy hajót, mert akkora eső van hogy lassan hallá alakulom...

Amikor már annyi hó esett itt, hogy tényleg nem tudtunk tőle mozdulni, akkor egyszer csak kisütött a nap, és mind elolvadt. Már-már azon gondolkodtam, hogy szombaton elmegyek egyet úszni a Márvány-tengerbe. De végül a szombat a múzeum napunk, így inkább kihagytam. Utólag belátom, jól is tettem. Láttam a neten, hogy jönnek a jégtáblák a Dunáról. Kis szerencséivel azok eljutnak a Boszporuszig is. 50 éve volt már ilyen. Meg 30 éve is. Nem lenne jó velük összeütközni...

Úgyhogy Zoli, kössél fel egy rúd kolbászt valamelyik jégtáblára, én meg majd itt kihalászom!
:)

Szóval szombat, múzeum nap.

Szombaton nagyon meleg volt. Sütött a nap. De inkább nem feküdtünk ki a partra napozni. Inkább elmentünk a Dolmabahçe palotába.

Mivel a múltkor nem sikerült túl szerencsésen a múzeumlátogatás, féltő, hogy még mindig keresnek. Így álcáznom kellett magamat.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli in ko'nito"][/caption]

Azt hiszem, jól sikerült. Gond nélkül bejutottunk, és én még a méregdrága belépőt se fizettem ki. Bár egyszer majd keresek egy jogászt, hogy is van ez. Én nem vagyok külföldi állampolgár. Nem vagyok én semmilyen állampolgár. Én állat-polgár vagyok. Akkor ugye én ingyen mehetek múzeumba?

No tehát Dolmabahçe.

A történet szerint a szultán, és kisebb rokonsága, no meg a népesebb családja megunta a jó kis török palotát. Úgy érezték, hogy Európában mindenkinek van már 1-2 barokk palotája, csak nekik nincs. A háremlányok ezért kiverték a balhét. Három éjjel és három nap repkedtek a fapapucsok és kínai porcelánvázák. A szultán egy darabig bírta a frontot, annál is inkább, mert a konyhába zárkózott be, ahol volt étel bőven. De aztán rá kellett jönnie, hogy bár a kínai vázák előbb-utóbb elfogynak, a papucsok nem. Az ajtó viszont nem bírja sokáig a gyűrődést. Így a szultán megadta magát. Nem indított ellencsapást. Így a konyhai túléltek az összecsapást. A csatára emlékére a Topkapı palotában máig is a konyhában vannak a kínai vázák.

A kedélyek lenyugodtak. A szultán azért biztos akart lenni benne, hogy bármennyire is modern lesz az új, immár barokk palota, bizonyos hagyományoknak meg kell felelnie. Egyik ilyen volt az, hogy a Boszporusz partján legyen. Ugyanis nem lehet a háremhölgyeket összevissza mindenféle vízbe behajigálni. Ebben a zsákos játékban fontos tradíció a Boszporusz. Apropos, zsákos dolgok. Arra felfigyelt már valaki, hogy sem Frodónak, sem Bilbónak nem látjuk a feleségét, miközben mindkettőnek a neve Zsákos??

Lehet, hogy van egy északi változata is a kedvelt boszporuszi játéknak?

Tehát a palota. Amikor elkészült, a háremhölgyek teljesen odáig voltak érte. Végre ők is egy olyan helyen lakhatnak, ahonnan látni a Topkapı palotát! Így most már semmi olyan nem

volt, amiben a pórnép jobb volt náluk. Bár egyesek előjöttek azzal, hogy most viszont az új palota nem látszik a hálószoba ablakból...

Az új palota két fő részből áll. Immár külön szeparálva, de azért szultáni titkos folyosókkal összekötve. A palota és a hárem külön egységet alkot. Ezt a modern belépőjegyárusok ki is használják, mindkét helyiséghez külön kell jegyet venni. Igaz viszont, hogy ha csak a háremet akarjuk megnézni, akkor nem kell a palotához is fizetnünk, szemben a Topkapı palotával.

A palota hatalmas, dúsgazdag és nem szép. Egyáltalán nem nekem való hely. Inkább elmegyek a Keszthelyi-kastélyba, ami bár kisebb, de sokkal otthonosabb.

Nagyon nem állt jól a törököknek, hogy ilyen európai utánpótlást hoztak össze. Ráadásul roppant unalmas. Jó jó, van hatalmas csillár, nem is egy. De valahogy hideg az egész.

Viszont találtunk pár festményt az Egri Diadalról. Igaz, ezen nem a hős egri nők dobálják kövekkel (és csípőspaprikás forró húslevesrel) a törököket. Itt minden pont fordítva történt. A törökök nyertek, és éppen viszik haza a magyarokat. Áh... média...

Átmentünk a háremben, de az sem tetszett. Az egyetlen, ami igazán érdekes volt, az az ágy, ahol Atatürk meghalt. Ez a helység már tényleg tele van érzelmekkel.

A Dolmabahçe után még bolyongtunk egy sort Karaköyben, a cső-, és kalapácsbazarban. Hú, ez aztán a hely! Gondoltam, veszek is egy láncfűrészt, de annyi volt, hogy végül nem tudtam választani.

De annyi minden érdekes volt még! Egyik sarokban vasmacskát árultak. Máshol illatosított WC-ülőke volt. De még fűnyíró és traktor boltot is találtunk. Gondoltam, veszek is egyet Zolinak. Jól állna a nappaliban. Jól lehet belőle a TV-t nézni.

Mikor itt kigyönyörködtük magunkat, elmentünk ebédelni. Gondoltam, most már ideje lenne a köftével is megismerkedni. Ez a fasírt török változata.

Mindjárt láttam is egy helyet, ahol az volt kiírva: halk köfteci. Azaz népfasírt! Ah, ez aztán a név! De végül azt ajánlották, hogy menjek inkább a Sultanahmed Köftcibe. Itt ugyanis finom köftét lehet enni. Vagy mást is.

Ezért feltüneleztünk (ez amolyan türkmagyar ige) az Istiklalra (hó, de megy ez nekem!), ahol mindjárt meg is találtuk az éttermet.

Eltartott egy darabig, míg átrágtam magamat az étlapon. Nagyon kemény volt, sokat kellett harapdálni, mire átértem a túloldalára. De éppen, mire a végére értem, addigra meg is érkezett a limonádénk. Mentolos limonádé!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Rumli és a limonádé"][/caption]

Szóhoz sem jutottam! Ez nagyobb, mint én vagyok!! Ha akarnék, bele is ülhetnék! Hú, és milyen finom! Teljesen belekesültem. Alig bírtam kivárni, hogy megérkezzen a köftém is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli várja a köftét"][/caption]

Pedig nem késett, hamar megérkezett.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli és a köfte"][/caption]

Húúúúú, igazi köfte! Paradicsommal, és egy hosszú szál erős paprikával. No, de várjunk csak, mi érkezik itt még?

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Rumli és az erős szósz"][/caption]

Egy egész vödör csípős szósz érkezett!!! Nem is tudtam, mit tegyek örömemben... Felhajtsam az egészset, vagy inkább fejest ugorjak bele? Végül megtigrisiztem magamat, és inkább rákentem az egészset a köftékre. Na így volt az igazi!

Persze kezdőknek nem ajánlom!!!

Hú, annyira jó volt, hogy mindjárt felraktam a foursquare-re is. De mivel telefonom nincs, csak utólag tudom laptopról bejelölni, merre jártam.

Vegyétek fel a listámat! Ígérem nem megyek Burger Kingbe. Se McDonnaldsba! :) Beraktam a másikat is a listába, ahol méterre ettük a kebabot! :)

Immár jóllakottan, és csípőssel kellően feltöltve lecsúsztuk az öbölbe. Vártunk egy hajót, ami átvisz minket Ázsiába. De az idő még mindig nagyon jó volt, így kifeküdtünk a tetőre napozni. A foltjaim jól bebarapultak. Kellett már nekik egy kis uv...

Másnap is szuper időnk volt, de ezt inkább tengerparti semmittevéssel töltöttük. Majdnem ettem egy fagyajtót is. De aztán hallottam, hogy jön vissza a rosszidő, így inkább élveztem a meleget, visszamentem a napra, és olvastam egy jó könyvet.

Persze hétfőre tényleg megjött a rosszidő. De legalább volt egy jó hétvégénk!

Keddre már eső esett. És nagyon úgy nézett ki, mint ami nem akar befejeződni.

Pedig szerdára elállt az eső. Helyette havazott... hát most...

Úgyhogy megint bent kucsunk a melegben. Legalább a tv-ben vannak vicces dolgok.

Elkapták a rendőrök a rettegett kenyérrablót. Valaki ugyanis minden reggel elemelte a friss kenyeret a boltok elől. De most megfogták. Kiderült róla, hogy ő a sarki pék!"

2012-02-10

Tessék fiam, itt játszatsz! De aztán ki ne lépj a körből!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Zenesarok"][/caption]

Isztambulban egy érdekes kompromisszum alakult ki az aluljárós zenészek és az önkormányzat között. A zenészek kaptak egy kijelölt területet.

A terület pedig tényleg ki van jelölve!

Először ilyet Barcelonában láttam. De ott még csak egy fehér kör volt felrajzolva a sarokba. Gondosan ügyelve, hogy az még ne zavarja az arra haladókat. És még egy rendőr is állt a közelben, aki ügyelt arra, hogy a szaxofonos nehogy kilógjön a körből.

Persze az is lehet, hogy a szaxofonosnak volt már pár kör-kihágása, azért tették mellé a rendőrt, de egyébként nem mindenkinek jár.

Isztambulban ennek a továbbfejlesztett változatával találkozhatunk. Itt egy művészi felfestett terület az, amit a zenész elfoglalhat. Még ki is írták a háttérbe, hogy a zene a tiéd.

Az ötletes marketingesek pedig mindjárt egy reklámtáblát is felraktak a háttérbe. Bár szerintem a legközelebbi hotel pénzeli mindkettőt. Hiszen egy jó kis lassú jazz zene, meg egy "megterített" ágy látványa mindjárt felkelti (azaz inkább lefekteti) az ember érdeklődését egy jó meleg ágy iránt, amibe jól bele lehet takarózni, és aludni egy jó nagyot!

áááááááááááááááááááá..... jóéjt!

2012-02-13

Mindjárt itt a Bálint-nap, vagy újmagyarul Valentin nap. Nagyon is közel van!

Természetesen minden ilyen alkalomkor, az üzletek mindjárt rávetették magukat a lehetőségre: eladni, eladni, eladni és eladni.

Sokak szerint a Valentin-napot valójában az üzletek találták ki.

Akár hogy is, most egész Isztambul rózsaszínbe öltözött. Mindenholnan érkeznek a jobbnál jobb, romantikusabbnál romantikusabb, és rózsaszínnál rózsaszínebb ajánlatok, reklámok. Még wc-papírt sem lehet anélkül venni, hogy az ne legyen szívecskés papírba csomagolva, vagy pedig ne legyen egy szívhezszóló szerelmes üzenet elrejtve valahol a lapok között. Minek köszönhetően a kis szobából újfajta, meghatódott sóhajtások szűrődnek ki...

A minap viszont egy egész komoly méretű reklámújságot kaptunk, tele rózsaszín ajánlattal. A legérdekesebbet bemásoltam nektek:

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Romantikus súlyzó"][/caption]

A képen több érdekeset is találhatunk, mint pl. a telefonfülkés mandzsettagombot (bár egy igazi telefonfülke még jobb lenne), de a legizgalmasabb mégiscsak a rózsaszín pezsgő feletti termék: egy súlyzó! Mégpedig párban! Romantikus rózsaszín súlyzó.

Találtam is egy hozzákapcsolódó viccet:

A feleségem arra kért, hogy menjek el az orvoshoz és írassak fel valamit, ami jobbá tenné a házasságunkat. Mikor hazajöttem, odaadtam neki a doboz fogyókúra tablettát, amit felírtak.

Azóta albérletet keresek.

2012-02-14

Van, aki emlékszik még a kígyós játékra? :)

[caption id="" align="aligncenter" width="192" caption="Kígyós játék (forrás: <http://unleashthephones.com>)"][/caption]

A kígyós játék az, ami előbb-utóbb minden felületen megjelenik, ami csak egy kicsit is hasonlít a számítógépre. Bár leginkább előbb jelenik meg, mint utóbb. A legelső között szokott lenni.

Ez az, amiben egy kígyót irányítunk, ami egyre csak hosszabb és hosszabb lesz, miközben almát, sütit, csillagot, stb.-t eszik meg útközben. Kb. ennyi is a játék. Leprogramozva sem hosszabb.. :)

A játék olyannyira népszerű, hogy tényleg minden felületre megtalálható! Még mosógépre is! De akár egy toronyház ablakai is elegendőek, hogy kígyót játszunk rajta.

Most pedig elkészült a török esküvős változat is. A kígyó szerepében az esküvői vendégek vannak, akik csatlakoznak a tánchoz. Ahogy egyre többen és többen vannak, úgy lesz egyre hosszabb a vonat. Azaz a kígyó. Időnként persze kell egyet kerülni, hogy felszedjünk egy kis cukorkát, egy darab tortát, vagy valakit a rokonságból.

A játékot tradicionális népzene kíséri (mint egy igazi esküvőn), amit még órák múlva sem lehet megunni (pont, mint az esküvőn). Így lesz a hangulat fergeteges (pont, mint az igazi esküvőn). A játékot természetesen hol is használhatnánk jobban, mint egy igazi esküvőn, ha véletlenül ránk találna az unalom.

Letöltés itt:

[iframe src="http://www.youtube.com/embed/K1gWXYNiIb8" width="420" height="315"]

2012-02-15

Úgy tűnik, ez a hét a vicces megoldásokkal fog telni. :)

Mai menünket a Facebookról vadásztuk le.

A törökök híresek arról, hogy bármilyen nyelvet beszéljenek, amire csak szükség van, ha egy szőnyeg vagy kebab eladására van kilátás. De ugyan így arról is híresek, hogy bár angolból nem túl jók, ez nem igazán zavarja őket. A szándék a lényeg! :)

Éppen ezért Törökország szerte lehet találni mókás megoldásokat a fordításokra. Amolyan home made verziókat. :) Nagyon kreatívak és nagyon lelkesek.

Az alábbi képen egy török étterem menüjét láthatjuk.

[caption id="attachment_3832" align="aligncenter" width="450" caption="Nagy Sándor (is) megzakkant"][/caption]

Ha valaki nem tud angolul, vagy bizonytalan, vagy csak nincs kedve fordítgatni, itt a magyar változat:

Porsiyon dönnér. Ez egy adag dönnér (gyros). Belőle visszatérő adag lett. A dönnert eredeti jelentése forgó, a szótárprogram viszont még sose volt török étteremben. :)

Pilav üstü. Amikor a rizs tetejére kerül a hús. Itt a fordítás egészen jól sikerült: keresztül a rizsen. Míg Magyarországon az árkon-bokron keresztül, addig Törökországban rizsen-kebabon kifejezést használjuk. :)

Most jönnek a jobbak. :)

Ískender. Belőle lett az Alexander, azaz Nagy Sándor. A szerző itt arra gondol, hogy az iskender kebabot Iskender bácsi találta fel, Bursaban (ő a dönnér feltalálója is).

Eti bol iskender. Ő egy nagy adag iskender kebab, amiből a fordítás után egy nagyon Nagy Sándor lett. :) Vagyis ő sándorabb, mit a sima Nagy Sándor. Ki érti ezt? Hát... senki... még maga Nagy Sándor is megkavarodott.

Karışik iskender. Itt már tényleg megzakkant a Nagy Sándor. :) A karışık szó azt jelenti, hogy kevert. Ételek esetében a vegyes (mindent bele!) verziókra használják. De a mindennapok beszélgetésébe is ha valami jól össze van kavarva, akkor az is karışık. Hát most Nagy Sándor lett megkavarva. Nem is józanodott ki. :)

A sandviç döner mindjárt forgó szendvics lett. Még izgalmasabb, ha pörgő szendvicsnek fordítjuk :) Ha pedig féladagot kérünk (yarım ekmek döner), akkor az mindjárt egy fél menet kenyér lesz. :) Ha pedig gyorsan meg is esszük, akkor egy gyors menet. :)

Végül pedig a döner dürüm lesz a visszatérő csomag. De aki szeretné, fordíthatja útburkolatnak is. :)

Mindezek után jó étvágyat! :)

2012-02-16

Megjött a kamion, megérkezett az olíva! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Olíva"][/caption]

Nem tudom, hogy valaha is meg lehet szokni, hogy vannak dolgok, amiket télen szüretelnek. Pedig az olíva ilyen. A mikulás ledobálja a csomagokat még december elején (más dolog, hogy Amerikába csak december végére érkezik meg, de hát ilyen a posta), majd rohan is a farmra leszedni az olíwabogyókat. Mert bizony a Mikulás eredeti lakhelye az olíva között található. Bár az igazi olívaközpont Izmir. . :)

Mi minden évben kapunk egy kisebb csomagot. Mármost török szemmel kis adagot. . A bogyók persze mindjárt elfogytak, és az olajból is az utolsó cseppeket használjuk éppen. Úgyhogy pont jókor érkezett.

Bogyókat most nem kértünk (mert van 10 kg máshonnan a hűtőben), de az olaj már nagyon jól jött. Ahogy vége lesz a télnek, mindjárt kezdődik a salátaszezon, ahol majd gyorsan fog az olívaolaj is fogyni. Ezért lett egy kisebb (10 literes) és egy kevésbé kisebb (30 literes) hordócskánk. Meg egy jó adag paradicsompüré (salça). Ezzel egy darabig kibírjuk. Meg Árpának is lesz mit tologálni. Rumlit pedig megkérdezem, szeretne-e olívaolajban fürdeni. :)

Egyébként tényleg nagyon jó olívaolajban fürdeni. Egészséges, és jót tesz a bőrnek. Ha az embert nem zavarja, hogy közben salátának érzi magát. :) Főleg amilyen illata van, elengedhetetlenül is olyan érzésünk lesz, hogy szeretnénk magunkra pakolni egy kis zöldséget.

Mostanában egyre több és több kozmetikumban fedezhetünk fel valamiféle hasonlatot az asztali ételekkel kapcsolatban. Pl. nagy divat a joghurtos uborkás krém. Olívaolajjal természetesen, ami így nem más, mint a közkedvelt török uborkasaláta. :) Csak persze jóval drágább.

Várjuk azt, amikor végre felfedezik a sült marhahús jótékony hatását a hajra, vagy az arcbőrre, és akkor végre megszületik a kebab pakolás is. :)

2012-02-17

Egy újabb focis kütyüre bukkantunk: focis kártyákra!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Foci kártya"][/caption]

Elegáns, fekete-fehér csomagolású a Beşiktaş focis kártya. Középen pedig a címer. A kártyák mintája pedig hangulatos. De nem marad el mögötte a Galatasaray piros-sárga, a Fenerbahçe sötétkék-sárga és a TrabzonSpor sötétkék-bordó kártyája se.

És mindegyik 100%-os műanyag! Ki hinné, hogy ez a mondat még sokat is jelenthet! :) Mégis, meg kell vallanom, hogy kicsit csalódott vagyok... Ezekből a kártyákból ennél sokkal többet is ki lehetett volna hozni...

A kártyákon is négy csapat van: káróék, körék, pikék, és káróék. Pont mint a török fociban, ahol Beşiktaşék, Fenerbahçeék, Galatasarayék és TrabzonSporék vannak. Lehetnének ők is a kártyákon, mint pl. a magyar kártyák esetében.

Bár lehet, hogy mindez nem tenne jót a rajongók idegrendszerének. Pl. mit szólna egy Beşiktaşos, ha pókerezés közben egy Galatasaray színsorja jönne ki... :D

2012-02-20

Milyen az élet Isztambulban? Milyenek a mindennapok? Milyenek a sirályok? Minderről egy fotókiállítás lesz március 3-31. a Vörösmarty Mozi Galériájában.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul fotó-kiállítás"][/caption]

Nincs tökéletes szépség, titok, misztérium vagy bölcsesség és igazság ezekben a képekben. Az elkapott mozdulatokban nincs súlya sem a térnek, sem az időnek: olyan rezzenések ezek, amikor a képek hétköznapi szereplői egy-egy pillanatra megérintették az életet. Véletlenül ők és én, a fotográfus pont egy helyen voltunk ezekben a különösen szép pillanatokban, amelyek megmutatják a török mindennapok ritmusát, a mozdulatok kecsességét és szenvedélyét. Most pedig a budapesti télutó egy kiállítótermében szemlélhetitek meg ezt az egzotikus, de mégis személyes ismerősünknek érzett világot.

Çağatay Göktan fényképeinek kiállítása lesz a Vörösmarty Mozi Galériájában március 3-31. között.

Megnyitó: Március 3. 17:00

A képek az emberekről szólnak. Az isztambuli emberekről.
További kérdéseket Cser-nek lehet feltenni. :)

2012-02-21

Extrém konyhatörténeti sorozatunk egy ideje szünetel. Azért nem teljesen, mert Árpí azért lelkesen randalírozik odabent. És mióta feléri a szekrényeket is, teljesen megváltozott az élet... Pl. néhány dolgot fel kellett csavarozni a plafonra...

Na, de vissza a receptekhez! :)

Kedvenceink azok az ételek, amelyeket könnyű elkészíteni, nem ég le a ház közben, és mégis valami ehető lesz az eredmény. Még jobb, ha finom is, és még addig be lehet fejezni, mielőtt kezdődik a kedvenc sorozat (Sema velem ellentétben úgy méri a főzési időt, hogy a sorozat kezdéséig (mi történt az előző részben) be lehessen fejezni az aktív munkát. Míg én azt számolom, hogy a várakozási időben (sülés, kelés, alvás, fekvés) hány dr. House részt lehet megnézni).

Így most egy újabb egyszerű, de nagyszerű, finom, és tűzoltómentes receptet mutatunk be nektek: bundáskenyér a sütőben!

Az ötlet az, hogy még annyit se kelljen vacakolni vele, mint a bundáskenyérrel. És még egy csomó felhalmozott sajttól is meg lehet szabadulni. :)

Kezdjük is!

Kell hozzá: tojás, meg kenyér, meg sajt. Ezek közül mindet, ami nem kenyér, azt jól összekeverjük.

Persze a tojást előtte megszabadítjuk a héjától. A sajtot pedig a csomagolástól. Hajunkat pedig a pókhálótól, amikor az elgurult sajtot próbáltuk kihalászni a hűtő alól...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tojás + sajt"][/caption]

Tehát van tojásunk, meg sajtunk! Jöhetnek az extrák, amitől minden még izgalmasabb lesz. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Egy kis pirospaprika"][/caption]

Például a pirospaprika. Naná, hogy csípős! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Zölfűszer"][/caption]

Meg teszünk bele ződ dógókat is. Ződ kukukkfűvet, ződ ojegumót, ződ bajajikomot. Meg ződbósót.

Azt inkább mégsem.

Míg a házitündér mindezt jól összekeveri, habosra, mi megszemléljük a dolgokat közelről.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Pirospaprika közelről"][/caption]

Ez a pirospaprika közelről.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kenyér közelről"][/caption]

Ez a kenyér közelről.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sajt közelről"][/caption]

Ez a sajt közelről.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sütő közelről"][/caption]

Ez meg a sütő közelről. Húj de forró!!!

Közben eljutottunk a lehetőségek világába. Elkészült a szósz, amit lehet a kenyérrre kenni.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Lehet kenni"][/caption]

Az így megkent kenyereket lehet a tepsibe tenni. Szépen, katonásan. Előre a tiszteket, hátulra a sorkatonákat.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Lehet pakolni"][/caption]

Majd mindezt be lehet tenni a sütőbe.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Lehet a sütőbe tenni"][/caption]

Mi pedig leülhetünk, és jól megnézhetjük, hogyan pirul szép barnára. Nem, ez az idő nem elég egy dr. House rész megnézésére. Úgyhogy olyan sokat azért nem lehet várni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Lehet nézni"][/caption]

És már ki is lehet venni!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Lehet kivenni"][/caption]

És fel is lehet falni!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Lehet felfalni"][/caption]

Hamnyamnyamnyamnyamnyam!

2012-02-22

A Şeherezade és az Ezel után itt egy új török sorozat, amit hamarosan a magyar tv-ben is vetíteni fog:

Aşk-ı Memnu, azaz Tiltott szerelem. Február 27-től minden délután 17:30-kor a TV2-n.

[caption id="" align="aligncenter" width="300"] Aski-i memnu (Forrás: Wikipedia)[/caption]

Az eredeti történetet Halit Ziya Uşaklıgil írta 1899-1900 között a Servet-i Fünun irodalmi újság hasábjain. Azaz már akkor is sorozat volt. :)

A cselekmény egy igazi szerelmi geometriai bonyodalom. A ki-kit szeret, és ki kivel házasodik össze végül egy szerelmi háromszöggé alakul, ami időnként próbál négyszögesedni, majd ötszögesedni. Mire a súlypontban álló nőszemély a végére... na de nem lőjük le a poént. :)

Gazdagéknál sem fenéig joghurt az élet! A sorozat modern feldolgozása Isztambul egyik elit részében játszódik, Sarıyer Boszporusz-parti villájában. Drága autók, szolgák, bevásárlóközpontok, sarki kebabárusok és minden másuk is megvan. Sőt! Még dolgozni sem járnak el. Mégsem boldogok, mert egész nap azzal foglalkoznak, hogy akkor most mégis ki, kivel, és ki kivel nem, és ki ki elől mit és kit rejt el, és még titokban ki kivel, amikor azt mondja, hogy mégsem vele, hanem egy másikkal. De egyébként vele mégse, mert az csak alibi, hogy az előbbivel legyen, de vele nem lehet, mert ő már másé...

Na, szóval... majd meglátjátok. :)

Természetesen, hogy a sorozat biztos siker legyen, a regénybeli szép leány a filmben is egy szép leány, míg a szépfiú itt is szépfiú. Mégiscsak egy lányoknak szóló sorozatról van szó. :)

[caption id="attachment_4033" align="aligncenter" width="290"] Beren Saat - forrás: Habertürk[/caption]

Bihter (ő a lány) szerepében Beren Saat. Ne nézzétek meg az angol wikipédiás képet, mert az roppant előnytelen róla...

1984-ben Ankarában született. Legtöbbet szerelmes filmekben és sorozatokban szerepel.

Leghíresebb filmjei: Aşkımızda Ölüm Var, Güz Sancısı, Gecenin Kanatları, Gergedan Mevsimleri. A legutóbbit a Cannes-i Filmfesztiválon is jelölték (?). E mellett a ToyStory3-ban ő adja a Barbie hangját. A török verzióban persze. :)

Híresebb sorozatai: Aşka Sürgün, Hatırla Sevgili, Aşk-ı Memnu, és a kimondhatatlanul hosszú nevű Fatmagül'ün Suçu Ne? Sorozatok. Az utóbbi kettőért megkapta a Legjobb Női Színész Díjat (2009 – Arany Lepke, 2010 – Arany Lepke, 2010 – İsmail Cem, 2011 – Antalya Televisiyon)

[caption id="attachment_3870" align="aligncenter" width="500"] Kivanç Tatlıtuğ (Forrás: IMDb)[/caption]

Behlül (szépfíú) szerepében pedig Kivanç Tatlıtuğ. Ő 1983-ban született Adanában. Egy évvel idősebb Beren-nél, így akár még sima gimis románcuk is lehetett volna. :)

Ő igazándiból modell. Naná! Egy nőknek szóló sorozatba ki mást lehetne berakni??? A filmekben is gyakoriak a hosszú romantikus másodpercek, amikor csak néz a kék a szemeivel... Ilyenkor szokott nálunk a biztosítok egy hangos sóhajtás kíséretében leolvadni a falról...

Neki egyébként is könnyebb a szerepe, mert míg Bihter a sokismeretlenes matematikai egyenlet közös nevezője (így mindenki fele egyszerre kell játszania), addig Belülnek elég csak udvarolni. Vagyis jelen esetben csak nézni a kék szemeivel, és ügyelni arra, hogy az a borosta se túl rövid, se túl hosszú ne legyen.

Talán jobb is, hogy egy ilyen szerelmi bonyodalom közepén vannak, mert ha ők ketten összeházasodnának, akkor mindig vita lenne, ki hány órát szépítkezik a fürdőszobában reggelente...

Ennek ellenére (vagy pont ezért) Kivanç Tatlıtuğ is szerepelt néhány filmben: Amerikalılar Karadeniz'de 2, és ő adta a ToyStory3-ban Barbie barátjának, Kennek a hangját. Minő véletlen... :)

Sorozatai: Gümüş, Menekşe ile Halil (itt lett híres nőcsábász), Kuzey Güney.

Én azért kedveltem ezt a sorozatot, mert ez az egyetlen, ahol kellően kevés szereplő van ahhoz, hogy még nyomon lehessen követni az eseményeket. :)

További érdekesség. A sorozat szimbóluma egy alma, amit valaki két kezében fog. Ismerős ugye? :) Twilight!

[caption id="" align="aligncenter" width="550"] Almák (Forrás:)[/caption]

Most, hogy ki másolt kiról, vagy mindketten egy harmadikról... Ki tudja...

Szóval: Február 27-től minden délután 17:30-kor a TV2-n!

Előzetesek:

[iframe src="http://tv2.hu/elozetesek/video/tiltott-szerelem-hamarosan-a-tv2-n/player/embed" width="512" height="288"]

[iframe src="http://tv2.hu/elozetesek/video/tiltott-szerelem-februar-27/player/embed" width="512" height="288"]

[iframe src="http://tv2.hu/elozetesek/video/vadonatuj-sorozat-tiltott-szerelem-hamarosan-a-tv2-n-2/player/embed" width="512" height="288"]

2012-02-23

"Szasztok! Rumli vagyok Isztambulból. És hát...ööö...múlt héten nem jelentkeztem...mert...hát... Furcsa dolgok történtek na. De inkább kezdjük az elején!

Sima hétvégi túrának indult. A több napos rettenetes idő után ismét kisütött a nap Isztambulban. Remek idő volt.

Lent voltam a Kadiköy kikötőben, és éppen azon gondolkodtam, hogy a sirályokat téglával is meg kellene dobálni, nemcsak simittel. De ekkor megláttam két lányt... Turistáknak néztek ki. És el voltak tévedve.

Gondoltam, hogy én már egészen itthon vagyok, így odabent segíteni nekik. A Galatat keresik.

Mondtam nekik, hogy nem jó helyen vannak, mert ez a karşı, de ha felülnek az IDO-ra akkor át tudnak vapurozni Karaköybe. Onnan pedig feltüneleznek, és már ott is vannak az Istiklalon. De vegyenek akbilt, mert úgy olcsóbb.

Nem értettek ebből egy kukkot sem...

Úgyhogy inkább meghívtam őket egy közeli kávézóba, hogy ott átbeszéljük a dolgokat. Gyorsan helyreraktam a sérómat, és elkezdtem nekik mesélni Nagy Sándorról, hettitákról, Cézárról meg Antoniusról, Bizánciakról és Oszmánokról. Közben azért döntöttem be a teákat rendesen, mert hát... no..kiszáradt a torkom...meg idegességemben véletlenül megettem a kanalat...meg a teás csészealjat...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Hova menjünk?"][/caption]

Eléggé jól belejöttünk a beszélgetésbe. A lányok kérték, hogy menjek velük, legyek az idegvezetőjük. Sőt! Azt is kérdezték, hol lehetne este egy jót bulizni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez itt érdekes lehet..."][/caption]

Úgy hallottam, van egy bár az Istiklalon, ahol este élő zene lesz. Metál meg lassú meg minden. Mondtam, hogy azt a helyet kipróbálhatják. Ha nem jön be, még mindig átmehetnek máshova. Erre azt a választ kaptam, hogy ragaszkodnak, én is menjek velük, mert kell valaki, aki erős, és meg tudja őket védeni...

Úgy éreztem, erre már töményebb teát kell innom... Éreztem, hogy valami elkezd dolgozni belül, ami nem a koffein....és nem is a kiskanál.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Valami van a levegőben..."][/caption]

Na, akkor indulás! Kifizettem a lányokat (CyberMacs hitelkártyájával természetesen), és nekivágtunk Isztambulnak. Pontosabban a Boszporusznak, hiszen innen is indultak túrahajók. Igaz, csak a második hídig mennek, viszont utána még marad időnk a város felfedezésére.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Valahol Ázsia és Európa között"][/caption]

Hoh! A hosszú téli idő után nagyon jó volt egy kicsit kint feküdni a napon, ringatózni a tengeren. Áááá... valakitől kaptam egy hátmasszázst is! Áááá.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Napsütéses Boszporusz-túra"][/caption]

Persze a tenger nem csupán mulatság! Vannak itt komoly veszélyek is, és nemcsak az, hogy a reggeli visszakukucsál. A hajó gondolt egyet, és rettenetesen elkezdett hullámozni. Kapaszkodni kellett rendesen. És ez még nem minden! Láttam egy hatalmas dögöt is a vízben. Csak kapnám el, lenne itt vacsora rendesen!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Hú! Ezek a hullámok nem tréfálnak!"][/caption]

Miután megérkeztünk, még áthajóztunk Eminönübe. Ideje volt enni is valamit. Én persze a kebabra szavaztam, de a lányok mondták, hogy valami könnyebbet szeretnének. Nosza, akkor együnk halat. Itt vannak a kedvelt balik-ekmek (hal és kenyér) büfék. A lányok kis adagot kértek, de én inkább egy közepest választottam. Hamhamham. Gyorsan eltüntettem, mert itt tényleg nagyon finomakat árulnak. És tényleg jó volt egy kis változatosság a kebabok után. Mindjárt vettem még egyet, és azt is megettem. Amikor a harmadik adagot kértem, akkor a lányok már pislogtak. Mondtam nekik, hogy merak etme, de csak még jobban néztek...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Balik ekmek"][/caption]

Na jó, akkor iptal. Igyunk egy teát, majd gyerünk fel a Galata toronyba! Ezt a tornyot még az olaszok (Genovaiak) építették. Valaha itt ért véget a város. Mivel jó magas volt, gyakran használták tűztoronynak is. Kivéve, amikor éppen ez lángolt... Valójában egyébként nem ez az igazi Galata torony. Az lent volt a tengerparton, de a IV. Keresztes Hadjáratban a turisták hazavitték. Ezen felbuzdulva a helyiek építettek egy újat, de most már a domb tetejére, hogy messziről látszódjon. Régen még az árcetli is rajta volt nagy betűkkel, és Jusztácius büféjének a reklámja. Csak azt végül felgyújtották a törökök 1453-ban. Pontosabban Ali gyújtotta fel, aki a helyére kebab büfét nyitott. És persze a reklámot is visszatette a toronyra, de azt végül 1980-ban az UNESCO levetette....

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Galata toronyban"][/caption]

A toronyban persze szuper kilátás volt. A szél is csak gyengén fújdogált.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Galata toronyban"][/caption]

Éppen a lányoknak meséltem a város fontosabb látnivalóit, amikor szárnycsapkodásra lettem figyelmes. Egy sirály szállt le mellénk. Feltámadtak az ősi ösztönök... Jó lesz ez még vacsorára! Gyere csak, te tollas fenevad!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Gyere csak, pipipipipipipi"][/caption]

Már majdnem elkaptam, amikor egy kínai turista megjelent, és ellőtt vagy 800 fotót. Ettől pedig a sirály megijedt, és elrepült. Nekem viszont már készen voltak karmaim, hogy valamit lecsapjak. A lányok az utolsó pillanatban állítottak meg. Azt mondták, ők nem esznek kínait... úgyhogy hagytam futni...

A torony után mentünk az Istiklalra, és természetesen megint teáztunk. Találtunk egy helyet, fent a 7. emeleten (lift nincs), ahol ismét csak szuper kilátás volt. Itt megnéztük a naplementét, majd elindultunk lefele. Ideje megkeresni a bulizós helyet. Úgy gondoltuk, kipróbáljuk a nosztalgia villamost is. Tartalékoljuk csak az erőnket az estére.

[caption id="" align="aligncenter" width="390" caption="Ott a cukrosbolt!!!"][/caption]

Pár percet bolyongva a hátsó kisutcákban megtaláltuk a szórakozóhelyet. Már kint is lehetett érezni, hogy odabent aztán tényleg jó a hangulat. Az ajtón élőzene szűrődött ki. Mit szűrődött?? Éppen Şebnem Ferahot játszottak, és a közönség tombolt. Az ajtó pedig csak úgy domborodott kifelé a jó hangulattól. Igen, ez a hely kell nekünk! :)

Azért nem akartunk mindjárt belevágni a közepébe. Hagyjuk egy kicsit a helyiket is tombolni, aztán majd megmutatom nekik, hogyan buliznak a magyarok! Nem is beszélve az asztaltáncról!

[caption id="" align="aligncenter" width="181" caption="Tósztot mondok a békére, a bor feltalálójára és a nőkre"][/caption]

Találtunk jó kis fehér bort. Ami azért különleges, mert a török borok általában vörösek. Nagyon ritka a fehér. Ritka, mint a fehér bor! He he he! :)

A hatodik pohár után úgy éreztem, nem bírom tovább, forr a vérem, nekem táncolnom kell! Mindjárt felugrottam az asztalra, és táncra kértem az egyik turistalányt.

[caption id="" align="aligncenter" width="449" caption="Gyerünk táncolni!"][/caption]

Már két órája táncoltunk megállás nélkül. Meg kellett állni egy kisebb időre. Éreztem, hogy kezd a világ szétcsúszni, de azért még rendeltem egy újabb kör bort. A lányok értékelték a lovagiasságomat. Meg azt hiszem, mondtam mást is, de arra már nem emlékszem...

[caption id="" align="aligncenter" width="379" caption="Figyelj baby, megigazítom a"]

sáladat"][/caption]

A rövid szünet után persze folytattuk a táncot egészen hajnalig. De az igazat megvallva itt már tényleg minden összerosódott. Nem sok mindenre emlékszem.... Csak azt tudom, hogy eszméletlenül táncoltunk!

[caption id="" align="aligncenter" width="281" caption="Kezdenek összerosódni a dolgok..."][/caption]

Valahol ezután jött a képszakadás... Halvány emlékeim vannak arról, hogy valaki segített hazajutni, de én olyankor már csak néztem kifelé a fejemből.

[caption id="" align="aligncenter" width="281" caption="Én már csak nézek ki a fejemből..."][/caption]

Aztán...

Aztán...

Aztán... nem tudom mi történt. Minden furcsa volt. De leginkább reggel éreztem, hogy nem úgy indul a nap, mint szokott...

[caption id="" align="aligncenter" width="295" caption="Hol vagyok? Mi történt? Ez kinek az ágya?"][/caption]

Mire felébredtem, a szoba már üres volt... Bárki is lakott benne, már eltűnt Isztambul végtelen utcáiban....

Hazafele menet láttam egy reklámot: Istanbul - city of dreams, city of love... Ha! Micsoda közhely...."

2012-02-24

Isztambul központja az Îstiklal Caddesi. A nagy sétálóutca. Ami olyan, mint Budapesten a Váci utca.

Viszont az Îstiklal Caddesi több, mint egy jó helyen lévő bevásárló utca. Minden szempontból Isztambul közepe:

Itt zajlanak a randevúk.

Itt vannak a mozik.

Itt vannak az éttermek.

Itt vannak a kávézók a tetőkön.

Itt vannak mecsetek, keleti és nyugati templomok.

Itt vannak a kocsmák.

Itt vannak a zenés szórakozóhelyek,

Itt lehet tombolni.

Itt még karaoke is van.

És még japán étterem is van.

Itt zajlanak a tüntetések.

Itt van a legtöbb rendőr.

Itt a Galatasaray Lisesi.

Itt van egy nosztalgia villamos.

Itt rengeteg macska van.

Itt naponta több millió ember megfordul, hétvégén pedig...

Itt forgatják a legtöbb filmet is.

Kevés sorozat van, amelyikben ne szerepelne az Îstiklal Caddesi. Itt szinte minden nap forgatnak (mert Törökországban van vagy 100 sorozat), de az se ritka, hogy a különböző sorozatok szereplői sorban állnak egy-egy forgatásnál

És persze ha már Îstiklal Caddesi, akkor mindenképpen kell néhány másodperc a nosztalgia villamosról is. Ilyenkor az a terület, ami a filmen nem látszik, tele fan a különböző sorozatok kamerásaival, akik egymást túllicitálva (és a turistákat) próbálják felvenni az éppen csengető villamost.

De ne felejtkezzünk meg a rajongókról sem! Belőlük is van pár ezer! :)

A minap éppen jöttem ki Rumlival a kebabostól, amikor azt veszem észre, hogy az utca a szokottnál jobban kihalt. Majd pedig hirtelen ott van több ezer ember, és mind egyfelé néz. Sokak kezében (99.999999%) pedig telefonba beépített fényképezőgép.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fatma Gülün sucu ne?"][/caption]

Éppen a Fatmagülün Suçu Ne? (Mi a bűne Rózsa Mártának?) sorozat legújabb részét forgatták. A srác eléggé magas, így őt sikerült lefotózni, míg a leányzót (Beren Saat - Aşk-ı Memnu, azaz Tiltott szerelem filmben is szerepel) már elveszett a tömegben.

Azért eléggé érdekesen nézett ki a filmben végül, ahol mindenki úgy megy, mintha semmi különös nem történne. Pedig ami a kamerák látószögén kívül zajlott...

[caption id="attachment_3874" align="aligncenter" width="377" caption="Fatmagülün Suçu Ne?"][/caption]

. Kb. a 20. perc az, amikor elhagyják a Taksim teret és elkezdenek az İstiklal Caddesin sétálni. Más dolog, hogy a valóságban pont a Taksim tér felé haladtak, de hát ilyen apróságon csak nem fog fennakadni senki. :)

Sokkal mókásabb viszont, hogy a rajongók annyira lelkesek voltak, hogy megállás nélkül fotóztak. A sorozatban még egy vaku villanása is látszik! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Egy másik film"][/caption]

A fenti képen már egy másik film látható, pár héttel korábbról. A hősök éppen taxiba szállnak be (taxi ide egyébként nem jöhet be), miközben a lelkes rajongók ahonnan csak lehet, fotóznak.

Egyébként érdekesek ezek az autós jelenetek.

Persze tudjuk, hogy a dolgok nem olyanok a valóságban, mint ahogy a filmben látszódnak. Főleg az autós jeleneteknél.

Régen még úgy készítették, hogy egy műteremben volt az autó (fél autó, negyed autó, a birodalmi lépegető kobakja, stb...), és a helyszín csak oda volt vetítve a háttérbe. Sokszor pedig az autót lökdösték is, hogy élethűbb legyen.

Ezzel szemben ma inkább valós környezetben forgatnak, így pl. az ablaküveg is hűen visszatükrözi a helyszínt. Cserébe viszont egy ilyen szerkezetre van szükség:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Autós filmforgatás"][/caption]

Külön érdekesség, hogy a sofőr egészen biztosan semmit sem lát az útból. Nemcsak azért, mert egy száguldó daru van előtte, hanem, mert a szélvédő is le lett takarva egy fényszóró fóliával. Viszont legalább mindenki jól be lett kamerázva! :)

Ha valaki felismeri, melyik sorozatról van szó, léci írjon!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A filmcsillag"][/caption]

Isztambulban nemcsak török, hanem nemzetközi filmeket is gyakran forgatnak. Ugye nemrég mutatták be az Isztambul c. magyar filmet (hú de jó volt! Pedig nem is). Itt lövöldözött pl. James Bond is az 1963-as Oroszországból szeretettel filmben. Ebből azt a

részt emelném ki, amikor Bond az egyik bolt titkos lejárataán lejut a Yerebatan Sarayı-ba, majd csónakkal átkelnek az Aranyszarv-öböl alatt, hogy az orosz követségnél jussanak ki. Fantáziából nincs hiány. :)

Az orosz követség is az Ístiklal Caddesin található, tehát még ők is a népszerű filmforgatási helyet választották.

Videók: , , , meg valahol megvan a fent említett rész is. Aki megtalálja, léci írjon! :)

James Bond később visszatér 1999-ben mert hogy neki nemcsak Isztambul, de a Világ nem elég. Ez így eléggé béna poén lett, de már bent marad...

Egyik alkalommal pedig mi láttunk, ahogy éppen alattunk forgatnak. :) Így sikerült a kamrás embert elkapni. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A kamerás"][/caption]

Pár napra a környékünk egy francia kisvárossá alakult át. Mégpedig egy olyan utca lett tele elegáns és divatos termékek boltjaival, ahol a rendes napokon inkább a kenőzsír kóvályog az kockaköveken. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A francia kisváros"][/caption]

Úgyhogy bárki is jár, bármerre is jár Isztambulban, jó esélye van arra, hogy belefut egy filmforgatásba. Akkor pedig tessék mosolyogni, meg integetni, mert sose tudni, melyik sorozat fog a végén eljutni Magyarországra is. És akkor majd büszkén mesélhetjük, hogy majd mi is feltűnünk a 149. részben, ott a villamos mellett! :)

2012-02-27

Eljött az a nap, amiért a legtöbbet izgult, és a legtöbb kérdés motoszkált bennünk: tanultunk-e a korábbi évek hibáiból, vagy megint valami bénaságot küldünk az Eurovisionre?

Hát...

Na mindegy... Itt van Can Bonomo klippje. Természetesen angolul, természetesen megint a szerelemről, de úgy mindenféle érzelmek nélkül... de legalább a zöld nadrág kimaradt (reméljük ez a jó tulajdonság megmarad).

[iframe src="http://www.youtube.com/embed/sjzHVgJd7t0" width="560" height="315"]

Összességében azért nem olyan rossz egy dal, és még mindig sokkal jobb, mint a tavalyi.

Úgyhogy reménykedünk... meg reménykedünk...

2012-02-28

Platschu talált nekünk egy igazán jó dolgot, amit ebben a hideg időben (nincs is) lehet lelkesen nézegetni: virtuális Törökországot! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="212" caption="Kék mecset 3D"][/caption]

A 3dmekanlar.com évekkkel ezelőtt kezdte meg el a digitális túrák készítését, így mára már több száz, talán ezer épületet és látványosságot lehet megnézni belülről.

A képek igazi érdekessége viszont az, hogy nemcsak egy 360 fokos panoráma, hanem az utazó egy teljes virtuális gömbben lehet. Így nemcsak jobbra és balra, hanem felfele és lefele is nézelődhet. Sőt! Még nagyítani is tudunk, így olyan, mintha egyes dolgokhoz kicsit közelebb tudnánk menni. Persze a távolban levő falépcső erejét nem fogjuk minden részletében látni (helyette gyönyörű pixelek lesznek), de azért nagyon jól visszaadja a különböző helyek hangulatait.

Ennek köszönhetően olyan épületeket is láthatunk, amelyekbe nem tudtunk bemenni a túrán, mert éppen zárva volt, vagy mert nem maradt rá idő. Ilyen lehet pl. a felújítás alatt álló Arab dzsámi (), vagy az Ortaköy Cami () ami ráadásul még messze is van. A leleményesek pedig monitoron keresztül fényképeznek, aztán megmutatják az ismerősöknek, hogy bibibe, mi ide is bejutottunk!

Természetesen nemcsak mecseteket, hanem múzeumokat, palotákat, és más látványosságokat is megnézhetünk. A fontosabbakat (érdekesebbeket) pedig akár be is járhatjuk, mert több virtuális gömb készült róluk. Ilyen pl. ,az AyaSofya () a Topkapı Palota (), a Dolmabahçe Palota ().

De akár felmászhatunk az Európai-, vagy az Ázsiai Erődbe (,), vagy a Galata-toronyba (). Vagy a nehezebben eljutható helyekre is benézhetünk, mint a Héttorony () vagy a Kislánytorony ().

A Kék Mecset () esetében pedig olyan helyre is feljuthatunk, ahova egyébként szinte lehetetlen: a minaretbe.

Nemcsak Isztambul, hanem Törökország más látványosságait is bejárhatjuk, így Edirné, Adanat, Konyat, Ankarát, Şafanbolut, İzmirt, Bursat és még sok más várost is. Şafanbolut kifejezetten ajánlom! :)

Jó túrázást mindenkinek!

Kiinduló linkek:

Ha esetleg valaki találna egy helyet, ahonnan lehet simitet is házhoz rendelni, akkor teljes lenne az illúzió. :)

2012-02-29

Ezen a helyen egy fordított Isztambul van...

Isztambult a legtöbb turista úgy ismeri, mint az a város, ahol lépten-nyomon valamit el akarnak nekünk adni. És ha az ember rosszkor pislant, akkor máris vett valamit, amire nincs szüksége, nem tudja mi az, de még arra sincs ötlete, hogy fog vele felférni a repülőre, pláne mit fognak szólni a biztonságiak, ha átvilágították...

Pedig Isztambul nem mindenhol ilyen. Pont a fent említett turistahelyek mögötti hátsó utcában mindez pont fordítva zajlik. Ott mindenki venni akar.

Az eskici gyakori látvány ezekben a hátsó utcákba. Ő az ócskás, aki mindenféle dolgot összegyűjt, hátha jó lesz az még valamira (vagy ha kilép a főutóra, akkor hátha valakinek el lehet adni - tehát azért az alap szándék változatlan). Ők szereti azokat a dolgokat, amelyek nagyok, és nem utolsó sorban fémből vannak.

Így történhetett meg, hogy valaki éppen felújította a boltját, és arra az időre kitette a lépcsőt az utcára, hogy levegőzzön és játsszon a macskákkal. Egy vaslépcsőt. Ami vonzza a beépített iránytűvel rendelkező eskiciket.

Gondolom, már vagy húszan megkérdezték, hogy Figyu tesó! Mennyiért adod ezt a lépcsőn? mire a tulaj meguntta, és inkább ráírta, hogy NEM!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A lépcső nem eladó!"][/caption]

Természetesen Törökország a lehetőségek országa. Így ha valakinek mégis nagyon tetszik ez a lépcső, és úgy érzi, hogy ez hiányzik a lakásból, és mindenképpen meg akarja venni, jó eséllyel megpróbálkozhat. Hátha mégis sikerül meggyőzni a tulajdonost. :)

2012-03-01

"Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból.

Nem tudom, miért hívják ezt a helyet Mediterránnak... Olyan hideg van, hogy tegnap a finnek is hazamentek északra, mert fáztak.

Így aztán megint nem lehet kimenni a városba (nemrég még hó is van). Éjjel-nappal forró italokat iszogatunk. Ezért most őket mutatom be nektek.

Miután volt pár napos időnk, a tél kegyetlenül visszajött. Az még oké, hogy esik a hó, de miért van ilyen hideg? Egész nap csak isszuk a forró italokat, és csak isszuk, és csak isszuk. Igen ám, de mit lehet inni, kakót? Az van otthon is... Teát! Kávét! No meg salepet! :)

De kezdjük az elején!

Kezdetben vala a kávé. Erre bizonyítékaink is vannak. Mert a Nagykönyvben úgy vagyunk az első mondat megírva, hogy "és lőn világosság!". Kétségtelenül azt jelenti, hogy az univerzális cappucinóból kiemelkedett a hab!

Azt egyébként is mindenki tudja, hogy a kávét a törökök terjesztették el. Eredetileg Etiópiából származik. Elégé ironikus, hogy a világ egyik legdrágább folyadéka olyan országból indult, ami ma az egyik legszegényebb a világon...

A kávé Damaszkuszon keresztül érkezett az Oszmán Birodalomban. Írásos feljegyzések vannak, hogy Damaszkuszban nyitották az első kávéházat a birodalomban. A törökök pedig imádják magukat jól érezni, így a kávé nagyon gyorsan lett nagyon népszerű. Még a szultán is felfigyelt rá, aki nem mellesleg, szintén híres volt arról, hogy rendkívül élvezi, ha jól érzi magát.

Ez a kávé az észak-afrikai, úgynevezett arab főzési módon készült. Ami azt jelenti, hogy reggel megkérdezik, ki kér kávét, majd este ki is osztják. A kávét egy hatalmas edényben kezdik főzni, majd mindig átöntik egy kisebbbe. Mígnem estére már olyan kicsi és sűrű lesz, hogy egyetlen csepp is elég ahhoz, hogy a sivatagból még a homokdűne is felébredjen. Mindezt pedig úgy főzték, hogy közben a tevékkel haladtak is. Azaz teveháton készült a kávé.

Az így kapott kávé viszont bővelkedett a koffeinben. Állítólag egy jól elkészített kávéból az ember napokig nemhogy aludni, de még pislogni se tudott. Cserébe csodás látomásai voltak felhőkben szálló kastélyokról, lenge öltözetű leányokról, és hárompupu tevékről.

Hogy, hogyan, a szultán is rájött arra, hogyha este iszik a kávéból, akkor bizony reggelig nem lesz alvás. Az extra energiát természetesen a háremben vezette le. Csakhogy ehhez az kellett, hogy a lányokat is kellően feltöltsék kávéval, akik sötétedésre már kimerültek az egésznapos intrikáktól. Tehát nekik is kellett a kávé, hogy bírják a szultánt reggelig.

Igen ám! Csakhogy száz nő, tele koffeinnel, olyan kiszámíthatatlan tényező lett, hogy a szultán inkább otthagya az egészséget és elment elfoglalni Európát...

Egyértelmű volt, hogy a kávé a hadászatban is fontos szerepet tud betölteni. A török csapatok legnagyobb negatívuma az volt ugyanis, hogy a katonák nem maradhattak évekig távol az otthonuktól, mert olyat kaptak az asszonytól, amihez képest egy egri ostromlóellenes forró szurok csak egy délutáni laza fürdőzés. Ezért csak korlátozott távolságra tudtak eljutni. Ezért is volt Magyarországnak fontos szerepe Európa védelmében, mert a töröknek minden egyes magyar várnál, dombnál, és olyan kocsmánál, ahol bicskát

tudtak rántani, meg kellett állnia, és csatázni. Így mire elért Bécsbe, addigra letelt az az idő, és fordulni kellett.

A kávénak viszont nagy szerepe volt, mivel kellően adagolva a katonába, egyfajta doppingként működött. Az emberek jobban, és kitartóbban tudtak menetelni. Persze vigyázni kellett az adagokkal, mert ha túl sokat kapott valaki, az meg sem állt az Atlanti-Óceánig...

Ezzel együtt a kávé menet közben is lehetett főzni, így tényleg csak annyi időre kellett megállni, ameddig mindenki aktualizálta a Facebookon a tartózkodási helyét, vagy bejelentkezett a Foursquare-be.

Az ellenség is látta, hogy itt bizony titok van, és próbálták kideríteni, hogy mi is az. De nem volt egyszerű. Mert bár a törökök kedvesek, vendéglátóak voltak már akkor is. Csak éppen az ebéd utáni fekete levest a törökök lazítva fogyasztották. Ki-ki egy kis süteménnyel, ki-ki hastáncot nézve, míg mások pedig inkább a fejeket lazították meg az odaszorult nyakról. Erre a nemes feladatra pedig nem lehetett önként jelentkezőt találni, így maradtak a kedves vendégek.

Amikor viszont a törökök elérték Bécs várát, és nem sikerült bevenni, bánatukban felgyújtották az erdőben található egyetlent, de azért királyi vadászkunyhót, majd hazamentek. A bécsiek pedig kifigyelték a titkot, és nemsokkal utána titkos kereskedők indultak Isztambulba a rejtélyes nedűért.

Mikor pedig az első kávé elérte Európát, akkor fekete is volt, keserű is, és még a töröktől is jött, így egyértelműen csak a sátán találhatta ki, így hamarosan betiltották.

Akkor még nem tudták, hogyha valamit népszerűvé akarnak tenni, akkor a legjobb, ha tiltják. Tették volna inkább kötelezővé! :) Úgyhogy a kávé kéz alatt, titokban, de egyre jobban elterjedt. Először Európában, majd a gyarmatoknak köszönhetően hamarosan az egész világon.

A kávé lényege a keserű íz. Azért is eszik mellé az édeset (tudjátok, amiben 1 kiskanál pisztáciát, 1 kiskanál kakaót, és 80 merőkanál cukort tesznek), hogy a keserű ízt még jobban kihozza. Az igazi különlegesség pedig a damla sakizi. Ebbe a kávéba kaukázusi fenyőgyantát kevernek, amitől igencsak vad lesz az íze... :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Rumli és a török kávé"][/caption]

Mindezek után kérdezhetitek, hogy mégis, honnan került elő a török tea?

A kávé nagyban virágzott. Azaz inkább feketét, és a kávékultúra virágzott. Mígnem aztán hogy, hogyan, egyszer csak hirtelen a semmiből kitört az I. Világháború. Mire vége lett az Oszmán Birodalom már csak romokban hevert. De a szövetségesek lelkesen takarították a romokat. Főleg el. Vitték magukkal el. De aztán Atatürk kihajtotta a szövetségeseket, és sikerült az ország egy részét még menteni a teljes feldarabolástól. Viszont a kávétermő területek kívül maradtak.

Valamit ki kellett találni, mert az importált kávé nem tett jót a gazdaságnak. Saját kávé pedig nem tudtak termelni. Kellott valami, ami olyan, mint a kávé, erős is, mint a kávé, de mégis hazai. Különben elalszik a teljes lakosság...

Hogy, hogyan, pont a szomszédban, Grúziában sikerült a teának egy különleges fajtáját kinemesíteni, ami azon a vidéken is megmarad. Feltámadt a remény, hiszen ezt a teát már kis szerencsével be lehet vinni az országba. Törökország észak-keleti tartományai (főleg Rize) volt alkalmas arra, hogy a grúz tea is megkedvelje: meleg is van, de azért van eső is bőven. Magas, hegyi levegő, szép kilátás és még kellemes népzene is. Mi kell még?

A "rendes" teába kevés tealevelet tesznek. Éppen hogy csak megízésítse a forró vizet, és legyen egy kis színe. Ezzel szemben a törökök biztosra mennek. Annyira megpakolják levéllel a kannát, hogy csak púposodik. És persze addig áll a vízben, míg el nem kezd kopogni a teáskanna falán. Így aztán színre is olyan, mint a kávé, nem is beszélve a keserűségéről. Bár azért koffeinben még mindig a kávé vezet...

Az új ital minden szempontból pompásra sikeredett. Nagy kampányba kezdte a tea népszerűsítésére. Atatürköket is sokszor lehetett látni teáspohárral a kezében. Igaz, néha ugyan ebbe a pohárba rakít-t töltött.

A teáspohár igazi török különlegesség. Egy erotikus női alakot formáz, miközben a speciális formának köszönhetően akár két újjal is lehet úgy tartani, hogy társalgás közben bármennyire is hadonászunk a pohárral, nem fog elrepülni. Ezen felül törésálló edzett üvegből készült, így még akkor sem fog eltörni, ha véletlenül a falhoz csapjuk, miközben beszélgetünk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli és a török tea (és a háttérben a cicás naptár)"][/caption]

Már csak a salep maradt ki.

Az ő történetét már homály fedi. Csak annyit tudunk, hogy Anatólia belsejéből származik. Az orchidea gyökerét porrá törik, majd tejben megfőzik. Sajnos nagyon sok orchideát kell kikapálni a földből ezért, mert a gyökere kicsi. Viszont nagyon intenzív. Egy kg salep akár 6000 TL (750.000 ft) is lehet! Viszont egy adag salep ital elkészítéséhez néhány gramm is elegendő.

Ők voltak a legismertebb török forró italok. Remélem, kedvet kaptatok hozzá! :)"

2012-03-02

Sok e-mail érkezik, hogy az új (2011-es) török vízumok nehezen érthetőek.

Mivel itt a tavasz (kint éppen szakad a hó), és mindjárt a nyár is (mondtam már, hogy szakad a hó?), ezért átnézzük újra, hátha sikerül érthetőbbé tenni.

0

Oké, legyen itt egy példa.

Verzió 1.

2012. március 1-én belépünk Törökországba. Kapunk egy 90 napos vízumot. Ami azt jelenti, hogy május 30-ig maradhatunk az országban.

Ez idáig még teljesen rendben is van.

Csakhogy, egy másik számolás is elkezdődik. Ez az a bizonyos 180 nap, ami alatt mi maximum 90 napot tölthetünk. Ez az időszak augusztus 28-án ér véget.

[caption id="attachment_3905" align="aligncenter" width="484" caption="2011-es törökországi vízumok - csak úgy simán"][/caption]

Normális esetben ezzel nem is nagyon kell foglalkoznunk, mert egy átlagos turista nem fog 180 napon belül ismét az országba menni.

Mi viszont jellemzően nem vagyunk normálisak. ;)

Verzió 2.

Úgyhogy nézzük meg azt az esetet, hogy még a 90 nap lejárta előtt elhagyjuk az országot, de még a 180 nap befejezte előtt ismét visszamegyünk.

[caption id="attachment_3906" align="aligncenter" width="484" caption="2011-es törökországi vízumok - visszatértünk"][/caption]

A felső sorban az eredeti verziót láthatjuk. Azaz március 1-én lépünk be az országba, a vízum pedig május 30-ig érvényes. Csakhogy mi megzavarjuk a matematikusokat azzal, hogy 40 nap múlva, április 10-én hazamegyünk. Ezzel mi 40 napot elhasználtunk a 90-ből. Maradt még 50.

Na akkor mi most az első belépéstől számítva mondjuk 110 nappal ismét megjelenünk a határon, június 19-én. Mi veszünk egy új vízumot (hiszen az előző csak május 30-ig volt érvényes). Az új vízumunk is 90 napig lesz érvényes, azaz szeptember 8-ig.

Pedig nem! Mert közben pörög a 180 nap is, amiből nekünk már csak 50 maradt. Azaz hiába van 90 nap ráírva a szép bélyegre, hiába van lepecsételve, az csak 50 napig érvényes már, augusztus 8-ig!

És sajnos erről minket senki se fog értesíteni, legfeljebb akkor, ha mondjuk augusztus 9-én megpróbáljuk elhagyni az országot, de a határőr azt mondja majd, hogy van egy kis problémánk...

Persze a valóság sosem ilyen egyszerű.

Verzió 3.

Mi történik akkor, ha még az előtt megyünk vissza Törökországba, hogy az első vízum lejárt volna?

[caption id="attachment_3907" align="aligncenter" width="485" caption="2011-es törökországi vízumok - korán jöttünk"][/caption]

A felső sor az eredeti verzió. Azaz (inkább leírom többször is, minthogy összezavarodjatok) március 1-én érkeztünk, a vízum május 30-ig érvényes.

De az országot április 10-én elhagytuk. 40 napot használtunk el a 180-ból, és maradt 50.

No, akkor érkezzünk vissza most a 70. napon (az Úr miután a 69. napon megteremté a vízumot, látá hogy ezt még ő se látja át, ezért inkább a 70. napon lepihen).

Ebben az esetben még érvényes az előző vízumunk, simán bemehetünk. Az előző vízumunk május 30-ig jó. Ha ez nekünk is jó, vagyis annál tovább nem akarunk maradni, akkor nem kell semmit se csinálnunk. Kivéve, ha a határőr biztos akar lenni benne, hogy nekünk elég legyen a vízumunk, és vetet egy újat, de az már másik történet...

Amennyiben mi tovább szeretnénk maradni, mint május 30, akkor vennünk kell egy új vízumot. Ami szintén 90-napos. De mint a 2-es variációnál láthattuk, hiába lenne érvényes augusztus 8-ig, a 180 napunktól már csak 50 maradt. Ezért mi csak június 29-ig maradhatunk. Semmilyen módon nem maradhatunk tovább, még ha új vízumot veszünk, akkor sem.

Verzió 4.

Fenti verziókból kis sakkozással már eléggé jól el lehet boldogulni. Lényeg, hogy számolni

kell a 180 napokat, és a 90-t is

Most viszont lássunk olyan variációt, amiről igazándiból nem tudjuk, hogyan is működik.

Mi van akkor, ha a 2-es verzió esetében nem júniusban, hanem a 180 nap lejárta előtt, mondjuk augusztus 18-án lépünk be az országba? A 180 napunk még nem járt le. Csak az első 90. Tehát veszünk egy új vízumot. Majd 10 nap múlva lejár a 180 nap. Most akkor mi van?

Pánikszzerűen elhagyjuk az országot?

Titkos alagúton hagyjuk el az országot?

Egy második 180 nap kezdődött?

És ha igen, akkor annak melyik az első napja? Amikor beléptünk (augusztus 18), vagy amikor az új 180 nap kezdődik (augusztus 28)?

Szerencsére ezek a dolgok nincsenek pontosan leírva. Így már minden olyan, mint a bazárban: alkudni kell, aztán sok sikert!

Egyébként is, a mostani vízum rendszert nem könnyű átlátni. A határőrnek pedig a világ minden táján megvan a felhatalmazása, hogy maga döntsön az illető beengedéséről és kiengedéséről. Azaz, ő bármikor új vízumvásárlásra kötelezhet, vagy megtilthatja az országba bejutást. Bár mivel a vízum üzleti dolog, így valószínűleg kétes esetekben inkább az első variáció fog megvalósulni.

5. variáció.

És te hogy jártál? Vagy milyen egyéb ötleted van? Pl, ha 180 napot úgy osztjuk el két 90-napos vízummal, hogy minden páros napban belépünk az országba, páratlanon meg ki, szökőnapon (ez most volt) Bulgáriában teázunk. Vagy hova számít az, ha sokat álltunk a sorban, és kilépéskor már éjfél után pár perccel jár az óra. Vagy a macskáknak is 180 napos a határidejük attól függetlenül, hogy ők nem végeznek illegális munkát (egyáltalán, milyen munkát végeznek ők? látott már valaki olyan macskát, amelyik ébren volt??).

2012-03-05

Lássunk pár módszert, ha valami olyat sikerül enni, ami nem ízlik, és ezt szeretnénk is a világ tudtára hozni.

Vagy csak a tv-műsor nem tetszik.

Vagy az időjárással nem vagyunk megelégedve...

Kezdjük a finomabb módszerekkel!

Ha valami nem szimpatikus, akkor mondhatjuk rá, hogy érdekes. Ilyen kifejezés van a magyarban is: nem rossz a szendvics, csak érdekes. :)

Ha így szeretnénk kifejezni magunkat, akkor mondjuk azt, hogy ilginç. Ha szépen akarjuk, akkor csak simán ilginç-et mondunk. Viszont ha szeretnénk azt is éreztetni, hogy az érdekes, kicsit több, mint csak érdekes, akkor a szó elejét meg lehet nyomni, nyújtani: ílginç. Kicsit mélyen... úgy, akkor mindenki tisztában lesz vele, hogy itt valami furcsa dolgról van szó.

Amennyiben a fenti eseményt elegánsan, külföldiesen szeretnénk elmondani, akkor már használhatjuk az *interessant* szót is.

Mindkettőt érdemes fokozókkal együtt használni, mint a *çok* (nagyon), az *(kevésbé)*.

Az *ilginç* és az *interessant* között nincs nagy különbség. Talán az alábbi példa segít megérteni, melyiket mikor jobb használni. :)

Egy jó kis isztambuli kocsmában üldögéltek, ahol a barátod már túl van a 14. rakí-n.

Érezhetően furcsább, mint egyébként. A tésztát megpróbálja a fülén keresztül megenni. Na az az *ilginç*. Ha viszont már a csupasz falon dönt úgy, hogy kijáratot keres, akkor az már *interessant*. És ha még egy óra múlva is a rossz falon próbálkozik, akkor az már *çok* *interessant*.

Mindezt vásárláskor is lehet használni. Ha például felpróbálunk egy ruhát, majd kiderül, hogy neonrózsaszín az egész, akkor az már *bir* az *ilginç* lesz. És amikor megtaláljuk a kapcsológombot is, mire a ruha lézreshow-ba és techno zenébe kezd, no az *çok* *interessant* lesz.

Menjünk tovább: *garip*. Jelentése furcsa. De inkább az a furcsa, amivel már nem szívesen kerülnénk kapcsolatba. Lehet egy étel, ami furcsán néz ki, és azt sugallja, hogy ne edd meg. Persze *garip* sok minden más is lehet. Kényelmes, rövid, könnyen kiejthető szó. :)

Használjuk egészségesen!

No és akkor a legjobb: *igrenç*. Kiejtése: *irencs*. Vagy *iráncs*. Még jobb az *iráncs*. De lehet *ííráncs* is. Vagy egy amolyan *í-ö*, mély hangú kezdet, mint amikor valami elakadt a gyomorban. A jelentése is hasonló: undorító.

A szóban az a legjobb, hogy már ahogy kiejtjük, azzal elmondtuk, mit is érzünk, gondolunk pontosan. Úgyhogy nem nagyon kell utána magyarázni. :)

Persze azért vigyázzunk, mikor és hol használjuk. Lelkes lovagok a jövőbeni anyósuk házában ne használják, ha azt kérdezik, milyen volt az ebéd. Mert lehet, hogy lapát nem lesz kéznél, de akad majd valami, amivel nagyon lehet suhintani...

2012-03-06

2012. van. És az idei évben is van valami újdonság a török pénznemben: új szimbóluma van!

2012. március 1-ével életbe lépett az új szimbólum. Eztán már nem használhatjuk a TL (türk lírai) rövidítést, hanem helyette a....izé....nos.. Nem tudom nektek ide leírni, mert a nemzetközi karakterkódolásba még nem került be (ennek de fognak örülni a bankok..).

Így csak kép formájában tudom megmutatni:

[caption id="" align="aligncenter" width="424" caption="TL (forrás: Wikipédia)"][/caption]

Az új szimbólumot 2011. szeptemberében Tülay Lale tervezte, aki megnyerte a Nemzetközi Bank pénzszimbólum versenyét.

Az új jel egy kis t-t (tét :)) és egy kis l-t szimbolizál. És hogy menő is legyen, a t-t kétszer kell áthúzni, mint az eurót. Csak éppen 20 fokos szögben.

A nemzetközi hárombetűs kódolásban (ISO 4217) továbbra is a TRY maradt.

Az új szimbólumot sok kritika éri.

Egyesek szerint az örmény dram szimbólumát vették át, csak éppen fejfel lefele fogta valaki a lapot.

[caption id="" align="aligncenter" width="245" caption="Örmény dram (Forrás: wikipédia)"][/caption]

Mások szerint viszont jobban hasonlít az elnök monogramjára: TE

Megint mások szerint viszont ez lesz az idei turistaszezon nagy meglepetése. Ugyanis amikor az eladók már a kétszázadik termékre írják rá kézzel az új jelet, az teljesen ugyan úgy fog kinézni, mint az euró. És ugye ha egy turista megkérdezi az eladótól, hogy az árak vajon euróban vannak-e, ugyan ki mondaná azt, hogy nem? :)

Egyes meg nem erősített források szerint már Magyarországon is készül egy hasonló projekt, a forint kétszeres áthúzására. Egy verziót nekünk is sikerült megszereznünk.

2012-03-07

Na akkor még egyszer! :) Vízum Törökországba.

Előzmények:

Egyenlőre még csak egy ilyen megoldással tudok nektek szolgálni, egy online Google Dokumentum. Ebbe tudjátok beírni a belépés és a kilépés napjait, majd pedig kiszámolja nektek, hogy mennyi napot lehet még maradni.

Ez egy online táblázat, amit bárki tud(na) szerkeszteni, valószínűleg pár napon belül romokban heverne... Így hosszas gondolkodás után inkább egy letölthető Excel dokumentumot adok nektek, ahova mindenki kedvére (és privátban) beírhatja mikor érkezett, és távozott. És akkor nincs az a gond se, hogy egyszerre két ember állítgatja a napokat. :)

A dokumentum így néz ki.

```
[iframe  
src="https://docs.google.com/spreadsheet/pub?key=0Aqr09j6bwuiYdHkxTXNyN3RINzM5  
R1VGSE8tQ3BCZHc&output=html&widget=true" width="500" height="300" ]
```

A szebb, és praktikusabb megoldás érdekében keresünk olyat, aki pár perc alatt le tudná programozni, vagy tud olyan oldalt, ahol ez könnyen megoldható. Mert a neten néztem sok megoldást, de a dátum számolgatás egyiknél se volt megoldva.

A táblázatban 4 be-, és kilépést tettem. Remélem, elég! :) Ha mégse, akkor kis módosítással lehet újabb belépőmezőket felvenni. :)

2012-03-08

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból!

A hírekkel ellentétben mégsem fagyott be a Boszporusz. Sőt! Még a nap is kisütött! El is mentünk gyorsan Kanlıca-ba joghurtot enni!

Azért ez se semmi. Más ember kinyitja a hűtőjét, ha joghurtra vágyik. Vagy lemegy a sarki közértre (vagy a közért jön fel). Na de mi, Isztambulban, inkább elmegyünk 40 km-t...

De ha már úgyis arra járunk, akkor miért ne kerüljünk egy kicsit, csekély 80 km-t, és benézünk a nagymamához is, aki ki tudja miért, a legutóbbi ünnepek után valahogy itt felejtődött Isztambulban. Fogtuk Árpit is, őt is beraktuk a kocsiba, és elszáguđdottunk Kartalba.

Itt van ez az út, amit D-100-asnak írnak, de mindenki csak E-5-nek hív. Ezt állítólag az angolból vették át, hogy csakazértsem azt mondják, ami le van írva.

Ez egy hosszú nyílegyenes út, ami áthalad fél Isztambulon. Sőt! Az európai oldalon is folytatódik, nemcsak az ázsiai. Így az egész városon át lehet rajta menni. Mégpedig padlógázzal.

De olyan hosszú, hogy el lehet aludni rajta. Nem is kell nagyon vacakolni. Elég ha csak ráteszünk egy téglát a gázpedálra, majd hátramegyünk aludni. Garantáltan 40 percig nem történik semmi. Még kanyar se jön.

De azért útközben volt látnivaló. Legérdekesebb Atatşehir (Atatürkvaros). Nemrég itt még mező volt, sok hagymával (itt van a közelben Hagymás városrész is!), most pedig itt épül Isztambul új, immár 218. központja. Csakhogy ez valódi üzleti központ lesz. Hasonló, mint Levent az európai oldalon. Hihetetlen, mekkora házak készülnek itt. És még itt épül egy négy-minarettes dzsámi is. Bár Sema azt mondja, hogy építészetiileg nem egy remekmű. Ha tradicionális stílusban szeretnék építeni, akkor miért beton az egész. Ha viszont betont, akkor a benne rejlő lehetőségeket ki kellene használni, és alkothatnának valami tényleg nagyszerűt is.

Na de mind ez csak pár másodpercig tartott, mert hamar elszáguđdottunk mellette, és nemsokára meg is érkeztünk Kartarba.

Itt lakik ideiglenesen a nagymama az egyik rokonnál. Mivel vasárnap volt, ezért részt tudtam venni egy igazi török reggeliben. Ugyanis a törökök imádnak nagyokat enni, de hétköznap erre nincs idő. Így aztán vasárnap bepótolják ez egész heti lemaradást.

Az asztal tényleg szó szerint recsegett a sok ételtől. A kenyérnek legalább hat verziójával találkozhattunk: fehér, barna, pogácsa, börek, simit, açma meg még ki tudja mi. Természetesen olívbogyóból is megtaláltuk a feketét, a zöldet, meg azt is, amelyikben a paprika lakik. Nem is beszélve a sajtokról, vajakról. No és az elengedhetetlen paradicsom és uborka. Úgyhogy jó törökösen délig reggeliztünk.

Utána elszőktünk, mert ha maradunk, akkor estig ebédelhetünk, és tutira kipukkadunk. Én is azt nézem, hogyha így folytatódik tovább, akkor a hasamnál elenged a varrás...

Úgyhogy kocsiba pattantunk, és irány a Boszporusz! Egy hátsó úton mentünk, és persze, hogy jól eltévedtünk. De aztán kiderült, hogy csak lefele kell menni. majd megint lefele. És még lefele. És még mindig lehet lefele menni. Hopp ez kicsit meredek lesz. Következő elágazásnál is lefele fordultunk. Majd mentünk mi még lefele. És amikor már azt hittük, hogy lejutottunk, akkor mentünk még lejjebb. Utána pedig már csak lefele mentünk... ha nem rágtam volna azt a simitet, ami véletlenül a kezemben maradt még a reggeliről, végigsikoltam az egész utat. Főleg, amikor az a kamion jött szembe azon a szűk utcán.

De akár hiszitek, akár nem, végül csak lejutottunk Kanlıca-ba.

Kanlıca egy ókori kisváros. Ide már 3000 évvel ezelőtt is azok jöttek, akik egy kis csendre vágytak Byzans/Konstantinápoly/Isztambul zajától. Csak éppen kortól függően dolmuş-sal, kocsival, hajóval, vagy birka hátán (abban is van beépített dudu).

A juh jól is jött, mert végül erről lett híres ez a kisváros. Ugyanis az ő tejét keverik a tehéntejjel, majd így készül a híres Kanlıca joghurt. Ennek a színe rózsaszín, innen kapta a város a nevét. A kan (kán) vért jelent. Ma azért nem mindig rózsaszín a joghurt, de amikor otthon elég porcukrot (4.3 kg) tettem bele, akkor megjelent a rózsaszín.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A híres Kanlıca-büfé"][/caption]

Sokak szerint viszont Kanlıca a nevét máshonnan kapta. Sőt, annyira sokan vannak, akik szerint máshonnan ered a neve, és akik szerint más nem tudja, mi is az igazi eredet, hogy végeredményben mindenki teljesen mást mond.... Nincs két egyforma, de még hasonló verzió sem...

Na de vissza a joghurtra!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kanlıca joghurt + mr. porcukor"][/caption]

A joghurt a sós-sajtos kategóriába tartozik. Éppen ezért meglepő, hogy ezt a joghurtot viszont cukorral eszik. Nem is kevéssel. Kb. egy kis doboz Kanlıca joghurthoz két nagy doboz porcukrot használunk el. És olyan 8 pohár méregerős fekete teát. Ráadásul itt

különösen erősre főzik. Ha majd megint errejárok (és nem leszek ennyire tele a sok joghurttal), akkor majd megpróbálok sétálni is rajta. Bár lehet, hogy az veszélyes lenne, mert amikor megkocogtattam az üvegpooharat, akkor a tea megugatott... Lehet, hogy meg is harapott volna, ha nincs ott a különlegesen megerősített pohár...

Kanlıca azért több, mint egy hely, ahova kijönnek az isztambuliak joghurtot enni miközben a tengerparton ücsörögnek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kanlıca a tenger felől"][/caption]

Mivel távol van a belvárostól itt nyugodtan megmaradtak a tradicionális isztambuli boszporusz-parti faházak, török (és rövidebb) nevükön yalı. Nagyon szépek, és izgalmasak. Persze a Boszporusz irányából kell őket nézni. És hacsak nem akarunk úszni, akkor hajóra kell szállnunk. Csak hát itt nem jár sok hajó. No de sebj! A büfé előtt áll néhány motorcsónak. És Ali bá' szívesen (persze jópénzért) bárkit bevisz egyet hajókázni. Esetleg még pár vízi-akrobatikát is bemutat: pl. hátraszaltó... Még ha mentómellény-árus nincs is a közelben, a sarkon árulnak felfújható kacsás úszógumit...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Kanlıca utcái"][/caption]

Mi viszont (tekintettel a hideg vízre) inkább a kisutcákban sétáltunk egyet, ahol szintén találunk még néhány tradicionális faházat.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Joghurtgyár"][/caption]

Sajnos még mindig nem jött el a nyár. Így amint a nap nekiindul aludni, gyorsan érkezett a hideg. Mi még gyorsan beugrottunk a gyárba venni pár kiló joghurtot, majd elindultunk visszafele, immár a Boszporusz partján a Márvány-tenger irányába.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Rumli és a joghurt"][/caption]

2012-03-09

Végre találtunk egy igazán jó turistakönyvet Isztambulról!

A könyv címe: İstanbul Hakkında Her Şey vagy angolul Istanbul The Ultimate Guide, ami magyarul úgy hangzana, hogy Isztambulról (majdnem) minden.

[caption id="" align="aligncenter" width="480" caption="İstanbul Hakkında Her Şey - török (forrás: boyutstore)"][/caption]

És ez most tényleg így is van! Átfogó, bő, vastag, színes, és tényleg (majdnem) minden benne van!

[caption id="" align="aligncenter" width="290" caption="Saffet Emre Tonguç és Pat Yale (forrás: Habertürk)"][/caption]

A könyvet ketten írták, Saffet Emre Tonguç és Pat Yale.

Saffet Emre Tonguç Isztambul születésű, akinek turizmus végzettsége van, míg Pat Yale Londonból származik, csak ő is beugrott pár napra Törökországba, és itt ragadt (arról nincs hír, hogy vajon meg is házasodott-e...), Göremében.

Mindketten számos elismert útikönyvet és cikket írtak Törökországról, és jól ismert túravezetők. Mígnem egy nap úgy döntöttek, hogy összeállnak, hogy készítsenek végre egy jó könyvet Isztambulról is. Ez volt 2007-ben.

- Isztambul azért kemény dió...
- Bizony, legalább 6 hónap, mire megírjuk...
- Szerintem inkább 1 év.
- Na, akkor te menj az európai oldalra, én pedig az ázsiaira.

2010 lett, mire a könyv valóban elkészült. De az írópáros elmondása szerint még így is rengeteg minden van, ami kimaradt a könyvből. Ennek ellenére nehéz olyat találni, ami ne lenne benne.

[caption id="" align="aligncenter" width="480" caption="Istanbul The Ultimate Guide - angol (forrás: boyutstore)"][/caption]

És nemcsak a szokásos turista területeket, hanem Isztambul mélyebb, rejtett részeit is megtaláljuk. A könyvet bárhol felüthetjük, garantáltan lesz ott valami érdekes.

Természetesen nem felejtkeztek el arról sem, hogy túra közben enni is kell (mondjuk Isztambul pont nem az a hely, ahol éhen lehet halni...), így izgalmas éttermek is ajánlanak. No meg szállást, ha esetleg besötétedne, mi meg közben ki tudja már milyen messzire jutottunk...

A könyv angol és török nyelven megtalálható a legtöbb könyvesboltban. És tényleg nagyon jó! :)

Ajánlott linkek:

2012-03-12

Sajt és túró sorozatunkban egy újabb taggal ismerkedünk meg, a narancssárga túróval.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sürk túró"][/caption]

Aki még emlékszik a túrós leírásunkra (), ott volt egy receptünk, amivel a sima túrót izgalmas reggelivé alakíthatjuk át pár lapát fűszerrel.

Nos, ha nem vagyunk benne jártasak, akkor vehetünk is ilyen előre fűszerezett túrót. Őt hívják sürk túrónak, törökül sürk çökelek.

Eredetileg Hatay környékéről származó furcsa kinézetű sajt. Mert bizony sajt kategóriában van. Pont e miatt a lelkes kísérletező turistáknak nem éppen egyértelmű, hogyan is lehet megenni. Annak idején 4 hónapig próbálkoztunk (jó, hogy nem romlott meg!), és egy halom ismerősöm próbált rájönni, miként lehetne ezt az ürtojást ehető formába hozni.

Pedig a recept egyszerű: össze kell törni, és felönteni olívaolajjal. És már kész is, lehet invitálni a reggelihez. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sürk túró"][/caption]

Ami nagyon jó, hogy mindjárt készen is van. Nem kell fűszerezni, sem sózni.

De most fordítsuk meg az egészet: sima túróból készítsünk sürk túrót! Mindjárt találtunk is egy receptet az interneten ()

Azt mondja, hogy:

- 1 kg túró (jól kezdődik)
 - 1 evőkanál pirospaprika (aki bírja, annak csípőset mindenképpen)
 - 2 evőkanál paprikapüré (mondjuk Erős Pista)
 - 2 evőkanál kekik, azaz kakukkfű, vagy szurokfű, ki hogyan szereti
 - 1 evőkanál çörek otu (fekete kömény)
 - 1 evőkanál római kömény
- majd pedig feketebors, amennyi csak jól esik

Mindezek után az elkészítés már nagyon könnyű: mindent összekeverünk, majd alma méretű labdákat formálunk (vagy krumplikat, kinek hogy sikerül). Utána 3-4 napig szárítjuk, és a végén vagy a hűtőbe, vagy a gyomrunkba hajítjuk be. Azért a legvégén mégiscsak a gyomorba kerül. :)

Felhasználható még salátákba is. De kenhetjük kenyérre vagy a hajunkba. Bár az utóbbi nem lesz túl esztétikus...

Jó étvágyat! :)

2012-03-13

- Jó napot Uram!
- Jó napot pincér! Kérek egy cheeseburgert!
- Bocsánat, egy micsodát?
- Áh, legyen egy csízburger...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Csízburger"][/caption]

Törökországi turisták egyik kedvelt szórakozása, hogy az angol, illetve az angol jellegű szavakat gyűjtögetik. Amelyek gyakran mosolyt csálnak a kebabtól megfáradt arcokra.

Mert bizony a törököknél gond van az angol nyelvtudással. Itt nincs az, hogy kötelező egy külföldi nyelv a diplomához. A többség inkább csak hobbiól tanul angolul. Vagy pedig, mert a munkahely megkívánja. De az is olyan, mint a sarokra kitett gyalogos lámpa: szép, színes, és egyszer majd csak jó lesz valamire.

De viszont Törökország hatalmas, és izgalmas. Így aztán minek menjen az ember külföldre, amikor munka is, látnivaló is bőven van otthon is. Kinek kell az angol?

Annak, aki a turistával találkozik. Ő pedig majd megtanul attól angolul. Híííííj...

De ehhez még egy adalék: nagyon sok angol tanár sem tud angolul, hanem csak látta a tv-ben, hogy kell ezt csinálni.

Így aztán ha a törökök angolul beszélnek, abban több a lelkesedés, mint a nyelvtudás. Ennek köszönhetően pedig érdekesebbnél érdekesebb megoldások születnek. Mind angolról törökre, mind pedig a törökről angolra fordításnál.

Éppen ezért, aki hosszútávon Törökországban szeretne maradni, érdemes mihamarabb megtanulnia törökül. Mert ha olyan irománnyal találkozunk, amelyiket a törökök fordítottak angolra...

Jó példa erre a modemünk kézikönyve. Amit valaki elkezdett lefordítani, majd kezdődött a foci, és ott abbamaradt a munka. A 3-as pont közepén (a mondat közepén) végeszakad az angol szövegnek, és nem is folytatódik. Így nemhogy az nem derül ki, hogyan lehet a tűzfalat beállítani, de még az se, hogy a kezünkben levő fekete kábelt (2-es pont: fogjuk meg a fekete kábelt) hova is kellene bedugni (3-as pont: dugjuk be a).

Vagy a vámszabályok, amelyiket utoljára még 2009-ben fordítottak angolra. Az új verzió azóta is hamarosan készen lesz.

De ezek még azok a példák, amit legalább rendesen lefordítanak. Nem úgy, mint a turistáknak szánt prospektusokat (majd az Ali lefordítja, mert ő vezetett már kamiont Európában), ahol nem minden esetben lehet megérteni, hogy mégis mi van oda írva.

Cserébe viszont mi viszont kapunk pár vidám percet, amikor 1-1 ilyen anyaggal összehalálkozunk. :)

2012-03-14

Törökország nyugati, déli része mediterrán éghajlatú. Éppen ezért az élet, hangulat, hőség, ételek, zene, és tánc is mediterrán hangulatú. És ha Mediterrán, akkor minden dúskál az olívaolajban, mindent olívaolajban főznek, reggelire is olívaolajat isznak, stb... stb...

Pedig mennyire nem így van...

A leggyakoribb téved az, hogy a törökök mindent olívaolajban sütnek. Míg otthon, Magyarországon tombol a zsír rossz, olaj jó (négy láb jó, két láb rossz - Orwell), addig nálunk egész egyszerűen minden olajos dolog a rossz kategóriában van. Ráadásul a török nyelv nem tesz különbséget a zsír és az olaj között, így sütéskor minden ilyen kerülnie kell annak, aki egészségesek akar élni: zsír, olaj, és vaj.

Úgyhogy nincs ám olyan, hogy a rántottát olívaolajban sütik. Teflonon, olaj nélkül!

E mellett habár tényleg rengeteg olívaolaj készül Törökországban (és nemcsak a nyugati-déli részeken, hanem északon, és keleten is), mégis drága. Általában kétszer, háromszor drágább egy sima olívaolaj, mint a napraforgó, vagy a kukorica olaj. A nem sima (rűcskös), az igazán különleges olajok pedig akár ötszöröse is lehetnek. Az ilyen pedig pazarlás sültkrumplira elhasználni.

Egyébként is a törökök annyira szeretik, tisztelik az olívát, és az olívaolajat, hogy eszükbe sem jutna ilyen szentségtelen módon felhasználni.

Nem-nem. Sütéshez ott a napraforgó olaj. Vagy ha egészségesen akarunk élni, akkor a kukorica olaj. És ha nagyon-nagyon egészségesek akarunk lenni, akkor pedig a fekete-tengeri mogyoró olaj, ami teljesen átlátszó, víz szerű. Mondjuk ő már kétszer drágább, mint a kukorica olaj, de még mindig olcsóbb, mint egy finom, jó minőségű olívaolaj.

Akkor a törökök nem is sütnek-főznek olívával?

Csak sütni nem sütnek. Főzésre viszont már használják. Van egy különleges ételtípusuk, az olívaolajban párolt zöldség (zeytinyağlı yemek), amelyek úgy készülnek, hogy a kuktába mindenféle zöldséget (és pirosat, sárgát, narancsot, meg lilát, abból leginkább a hagymát) bedobálnak, majd jól meglocsolják olívaolajjal, tesznek hozzá 2-3 kanál cukrot, és már kezdődhet is a főzés.

Mivel az olívaolaj és a kukta jól kihozza az ételek ízét, jóformán teljesen mindegy, miket pakolunk bele, az eredmény mindig nagyon finom lesz.

Ilyen recepteket rengeteget találni az interneten, de mi is bátran kísérletezgethetünk vele.

Fő alapanyagok: paradicsom, tök, hagyma, paprika.

A jobban ismert olívás étel a saláta. Erről nem szeretnék sokat írni, mert szerintem ezt már mindenki ismeri: mindenféle zöldséget összevágunk, majd jól megöntözzük olívaolajjal, és még jobb étvágygal gyorsan (általában gyorsabban, mint az előkészítés) elfogyasztjuk. :)

Az olívaolaj igazi felhasználása viszont a reggeli.

Egyetlen török reggeli asztról sem hiányozhat az olívaolaj. Amiből viszont sosem elég. Miért ne lehetne akkor már jól olívaolajjal meg is öntözni? Ússzon benne, úgy lesz a finom! Még jobb, ha az olívapürét (zeyzin ezmesi) öntjük fel olívaolajjal, mert akkor már kenyérre is lehet kenni.

De ezen kívül minden mást lelkesen locsolhatunk, sajtot, túrót, kenyeret, zöldséget, és minden mást, amihez csak kedvünk van. :)

Jó étvágyat!

ott él az olívák központjában. Reméljük, kapuk tőle is tippet, mire jó még az olívaolaj (akár hajmosási és fürdési ötleteket is várunk). :)

2012-03-15

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból. Ahol tombol a március.

Tényleg tombol, nemcsak úgy mondják... Esténként hallani is, ahogy zörög a jég az ablakon... Azt mondják, szeszélyes, mint a március. Na most képzeljétek, mi lehet az, ami még a törököknek is szeszélyes!

Képzeltetik, mennyire padlón voltam... Még csak most kezdődik a hónap! Mi lesz itt még... De nem kellett sokat szomorkodnom, mert jött egy meglepetés: befizettek nekem egy hotelre a hétvégén! Wow!

Nem is akármilyenbe, egy történelmi faházra a Boszporusz partján, amit úgy hívnak, hogy yalı. Mégpedig az uborkák hazájában, Çengelköyben, mindjárt az első Boszporusz-híd után. A hotel neve Suma han on the water. Csak a reklám miatt. :)

Super helyen van, és még izgalmasabb, ahogy berendezték. Roppant jó hangulat van, de mégis modern. Az ágy mindjárt a Boszporuszra néz. Meg is magasították, hogy az előtte levő heverő felett át lehessen látni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli és a Boszporusz kilátás"][/caption]

Sőt! Még a zuhanyból is ki lehet nézni a Boszporuszra, és a Hídra.

De nem lenne igazi török hotel, hanem lenne benne egy hamam, azaz török fürdő is elrejtve. Így mindjárt itt kezdtem a napot.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli a hamamban"][/caption]

A fürdő a szokottal ellentétben nem volt tele, hanem ez 1 óráig csak az enyém volt. Hú, úgy elnyúltam mindjárt a középső forró kövön és úgy is maradtam vagy 20 percig. Na ez jól is esett ebben a hidegben.

A hamamnak egyébként megvan a menete, nem összevissza úszik a tigris. Főleg, mert nincs medence.

Amikor bemegyünk, akkor először is ledobunk mindent. Jobb esetben már előkészülünk, így nem a forró gőzben kezdjük lehúzni a csizmánkat. Kívül adnak nekünk egy igazán izgalmas törölközőt, és egy kevésbé izgalmas, de annál hangosabb fapapucsot. Ami végül is nagyon praktikus, mert a padló igencsak forró. Régen, és a tradicionális hamamokban még ma is a kő alatt ég a fűrészpör, jó nagy lángon. Így aztán kétszer is gondoljuk meg, mielőtt letesszük a tappancsunkat a kőre.

Oldalt a falon találjuk a kutakat. E jéghideg és a tűzforró csapokkal összekeverünk egy kellemes meleg vizet, majd pedig a tálakkal megöntözzük magunkat (pont, mint a paradicsomot). Az a jó, ha minél jobban átázunk. Közben ki lehet feküdni a kőre is, ami egyébként a masszázs helye.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli a hamamban"][/caption]

Amikor már jól felpuhult a bőrünk, akkor jön a kefézés. Láttam, hogy van ilyen a listában, de aztán kiderült, hogy nem az, amire én gondoltam... De azért ez se volt rossz...

Az ember, akin azért látszott, hogy hobbiból követ szokott morzsolni, megfogta a hamam kesztyűt, és addig dörzsölte vele, amíg lejöttek a pöttyeim is. Ez a megtisztulás (és az ordítás) folyamata. Herkulesem azt mondta, hogy leszedi rólam az összes piszkot. Na de, hogy még olyat is talál, amit 5 éve szedtem össze... pedig fürdök én rendszeren.

Amikor ezt túléltem, jött a szappan. Úgy be kent vele, hogy teljesen ellepet engem a hab. De még az emberem sem látszott ki alóla. Ilyenkor már úgy éreztem, hogy még sose voltam ennyire tiszta, és felfrissült. Pedig még csak eztán kezdődött a masszázs.

Írtam már, hogy az emberünk civilben kőmorzsoló? Bal kézzel írom, mert a jobb még mindig zsibbadt. Szerencsére azért a biztosító kifizette a masszásnak a kórházi kezelését, miután ideiglenes halláskárosodást szenvedett az ordításomtól. Tényleg mindent megropogtatott.

Olyat is, ahol nem is gondoltam, hogy van csont...

Ezek után jól esett ismét nyugodtan felfeküdni a kőre.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Rumli a hamam után"][/caption]

Visszamentem a szobába, ahol körtét és mentolos limonádét találtam. Gondoltam, kiülök egy kicsit Boszporuszt nézni. Hoppá! Találtam egy távcsövet!

Na, mindjárt bele is néztem, hátha találok valami érdekeset a túlparton. De mit látok! Onnan meg engem néznek!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli a távcsővel"][/caption]

Ezek után inkább lementem a könyvtárba. Bizony! Ennek a hotelnek van ám saját könyvtára! És nem is akármilyen! Isztambulról és a török kultúráról rengeteg érdekes és különleges könyvet lehet találni. Néhány akkora, hogy a repülőre nem is lehet felvinni. Kicsit izgultam is, nehogy valaki becsukjon, és ott maradjak lepréselve.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli a könyvtárban"][/caption]

A Boszporusz csodás nappal, de éjszaka se semmi. Addig viszont volt még időm, így kimentem a környékre (ahol a változatosság kedvéért nem a hó, hanem csak az eső esett). Ez itt Çengelköy. Az uborkák földje, és ahol nagyszerű böreket lehet enni. Van is itt egy kis büfé, amit bejelöltem a térképen. Egy szűk utcán lehet bejutni, és mindjárt ott a sarkon lehet venni nagyon-nagyon-nagyon finom Çengelköy böreket. Legjobb a sajtos, meg a krumlis, meg úgy mindegyik.

Kérjünk paket-et, azaz csomagot. Mert akkor kapunk mellé pálcikákat is. De nem kell félni, nem megyünk messzire, nem hagyjuk kihűlni. Csak ide a kisutca végére, ki a Boszporusz-partra. Ahol hétszáz éves platán fák lógatják ágait. Itt van a kis teázó.

Húúúú, de micsoda tömeg van itt! Mit keres ennyi ember ilyen itéletidőben?? Mi lehet itt, amikor süt a nap? De nem kell megijedni. Hamar kiderül, hogy azért gyorsan jönnek és mennek az emberek. Így egy rövid várakozással máris találhatunk helyet. Itt mindenki a

sarkon vett böreket eszi, és issza hozzá a jó kis török teát. Az büfére ki is van írva, hogy ételt be lehet vinni! Na ilyet se hallottam még!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli Çengelköyben"][/caption]

Sajnos Çengelköy híres faházaiból nem sok maradt meg mára, de azért sétáltam egyet, és találtam néhányat. Mikor sötétedett, akkor kezdett már kicsit hideg lenni. Meg a hó is jobban rázendített. Megkérdeztem azért valakit, hogy tényleg március van-e, vagy csak én aludtam félre a hónapokat. De tényleg március van...

Sebaj, a hotelben van ám kandalló is! Úgyhogy kértem, fűtsenek be rendesen.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli a kandalló előtt"][/caption]

Én pedig alszom, ameddig nem lesz jobb idő.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli a nagyágyban"][/caption]

Jah, és boldog Március 15-ét!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Március 15."][/caption]

2012-03-16

Rossz volt a műsor, és ettől úgy kiakadt a TV-hogy belázasodott?

Hozza be hozzánk, vagy kiküldjük érte a mentőt? Baltát vigyünk?

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="TV-kórház"][/caption]

Kórházunk a filmekről és pelenkareklámoktól bedöglött tv-k megmentésére specializálódott. De külön részlegünk van a parlamenti közvetítésektől kiégett képcsöves, és a családi veszekedések közben elszabadult csészéaljaktól megsérült betegeinkre is.

E mellett kórházunkat felszereltünk röntgennel is, hogy biztosan minden kondenzátorba be tudjuk nézni. És természetesen minden páciensünknek kis-, és nagyfeszültséget biztosítunk a kellemes környezet érdekében.

Az emberi kórházakhoz hasonló mammográf nálunk is megtalálható, de természetesen azt telegráfnak hívjuk, hogy minden készülék lelkébe, és múltjába belelássunk.

Kórházunk kellemes környezetben fekszik, a Boszporusz partján. Ablakainkat zajsűrővel, és dekódolóval láttuk el a vendégeink nyugalmáért.

Különleges szolgáltatásaink: fotonagyú, ionfürdő, gyerekcsatorna (felnőtt betegeinknek felnőtt csatorna), antenna fazonra igazítása. Idősebbeknek rádiócső-protézis, digitalizálás és kábel fektetés.

Sorozatfüggő pácienseinknek fokozatosan adagolt áramszünetes elvonókúrát biztosítunk. A megrögzött női sorozat szenvedélybetegeinknek pedig különleges nedszívóképességű lavórokat nyújtunk.

Szükség esetén helyszínre is megyünk, hogy a beteget ott leápoljuk. Természetesen viszünk baltát is, csak a biztonság kedvéért.

2012-03-19

Azt hiszem, a reklámokban, és hirdetésekben szereplő csillagot, és a hozzá tartozó apróbetűs részt már mindenki ismeri.

Vagy esetleg mégis lehet újat mutatni? :)

Aki járt már bazárban, az tudja, hogy a törökök szeretnek túlzásokba esni. Főleg, ha az eladásról van szó. Akkor még akár a több ezer éves múmia is friss. Sőt! Még beszélni is tud!

Éppen ezért komoly szabályozások vannak, hogy a reklámokban nem szabad megtéveszteni a leendő vásárlókat. Nem lehet minden termékre a kedvenc mondatot (Türkiye'de ilk ve tek - Törökországban az első és egyetlen) használni, hacsak ez tényleg nem igaz. Külön bizottság van, ami megvizsgálja a reklámok igazságtartalmát.

De a törökök is megtalálták a kikaput: a csillagozás, és az apróbetűs részt. Vagyis a fenti példamondat után picurka betűkkel odaírják, hogy lehet, hogy mégsem.

Na de mi van akkor, amikor komoly reklámkampányról van szó? Vagy egy esetleges reklámújságról?

Nos, akkor az apróbetűs rész halmozódik, és csak halmozódik. Az alábbi képen már olyan mértékben megduzzadt, hogy külön oldal kellett neki! Nem is, hanem mindjárt kettő!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Apróbetűs rész"][/caption]

2012-03-20

Végre valahára eljött ez a nap is, amire annyit vártunk! Talán tényleg eljutottunk a tél végére!

Hosszú napok, hetek, hónapok óta pocsék idő volt Isztambulban. És még alig pár napja is esett hó.

Igaz, pár alkalommal kisütött a nap, pár percre, másodpercre. Most viszont már 3 napja folyamatosan jó idő van. Így bízhatunk benne, hogy tényleg véget ért a tél, és nemsokára kezdődik a nyár (amikor is a dög hideget felváltja a dög meleg).

De azért nem kell megijedni. A média talál még olyan helyet Törökországban, ahol éppen havazik, így mindig tudnak olyan autót mutatni a tv-ben, ami éppen elakadt a hóban. Ha más nincs, akkor majd a saját autójuk akad el, ami ugyebár sokkal nagyobb katasztrófa, mintha ez mással történne.

Isztambulban viszont talán tényleg véget ért a tél. A város kezd ébredezni.

Mindjárt pár millió ember kiment a tengerpartra a hétvégén. Míg mások inkább a kék helyett a zöldet választották, ahol lehet jókat grillezni. Mindegy, hogy ez a zöld mit is jelent: erdőt, vagy csak egy darab járdaszigetet. Hiszen nincs is jobb, mint ülni a fűben, és sütni a kebabot!

A kutyákról és macskákról viszont ez pont nem mondható el. Ők mintha csak most kezdenék kiheverni a téli fáradságot...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tavaszi fáradság"][/caption]

2012-03-21

Cser talált nekünk egy remek programot: Boszporusz-átúszás!

De nem ám úgy, mint a Balatont, keresztben (pláne nem Hummer-el :)), hanem hosszában!

Leelőzve a turistahajót.

Időpont: július 15.

[caption id="" align="aligncenter" width="480" caption="Boszporusz-átúszás (Forrás: <http://www.bosphorus.cc/>)"][/caption]

1989.-ben négy nő és hatvannégy férfi úgy döntött, hogy az Olimpia nevében, szellemében, lelkesedésében és színes karikákkal megrakva átúsznak egyik kontinensről a másikra. De akadt egy kis probléma: Melyik kontinensről melyikre ússzanak? Talán Amerikából Európába? Ez kicsit messze volt... Ausztráliából Afrikába? Még messzebb van... Akkor talán Afrikából Európába? Ez már csak 14 km. Már-már átúszható.

Mindjárt be is küldtek egy Duracell nyuszit tesznek, de azt elütötte egy tankerhajó, így sose derült ki, hogy vajon tényleg át tudott volna jutni... Viszont adott egy ötletet: ne csak úszva, hanem kajakkal és kenuval is meg lehessen tenni a távot, így talán még több érdeklődő lesz. Na de mégis hol?

Izstambulban! Ott két kontinens tényleg nagyon közel lehet találni. Sőt! A bazárban akár hármat is, akciósan.

A Boszporusz viszont alig több, mint 1 km széles. Ami nem sok. Egy ilyen nemes és hősiesség feladat nem lehet kisebb, mint a Balaton-átúszás. Ekkor jött az ötlet, hogy inkább hosszában kellene úszni. Meddig? Ameddig el nem fáradunk!

El is indult a csapat Kanlıca-ból, miután teleették magukat porcukros joghurttal, és csak úsztak, és úsztak, és csak úsztak. Egyikük, aki gyorsabb volt a többiekénél, bemászott a Galatasaray szigetre is, és az ottani medencében leúszott két extra hosszt.

Mikor már közeledtek az első hídhöz (nekik ez már a második volt), kezdtek elfáradni. Ezért inkább kimásztak a vízből, Kuruçeşmenél. Összesen 6 km-t tettek meg. Azt mondták, hogy ennyi elég lesz. Majd kerestek egy kumpirot. De ahhoz még egy hidat kellett volna úszni, Ortaköyig, így az úszócsapat máig nem találta meg a híres izstambuli kumpirt...

[caption id="" align="aligncenter" width="420" caption="Útvonal. (Forrás: <http://www.bosphorus.cc/>)"][/caption]

Helyette máig átússzák a Boszporuszt, Ázsiából Európába, Kanlıcaból Kuruçeşmébe. Minden évben várják a hozzájuk hasonló vállalkozó kedvűeket, abban a reményben, hogy talán végre meglesz a kumpír.

Aki akar úszva, aki pedig akar kajakon, vagy kenuval (Hummer kizárva) teheti meg ezt a

távot. De ha valaki ereje teljében van, akkor akár fényképezve is érkezhetsz, mert külön fotósverseny is indul.

Start 2012. Július 15-én reggel 8-kor a Kuruçeşme Cemil Tomuzlu Parkban (közel a vízhez), ahonnan hajóval visznek át mindenkit Kanlıca. Majd onnan indul az úszás visszafelé, 10:00-kor.

Fontos, hogy a szorost két óra múlva lezárják (olajszállító tankerverseny lesz), így aki még a vízben van, azt a szorost először síppal, majd pedig krokodillal tessékelteti ki a partra. Jelentkezés: 60 TL a címen. Határidő: április 20.

2012-03-22

Az idei tél nagyon hosszúra sikerült Isztambulban. Kezdtük már úgy érezni magunkat, hogy nem is délen, hanem inkább északon vagyunk.

De nem csak mi, hanem úgy általában mindenki.

A megszokott Isztambuli 7/24-es bulis, dudálós, kebabos hangulat helyét egyre inkább átvette egy nyomasztó érzés. Fáztunk. Mi is, és mindenki más is.

A kutyák és a macskák már régen a radiátorokon éltek, és még feszítővassal se lehetett őket lepiszkálni onnan. Ha valaki radiátort akart cserélni, akkor azt kutyával együtt tette. És fordítva is: azaz ha le akartuk cserélni a macskánkat, akkor ahhoz a radiátorból is újat kellett venni.

Kint az utcán pedig eső, és hó, meg eső, és eső. Egyre több és több helyeken jelentek meg a helyi kis tábortüzek. Amik persze ne égjenek hiába, ha már egyszer lehet rajta húst is sütni. De nemcsak az utcákon jelent meg a melegedésnek eme forrása, hanem az éttermekben, büfékben, klubokban, és minden olyan helyen, ahol emberek vagy kutyák és macskák gyűltek össze.

No de nem lehet ám tábortüzet rakni a szoba közepére. Vagyis hát a többség nem tartja ezt praktikusnak, hiszen újra kell majd parkettázni (ellenpélda: Tarlabası, de hát ott ennél meglepőbb dolgokat is találni).

De valamit tenni kellett, mégse lehet felgyújtani a vendéglőket. Szerencsére a digitális tv-csatornák között szerepelnek a kandalló műsorok, ahol egész nap csak ég a tűz, és megy a zene. Ha pedig mondjuk plazma tv-nk is van, akkor még melegedni is lehet mellette.

Így aztán az éttermekben egyre inkább cserélődtek a csatornák, tűntek el a videoklipek, hírek, sportközvetítések, és jelentek meg a kandallótüzek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Digitális tűz"][/caption]

No de, most már vége a télnek, itt a nyár. Lehet megint a szabadban ülni, enni, inni, és nézni a focit! :)

2012-03-23

Sziasztok, Rumli vagyok Isztambulból.

Ezen a héten az isztambuli Nagy bazárba - hivatalos nevén Fedett bazárba – látogattunk el.

Miután II. Mehmed, a hódító, elfoglalta Isztambult (akkori nevén Konstantinápolyt), csaptak egy nagy éjszakai mulatozást. Úgy férfiasan, ahogy katonák között szokás: hatalmas evészet, ivászat, dinóm is meg dánom is, és még több éneklés.

Négy nap múlva, amikor kijózanodtak, akkor a szultán hazaküldetett Edirnébe, hogy hozzák el a háremét is, mert bizony mostantól Isztambul lesz az új főváros. Van itt minden: hét hegy, kilátás, tengerpart, napsütés, hal. Mi kell még?

Bevásárlóközpont! Mondta a kétszáz nő, miután megérkeztek Edirnéből. Ott ugyanis már volt egy bazár, mint ahogy Bursaban is, a másik fővárosban. És nem ám holmi ki piac, hanem igazi shopping center, ahol lehet jó nagyokat vásárolni, pletykálkodni, de még étterembe és büfébe is be lehessen ülni.

Akkoriban mozi még nem volt, helyette hamamok, azaz török fürdők épültek a bazárok mellé. Természetesen dolby sika-sika kefékkel és iMax meg iSzappan felszereléssel, és 3D masszörökkel, és digitálisan felújított visszhanggal. No és persze nem maradhatott el kilencsatornás kód sem.

Igaz, a fiuknak és a lányoknak külön terem volt, de attól még ez volt az a hely, ahol a fiatalok ismerkedtek. Pontosabban a fiatalok szülei (azon belül is az anyukák), akik hasonlóan, mint a bazárban megalkudtak a házasságban. Az eredményt nem hirdették ki azonnal. Hanem a nők megkezdték a családi munkakötelességüket: addig beszélni a férjjel, míg annak nem támadt egy remek ötlete: Mi lenne, ha az Ali fiú azzal a csinos Aysével házasodna össze?

Az már egy másik történet, hogy a világmegváltó ihlet után az apában ilyen kérdések keringtek: ki is az az Ayşe? Van nekünk fiúnk? Mióta? Kitől? Egyáltalán ki ez a nő? Hol találtam?

Na tehát minden igény (pontosabban kétszáz nő) megvolt arra, hogy bizony Isztambulba is kell egy bevásárló központ, török nevén bazár.

II. Mehmet bölcs szultán volt, hiszen elfoglalta Isztambult. És bölcs volt, mert engedett a háreme akarátának. Hogy melyik volt a nagyobb csata, melyikben esett el több ember, azt már a történelem homálya fedi. 1464-ben, 11 évvel Isztambul elfoglalása után, megnyíltak a bazár kapui.

Az új bevásárló központot úgy helyezték el, hogy fent legyen a domb tetején, még közel legyen a palotához, de annyira azért ne, hogy a szultán vasárnap nyugodtan tudjon délig aludni. Sajnos bár a bazár tényleg kellő távolságra helyezkedik el, a háremhölgyek akkora lelkesedéssel indultak el shoppingolni, hogy még így is felébresztették a szultánt. Aki így rendeletbe adta, hogy vasárnap minden legyen zárva, és punktum. Pihenés van.

Állítólag egy lelkes szolga még a szultáni ajtót is bezárta vasárnaponként. De őt később nyugatra küldték. Szent háborúba. Egyedül. Egy légyecsapóval, merthogy a gyaurok ellen az a legjobb.

Bazár 1464 előtt is volt. Csak az még nem volt fedett. A korai bazár a mai Eminönü parton állt, a Fűszerbazár helyén. Ez a rész már a bizánci időben is ideális volt, hiszen az Aranyszarv-öbölben kényelmesen tudtak a hajók kikötni (kivéve, amikor a törökök éppen

azokat lőtték).

A kikötő és a dombtető között raktárak alakultak ki, az úgynevezett hanok. Itt a belső udvarban lehetett az árut lerakni, a bódékat felállítani, és eladni. Míg a fal egyben a zárt raktár szerepét is betöltötte.

A dombtető pedig Konstantin Fóruma volt, a mai Çemberlitaş.

Kezdetben még csak pár utcát fedtek be, ez az, ami ma a bazár lelke, és legérdekesebb része, az Öreg bazár. Később a környező utcákat is befedték. Így keletkezett egy hatalmas fedett labirintus. Még később néhány környező hant is hozzákapcsoltak, hogy ezzel is nehezítsék a kijutást. Akarom mondani, ösztönözzék a vásárlást. Sőt! Ha átjutottunk a kapun, na akkor találjuk magunkat kint a több négyzetkilométeres szabad bazárban, ameddig csak a szem ellát...

Ami mókás, hogy hiába van nálunk GPS, az úgyse működik fedett helyen... Így marad az iránytű...

Azért ha mégis úgy érezzük, hogy nagyon eltévedtünk, akkor próbáljunk meg mindig felfelé menni, és akkor kijutunk az aranyművesek utcájára. No persze ez is be lesz fedve, de jóval szélesebb, és jóval nagyobb tömeg van ott. Ott lesz a kijárat is a közelben! Mindig csak a fény felé. De ne az a Fény felé...

Ha mégse megy, akkor üljünk be az egyik kávézóba, és várjuk meg, míg záráskor a biztonsági őr kiteszi a szűrünket.

Mert bizony van bent kávézó is! És még sok egyéb is.

A számok:

30.700 m²

66 utca

4000 üzlet

5 dzsámi

1 iskola

7 szökőkút

10 rendes kút (ezek nem szöknek el, mert rendesek)

1 patak

1 falikút

1 lábas kőkút

21 kapu

17 han

250-400 ezer látogató naponta

ki tudja hány liter tea percenként

büfék és éttermek

És én ide akartam bemenni!

Be is mentem.

Mindjárt a kapuban, az első szőnyegárusnál vettem egy gombolyag fonalat, hogy visszataláljak. Majd rövid alkudozás után még 12 csomagot. Még megpróbáltak nekem eladni egy szőnyeget is, de mondtam, ha nem repül, akkor nem érdekel. Persze, hogy repül!

– győzködött az eladó. De mivel nem voltak hozzá a repüléshez szükséges papírjai, így inkább nem vettem meg. Egyébként is gyanús volt, hogy az egyiken egy Malév hímzés is szerepelt...

Fentről kezdtem a túrát, mindjárt az aranyművesek utcájában. Régebben minden mesterségnek külön kis utcácskája volt, de mára mindent mindenhol megtalálunk. Így az aranyművesek utcája inkább csak névleg az. Igaz viszont, hogy a legtöbb aranyboltot itt találjuk. Van vagy háromszáz egymás mellett. És természetesen mindegyik kirakatja megrakva arannyal. De nem ám úgy, mint otthon, hogy van kint néhány ékszer! Inkább úgy, mint a süteményes boltokban. A kirakatok roskadásig megpakolva. Mindehhez jön még az, hogy az ékszereket kilóra árulják...

Az isztambuli Fedett bazárban pedig mindenhol találni aranyat. Hiába van arany utca, arany részleg meg arany kerület, majdnem mindenhol van arany bolt. Ahol nincs, ott pedig szőnyeget, porcelánt, dobozokat, üvegcséket, textileket, farmert, focis pólót, pomponos papucsot, lámpát, és még ki tudja mi mindent árulnak. Fotóztam is őket rendszeren.

Cél, hogy eljussunk a belső részbe, az Ó-bazárba. Ehhez először balra, majd jobbra, majd egyenesen, majd balra, ott a kunkorinál jobbra, a szökőkútnál jobbra, majd balra, és...ööö... De mi ez a hang? Mi ez az ordítás? Mi történt?

Óvatosan, őseimtől örökölt lopakodással odaosonok. Hát mit látok? Verekedést? Dehogy is! Vagy húsz ember állja körbe az arany boltokat, és ordít a mobil telefonba. A szerényebbek egyszerre csak kettőbe. Mások akár hat, hét telefonba is.

Na igen, ez az a hely, ahol Törökország gazdasága valóban zajlik. Az itteni boltokban nem arany ékszereket árulnak, hanem tört aranyat. Itt folyik az arany tőzsde. Azért ilyen hangos mindenki, mert nagyon lelkes, és ezt szeretné elújságotni a főnökének, vagy vásárlójának. No meg persze azt, hogy ez elmúlt másodpercben mennyit változott az arany, mert az Ali, az a kopasz, aki olyan hangosan ordít itt két lépésre, éppen most vett pár száz kilóval.

Ebben a nagy kavalkádban, középen pedig ül egy nyugodt, nagy hasú ember, cigarettával a szájában. Ő lehet a góré, mert mindenki köré gyűlik. De míg a többiek a friss újságon ülnek (éppen a gazdasági rovaton), addig a góré bácsinak sámlija van.

Egyszer csak valaki bemond egy árat. A góré mondja, hogy tartom. Mire mindenki lázas telefonálásba kezd. Aliról kiderül, hogy akár kilenc telefonba is tud beszélni egyszerre, és mindegyikbe mást mond, és mindegyikbe mást ígér...

Ez nekem kicsit sok, inkább visszamegyek a csendesebb övezetre.

Na de merre is? Eltévedtünk...

---folytatjuk---

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="És most merre?"][/caption]

2012-03-26

Most, hogy kisütött a nap, az állatok visszatértek a városba. Ki gondolná, hogy nemcsak a madarak vándorolnak, hanem a macskák is eltűnnek.

Bár, hogy hova, az egy jó kérdés...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Macska a boltban"][/caption]

Nemrég még csak alig 1-2 lehetett látni a boltokban elbújva. De most, hogy süt a nap, egyre több és több macska kerül elő. Rejtély, hogy honnan. Lassan ösvényt kell vágni közöttük. Pedig még csak most kezdtek nekilátni annak, hogy még többen legyenek. Úgy is mondják, hogy márciusi macskák...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="zzz-zzz-zzz"][/caption]

Tehát itt a jó meleg napfény, és előkerültek a macskák. És mindjárt, macska módra ki is feküdtek a napra.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sorbanállás a kanapéért"][/caption]

2012-03-27

Kutyák is macskák után most madarak is!

A törököknek nagyon fontos, hogy a kirakatok jól nézzenek ki. Vagy legalábbis úgy, ahogy szerintük jól néz ki.

Leginkább az İstiklâl Caddesin, a nagy sétáló utcán találunk érdekes dolgokat. Sok esetben pl. a kumpir árusok a vaját formázzák minél látványosabbra.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Vaj bácsi"][/caption]

Sajnos a vajból készült műalkotásokat nem tudjuk megvásárolni (de ha nagyon akarjuk, mégis), hacsak nem veszünk 200 db. kumpirt. Az viszont már nem lesz ugyanaz... Ellentétben a tortával, amelyek viszont már tényleg nagyon izgalmasak is lehetnek.

Természetesen Bálint napon (Valentin napon) mindenhol szív alakúakat találni. Most viszont nincs ilyen ünnepség. De semmi gond, mert van helyette más: Angry Birds!

Bizony, egyre jobban terjednek az Angry Birds torták Isztambulban. Amelyek pedig új aktív tevékenységgel gazdagíthatják a születésnapi ünnepségeket... :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Angry Birds süti"][/caption]

2012-03-28

Mai török focival kapcsolatos érdekességek a mobiltelefonok lesznek.

No nem a Gatasaray-os telefontok, és a Galatasaray indulós csengőhang, bár abból is annyi van, amiből hidat lehetne építeni a Boszporusz fölé. Hanem a török focis programok.

[caption id="" align="aligncenter" width="320" caption="Beşiktaş animációs háttérkép"][/caption]

Közismert, hogy a törökök teljesen odáig vannak a fociért. Nemcsak a fiúk, hanem a lányok is. Második dolog, amiért odáig vannak, azok a macskák. Utána pedig a telefonok következnek.

Mivel macskán nem lehet futtatni semmit (bezzeg a macska milyen jól elfut bármin!), így nem igazán lehet őket összekötni a török focival. Még ha találni egy-két Beşiktaş rajongó cirmost is, fekete-fehér csíkokkal.

A szőrös állatokkal szemben viszont a mobiltelefonokon hatalmas focis készlet található.

[caption id="" align="aligncenter" width="307" caption="Galatasaray óra"][/caption]

Nálam Android van, így leginkább az ő készleteiből tudok válogatni.

Természetesen semmi akadály, hogy a telefonunkat teljesen valamelyik csapat (főleg a négy nagy csapat) színeibe öltöztessük. Kezdve a már említett hát-, és előlappal. Bár az igazi az lenne, ha az iPhone világító alma logóját lehetne átalakítani Beşiktaş logóra.

Bár mintha a BlackBerry-re lett volna olyan program, hogy a hívásjelző led sárga-vörösben, sárga-sötétkékben, vagy sötétkék-lilában világítson. Sajnos fekete-fehérbe nem tudott, így a Beşiktaş rajongóknak más megoldást kell keresniük.

Miután beszereztük a megfelelő elő-, és hátlapokat, jöhet a telefon belső fociraszabása is. Az összes nagyobb csapatnak találunk háttérképet, no és persze a himnuszukat. Legtöbbnek animált, élő háttérképe is felelhető.

Oké, ezek az alapok, amelyeket valószínűleg minden focirajongó be fog állítani a telefonon. Mit lehet még?

A legtöbb csapatnak van saját újságja, ahol a friss híreket lehet olvasni. Ma már viszont zöld világban élünk. Miért kellene a szegény fákát újságkészítés céljából kivágni, ha felhasználhatjuk őket elektromos áram fejlesztésére is? Ezért aztán számtalan elektronikus újságot tölthetünk le a telefonunkra a kedvenc csapatunktól.

[caption id="" align="aligncenter" width="320" caption="Trabzonspor hírek"][/caption]

A friss hírek mellett naprakészek lehetünk a pontok alakulásából is, amelyekre külön programokat is találhatunk.

Amennyiben viszont jobban értékeljük a hangos híreket (mert mondjuk éppen vezetünk, és nincs idő olvasni. Értsd: kiabálni kell azzal a sok hülyével, akik (szabályosan) szembe jönnek az egyirányú utcán), ők hallgathatják a sport rádiót is.

Egy igazi rajongó viszont nemcsak a friss híreket tudja kívülről, hanem az elmúlt eseményeket is. Ők külön teszt programot tudnak letölteni a telefonjukra, hogy felmérjék a tudásukat.

[caption id="" align="aligncenter" width="288" caption="Fenerbahçe teszt"][/caption]

Fociból sosem elég. Nemcsak rajongói programokat találunk, hanem „sima” focus alkalmazásokat is. Kezdve a pattogó focilabda háttérképtől egészen a bírói síphangig.

Kedves rajongók! Nem kell mást tenni, csak a (régbben Market) oldalán beírátok a kedvenc csapatotok nevét, és máris rengeteg programmal találkozhattok! :)

2012-03-29

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból!
És most itt vagyok a Bazár közepén...valahol...

Persze számítottam arra, hogy el fogok tévedni, ezért mindjárt a kapuban vettem egy halom pamut gombolyagot. Ezzel jelezve, merre is jártam.
Olyan ez, mint a GPS-es a track log (magyar nevén csiganyál). Mert ugyebár a GPS mit sem ér egy ekkora fedett területen.

Csakhogy! Ezek az átkozott bazári macskák elvitték az össze gombolyagomat. Amelyik pedig ki volt feszítve, azokat pedig feltekerték. A guta ütné meg a rokonokat!
Úgyhogy most itt állok valahol a bazár közepén, és nincs ötletem se, merre menjek...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kávézó a bazár közepén"][/caption]

Na jó, itt egy kút, mellette egy kávézó. Bemegyünk, kicsit leülünk, lenyugszunk, és elkezdünk gondolkodni...

Miközben a kávé kortyolom (kivételesen kellemes lágy, nem akar ember felfalni), nézegetem a bazár falait.

Tulajdonképpen most kint ülök az utcán. A boltok valójában az eredeti épületek, míg az utcákat boltívvvel befedték. Ha egyszer kijutok innen, megmutatom a Google műhold térképén, ahol jól látszik, merre haladnak az utcák. Úgy néz ki, mintha háztetők lennének. Azok is.

[iframe width="425" height="350" frameborder="0" scrolling="no" marginheight="0" marginwidth="0" src="http://maps.google.com/?ie=UTF8&hq=&hnear=Isztambul%2Fistanbul,+T%C3%B6r%C3%B6korsz%C3%A1g&ll=41.011144,28.968048&spn=0.001061,0.002084&t=u&z=19&output=embed"]

Jobban belegondolok, a bazár sokkal érdekesebb, mint elsőre gondoltam. Az csak az egyik része, hogy itt mindenfélét árulnak. Olyat is, ami nem is létezik. De maga az épület, a szerkezete, és a benne található rejtett dolgok még izgalmasabbá teszik.

Kifizetem a kávé, és inkább elindulok találomra. Benézek minden utcába, minden kis lukba.

A sikátorok labirintusában sok érdekességet találhatunk. Van itt pl. dzsámi is. Sok helyen lépcső vezet felfele. Ha szerencsénk van, valamelyiken feljuthatunk valahova. Talán még önkéntes túravezetőnk is akad, aki (persze nem ingyen) felvisz a tetőre. Nekem sajnos nem volt ilyen szerencsém. Pedig érdekes a kilátás.

A tető tényleg olyan, mint háztetők kusza hálózata. Amit mi alulról boltívnek látunk, kívülről inkább raktárépületnek tűnik. Az emelten sűrűn helyezkednek el az ablakok, melyek a természetes fényforrást szolgálják. Szükség is van rájuk, mert ha itt elkezdenének lámpásokkal világítani...huhuhú!

Oké, a légelvezetést ügyesen megoldották, így nem fulladnánk meg a füstben. Viszont annyi minden van itt, ami éghető... Ezek után nem is csoda, hogy a XIX. Század végén a sorozatos tüzesetekben majdnem a teljes bezár leégett. Amit ma látunk, az az 1894-es felújítás eredménye. Sajnos nem adja vissza az eredeti hangulatát, bár még így nagyon klassz. Belül bolyongva sok mindent találhatunk. Bár gondolom, már kívülről tudjátok: arany, porcelán, lámpák, dobozok, selyem, meg minden féle. Nem is beszélve a pomponos papucsokról.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Pomponos papucsok"][/caption]

Sokkal izgalmasabb viszont, hogy modern dolgokat is felfedezhetünk. Ilyenek a focimez árusok. Vagy a farmer árusok. A lemezekről se mondható el, hogy nagyon régiek lennének. Bár az a bajszos bácsi azon a megsárgult lemezborítón nem úgy néz ki, mint aki egy friss metálós csapat énekese lenne. Szóval a lemezek talán mégiscsak antikok...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kamera eladó"][/caption]

Nagyobb meglepetés volt a posta! Bizony, aki akarja, küldhet haza képeslapot a bazár közepéről!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Posta a bazárban"][/caption]

A bazár szélén pedig nyitott hanokat találunk. Az útikönyvek a Safran hant ajánlják, amelyik az északi Örüçüler kapu közelében található. Tény, hogy nagyon kellemes kis han, fákkal, árnyékokkal. De, hogy miért ezt ajánlják, csak akkor értettem meg, amikor megláttam a benne levő éttermet. A kirakatában azt sorolta, melyik turistakönyv hányadik oldalán ajánlotta ezt az éttermet...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Safra han"][/caption]

Ha nem erőlködünk, hogy egy konkrét helyre eljussunk, hanem csak találomra bolyongunk, akkor sokkal izgalmasabb minden. Sok rejtett dolgot találhatunk. Itt van mindjárt ez a dzsámi. A Bazár dzsámija. Megtaláltam! :) Ne kérdezzétek, hol van, mert csak azt tudom, hogy itt előtte. Azt már nem, hogy én merre is vagyok... Valahol az északi végén... A lejtő aljában...

Azért sokat segít, hogy négy fal között mozgunk, így kedvünkre bolyonghatunk.

Csak arra kell vigyázni, hogy közben ne vegyünk semmit!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nagy kupac bicska"][/caption]

Szerencsére én apró vagyok, így nem vesznek észre. Senki nem jön hozzám, hogy Hello my Friend! és hasonlók.

Igaz, egyszer el akartak adni, mint tigrises sapka, de gyorsan elszeleltem. :)

Az egyetlen gond, hogy most már jó lenne kijutni innen. Igaz, hogy van étterem és büfé is, de azért mégis..

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt a szultánokra lehet alkudozni"][/caption]

Úgy emlékszem, legjobb lesz, ha felfele megyek, mert akkor kijutok az aranyművesek utcájára. Ott kezdődött minden, az eltévedés is.

Nosza, gyerünk! Itt jobbra, majd balra. Aztán arrafelé emelkedik, majd... hé, mi van itt?

[caption id="" align="aligncenter" width="489" caption="Bazár térkép"][/caption]

Óóóó! De hiszen ez egy térkép! Ilyen is van? Na lássuk azt a bizonyos piros pontot: Itt áll Ön. Hmm... nincs rajta ilyen. Viszont az utcanevek alapján mégis sikerül rájönnöm, merre is vagyok. E mellett más érdekességeket is találok: Van itt egy könyv bazár is!

És megvan az is, amit kerestem: az Öreg Bazár. Mindjárt itt van a sarkon. Na gyerünk!

Az Öreg Bazár a Fedett Bazár közepe. Ez volt az első hivatalos bazár Isztambulban, miután a törökök elfoglalták. Ellentétben a bazár többi részével, itt nem az utca került lefedésre, hanem ez egy hatalmas csarnok, benne kis bódékkal. Mármost a maga idejében ez még hatalmasnak számított. Ma már, főleg a bazár hatalmas méretéhez képest igencsak kicsinek tűnik. De mégis, ez az ötszáz éves bevásárló központ.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Öreg bazár"][/caption]

A hangulat leírhatatlan. Míg kívül, az utcán folyamatosan zajlik az üzleti élet (értsd: zaj van), addig ez inkább egy múzeumra hasonlít. A speciális kialakításnak köszönhetően sokkal csendesebb minden. A boltok pedig régiségeket árulnak, így érezni, hogy minden nagyon régi. És nagyon egyedi.

A bazár többi részén általában tömegcikkék vannak, ahol néha a hand made feliratot is gép karcolja bele a termékbe. Itt viszont minden egyedi, minden eredeti, és minden régi. Itt mindjárt balra, ebben a boltban egy I. Világháborús magyar katonai kitüntetést láthatunk. Mellette egy II. Világháborús szovjet medált.

Nem is beszélve az ékszerekről. Így aki barátnőjével jön be (-mély sóhajtás-), mindenképpen

hozzon magával szendvicset és takarót.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Öreg bazár régiségei"][/caption]

Miután mindent jól megnéztem (ebben a kis részben több időt töltöttem, mint a bazár többi helyén összesen), elindultam visszafele. Menet közben Feyyaznak fotóztam focis mezboltokat, de most már a kijáratot kerestem.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Foci mezek"][/caption]

Meg is van az aranyművesek utcája, a legfelső szint. Ez az a hely, ahol az arany úgy van a kirakatokban, mint máshol a sütemény. Innen jobbra mentem, a Beyazit felőli kijáratához, mert ott lesz a Könyv bazár.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Arany kirakat"][/caption]

Természetesen a Könyv bazárnak is van története. Ami mi más lenne, minthogy itt van Isztambul legnagyobb egyeteme a szomszédságában. És mi az a két üzlet, ami mindenképpen sikeres egy egyetem közelében: a kocsmá és a fénymásoló szalon.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Könyv bazár"][/caption]

Nos, kocsmá itt nem lehetett, mert mégiscsak itt a Beyazit Camii, Isztambul 7 hegyének egyik legnagyobb mecsete. Fénymásoló szalon sem lehetett, mert azt még nem találták fel. Helyette viszont találunk könyvműveket. No és persze minden olyan könyvet, ami csak hasznos lehet a tanulásban. Olyat is, amit még meg se írt a professzor. Sőt! Még meg sem álmodott!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Könyvművek"][/caption]

Eredetileg a diákok itt adták el a használt könyveiket az újoncoknak. No meg a puskákat, és a titkos alagutak térképeit is.

Mivel a Fedett bazár szomszédságában van, szépen lassan beszivárogtak a turisták is. Ez pedig mind tudjuk milyen eredménnyel jár...

Ma már a Könyv Bazár tele van turistáknak szánt könyvekkel is. Néha igazán jókat is találhatunk, de az árak legtöbbször magasabb, mintha mondjuk az İstiklal Caddesi-n vennénk meg. Érdemesebb inkább a nyelvkönyveket átbogarászni. Főleg a török nyelvtanulás magyaroknak témában. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tankönyvek"][/caption]

No, itt még készítettem néhány fotót, de utána fordultam haza, mert most már tényleg

nagyon elfáradtam...

2012-03-30

Bogyó és Babóca immár törökül is! Azaz Sevecen ve Tomorcuk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sevecen ve Tomorcuk - Bogyó és Babóca"][/caption]

"Bartos Erika építészmérnökből lett az ország legsikeresebb gyerekkönyvszerzője. Első meséit saját gyermekeinek írta, könyve először 2004-ben jelent meg. Maga költi és illusztrálja meséit. Két sorozata van: az Anna, Peti és Gergő-könyvek Bartos Erika saját családi epizódjait mesélik el, a Bogyó és Babóca-sorozat pedig egy csigafiú és egy katicalány erdei kalandjaiba öltöztetve szólnak az írónő gyermekeiről.

Eddig összesen 26 könyve látott napvilágot a két sorozatban (11 Anna, Peti és Gergő az Alexandránál, és 15 Bogyó és Babóca a Pagonynál), amelyek mára több százezer példányban fogytak a boltokból. A két sorozat mellett született fényképes mesekönyv, hangoskönyv, színező, cédé, kirakósjáték, rajzfilm, diafilm, társasjáték, plüssjáték és gyerekpóló, nagyobb gyerekeknek szóló mesekönyvek és három verseskötet is." - Forrás: Origó

Mi pedig máris találtunk kettőt, törökül az İstiklâl Caddesi-n. :) A Yapı Kredi könyvesboltjában.

Sema nagyon örül, hogy megint van egy magyar mesekönyv, amit ő is el tud olvasni. Pláne az tetszik neki a legjobban, hogy az író eredetileg építészmérnök, mint ahogy Sema is. :)

2012-04-02

Mert nálunk bizony ilyen is van.

Meg minden van, ami bió és egészséges. Még bió-kebab is van. Mindjárt a fitness-kebab mellett.

Meg egyébként is. Isztambulban minden van. Csak kérdezzük meg bármelyik árust, és hoz nekünk jópénzért bármit!

A minap pedig egy igazán érdekes kiállítási-eladási tárgyra bukkantunk: a természetes hangfalra.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Bió zene"][/caption]

Mint a képen is látszik, a zene egy tuskóból érkezik, hogy megrezegtesse a fülünk botját. Bár reméljük, ettől még nem lesz fa-zene. És basszus! Az egy kő! Igen, nem káromkodás, a basszus, azaz a mély hang egy kőből fog előbújni.

Mindeképpen egy érdekes ötlet, ami sok kérdést vet fel: pl. a bal és a jobb hangszóró mennyire lesz egyforma. Mintha az egyik hosszabb lenne, mint a másik. De talán mert már be lett hangolva.

Vajon kapható-e 5.1, vagy 7.1-es verzió is? Esetleg lehetne egy külön bokrot is betenni a magas hangoknak.

Milyen lehet egy ilyen a lakásban? Mit szól hozzá a házi kedvencünk. Vagy nem fog-e anyu kihajítani vele a lakásból. Hogy mutat ez a Metallica plakát mellett?

Tehát kérdésünk van bőven. Így reméljük, valakinek megtetszik, és megvásárolja, majd pedig indít róla egy blogot. :)

2012-04-03

Most, hogy eljött az április, és minden üzlet tele van húsvéti nyulakkal meg tojásokkal, úgy éreztem - a szomszédokkal ellentétben -, ideje beszélni a kommandós Mikulásokat az ablakból.

A napelemes égősor még marad, mert az jól néz ki.

Tudom, ez még nem elég a török állampolgársághoz (ahhoz legalább augusztusig kint kellene hagyni a Mikulásokat), de legalább jó úton haladok a felé. Egyébként sem voltak már olyan állapotban, hogy tovább kint lógjanak (átvitt értelemben sem), már ideje volt, hogy fussanak pár kört a mosógépben...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Véget ért a Karácsony"][/caption]

Azért a tavalyi nyertesünk még mindig vezet. Nála folyamatosan próbálnak a kommandós Mikik bejutni az erkélyen. Immár több, mint egy éve. Ezért nem is tudom, hova kellene azt számolni: túl sokáig vannak kint a piros ruhás emberkék, vagy túl korán lettek kirakva, vagy...vagy...vagy... ez valami egészen más kategória.

E közben pedig nyakunkon a húsvét is. Ami természetesen nem török ünnep, de hát olyan aranyosak azok a csoki nyuszikák. Ki ne szeretne egyet hazavinni (és rátenni a karácsonyról megmaradt izzósort?). No és persze 1-2 tojásból kiugró akció is fel tudja dobni az üzleti életet.

De minderről még úgyis írok bővebben, mert a Húsvét is egy olyan ünnep, ami bonyolult itt, Isztambulban. Addig is remélem, találok kommandós nyulakat, amelyeket ki lehet lógatni az ablakba. Mert hát... izé... na, nem olyan törökös ez most, üresen...

2012-04-04

Ismét eljött az az idő, amikor odébb állítottuk az órákat. És ismét sikerült átaludni ezt az időszakot.

Már megint lemaradtunk róla.

Minden évben kétszer eljutunk az óraátállításhoz, és megállapítjuk, hogy nem történt semmi.

Semmi.

Mégis, minden évben fontos megírni, hogy Isztambulban, Ankaraban, Antalyaban, de még Edirnében és Trabzonban is, azaz egész Törökország területén megtörtént az óraátállítás. Pont úgy, mint Magyarországon, vagy más európai országban. Sőt! Még hozzá pontosan ugyan akkor. Hiába az egyébként egy óras időeltolódás, mégis ugyan akkor állítottuk az órákat Törökországban, mint ti, Magyarországon: az éjszaka közepén.

Vagyis állította a kutya meg a macska. A mi rendszereink már automatikusan átálltak. Aztán reggel nem értettük, miért ébredünk olyan fáradtan... Kivéve Árpit, aki nyugodtan aludt tovább, hogy a saját idejében ébredjen fel. :)

Összefoglalva: az óraátállításban nincs semmi izgalom. Törökországban is ugyan akkor és ugyan úgy történik, mint mindenhol máshoz. Ezt azért fontos leírni.

Nem úgy, mint tavaly, amikor a kormány úgy határozott, hogy az érettségiző diákok igenis pihenjék csak ki magukat, így az óraátállítás később történt. Bár szerintem az lett volna az igazi pihenés, ha ideiglenesen mondjuk úgy 24-72 órával állítjuk vissza a kakukkot...

2012-04-05

Nyakunkon a nyár (még akkor is, ha most éppen jeges szelek fújnak Isztambulban). Ideje új cipőt venni (még akkor is, ha éppen jeges szelek fújnak Isztambulban, és a tavalyi cipő is jó még). Meg már a macskák is átöltöztek nyárra (még akkor is, ha éppen jeges szelek fújnak Isztambulban, és a macskáknak nem is kell cipő).

Lényeg a lényeg, hogy az üzletekben megjelentek a nyári cipők, nyuszikkal, Pókemberekkel, és persze focistákkal. :)

[caption id="attachment_4016" align="aligncenter" width="500" caption="Török focus cipők"][/caption]

Nyugaton biztosan a Pókemberes gyerekcipő vezeti az eladási listákat. Majd talán a BenTen következik. De nem itt, Törökországban.

Mert mégiscsak hány gólt lőtt az a Pókember?? Még stadionja sincs! Csak a rosszfúkat pofozza fel, ha úgy adódik.

Ezzel szemben egy jóltáplált, és jólfelfűtött Beşiktaş-os megveri a jófiúkat is. Ha azok véletlenül Galatasaray sapkában jelennek meg előtte. Vagy Fenerbahçe-sban.

Hiába no, a foci Törökországban nem csak rajzfilmhős, hanem életmód. Amit pedig nem lehet eléggé korán kezdeni. Úgyhogy egy lelkiismeretes szülő rá se néz a Pókemberes cipőre...

ccc

2012-04-06

Még alig ért végett a Karácsony, még éppen hogy kitette a a batyuját az utolsó Mikulás is, máris betelepültek a Nyulak!

Vagyis a Mikulás nem szökött meg, csak hazavonult Muğlaba, és egész nyáron szörfözni fog...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Megjöttek a nyulak"][/caption]

Aki még emlékszik rá, a Karácsony sem egyszerű Törökországban. Mert a lakosság 99% nem keresztény. Amelyik viszont igen, az a világ összes hivatalos és nem hivatalos keresztény egyház valamelyikének tagja. De olyan is van, amelyik egyszerre többnek is (persze csak addig, amíg nem kell adakozni). Találunk itt ó-keresztényt (szír keresztény), örmény keresztényt, ortodoxot, nyugati, de még anglikánt is. Sőt! Néhány amerikai változat is (bár az éneklő fekete kórossal nem sikerült összefutnom). A különféle zsinatok és naptárak miatt pedig a Karácsony kiszámítása nem egyszerű munka.

De a Karácsony legalább minden évben ugyan akkor van. Nem úgy, mint a Húsvét! Ami viszont legalább nem köthető a naptárhoz.

Kezdetben a Húsvétot mindenki kedve szerint ülte. Ami jó módszer lehetett, mert ha valamelyik nap nem akartunk bemenni dolgozni, akkor elég volt csak beküldeni egy kő-mail-t a főnöknek, hogy ma Húsvét van, nem dolgozunk.

Ezt elégték meg (valószínűleg nem a dolgozók), és 325-ben összeült a niceai zsinat (ma Íznik, a csempék városa). Mivel ez volt az első ebben a városban, de reménykedtek, hogy visszatérnek még a festői környezetbe, mindjárt első niceai zsinatnak nevezték. Hiszen még nem volt Facebook, hogy ott tárgyalják meg a világ dolgait. Helyette viszont volt bor. (A második niceai zsinat 787-ben volt, ami jelentheti azt is, hogy olyan nagy volt a buli, hogy 450 évig nem engedték őket vissza a városba)

Ugye emlékszünk még, hogy 325-ben még egyben volt a Római Birodalom (330:I.

Constantinus Konstantinápolyt teszi meg fővárosául.

395:I. Theodosius halálát követően a Római Birodalom végleg két részre oszlik.). Így amikor kitalálták a Húsvét számítási módszerét, akkor azt az egész egyház elfogadta. Ki is küldték mindjárt a fiatal Karbantartókat a hegyekbe, hogy nézze meg a Holdat, és számolja ki a következő Húsvétot.

A zsinat alapján a Húsvét kiszámítása a Telihold és a tavaszi napéjegyenlőség alapján történik (pontosabban: tavaszi napéjegyenlőség utáni első holdtöltét követő vasárnap). Csakhogy amit elfelejtettek, erről a Holdat is tájékoztatni.

A tavaszi napéjegyenlőség egy jó ötlet volt, mert így bárhogy is változtak a naptárak, az mindig akkor jön, amikor jönnie kell. Csak ami akkor egyértelműnek tűnt (mi a

napéjegyenlőség, mi a telihold), az később kiderült, hogy komoly viták tárgya. Vagy inkább egy jó ok arra, hogy a szénhiányos hideg télen lehessen az eretnekekkel fűteni.

Majd pedig amikor bekövetkezett az Egyházszakadás, hiába mondta az egyik oldal, hogy ez a helyes számolás, a másik oldal csak azért azt használta.

Végül 1997-ben az Egyházak Világtanácsa nyugodtabb légkörben összegyűlt, és a Húsvét számítását is újratárgyalták. Valakinek az az ötlete támadt, hogy a hagyományos, pontatlan meghatározások helyett használják a modern tudományos számításokat. Ezen természetesen mindkét oldal felháborodott. Így máig is mindenki a maga módszerével dönti el, mikor is legyen a Húsvét.

Mindez a hosszú bevezető azért fontos, mert Isztambulban mind nyugati, mind keleti keresztények találhatóak. A Húsvét pedig ritkán esik ugyan arra a napra. Az idén, 2012-ben április 8, és április 15-én lesz a Húsvét. Mikor nálatok végeznek a nyulak, akkor átjönnek hozzánk. De pl. 2013-ban a különbség már 1 hónap lesz: március 31 és május 5. Vagyis jövőre mi akkor kezdünk el tojásokat festegetni, amikor ti már a nyulakat is megettétek.....

Persze az átlag isztambuli ebből nem sokat vesz észre: egyik nap még Mikulásokkal voltak tele az üzletek, aztán lecserélődtek nyulakra. De hát az is aranyos, így mindjárt vesz belőle...legalább hármat.

Nekünk viszont, akik tojást is szeretnénk festeni, már nehezebb dolgunk van. Mégsem lehet a nyulas promóciós mosógépet tojásfestésre használni. Valahonnan festéket kell venni! Azt pedig (hacsak nem elégedünk meg a falfestékekkel), akkor vagy Şişli örmények lakta részét (Osmanbey metrómegálló), vagy Kadıköy piacát kell átkutatni. Egyes országokban a gyerekek a kész színes tojásokat keresgélik a kertben, míg mi a a festéket keresgéljük egy húszmillió városban. Jó móka! :)

Ha viszont úgy érezzük, hogy a tojásfestés mégsem nekünk való, akkor a sarki péknél (persze megint csak olyan környéken) vehetünk húsvéti kalácsot, benne a hímes tojással.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Húsvéti hímeskalács"][/caption]

... lesz még folytatás

Addig is, akit érdekel a Húsvét számítási módszere, .

Nektek addig is jó Húsvétot! :)

2012-04-09

A Türkinfo szervezésében ismét Török nap lesz!

2012. április 28-án szombaton, 17.00 órakor újra megrendezésre kerül az előző években nagy népszerűségnek örvendő Török Nap. Minden korosztályt szeretettel várunk Budapesten, a Ferencvárosi Műv.Központban (IX. ker., Haller u. 27.), ahol a középpontban ezúttal is a jókedv lesz.

Az ide látogatók ízelítőt hallhatnak a török és görög nép kultúrájában fellelhető közös dalokból két nyelven előadva, és ha ez nem lenne elég, akkor később kipróbálhatják a keleties mozdulatokat az azt követő táncházban. A zenei blokk részeként ritmusra dobolhatnak lábukkal az Arasinda zenekar koncertjén, miközben tradicionális döner kebabot kóstolgatnak hozzá török teát kortyolva.

A gyerekek kézműves foglalkozásokon vehetnek részt, az érdeklődők pedig török vonatkozású könyvekből vásárolhatnak a könyves standunknál. A program panorámájául egy Isztambult bemutató fotókiállítás szolgál majd.

Forrás:

2012-04-10

Az a jó Törökországban, hogy az ember házasság útját (legalábbis leggyakrabban) akkora rokonságra tesz szert, és olyan hálózattal, amit még a brit kémszervezet is megirigyelhetne.

Egyrészt ez jó az üzleti életben, amikor is a mindig ül valahol egy rokon, aki "megkönnyíti" a nehéz napokat. Kivéve persze, amikor az ellenfélnek is ugyan ott vannak rokonai, akik éppen a nehéz napokat idézik elő.

Ezzel szemben viszont a vidéki rokonok nagyon kellemesek, amikor küldenek valamit a helyi termésből. Mondjuk amikor magukat is elküldik veled, az már nem mindig olyan kellemes.

Most is így kaptunk egy kis vajat. Egy-két-három-négy kilónyi kis vajat. Házi vajat.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egy kis vaj"][/caption]

Mindez úgy néz ki, mint két focilabda. Vagy mint két... inkább nem írom le, mi.. :) Hatalmas darabok, és jó nehezek.

Nekünk itt Törökországban nagy előnyünk, hogy bőven választhatunk, mit kenjünk a kenyérre. Lehet egészségesen margarinozgatni, mindenféle omegákkal meg telítetten szénláncokkal. De lehet jókat is enni helyi vajakból.

Egyik híres a trabzoni vaj, ami élénk sárga színű. Könnyű őket megtalálni a piacon, mert orrbavágja a természet lágy illata. A trabzoni vajnak ugyanis eléggé jellegzetes, tehátre emlékeztető szaga van. No persze nem rosszindulatúan, mert tényleg van egy hangulata, amikor sütéskor belengi a környéket a távoli fekete-tengeri természet.

Ezzel szemben a mi vajunk fehér. Írhatnám azt is, hogy vajfehér, mert mégiscsak vak, de ez annál sokkal világosabb. És az illata is teljesen más, mint a trabzoniznak. Mi Kastamonuból kaptuk.

És hogy mire is lesz jó ez a két labda? Hát... elsőre elfelezzük a közeli rokonokkal. Így már csak kb. 2 kiló marad nálunk.

Ez megy majd kenyérre, de látom előre, hogy sok sok sok pogácsát fogunk sütni hamarosan. :)

2012-04-11

Ez akár a legújabb a Jack Norisos vicc is lehetne. De nem, mert James Bond jön, hogy szembeszálljon Isztambul forgalmával, és azt megállítsa. Sőt! Három hétig sakkban is fogja tartani!

De hogy mi lesz utána, az rejtély... Talán zsákba rakja, és hazaviszi?

Persze nincs akkora pánik, mint ahogy a média beállítja. :)

Tény, hogy James Bond, a 007-es hetes ügynök ismét Isztambulba, mégpedig Eminönübe látogat, filmet forgatni. Sőt! Bemegy majd a Fűszer bazárba is. Reméljük, valaki el fog tudni adni neki egy szőnyeget! :D

Valószínűleg nem lesz komolyabb forgalom fennakadás, hiszen ezen a területen rengeteg sorozatot forgatnak. Majdnem minden hős/hőnő legalább egyszer átkel a Galata hídon minden hónapban. Kivéve persze azokat, akik túl messze élnek térben vagy időben. De mindeközben nem történik semmi említésre méltó. Egy ilyet nekünk is sikerült lefotózni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Filmforgatás a Galata hídon"][/caption]

A hírek szerint a hajó, és a villamos folyamatosan fog közlekedni, és a forgalmat is csak ideiglenesen fogják lezárni.

A riporter azért megkérdezte a sarki kebabárust, hogy aggódik-e a kereslet lecsökkenése miatt. No persze, mert jön egy halom turista, akik biztosan meg fognak éhezni... Ki aggódik olyankor? :)

A forgatás helyszíne az Egyiptomi bazár, Yeni Cami, Bankacılar sokak meg a Büyücek Postane lesz. Itt fogja Bond kergetni a rossziukat.

A filmzés kezdete április 16-án lesz, és várhatóan 30-ig tart majd. Mi pedig megpróbáljuk meglátogatni őt ebben az időszakban. Ha valaki üzen neki valamit, akkor szóljon, és átadom neki. :)

James Bond egyébként nem először jár Isztambulban. 1963-ban Oroszországból jött nagy szeretettel. Majd pedig 1999-ban visszatért, valószínűleg vásárolni. Mert hogy ő azt mondta, a Világ nem elég. Mindjárt elé is állt egy bazáros, és azt mondta: Hello my Friend! Akkor tessék befáradni!

2012-04-12

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból, az örök napfény városából.

Persze ez csak vicc volt, mert már esik az eső, és hideg van. Le kellett volna mennem Antalya-ba, de azt mondják, ott is esik. Nem úgy, mint a keleti tartományokban. Ott nincs eső, csak hó.

Mit lehet ilyenkor tenni, amikor fölülről jön a locsolás? Jobb híján megpróbáltam becserkészni a Húsvéti nyulat.

Isztambulban két helyen (pontosabban három) lehet a nyulat fellelni. Leszámítva persze Eminönü bazárjait, ahol köztudottan mindent árulnak. Egyszer még engem is el akartak adni magamnak. Vagy magamat engemnek? Vagy nekem akartak engemet eladni? Hogy is van ez?

A nyúl territórium az isztambuli klasszikus nem-török lakosú területek. Egyik ilyen az európai oldalon az Aranyszarv-öbölnél kezdődik, a Galata-Taksim-Şişli vonalon egészen Mecidiyeköy-ig tart, ahol az örmény temetővel ér véget. Határoló egyik oldalról a Boszporusz (így még Beşiktaş is beleesik ebbe a tartományba, ahol örmény és rum (görög) templomokat találhatunk), míg a másik oldalon Feriköy van. Ebben a temetőben nyugszanak az 1948-as forradalom és szabadságharc magyarjai. Remélem, egyszer majd ide is eljutok.

Érdekes, hogy pont az ellentétes oldalon, a Galata tövében a másik szabadságharcos, Rákóczi nyugodott. De őt hazavitték Magyarországra. Csak szegény, alighogy hazaért, Kassát máris elcsatolták, így megint külföldön fekszik.

Másik nagy nem-muszlim terület pedig Kadıköy-Üsküdar. Ami azért is érdekes, mert közben pont Üsküdar közepe az, ami nagyon Iszlám vallású központ. Így a kicsit feljebb található Kuzguncuk városrész (hó, de megy nekem a városismeret! Remélem, van nektek térképeket!) egy amolyan vallási kis sziget.

Harmadik hely pedig a Szigetek, ami eredetileg is rum (görög) lakóhely, nyaralóhely. Na de oda nem fogok én esőben kimenni...

No jó, kezdjük Kadıköy-ben a kutatást!

Kiléptem az ajtón, és...hú de jó, hogy a zsebembe néhány téglát is tettem. Így nem fúj el a szél! Micsoda idő van!

Azt hiszem jobb lesz, ha inkább egy repülő nyulat fogok keresni!

Megyek lefele a központba (azóta kimértem: 26 m-t kell lefele menni, illetve visszafele

hegyet mászni. Ez kb. a 8. emeletnek felel meg. Lift nincs), és rá kell jönnöm, hogy a Húsvét bizony nem olyan, mint a Karácsony, itt Isztambulban. Ugyanis a nyúl lehet bármennyire is aranyos, akkor sem fog olyan érdekesen világitani, mint a karácsonyfaizzó. Ezek után pedig venne nyulat, hogy aztán büszkén feldíszítse a boltját? Szőrös tapsifülekkel...

Be kell látnunk, hogy a répaevőknek nem olyan jó a marketingjük, mint a pirossapkásoknak. Törökországba nem sok esélyük van.

Pedig, mint , van tradicionális tavaszköszöntő ünnepség. Csak éppen itt, ebben a hatalmas városban elfelejtették az emberek. Ami mondjuk nem csoda, ha az időjárást nézem...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Húsvéti tojásos kalács"][/caption]

Lejutok Kadiköy központjába. Nyúlnak bizony semmi nyoma. Tojásokat, és csibéket viszont látok nagy mennyiségben.

Abból viszont igen érdekes kínálat van.

Az egyszerűbbek közé tartozik a tojásfüzér. Mégiscsak kell valami, amit keresztbe fel lehet lógatni a lakásban, erkélyen, vagy kifestíteni az utca felett.

Sokkal érdekesebbek viszont a csendéletek, vagy makettek. Néhány apró tojással, meg (mű)csibével komoly (mű)vészeti alkotásokat lehet találni, ahogy ott sétálgatnak a (mű)udvaron.

De nekem nyúl kell!

Úgyhogy gyerünk át Európába!

Már rutinos vagyok, és csukott szemmel érvényesítem az istanbultartomat. Még ha így elsőre nem is jó hajóra szálllok. De se baj! Fontos, hogy profinak látszódjam!

Igen! Én pontosan erre akartam menni! Merre is?

Szerencsére Ázsiából majdnem minden hajó Európába megy (hivatalosan mindegyik, hiszen a Szigetek is Európához tartoznak). Végül így, ha pár kilométerrel odébb is, de jó helyre érkeztem.

A Galata környékén már nehezen találni olyan részeket, ahol a nyúl megbújhat. Inkább a központba, Şişli-be érdemes elmenni. Persze itt, ahol állok, Eminönü kikötőben, közvetlenül nem jutok el oda. Vagy hegyet mászok, és metróval megyek, vagy másik hegyet mászok, majd busszal megyek. Azt hiszem, hegyet mászok...

Majd pedig metró.

Osmanbey (Oszmán bácsi, olyan mint nálunk az Árpád bácsi) megállónál jövök fel a napvilágra. Pardon, esővilágra, hogy bevessem magamat az örmény részlegre.

Itt oda kell figyelni, hogy melyik irányba megyek. Jobbra ugyanis Nişantaşı, az európai oldal előkelő része. No nem azért, mert a gazdagok itt laknak. Azok ide csak vásárolni jönnek.

Úgyhogy ez Isztambul legdrágább részlege.

Ide nem a külföldiek jönnek török dolgokat venni, hanem a törökök jönnek külföldi dolgokat venni. Az egyik utcácskában Herend márkaboltot is találunk.

Ezen a részen biztosan találnék nyulat is, ha Zoltán otthon eladna mindent és gyorsan átutalná nekem, akkor még meg is tudnám venni. :) Bár azon a pénzt talán inkább másra költeném... ;)

Maradjunk inkább takarékosak, és irány balra, be az beton dzsungelbe!

Itt bolyongok vagy két órát, és magam se tudom, merre járok. Még Milka-tojást is találtam, de a nyúl csak nem akar előjönni.

Találtam helyette Húsvéti festéket, Húsvéti raki-t, Húsvéti varázsszót, és még húsvéti diétás könyvet.

Ez így nem lesz jó! Már sötétedig, és roppant hideg van. Haza kell menni, és egy másik nap újra próbálkozni.

Szomorúan és átfázva bandukolok vissza fel a dombra, amikor is mit látok, egy nyulas boltot! Gyerünk gyorsan be! Mégis lesz Húsvéti nyulam! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Rumli megtalálta a Húsvéti nyulat"][/caption]

2012-04-13

Ma végre (meg hurrá meg ilyenek) megnyitottuk az ! :)

Még hozzá 13-án, pénteken. :)

Majdnem egy év előkészület után (aminek a 30% alvás volt) végre elindult az Isztambul Enciklopédia, Wiki, Szótár és egyben Turistakalauz! :)

Természetesen ez még csak a kezdet, azért sem használom az elkészült szót. Hiszen még számtalan bejegyzés hiányzik. Talán mindig lesz valami új, amit érdemes lehet beleírni. :)

Egyenlőre 40 látnivaló, érdekesség és hasznos tanács található benne. De mint írtam, folyamatosan bővül. Időnként 1-1 érdekesség átkerül a blogba is. :)

Miért is készül a Wiki?

Egyik ok, hogy a blogban már rengeteg hasznos információ gyűlt össze. De macska legyen a szőrében, amelyik ki tudja kukázni ebből a hatalmas halmazból, és valamit is össze tud belőle rakni. Így a fontosabb elemeket összeszedtem, és újraírtam, de most már használhatóbb formába.

Az Isztambul Wiki nagy előnye, hogy mindent könnyen meg lehet benne találni, minden érthető és átlátható. Így azok is fel tudnak készülni egy isztambuli túrázásra, akik még csak most ismerkednek a várossal.

No de nemcsak turistáknak való hasznos információk lesznek benne. Hanem az Isztambulban élőknek is szeretnék segíteni. Így vízum, házasság, meg ehhez hasonló adminisztrációs útvesztőket is megpróbálunk kibogozni.

Ezen kívül ez egy Isztambul szótár is. Egyre több kifejezés jelenik meg a blogban, amelyiket csak az ért, aki régóta itt van. pl. raki, dolmuş, Eminönü, stb...

Biztosan észrevettétek, hogy más-más színű linkek jelentek meg az oldalon. A zöld a sima link. A kék a fórumba vezet (ahol Feyyaz várja a Beşiktaş vagy más török focis rajongókat), míg a barna a wikihez, azaz jelen esetben a szótárhoz. Elég csak rákliccelni az ismeretlen szóra, és bejön az Isztambul szótár, ahol megtudhatjátok mit is jelent. :)

Az Isztambul Enciklopédiát szabadidőmben írom (Kata pedig a korrektor). Nem lenne rossz, ha majd egyszer bevételt is hozna, és akkor több időt fordíthatnék arra, hogy minden helyszínt pontosan bejárjak, az információk naprakészek legyenek.

Ezért megjelentek a bannerek is az oldalakon. De aki úgy érzi, hogy szívesen támogatna, a szélén a PayPal Donate gombra kattintva segíthet nekem. Köszönöm! (Edinának pedig köszönet a segítségért! :))

E mellett az információk naprakészen tartásában sokat segíthetnek a visszajelzések, főleg a belépőjegyek terén. Köszönöm!

Mindenkinek jó szórakozást, és hasznos információgyűjtést!

2012-04-16

Az érdeklődők májustól megtekinthetik a beyazitbeli Isztambuli Egyetem történelmi épületeit és műemlékeit – többek között a hatalmas kapukat, tűztornyot, szobrokat. Az Anatólia Hírügynökség értesülései szerint a helyreállítási munkálatok már befejeződtek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul Egyetem"][/caption]

A Hürriyet Daily Newsnak nyilatkozva Yusuf Söylet, az Isztambuli Egyetem rektora megerősítette, hogy az épületeket, lakótömböket és a hatalmas bejáratot már felújították, emellett az áramhálózat és az infrastruktúra fejlesztését is befejezték.

Az egyetem területe korábban a II. Mohamed által 1454 – 1458 között emelt Öreg Palota (Eski Saray) és az oszmán birodalom hadügyminisztériumának területe volt. Miután a török haderőket Ankarába helyezték át, az Isztambuli Egyetem kapta meg a területet. Előreláthatólag a látogatók a rektori épületen keresztül léphetnek a kampuszba, ahol akár a Beyazit-torony, más néven tűztorony is megtekinthető lesz.

A beyaziti kampusz nemcsak építészeti különlegességekben gazdag, hanem természeti kincseiben is. Számos ritka fa- és növényfajta él az egyetem kertjében, mint például az Uludağ- és spanyol jegenyefenyő, vadgesztenye és többféle juharfafajta. Mindemellett az itt élő állatvilág sem elhanyagolható: 42-féle madárfaj él itt, mint például fülemüle, papagáj, különböző légykapó- és poszáta-félék.

Ami magát az egyetemi épületet illeti, korábban az Oszmán Hadügyminisztérium tulajdonában volt. A területén még ma is megtalálhatóak római és bizánci maradványok is. A 85 méter magas Beyazit-torony (Tűztorony) Beyazit téren található, amelyet 1823-ban II. Mahmud rendeletére építették tűzvédelmi megfigyelőpontként.

Konstantinápoly elfoglalása után a 15. században medreszét állítottak fel, majd 1863-ban megalapították a Tudományok házát (Darülfünun-i Osmani), de 1871-ben bezárták az intézményt. 1874-től 1881-ig Birodalmi Egyetemenként (Darülfünun-i Sultani) működött, ahol francia nyelven lehetett jogi tanulmányokat folytatni. 1900-ban újra megnyitotta kapuit (Darülfünun-i Şahane) teológiai, művészeti, matematikai, természettudományi és filológiai karral, 1924-ben pedig felvette az Isztambuli Egyetem (Istanbul Darülfünunu) nevet.

Ma az Isztambuli Egyetemen öt kampuszon 17 kar működik, a főépülete a Beyazit téren áll. Több, mint 2000 egyetemi tanár és munkatárs, illetve 4 ezer egyéb alkalmazott dolgozik itt, az egyetemi hallgatók száma pedig évről-évre meghaladja a 60 ezret.

Forrás:

2012-04-17

Most éppen süt a nap, amikor ezeket a sorokat írom. Bár éppen hideg van. Mikor viszont ti fogjátok olvasni, akkor már akár eső is lehet. Megint.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="eső eső eső eső eső"][/caption]

Most már kezd roppant unalmas lenni a tél. Mégiscsak április közepe van, de még mindig sapka-sál-télikabát triumvirátussal együtt kell a városban barangolni. No és persze az esernyő sem árt...

17 fok van, és süt a nap. Pontosabban parça bulutlu, azaz helyenként felsős, darabosan felhős, meg birkák úsznak az égen. Közben a holdsarló is fogyóban van. Arról viszont nem ír a web-oldal, hogy a holdkalapács árfolyama hogyan alakul. Cserébe viszont megtudjuk, hogy este megint eső lesz.

Már előre is lelkesedünk! :)

Árpi imádja az esernyőket. Jó móka, ahogy kinyitja, majd azt lóbálva futkos fel és alá a lakásban, veszélyeztetve mindenkinek a szemét, aki nem menekül fel idejében az asztalra.

Szóval nincs remény. Hiába süt ki a nap egy-egy rövidebb időre, megint a nyakunkon van a rosszidő.

De ilyenek, mint ez itt:

[iframe src="http://player.vimeo.com/video/40441805?title=0&byline=0&portrait=0" width="400" height="300" frameborder="0" webkitAllowFullScreen mozallowfullscreen allowFullScreen]

Ilyenkor jól látszik, hogy hol volt valamikor a patak a domboldalban. A természet úgy látszik nem igazán vesz tudomást arról, hogy valaki betemette, majd utcát épített a helyére.

Nézzétek meg ugyan ezt lassított felvételen is. Ha már egyszer van ilyen funkciója a kamerának. :)

[iframe src="http://player.vimeo.com/video/40441826?title=0&byline=0&portrait=0" width="400" height="300" frameborder="0" webkitAllowFullScreen mozallowfullscreen allowFullScreen]

Olyan nagy különbség nincs. Mindkettőn szakad az eső, csak az emberek futnak lassabban/gyorsabban.

Ennyi. Eső van, nyár még nincs. De azért gyertek Isztambulba! :)

2012-04-18

Akár hogy is nézzük, a Húsvétnek vége. Ki lettek lakoltatva a nyulak, így vissza lehet akasztani az erkélyre a Mikulásokat.

Idén kicsit futólagosan alakult a Húsvét. És amikor azt hittem, hogy csak nálunk, akkor bejelentette az örmény ismerősünk, hogy az idén ő se fog tojást festeni, hanem megveszi készen a sarki boltban...

Na, ennyit a hagyományokról...

Pedig Tédé blogjából tudjuk, hogy igen is. A meteorológiától pedig azt, hogy locsolás is lesz bőven, a nyarat meg csak várjuk lelkesen. Majd eljön az is egyszer.

Majd egyszer...

Na de viszont, most éppen Besiktas-ban töltöttük a Húsvét hétvégét. Itt pedig a közelben van egy görög és egy örmény templom is. Azt mondják, hogy ilyenkor szépen fel vannak díszítve, és még nyulak meg tojások is vannak benne.

Nosza, gondoltam, hogy ilyen alkalom nem mindig van. Nézzük meg őket! Végül is, Magyarországon nem találni könnyen örmény templomot. És ez is Törökország része.

Fel is töltöttem a fényképezőgépet, hogy majd jókat fotózzom. Rumli is elkísért. Valahogy azért volt egy rossz előérzetem, és átkapcsoltam a fényképezőgépet lopakodó módba, amit én csak múzeum módnak hívok. Bizony, van már ilyen funkció is, amikor se vaku, sem pedig hang effektus nincs, nehogy elárulja magát. A leírás szerint ezt akkor érdemes használni, ha valakit zavar a fényképezés.

Talán a gumibottal ellátott biztonsági őrt nem zavarja, de engem bizonyosan jó messzire el fog kergetni, ha meglátja. De ez csak a múzeumokban fordulhat elő!

Gondoltam én!

Mindjárt a templom bejáratánál mondják, hogy nincs fotó. Miért is néznek engem turistának? Kellene egy olyan gép, ami mondjuk hamburger alakú, vagy valami, hogy mégse legyen annyira feltűnő.

Egyébként ezen nem tudom túltenni magamat: a mecsetekben szabad fényképezni (persze módjával, meg kulturáltan), a templomokban nem lehet (meg egyébként is gyakran belépőjegyet kérnek), míg a zsinagógákba bemenni is tilos... azért...

Bár a rekordot még mindig a budapesti Szent István Bazilika vezeti, ahol a belépőjegy után még külön fizetünk a liftért, a kincstárért, és azért is, ha a Szent Jobbot 1 percig megvilágítva

szeretnénk látni.

Ezek a dolgok nem vetnek túl jó fényt... Na mindegy!

Mi közben bejutottunk az örmény templomban. Rumlit megkértem, hogy inkább ne másszon elő. Így is kalózkodni kell, ha szeretnénk valamit megmutatni a nagyvilágnak. Odabent nemrég ért véget a mise. hatalmas füst a gyertyáktól. Így a hangulat megvan. És bár a templom szép, se nyulat, se tojást nem találtunk.

Rumli azért titokban párszor megnyomta a fényképezőgép gombját, míg az a nyakamban volt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Beşiktaş Surp Asdvadzin Örmény Templom"][/caption]

Megkérdeztünk ott valakit, aki minden jel szerint járatosabb a szokásokban. Elmondta, hogy az örmény Húsvét egy héttel korábban volt. Mert bizony, ők is úgy számolják a napokat, mint a nyugati keresztények.

De ne aggódjunk, mert ott van a sarkon egy görög templom, ahol még tart az ünnepség.

Nosza, le is gyalogoltuk mind a kétszáz métert, és már oda is értünk a Beşiktaş Halpiac mögötti rum templomhoz. Ami viszont zárva!

A piacról azért segítettek, mondták, hogy csengessek be nyugodtan. Rumli nyomta is mindjárt.

Egy meglepően érdekes helyre jutottunk: egy hatalmas kertbe. Itt, Beşiktaş zsúfolt központjában egy csendes kis oázisba. Ahol nyúl már megint nincs, de macskát már találtunk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Beşiktaş Panayia Rum Ortodox Templom"][/caption]

Sajnos hiába jutottunk be a kertbe, a templom belsejébe már nem tudtunk továbbmenni. És azzal az emberrel sem találkoztunk, aki beengedett minket.

Így bár láttunk néhány érdekességet, a Húsvéti nyúl megszökött előlünk... Jövőre újra próbálkozunk.

Rumli viszont kapott egy Húsvéti kalácsot! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli és a Húsvéti kalács"][/caption]

2012-04-19

Úgy tűnik, hogy az egy-nap-napsütés-egy-nap-eső ciklus kezd megbomlani. Most már szél is van. Mindjárt viharos erejű.

[caption id="" align="aligncenter" width="250" caption="Boszporusz a viharos szélben (Forrás: Hürriyet)"]

Tegnap hatalmas szél söpört végig Isztambulon. Egyesek még tornádót is látni véltek.

Mindjárt egy kamion felborulással kezdődött. A második Boszporusz-hídon, azaz a Fatih Sultan Mehmed hídon borította fel a szél a kamiont. A híd 64 m magasan ível át a Boszporusz felett (kb. 20 emelet). Így ott egyébként is mindig jelentős szél fúj. Tegnap pedig a szokottnál is erősebb volt.

A baleset után mindjárt lezárták mind a két hidat.

[caption id="" align="aligncenter" width="250" caption="Boszporusz-híd (Forrás: Hürriyet)"]

Mivel a legerősebb szél a Boszporuszon van, ezért a hajóforgalmat is hamarosan beszüntették. Európa és Ázsia között megszűnt a forgalom.

[caption id="" align="aligncenter" width="250" caption="Isztambul szél (Forrás: Hürriyet)"]

A továbbiakban már békésen telt a nap, csak a tetők repkedtek mindefele.

[caption id="" align="aligncenter" width="250" caption="Isztambul szél (Forrás: Hürriyet)"]

Természetesen a Vodafone is mindjárt reagált a különleges időjárási helyzetre, és beadta a kulcsot... Ennyit az internetről.

2012-04-20

Üdvözljük Isztambulban!

Mi a Timzan VIP Travel vagyunk, aki segíti Önt és családját, vagy cégét, hogy a török nagyvárosban élményekben gazdagon, és kényelmesen tölthesse az idejét. Ha pedig üzleti útra érkezett, akkor az minél sikeresebb legyen.

Mi segítünk Önöknek szállást keresni. Cégünk 6 hotellel áll kapcsolatban, amelyek mind a Fedett Bazár közelében, a belvárosban (Beyazit kerületben) találhatóak. Lakhelye a mi gondunk, nem az Önöké. Partnereink megbízhatóak, így nyugodtan tölthetik az idejüket a Boszporusz parti városban.

Vállaljuk, hogy behozzuk Önöket a repülőtérrel a szállásukra. E mellett kisbuszaink készen állnak, hogy Önöket bárhova elszállítsuk: városnéző túrára, Boszporusz-hídon Ázsiába, Héttoronyhoz, Ortaköybe, Kék Mecsethez, Topkapı és Domabahçe palotához. Kérésre akár Isztambulon kívüli helyekre is elvihetjük.

Túravezetőink készen állnak, hogy akár egyénileg, akár csoportosan kalauzolják Önöket a török és bizánci látnivalók között. Különlegesen felkészített kollégáink segítenek Önöknek a Bazárban tájékozódni és vásárolni. E mellett az étterem keresés se legyen probléma, mi a legjobb helyeket fogjuk ajánlani.

Amennyiben üzleti útra érkeztek, cégünk készségesen áll a szolgálatukra. Kisbuszaink időben eljuttatják Önöket a tárgyalás helyszínére. Vállalunk tolmácsolást is.

Cégünk húsz éve dolgozik magyarokkal, így tökéletesen beszélünk magyarul. 3 kisbusszal szállítjuk az utasokat (Mercedes és Volkswagen) melybe 8 illetve 18 fő fér el.

Timzan VIP Travel

Telefon:

+90-532-431-26-71

+90-544-382-61-91

E-mail:

info@timzan.com

Sype: timzan27

nyugaton és keleten mást jelent az éjszaka

2012-04-21

Teljesen kiment a fejemből, így csak most tudok szólni egy hírmorzsácskában:

Április 23-án, hétfőn lesz a Nemzetközi Gyereknapi Törökországban.

Lessük az internetet, hátha elcsípjük azt a programot, ahol a magyar gyerekek is lesznek!

2012-04-23

Megérkezett James Bond Isztambulba. És mint minden turista, ő is mindjárt a Fedett Bazárhoz sietett.

Csakhogy ő mindjárt a tetőre ment!

[caption id="" align="alignnone" width="500" caption="James Bond a Kapalı Çarşı tetején (Forrás: Sabah)"][/caption]

James Bond (hétköznapijában Daniel Craig, hétvégén pedig Igen, drágám!) megérkezett Isztambulba.

Mindjárt a dolgok lényegére tért, és a Fedett Bazárba ment. Pontosabban a bazár tetejére. Mégpedig motorral!

James, a Skyfall című új filmben, majd a tetőn fogja a rosszfiukat üldözni. És akit elkap, mindjárt szőnyegbe csavarja, és eladja a bazárba. :)

[caption id="" align="alignnone" width="650" caption="James Bond a Skyfall-ban (Forrás: sacitaslan.com)"][/caption]

Az majd egy másik kérdés, hogy a film szerint hogyan jutott fel. :)

Természetesen vannak titkos kijáratok a Fedett Bazár tetejére. De úgy látszik, a forgatócsoport inkább a biztosra ment, és egy külön hidat építettek, ahol a főhős kényelmesen átsétálhat.

[caption id="" align="alignnone" width="500" caption="James Bond a Kapalı Çarşı tetején (Forrás: Sabah)"][/caption]

Lehet, hogy csak én látom úgy, de mintha a lépcső alja pont egy kebabárushoz vezetne... :)

A tetőt megfelelően lefedték, mégse a történelmi cserepeket száguldozzanak. Reméljük, az épület sem sérül meg!

Természetesen a sztárt biztonsági őrok veszik körül, nehogy valaki őt is eladja a turistáknak. :)

2012-04-24

Bülent Şimşek, a ELTE volt török lektora török nyelvtábort szervez a nyáron Zeytinadán! Gondoltuk, ez sokatokat érdekelne, ezért mellékelten küldjük a tudnivalókat. Ha bármi kérdésetek felmerülne, nyugodtan írjatok nekünk!

Fontos információ, hogy az ELTE-s diákoknak 50%, az egyéb magyar diákoknak 30% kedvezmény jár.

Bülent Şimşek török nyelvtanár 5 évet töltött Magyarországon az ELTE török nyelvtani szakán, meglepő módon, mint török nyelvtanár.

Ő most úgy döntött, hogy miért tanuljon az ember négy fal közé bezárva, ahol az ablakon keresztül is csak a hideg, esős időt nézheti. Vagy még rosszabb, ha odakint éppen nyár van?

Így aztán gondolá egyet, és lemené Törökországba. Ott is Antalyába. De mikor látá a sok strandolót (főleg a lányokat, főleg a fiatalokat, főleg a lengébben öltözötteket), akkor úgy érezé, hogy itt se lehet a török nyelv tanulása ügyében figyelmet koncentrálni. Ezért inkább továbbm, és egy olyan helyet keresé, ahol a figyelem nem terelődik el úton és útfélen. Mígnem egy olívaerdőre bukkanna. Minek neve lévén Zeytinada, azaz olíva sziget (a helyiek egyébként banántermesztéssel foglalkoznak, csak hogy megtévesszék a Google műholdjait). És mondá: ez aztán tényleg egy olyan hely, ahol az ember reggeltől estik törökül tud tanulni. Az sem elhanyagolható, hogy török is van a közelben. Ezért a beavatottak a friss tudásukat mindjárt ki is próbálhatják a sarki közérben. De itt, távol a civilizációtól nem zavar be mindenféle szőnyeg és kebabárus. Stresszmentesen lehet alkudni a kenyérért vagy a csokiért (ki melyik szót tanulta meg éppen).

Nyáron (pontosabban július 30-tól szeptember 2-ig) lesz az első tanfolyam, maximum 25 fővel. Azért ilyen korlátozott a létszám, hogy a tanárok is jobban tudjon mindenkivel foglalkozni, no és persze mindenkire jusson helyi lakos is (mégiscsak egy kis faluról van szó).

A tanfolyamot azoknak ajánljuk, akik már elkezdtek törökül tanulni (legalább 6 hónap), és kedvelik a török nyelvet és kultúrát. No és persze szeretnének törökül is megtanulni (sajnos sem orosz, sem kínai nyelvtanár nem lesz a közelben, viszont kérésre kosárfonó kurzust is lehet indítani). Olívakedvelők előnyben!

Minimális angol tudás is szükséges lehet, mert más országokból is érkehetnek tanulók! Persze a legjobb az, ha egymással is törökül beszélnek. És megpróbálnak eladni egymásnak egy szőnyeget, vagy 60 liter olívaolajat.

Tanárok:

Bülent Şimşek a mény tícsőr, és az organizatőr.

Hamza Şimşek, aki nem rokona a másik Şimşeknek, bár ki tudja, ki szintén nyelvtanár. Murányi Péter (ő sem rokona egyik Şimşeknek sem), ki magyar (és magyarul is tud). Ő a Természetes Nyelvtanulás (Natural Language Acquisition) alapítója. Ő megmutatja, hogyan lehet egy idegen nyelvet úgy elsajátítani, ahogy a gyerekek teszik az anyanyelvükkel. Zeytinada lakossága, akik mind felsőfokú török nyelvvizsgával rendelkeznek, de a vidéki nyelvismeret rejtelseibe is bárkit szívesen bevezetnek.

Helyszín és szállás:

Jelentkezés 2012. július 1-ig.

Telefon: +90 / 505 / 369-6417

További információk meg árák meg ilyenek angolul (Google Docs)

2012-04-25

Április 23. Törökországban A nemzeti függetlenség napja és Nemzeti Gyereknap. Ez az a nap, amikor a fordulópontra volt a Török függetlenségi háborúban. Mivel már van Győzelem Napja, meg Köztársaság Napja is, és még a forradalom kezdetének is van napja (bár idén az most elmarad), így Atatürk úgy döntött, hogy ez a nap legyen a jövő generációé. Hiszen ez volt az a nap, amikor eldőlt, hogy a török nép az Oszmán Birodalom nem éppen sikeres útvonalát követi tovább, vagy pedig egy független modern köztársaság lesz.

[caption id="" align="center" width="466" caption="Atatürk és a Gyereknap (forrás: Mackolik.com)"]

1920. Mindenki úgy tudta, hogy már 2 éve vége az I. Világháborúnak. Kivéve az éppen harcoló feleket, akik úgy érezték, hogy még vannak elszámolni valójuk egymással. Ilyen volt Törökország is, vagyis akkor még az Oszmán Birodalom. Volt szultán is, csak éppen Isztambulban. Maga se tudta, mit tegyen, hiszen többszörösen is csak névlegesen volt vezére az országnak. Egyszer leváltották őt még az I. Világháború előtt. Másodszor pedig, amikor a szövetségesek megszállták Isztambult. Nem, nem elfoglalták. Mikor vége lett a harcoknak, akkor bevonultak, nehogy a szultán valami rosszaságot csináljon. Csakhogy aki akkor igazán számított, az Anatóliában volt: Kemal Atatürk.

Ki is használták, hogy a szultán kénytelen az angolokkal teázni. Hiszen amikor 1920. április 23-ára összehívták a Nagy Török Nemzetgyűlést, az indok az volt, hogy kiszabadítják a szultánt, aki az angol whisky befolyása miatt nem tudja, mit beszél. Mellesleg, ha már összegyűltek, akkor lerakták a köztársaság alapjait: választottak minisztereket is arra az esetre, ha valaki véletlenül lelőné a szultánt a szabadítási akció keretében.

Az esemény minden szempontból fordulópontra volt. Hiszen ekkor gyűlt össze a kritikus tömeg, hogy ellenállást lehessen építeni, és köztársasági eszméket lehessen fogalmazni.

És miután megitták a török kávéjukat, felkerekedtek, és kihajították a szövetségeseket a földrésről.

A Gyereknap komoly ünnep Törökországban. Nemcsak sárkányeregetés a Boszporusz-parton. Majdnem teljesen munkaszüneti nap. Pl. a buszokra és a hajókra többet kell várni, és most nem a dugó miatt. És nem is azért, mert a sofőr nem lát előre a hatalmas zászlótól.

Minden évben több országból érkeznek gyerekek, köztük Magyarok is. Pár napig egy török családnál laknak, ahol megismerkedhetnek a török kultúrával. Köztük a kebabbal, baklavával, no meg a hogyan férünk be nyolcan az ötszemélyes autóba technikával.

Az ünnepségek korábban Ankarában zajlottak. Ma már minden városban számtalan műsort találhatunk. A központ pedig minden évben máshol van. Idén Konyaban.

Sajnos akárhogy is próbáltunk informálódni, az ég világon semmit sem találtunk. Hétfőn a média szokatlanul csendes volt. Még az égő textilgyárat is a végén nekünk kellett lefotózni...

0

Úgyhogy idén nem állunk jól a képekkel, sem pedig a hírekkel. Egyet azért találtunk, ami gyanúsán a magyar népviseletre emlékeztet. Ki felismeri, szóljon!!! Főleg aki magára ismer, az jelentkezzen! Meg az is, aki nem ismer magára! Nem te, Rumli!

[caption id="" align="aligncenter" width="398" caption="Törökországi Gyereknep (forrás: Hürriyet)"][/caption]

A különböző ünnepségek mellett a fő műsor pedig az, hogy ezen a napon a parlament is a gyereké.

[caption id="" align="aligncenter" width="520" caption="Gyerekparlament Törökországban (Forrás: Hürriyet)"][/caption]

Ezen a napon a gyerekek elbeszélgethetnek a miniszterekkel. Megkérdezhetik miért nincs több labda az iskolába, és mindjárt meg is szavazhatják.

Idén sajnos csak ennyit sikerült összeszedni. Reméljük, jövőre többet találunk! :)

2012-04-26

Isztambul egyik legjellemzőbb tulajdonsága az, hogy közepén van egy tenger. Pontosabban egy szoros, így a valódi tenger a két oldalán helyezkedik el. Mégpedig a Fekete-tenger és a Márvány-tenger.

Mindez azon kívül, hogy jól néz ki, fontos szerepe van az időjárásban is. Télen pl. ennek köszönhetően egész kellemes idő is lehet. Decemberben egy szál pólóban is lehet Karácsonyozni. De ugyan ennek köszönhető az is, hogy tavasszal roppant pocsék, fokozottan esős idő van. És ezért nem lehet egy szál pólóban a Húsvéti nyulat kergetni.

Viszont a Boszporusz hatása igazán nyáron érződik. Amikor a tűző napsütéstől hatalmas mennyiségű víz párolog. Alig látni át Európából Ázsiába. És persze olyankor Ázsiából Európába se könnyű átintezetni.

A helyzet érdekessége, hogy télen meg gyakori az eső. És hiába lehetne alacsony a páratartalom, és szép tiszta idő, mégsincs.

Ha hajóval megyünk Kadıköy-be, akkor a Boszporusz végén (vagy kezdetén), pont a Márvány-tenger szélén haladunk. Szép a kilátás. Kivéve a fent említett időszakokat: meleget és az esőt. Más időszak viszont nem nagyon van.

A hajózási útvonaltól 10 km-e kezdődnek a Szigetek, egészen 20 km-es távolságig. De ezeket nem látni a kanyartól. Helyette a kicsit távolabbi (15 km) Yassıada és Sivriada (Szamarak szigete) látható, ha szép (azaz tiszta) idő van.

Ilyen viszont nem mindig van. Ritkának se mondható, de azért évente többször fordul elő, hogy a párából vagy az esőtől nem látszanak a szigetek.

Ha viszont szerencsénk van, és szép tiszta időt fogunk ki, akkor szép élesen kirajzolódnak a szigetek. És néha-napján még a Márvány-tenger túloldalán a bursai hegyvonulatot is megpillanthatjuk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yassıada és mögötte a bursai hegyek"][/caption]

Nagyon ritkán, évente 1-2 alkalommal pedig még annál is tovább láthatunk! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nagyon távol!"][/caption]

Itt a két domb között átnézve megláthatjuk azt, ami még ennél is messzebb van. Mivel a fotón nem látszik igazán, Photoshoppal kiemeltem az említett részt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Havas hegycsúcsok a

távolban"][/caption]

A távolban havas hegycsúcsokat látni! Pedig Isztambul közelében (mármint amit mi magyarok közelinek hívunk) nincsenek havas csúcsok. Mégis, mi lehet ez?

Otthon megnéztem a Google Earthben, vajon mit láthatunk tiszta időben a távolban:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Google Earth "makett""][/caption]

Mindezek után már könnyen beazonosíthattuk, melyik hegyet is láthatjuk.

[caption id="" align="aligncenter" width="427" caption="Google Earth "makett""][/caption]

Hohó, de hiszen ez az Uludağ, Bursa mögött. És amit látunk, az valószínűleg a csúcsa, a Kartaltepe (havascsúcs: 2543 m)!

2012-04-27

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból!

És képzeljétek! Végre kisütött a nap! Tisztára olyan, mint egy Mediterrán országban!

De hiszen, én egy Mediterrán országban vagyok. Nem is akármilyenben! :)

Most, hogy vége lett a Húsvétnek (mind a kettőnek), meg a télnek is (ebből ki tudja, mennyi van), végre ismét kiszabadultam a városba. Így aztán nekivágtam az igazi Isztambulnak.

Mert miért is vagyok itt? Hogy megnézzem a turisták kedvelt helyeit? Á, dehogy! No persze azokat is. De sokkal inkább Isztambult, az igazi Isztambult szeretném megismerni.

Gondoltam, be is öltözöm helyieknek, de a doktor mondta, hogyha leszedi a pöttyeimet, nem tudja azokat ugyanoda visszarakni... Így mégsem lesz álruhám...

Sebaj, akkor így vágunk neki városnak!

És mit is jelent az igazi Isztambul? A szőnyegárusokat, a kebabárusokat, a hello my friend! beszélőket?

Valahol mindegyiket. Hiszen Isztambul lényege az üzlet!

Nem véletlen, hogy pont ezen a helyen jött létre egy ekkora város. Itt, ahol Európa és Ázsia találkozik. És ahol a Márvány-tenger (vele együtt az Égei, és azon keresztül is a Földközi) és a Fekete-tenger. Vagyis itt keresztbe és kasul is haladnak a kereskedelmi vonalak.

Csakhogy! Ki Ázsiából érkezett, az valószínűleg szárazföldi járművel tette ezt: azaz gyalog, szekéren, tevéen, vagy lovon. Ha megfigyelitek, egyik sem csónakon! És mit tesz a ló, ha odaért a Boszporusz partjára? Max nyerít egyet, de esze ágában sincs átúszni.

A kereskedőnek viszont nincs ideje gondolkozni, mit is tegyen, mert mindjárt lerohanja húsz-harminc csónakos, meg öt kebabárus, aki jó pénzért átviszi. Kivéve a kebabárust, mert ő mégsem viszi át hősünket. De bárhogyan is alakul, egy szőnyeg új gazdára fog találni.

Persze a kereskedő hősünket sem kell féltetni, mert ő is kinyitja a mozgó boltját, hogy eladja a távolról hozott értékes és kevésbé értékes árukat.

Így aztán a Boszporusz mindkét partján szépen-lassan megjelennek a hanok, ahol a kereskedők megszállhatnak, árulhatnak, és kebabot ehetnek.

Igen ám, de míg a szárazföldi járatokat kénytelenek voltak megállni az ősi Isztambulban, addig a hajók vígan (vagy az éj leple alatt) nyugodtan átsurranhattak.

Mígnem egy másik éjjelen valaki ki nem feszítette a Láncot keresztbe a víz felett pár centire. Ez már komoly akadályt jelentett, így a hajók is kénytelenek voltak megállni. A városban pedig mindenki örült.

A többi már csak dekoráció: jöhetett Byzans a családjával, hozhatta az új Rómát I. Konstantin, hódító Mehmed pedig a töröket. A bazár mindig is bazár volt, és az is marad.

Ma is Isztambul nem más, mint egy hatalmas bazár. A kérdés csak az, hogy mit hol találunk meg benne! :) CyberMaccsal próbálunk is egy összeállítani, hátha... leginkább csak hátha...

Persze van a klasszikus bazár, amit itt Fedett bazárnak hívnak. Meg ott a Fűszer bazár is. Ezek azok, amelyeket a turisták ismerik. De vajon ki volt már a vasmacska bazárban? Vagy a láncfűrészes bazárban? Esetleg a székláb bazárban?

Én pedig most a számítógép bazárba tartok.

Ez a szuper hely Kadiköy-ben van. Én is ott lakom. Tehát egyszerű lenne oda eljutni. De unalmas. Meg hiányozna a hajózás. Így gondoltam egyet, és átmentem a Boszporuszon meg vissza. Hehe, jó móka volt.

Kár, hogy közben ottfelejtettem a telefont a hajón, így még pár óráig kergettem Európa és Ázsia között, mire sikerült megtalálni.

Végül visszaértem a kiindulópontomra: Kadiköy-be.

Mindjárt a kikötőtől balra kezdődik az a rész, ahol a számítógépeket is hasonló dolgokat lehet vásárolni. No meg WC-ülőkét, fürdőszobai szőnyeget és szappantartót. Ugye látjátok a kettő közötti összefüggést! :)

Mindjárt ahogy bemegyünk a kisutcába, természetesen egy kebab árus fogad. Meg egy halom ember, aki szintén el szeretne adni valamit: mégpedig szoftvert. Olcsón, frisset, meg olyat is, amelyenről még a gyártó sem hallott. Gondolkoztam is, hogy veszek emlékebe egy teljesen legális Windows kilenc és felet.

Érdekes hely, és merőben más, mint a turisták kedvelt bazárjai. Sok itt az eskici, azaz az ószeres. Ők gyűjtik össze a még használható alkatrészeket a kukákból. Majd itt berakják a szervizelésre váró gépekbe. Néha pedig olyan, mintha egy Frankeinstein műhelybe csöppentünk volna. A sok kacatból megpróbálnak valami működőt létrehozni. Bár az igazán ijesztő az, amikor valóban működik!

Ez a hely Kadiköy, ahol mindig is boltok voltak. Pontosabban hanok. Még pontosabban is hanok, amiket munkahelynek, vagy még inkább irodaháznak lehetne lefordítani. Szinte mindegyik épület ilyen. Egy szűk folyósón bemegyünk, mintha csak egy üzletbe térnénk be. Majd belül derül ki, hogy bizony több emeleten száznál is több kis bolt van. És mindegyik

számítógépet árul!

[caption id="rumli" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli a Yazıcıoğlu İş Hanı-ban"][/caption]

Jah, és a tetején természetesen teázó van. Kár, hogy nem látni a tengerre róla, mert egy hatalmas fal eltakarja.

Itt egy jót bolyongtam, mígnem bele nem botlottam egy filmforgatásba. No pedig, direkt azért nem mentem Eminönübe, nehogy összefussak James Bonddal... Erre itt meg valami más gengszterfilm készül. Inkább elmegyek, és iszok egy susurluk ayrant!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli és a susurluk ayran"][/caption]

Ah, na ez jól esett! A nagy ivászatban megjött a kedvem egy kis gözlemére!

Gözlemét viszonylag könnyű találni. Mindig csak a szag után kell menni! :)
A gözleme valójában palacsinta. Csak éppen teljesen más. Na jó, lapos, meg egyebek, de azért mégiscsak...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli várja a gözlemét"][/caption]

A gözleme a kenyér egyik verziója. Liszt és víz, megfelelő arányokban. Majd pedig ezt sütik meg egy kis olajon, sajttal vagy más dologgal megtöltve. Az igazán érdekes az, ahogyan sütik. Éppen ezért a nénikéket a kapuba szokták elhelyezni egy gombaszerű vas sütővel. Mint egy hatalmas felfordított lábos. A belsejében ég a tűz, és erre fektetik rá a kinyújtott gözlemét.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Rumli és a gözleme"][/caption]

Az egyetlen probléma ezzel a finomsággal a mérete. Egy darab kevés, hogy jól lakjunk vele. Kettő viszont túl sok.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rumli a gözleme után"][/caption]

Oh! A hétvégén már nem mozdulok....

2012-04-30

Törökül tanulni nem könnyű.

No nem azért, mert a török nyelv nehéz lenne. Csak annyira, mint a magyar, és azt nekünk sikerült megtanulnunk. :)

Sokkal nagyobb probléma, hogy nehéz segítséget találni.

Mind tankönyvből, mind pedig tanárból kevés van. Bár választhatunk egyszerűen olyan embert, aki bár nem tanár, de jól tud törökül, mert mondjuk török.

Legrosszabb esetben elad nekünk egy szőnyeget... :)

Szerencsére időnként feltűnik valaki, aki talál valamit, vagy valami hasonló, így szépen lassan lesz egy török nyelvi gyűjteményünk. Mi is próbálkozunk a fórumon összeszedni a fellelhető anyagokat:

Most viszont egy egész gyűjteményt kaptunk Tóth Évától, aki házi feladatként összedobott egy interaktív anyagot. Mégpedig kategorizálva!

Reméljük, mindenkinek hasznos lesz! :)

Link:

Valami gubanc van a rendszerben. Ezért a megjegyzések írása után hibaüzenet fogad mindenkit.

A hiba kijavításán két db 30 kg-s kalapáccsal, és az irodában napozó bontókalapáccsal már dolgozunk.

A megjegyzések megérkeznek, nem vesznek el. :)

2012-05-01

Isztambul útjait 1291 Ikarus busz járja lelkes dudálással és még lelkesebb pőfékeléssel és egyedi illattal.

De ennek lassan-lassan vége, mert lecserélik őket.

Isztambul Önkormányzata bizony úgy döntött, hogy elég lesz már a régi Ikarus buszokból, melyek bár halhatóan komoly asztmával rendelkeznek, de még mindig fürgébbek, mint a magyar rokonaik.

Főleg, ha arról van szó, hogy a gyalogosakat kell lekergetni az utakról. Persze nem akkor, ha időre kell menni. Ezt a családi tulajdonságukat elhozták ide, Európa végére, és Ázsia elejére.

Csaknem 470 vonalon jár Ikarus, ami évente 435 millió utast szállít. Ezzel a teljes isztambuli buszállomány 14% tesz ki.

Ők azokat, amelyeket elkezdik lecserélni.

Isztambul Önkormányzata arról is gondoskodott, hogy ezek után ne legyen ciki busszal járni. Az új járműveket használók ezek után eldicsekedhetnek a barátaik között, hogy ők bizony már Mercedesszel közlekednek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Vetélytársak"][/caption]

Viszont mindez nem jelenti azt, hogy nem fog magyar busz Isztambulban dudálni többet. Hiszen ha lassan is, de egyre több és több debreceni emeletes busz érkezik. Jelenleg 52 db. DAF MJT és 22 db. DAF/OPTARE típusú buszra számíthatunk, ha lelépünk a járdáról.

2012-05-02

Mostani Extrém gasztronómiánk a szokásosnál is extrémebb lesz!

Tovább csak erős idegzetűeknek!

Rá kell jönnünk, hogy Törökországban a chips is a kultúra része. Ha nem is annyira, mint a foci, vagy a kebab, de azért eléggé ott van az emberek bensőjében. Vagy inkább a bendőjében.

Közvetlenül a szotyola és a pisztácia utána következik a korlátlan mennyiségben tudunk enni típusú ételek listáján. Ha viszont az egészséget nézzük, akkor azért...

Na de azért meg kell hagyni, hogy chips terén igencsak érdekes élet zajlik.

Mindjárt itt van a klasszikusnak számító Ala Turka, amelyek bárki megtalálja Isztambul bármelyik sarkán. Ez a mákos chips.

Vagy ott van a majdnem egy éve talált is.

Viszont ennél érdekesebb dolgok is szoktak történni. Az egyik gyártó ad az egészségre és a környezetre is. Ezért napenergiát használ a krumplisütéshez, amiben jó sok kukorica is van. Így elvileg egészségesebb. Sőt! Ha így haladunk, akkor nemsokára a chips lesz az egyik legegészségesebb és legkörnyezetbarátabb étel! :) Már alig várom!

És akkor lássunk a mostani menüt:

Kezdjük egy már-már klasszikusnak számító témakörrel: Hello Kitty, chips formában!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Hello Kitty chips"][/caption]

A cuki csillag-alakú chips sajtos (mégpedig az ilyenkor szokásos bűdös sajtos) ízesítésben gondoskodunk a gyomrunkról és a szájleheletünkről. A zacskóban pedig meglepetés matricák vannak.

Pedig hát... Isztambulban annyi kóbor macska van. Igazán lehetne valódi zsákbamacska a chipses zacskó mélyén...! :)

Ehhez hasonló, de sokkal divatosabb az Angry Birds chips.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Angy Birds chips"][/caption]

Érdekes módon ez is sajtos (szintén bűdös sajtos) ízesítésben találjuk a boltok polcain. Még

ha nem is a csúzli mellett. Viszont a chipsnek csúzli alakja van!

Benne is meglepetés matricák. Pedig madárból sincs hiány errefelé...

Na de most így alakult.

Ha mindezt kipróbáltuk, akkor átnézhetünk még a chips rokonához, a pattogatott kukoricához.

Itt viszont a már ismert sajtos (természetesen bűdös sajtos) változat helyett egy különleges, törökös ízetéssel találkozhatunk. Nem, nem kebab ízű poppcorn, pedig az lenne csak az igazi!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Csípős pattogatott kukorica"][/caption]

Itt most csípős pattogatott kukoricáról van szó.

Meg kell hagyni, hogy roppant érdekes íze van. Úgy is mondhatnánk, hogy marasztaló. Ez alatt pedig mindenki értsen azt, amit akar! :D

Jó étvágyat!

2012-05-03

A biztonsági öv ugyebár arra szolgál, hogy megvédje az autóvezetőt.

Az ilyen dolgok viszont ellentmondanak a török közlekedési módszerekkel.

Mert ugye a törökországi közlekedésről sok mindent el lehet mondani, csak azt nem, hogy bármi köze is lenne a biztonságához, ami inkább meghúzza magát valami félreeső helyen. Csak ne keveredjen bele semmiféle kalandba.

Egyik ilyen példa az, amikor a dolmuş-ban az extra ülőhely egy sámlit. Nincs az odaszögelve. Aki azon ülve utazik, annak duplán kell kapaszkodnia. Hiszen azt még sem lehet, hogy a sámlit elveszzen az egyik éles kanyarban, csak mert a felelőtlen utas csak a saját biztonságával törődött, mikor foggal-körömmel kapaszkodott...

Az autógyártók egyre újabb és újabb megoldásokat találnak ki, hogy a sofőr még véletlenül se felejtse el a biztonsági övet becsatolni (vagy az ajtót becsukni, meg ilyenek). Ami viszont komoly ellenállást vált ki a helyiekből. Mert hát statisztika ide, reggeli véres híradó oda, mégiscsak jobban tudják, mire is való a biztonsági öv:

szárítókötélnek lehet használni
ki lehet kötni a kutyát hozzá
kilincs helyet rögzítheti az ajtót
a csomagtartó lezárására is szolgálhat
ellopott wc-lehúzó helyett
nehéz tárgyak összekötésére és cipelésére
stb...

A megfigyeltük, a listán még közel sem szerepel olyan, mint a sofőr rögzítése az autóhoz. Hát hogy is lehetne ilyet elképzelni!! Hiszen a sofőrnek szüksége van arra, hogy bármelyik pillanatban gyorsan megálljon, és kiugorjon a kocsiból, hogy vegyen egy dinnyét, vagy hogy valakinek elmesélje, ismeri az anyukáját abból az időből, amikor még egy kevésbé erkölcsös foglalkozást végzett.

Na de akkor mit lehet tenni, amikor a szükség megköveteli, hogy a biztonsági öv ne legyen becsatolva. Az autó viszont azt követeli, hogy igenis legyen becsatolva. Különböző idegesítő hangon sípol. Amire bár lehet táncolni, de egy idő múlva mégiscsak unalmas.

Éppen ezért Törökországban számtalan megoldás született eme égető problémára. Sokan még specializáltak is magukat egy-két jól kiegyensúlyozott kalapáccsal.

Egyes boltokban különböző dizájnos kapcsolatok lehet vásárolni, amelyeket az öv helyére

lehet becsatolni. Így a rendszer mindjárt azt hiszi, hogy mi is jó gyerekek voltunk, és használjuk a biztonsági övet.

Persze létezik olcsóbb megoldás is, amelyiket egyre több is több autóban láthatunk:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Biztonsági öv török módra"][/caption]

2012-05-04

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból!

CyberMaccsal most egy új kalandba kezdtünk: felkutatjuk a Genovai erődrendszer nyomait.

[caption id="" align="aligncenter" width="550"] Beyoğlu régen - Forrás: bellek.beyoglu.bel.tr[/caption]

Isztambulnak, azaz Konstantinápolynak komoly védelmi rendszere volt.

Bizánc alapvetően egy forró ponton helyezkedett el. Kelet és nyugat, de még dél is Kis-Ázsiában, vagy más néven Anatóliában találkozott. És ez mindig is egy olyan összejövétel volt, ahova mindenki vitt fegyvert is magával. Hátha jó lesz valamire. És jó is lett.

Éppen ezért a központi város (no meg mert éjjel olyan frankon oda lehetett hajózni titokban a Boszporuszon) állandó támadásnak volt kitéve. Majd miután Bizánc meghirdette a vallásháborút, és mindenki mást hitetlennek nyilvánított, akkor pedig komolyan kell már foglalkozni egy rendes fal létrehozásával.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Theodosius fal[/caption]

Persze már előtte is szükség volt arra, hogy valamivel le lehessen zárni a bazárt (értsd: várost), hiszen Bizánc is kedvelt helye volt a bevásárló turistáknak. Attila is elindult hogy körbenézzen a városban. Épp egy földrengés volt (egyres történetírók egy fergeteges bakancsos nomád éjszakai táncról is megemlékeznek közvetlenül a földmozgás előtt), minek köszönhetően a fal súlyosan megrongálódott, és 57 torony is leomlott. Theodosius a ma is oly népszerű korrupció eszközához nyúlt, és Attilát ellátta egy halom arannyal, és befizette egy 50 szűzből álló wellness hotelbe. Így a hun uralkodó letett a fáradságos vásárlásról.

Botond is járt itt. Ő a Papadopoulosz nevű kapuőrnek ajánlotta fel, hogy a buzogánnyal fizet a bejutásért. De mivel kommunikációs problémák léptek fel, ezért Botond inkább maga nyitotta ki a kaput. A történetírók szerint a buzogányával, míg mások szerint viszont a görög óriás fejével.

De akár hogy is nézzük, a falra bizony szükség volt az évszázadok során. Még pedig több olyan falrendszer is épült, amelyik még ma is látszik.

Ezek egyike a szárazföldi fal, vagy más néven a Theodosius fal. Több rétegű, és még egy vizes árok is tartozott hozzá. Ott ma répát és káposztát találhat a lelkes kutató.

[caption id="" align="aligncenter" width="381"] Theodosius fal vázlata (forrás: jgmdoran)[/caption]

A fal 5.7 km hosszú. Az Aranyszarv-öböltől egészen a Márvány-tengerig ér, és ezzel teljesen elzárja az ókori/középkori várost a szárazföldtől. A tenger felőli oldalon találjuk a Héttorony nevű népszerű magyar üdülőhelyet.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Szárazföldi fal a levegőből[/caption]

A szárazföldi fal (leszámítva a répákat meg a fürdőhely hiányát) nagyon jó állapotban van. Egy jó napos programmal végig lehet járni. Több helyen is fel lehet rá menni, és még több helyen le lehet róla pottyanni.

A tengeri fal viszont már nem áll ennyire jól. Annyira se, hogy még ezt se tudtuk meg, milyen hosszú lehetett valaha. A térképen lemérve legalább 13 km volt. De biztosan ennél hosszabb lehetett. Isztambul belső része túl sűrű volt, hogy komolyabb utakat lehessen építeni, így nagyrészt a külső falat bontották le, és annak a helyére került az új út. Sok helyen nyomokban még megtalálható.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] A tengeri fal maradványai a Topkapı pakota mögött[/caption]

Ennek felkutatása és bejárása is jó móka lehet. Ugyan úgy, mint a többi belső fal megtalálása is. Ilyenek mint a Topkapı palota falai, a régi bizánci fal, vagy a Konstantin fala.

Mi viszont egy annál is izgalmasabb küldetésbe fogtunk: megkeressük a Genovai falat! Kezdjük mindjárt azzal, hogy hol is voltak a genovaiak? Ma a városrészt hivatalosan Beyoğlu-nak hívják, ami úrifjút jelent. A nevet állítólag a velencei dózse, Enrico Dandolo nem létező (értsd: hivatalosan, meg törvényesen nem létező) fia után kapta. Valójában viszont ezt a részt mindenki Galatának hívják. Holott a bizánci neve Pera volt. A Galata pedig az a torony volt lent a tengerparton, amire a híres Boszporuszon kifeszített láncot kötötték, mely egy nemzetközi jelzés volt a hajóknak: állj! Ezen a helyen ma a Földalatti dzsámi látható. Azaz nem látható, mert ugyebár lent van a föld alatt.

Ezen a helyen a genovaiak kaptak területet, és más kiváltságokat a bizánci császártól. Aki úgy látszik, annyira nem kedvelte őket, mert inkább az Aranyszarv másik területére küldte őket. Az akkori palota is a Márvány-tenger felé nézett, így az uralkodó garantáltan nem is láthatta őket. És még a szél is a másik irányból fúj. Szóval.... :)

Ez a terület később, az oszmán hódítás után is megtartotta a kiváltságos szerepét. Bár a törökök kihajították a genovaiakat, de helyettük a velenceiek költözhettek be. Majd pedig idővel a nem-török lakosok igencsak vegyes városrészévé alakult.

Az itteni falat éppen ezért a hagyományos nevéen, Genovai falnak, vagy még inkább Genovai falrendszernek hívjuk. Persze lehet, hogy tévedünk. :)

No, ennyi bevezető után lássunk is hozzá! :)

Galata egy olyan városrész, ahol sok érdekeset lehet találni, ha nyitott szemmel járunk. Itt találtunk rá arra a helyre, ahol kertitörpék és pipacsok helyett bástyát nevel a tulaj (az utcán pedig futókat láthatunk, és van valahol egy király is).

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Genova fal - bástya[/caption]

Innen jött az ötlet, hogy egy kicsit jobban is járjunk utána a Genovai falak ügyében.

Legfőbb segítségünk a , ahol több térképet találtunk a fal egykori elhelyezkedéséről.
Egyik eléggé pontosan jelöli a helyüket.

[caption id="attachment_4138" align="aligncenter" width="500"] Genovai fal térkép
(forrás: <http://erginkorkmaz.blogspot.com>)[/caption]

Míg a másikon pedig el tudjuk olvasni a kapuk és tornyok nevét.

[caption id="attachment_4139" align="aligncenter" width="500"] Genovai fal térkép
(forrás: <http://erginkorkmaz.blogspot.com>)[/caption]

Sok helyen az utca neve ma is őrzi az egykori kapu nevét. Ilyen pl. a Horoz kapı (kakas kapu) helyén ma a Horoz Sokak (Kakas utca) található. Vagy a Yanıkkapı sokak (Leégett-kapu utca) tényleg az egyik régi kapuhoz vezet. Ami meglepő módon le lett zárva...

Nos, most már van térképünk, így neki is vághatunk a Galata sűrű labirintusának!

Folytatás következik...

Linkek:

2012-05-07

Hétfő a komoly témák napja. Ma se lesz ez másképpen. ...nagyon máskép...

Úgyhogy mai témánk nem más, minthogy megtaláltuk a fokhagymás sampont!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fokhagymás sampon"][/caption]

Már csak egy vállalkozó kedvűt keresünk, aki kipróbálja! :D

Összetétel: Aqua, Coco-Glucoside, Disodium Cocoyl Glutamate, Garlic extract , Thyme Oil, Rosemary oil, Glycerin, Xanthan Gum, Lactic Acid, Fragrance (akinek kedve van, fordítsa le! :) De ott a fokhagyma a 3. helyen)

Azt mondja, hogy jó korpásodás ellen, és fényesebb meg hosszabb lesz a bundák. És mivel a fokhagyma rokonságban van a hajhagymákkal, így egymással jól elbeszélgetnek, és ápolják a családi kapcsolatokat.

A leírás szerint egyébként szagtalan. Ha pedig tényleg így van, akkor viszont már semmi izgalmas nincs benne. Nem ez lesz az, amit randi előtt a hajunkra kenünk...

Ha esetleg valakinek felkeltettük az érdeklődését, akkor jó móka lenne egy otthoni verziót összerakni. Néhány kiló fokhagymából, egy kis olívaolajjal keverve nagyon zaftos kis sampont lehetne kikeverni. Tetejére még teszünk is kis kakukkfűvet, és szuper illata lesz.

2012-05-08

Isztambulban már sok mindent láttunk az ablakba kilógatni: zoknit és alsóneműt, Mikulást (Húsvéti nyulat viszont még nem), karácsonyfaizzót, csipkés terítőt, macskák, stb...

De talán ez a legérdekesebb az eddigiek közül.

Isztambulban komoly probléma a lakások mérete.

Mindez azért érdekes, mert tapasztalatok szerint (mégpedig sokak tapasztalata szerint) a török lakások nagyobbak, mint a magyarok.

Akkor mégis hogy lehet, hogy ebbe mégsem férnek el az emberek?

Nos, vannak dolgok, amikből minden török lakásban több van, mint az átlagos magyar lakásban. Ilyenek mint:

ebédlő asztal (ebből legalább kettő kell)

mellékhelyiség (ebből is legalább kettő kell)

rokon (ebből nem kell kettő, de automatikusan érkezik néhány busznyai)

vendégszoba

cipő (mert abból sosem elég)

csipkés terítő (ebből meg pláne)

törölköző (ebből meg aztán...)

papucs, amelyekről bár hiányzik a pompon és a csengettyű, de azért még így is eléggé törökösek

TV (legalább 8, de inkább 20 felett. és persze egy egy külön szekrény a távirányítóknak)

akkor még ott van a konyha, ahol legalább 40 kg liszt, 30 l olívaolaj, 60 kg száraztészta 200 db. fokhagyma és ehhez hasonló napi mennyiségek vannak tárolva

és még egy csomó olyan dolog, ami egy igazi török lakásban elengedhetetlen. Mert hát olyan cuki, olyan szépen villog, és mert ajándékba adták a kebab mellett

Ha mindezt megnézzük, akkor joggal merül fel a kérdés, hogy hova férnek be még ide az emberek? Sehova, ők inkább elmennek otthonról, mondjuk a rokonokhoz...

Úgyhogy bár a lakások általában nagyobbak, de a szabad helyek végül kisebbek...

Éppen ezért a török lakások fele raktár. De még ez is kevés. Így a lakáson kívül eső rész is raktár. Nem véletlen, hogy előszeretettel vannak 3-4-8-16 erkéllyel felszerelt házak is, amelyek nagyon is jók raktárnak. Télen meg hűtőnek.

De néha még ez is kevés, akkor jönnek a kreatív megoldás, hogy mégis, hova tegyünk be

ilyen dolgokat, mint pl. a bicikli?

Nem a nappaliba, az biztos...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Már csak itt volt hely
neki..."][/caption]

2012-05-09

Hol volt, hol nem, volt egyszer egy virágzó birodalom. A fővárosban, Bizáncban (vagy ahogy akkor hívták, Új Róma) éppen tűz tombolt. Kicsit elszabadult az éjszakai mulatozás, minek a eredményeképpen a palotával szembeni templom leégett. Már megint...

I. Justinianus császár érthető okokból nagyon mérges volt. Így nem lehet a kereszténységet hirdetni, ha a palotabeli ifjúság a vendégekkel karöltve minden ünnepségen (amiből pedig jó sok volt) felgyújtanak valamit a városban, minek áldozatul esik egy-egy templom. Így aztán a császár úgy döntött, hogy most majd jól megmutatja, hogyan is kell egy világvárosból vallási központot csinálni.

Mindjárt meghívta a kor leghíresebb matematikusát és építészt, a tralleszi Anthemiosz és a milétoszi Iszidorosz. Egy időközben megsemmisült titkos jegyzet szerint az alábbi beszélgetés zajlott le:

Justinianus: Apám apjának nagyapjának apjának nagyapjának apja, II. Constantius talált itt egy barbár szentélyt. Azt jól felgyújtotta, a benne levő barbárokat pedig kihajította, és épített helyette egy rendes templomot.

Anthemiosz: Maga nem a Constantiusok családjából származik. A maga apjának apjának nagyapjának apjának nagyapjának apja katonatiszt volt.

Justinianus: Mindegy, akkor az apám apjának nagyapjának apjának nagyapjának apja máshol gyújtotta fel a barbárokat, és hajította ki a szentélyeket. A lényegen nem változtat. Itt volt egy templom, ami leégett.

Iszidorosz: Igen, amikor az az Aranyszájú Szent János ráuszította a népet.

Justinianus: Ja, hát igen... az akkori Császári Agyagtáblás Hírmondó ezt így tálalta... Szóval akkor is leégett. Meg most is. Most mit tegyünk?

Iszidorosz: Nem lehetne most is ráfogni valakire?

Justinianus: Már szárogatják az agyagtáblákat, amiben a Nika-felkelésre fogjuk az egészet.

Anthemiosz: Volt Nikában felkelés?

Justinianus: Hát...ööö... a Császári Agyagtáblás Hírmondó ezt állítja, és az sose hazudott még... Szóval kell ide egy templom! De egy olyan, ami nem fog csak úgy felgyulladni mindenféle apró palotai mulatozástól.

Iszidorosz: Ahogy elnézem, a Palota jól bírja.

Justinianus: Na ja, hiszen kőből van. Nem fog egykönnyen tüzet. Pedig ezek a tinédzserek mindent megpróbáltak.

Iszidorosz: Akkor építsük mi is kőből az új templomot!

Justinianus: Igen! Pontosan erre gondoltam én is! Ezért hívtam magukat!

Anthemiosz: És mégis, mekkora legyen ez a templom?

Justinianus: Hatalmas!

Anthemiosz: Mondjuk akkora, hogy beleférjen egy elefánt?

Justinianus: Annál is nagyobb!

Anthemiosz: Mondjuk két elefánt?

Iszidórosz: Másfél is elég lesz...

Justinianus: Húsz elefánt! Nem is! Legyen száz elefánt! Akkora legyen, amibe akár száz elefánt is belefér!

Anthemiosz: Mi most akkor elvonulunk...

Iszidórosz: ...jó messzire...

Anthemiosz: és átgondoljuk a költségeket, a tervezést, az...

Justinianus: Öt év múlva legyen kész!

Iszidórosz: Mi????

Justinianus: Öt év, különben a Császári Agyagtáblás Hírmondó ünnepi különszámával lesznek agyon ütve. És az 80 kiló, plusz a színes melléklet.

Anthemiosz és Iszidórosz szó szerint a kor csodáját alkotta meg. A templom mérete az ismert fizika határain túl volt. Építkezéskor olyan jelenségek léptek fel, amikkel előtte még nem találkozhattak, még nem számolhattak, hiszen nem volt még ekkora épület.

Menet közben folyamatosan újabb és újabb meglepetések jöttek elő, amelyeknek az orvoslásával további újdonságok jelentek meg. Roham tempóban kellett új számításokat és új ötleteket kitalálniuk, mire elkészült egy olyan épület, ami valóban túlélte sok-sok századot, kereszties hadjáratot, földrengést és török városfoglalást.

:)

2012-05-10

Hol volt, hol nem volt... volt egyszer egy felföld, mely fent volt a magasban. Különben nem lett volna felföld.

És éppen arra járt két ősember. Mire az egyik azt mondja: kara (ami egy ősi török szó, és feketét jelent, de egyébként a jelentésének semmi köze a város nevéhez). Mire a másik kicsit gondolkozik... hogy ez a név túl hosszú. És ő azt mondja, hogy an.

De mivel ketten voltak, és nem tudtak megállapodni. Az egyik folyamatosan azt mondta, hogy an, míg a másik, hogy kara. Így ketten végül megalapították Ankarát

Ez a mese mondjuk nem olyan, mint a Romulus és Rémus, de ebben a történetben nem volt testvérgyilkosság, meg kerítésátugrás, sem pedig farkas. Csak birka. Nagyon sok birka

Ankara története, mint minden anatóliai városé, a történelem homályába és kuszaságába vezet. És persze a bárányok, mint mindig, most is csak hallgatnak...

Bár barlangrajzot nem találtak, de az egyik kőbe karcolt rajzon felismerhető egy ősi kebab, az úgynevezett elő-kebab, vagy ahogy gyakran emlegetik: pattintott kebab. A rajz természetesen eredetiben ma is megvásárolható bármelyik bazárban.

De igazándiból erről a korról túl sokat nem tudunk.

Nem úgy, mint amikor megérkeztek a hettiták. De most nem lovas szekerekkel és nyilakkal, mint az egyiptomi kirándulásaik alkalmával, hanem birkákkal. De hogy ezekből az évszázadok során hogyan alakult ki a híres ankarai kecske, az angórakecske, az rejtély. És ha jobban megnézzük a birkára hasonlító gyapjújukat (mely tiftik néven a régi Ankara gazdaságának fő forrása volt), akkor azt hiszem, legjobb, ha a pásztorokat nem kérdezzük erről a kínos kérdéstről...

[caption id="" align="aligncenter" width="311" caption="Hettita napszimbólum - Forrás: Wikipédia"][/caption]

Viszont a hettiták hoztak mást is: egy saját gyártmányú csodaszarvast, és egy tuskés-rácsos szimbólumot is. Mindkettő az Ankarai Régészeti Múzeumban látható. Ankarában ezért a múzeumért egyébként is érdemes felmászni a hegyre.

[caption id="" align="aligncenter" width="600" caption="Hettita csodaszarvas - forrás: Wikipédia"][/caption]

A hettiták után viszont jön a szokásos anatóliai történelmi kavargás, ami pontosan ugyan

annyira átlátható, mint a török közlekedés. De valahogy mégis mindig a végére jutunk.

Ugyanis jöttek a phrügök (nekik volt az a bizonyos Midasz királyuk, aki mindenből aranyat tudott csinálni, mely a török értelmezés szerint azt jelenti, hogy bármit el tudott adni), őket követte Lüdia (itt pedig az első pénzt találták), majd pedig a perzsák. I. Dareiosz még kereskedelmi központot is létesített. Ha megfigyeltétek, mind-mind csupa bazáros dolog. :) De aztán jött Nagy Sándor, majd a kelták és végül a rómaiak.

A város nevét többször is megváltoztatták. Először Anküra volt, ami állítólag hajóelsüllyedést jelent. A rómaiak ezt latinosították, így lett Ancyra. De Augustus császárnak ez nem tetszett, ezért ő Szebaszteiára változtatta. Ugye, hogy mennyivel könnyebb kiejteni? :)

A bizánci korban fontos központi város volt. Mind kereskedelem, mind pedig vallási okokból. És ekkor már békésen legeltek az angórakecskék is. Nem törődve azzal, hogy a 6. század után az arabok rendszeresen városfoglalósdit játszottak.

A szeldzsuk időkben természetesen Ankara (akkori nevén megint Anküra) már nem tartozott a Bizánci birodalomhoz. De a szeldzsukokhoz sem, mert a mongolok hamar elfoglalták. Hiába épített egy hatalmas citadellát II. Gijász ad-Dín Kajhuszró szultán miután a mongolokat kirakta a városból. Azok mégis visszajöttek, és elfoglalták a várat is.

Hogy, hogy nem, Ankara (ekkor már leginkább Angóra, de volt Engürü is) valahogy mégis az Oszmán családhoz került. Így amikor Timur Lenk serege Anatóliában járt, itt játszódtott a döntő csata. A vesztes I. Beyazit szultánt Timur kalitkába rakta, és hazavitte magával. (Apu! Mit vettél nekem Anatóliában? Hát fiam, hoztam neked egy szultánt!)

[caption id="" align="aligncenter" width="380" caption="Timur és Beyazit a ketrechen - forrás: még mindig Wikipédia"][/caption]

Miután a mongolok visszavonultak, Ankarát visszafoglalták az oszmánok. És ezzel véget is ért Ankara zajos történelme. Újra egy csendes, nyugodt anatóliai kisvárossá változott...

Azaz dehogy is!

Az Oszmán birodalom időszakában számos felkelés központja volt. A leghíresebb ezek közül az I. Világháború utolsó felkelése, amikor is Atatürk Ankarát választotta a Török Függetlenségi Háború központjának. Itt kora reggel felkeltek, megitták a jó erős török kávé, majd kihajították a görögöket kis-Ázsiából, a szultánt mellékesen elkergették, míg az angolokkal és a franciákkal megállapodtak, hogy ők is húzzanak ahova csak akarnak.

Így, hogy csend és nyugalom lett, mindjárt kikiáltották a köztársaságot.

Atatürknek tetszett Ankara, és úgy döntött, hogyha már úgyis ott táboroznak, és már úgyis ott van mindenki a jövőbeli parlamentből, akkor legyen ott a főváros is.

Persze Ankara attól még továbbra is egy csendes kisváros maradt. Holott egy főváros igenis legyen nagy, és tele élettél, és a hozzá tartozó zenével és mulatsággal. Így hatalmas projektbe kezdtek. Magyarokat és más külföldieket hívtak meg, hogy tervezzék meg és építsék fel az új fővárost. Sőt! Még is szereztek valahonnan. De hát úgyis arról volt szó, hogy lesz mulatság!

Így épült fel .

2012-05-11

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból!

És a mai programunk, hogy megtaláljuk az elveszett Falat. No nem azért, mert elgurult volna... Bár Isztambulban még ez is előfordulhat.

Emlékeztek még? Van egy térképünk! Ami ráadásul egészen pontosnak néz ki!
Genovai fal térkép (forrás: <http://erginkorkmaz.blogspot.com>)
Ő lesz az, ami alapján haladunk. de még mindenek előtt gondoljuk csak végig!

A Genovai falrendszer nem híres. Na persze, hiszen Isztambulban van ennél komolyabb fal is. De viszont aki a Galata-toronyba felmenő turisták sem szoktak vele találkozni. Pedig a torony a fal legfontosabb, és egyben a legfelső pontja is.

Tehát a fal rejtve van!

Számíthatunk arra, hogy a legtöbb esetben a fal egy kertben van. Mint már láttuk a múltkor is, hogy van, aki otthon a kertben kutyát tart, és van, aki bástyát. Ízlés kérdése... Gondolom, azért a bástyát este nem engedik be a nappaliba, hogy a gazdival tévézzen...

Szerencsére Semáék cége, mivel építészeti irodáról van szó, fel van szerelve különböző régi térképekkel. Azok segíthetnek, hogy a falat olyan helyeken is megtaláljuk, amelyek az utcáról nem látszanak.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Kaptam néhány könyvet"][/caption]

Mindenki nagyon segítőkész. Mindjárt kaptam is vagy 60 kg könyvet!

Lássunk is hozzá! Az egyik könyvben régi térképek vannak. Főként illusztrációk, melyek roppant látványosak de nem igazán hasznosak. Sokszor a rajzoló nem is járt az adott városban...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul anno"][/caption]

Viszont ez a kép talán jól jön még. Ezen jól el tudjuk képzelni, milyen is lehetett a fal a fénykorában.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A Genovai kolónia, más néven Pera"][/caption]

A rajzon jól látszik, hogy a mai Galata-torony áll a falrendszer tetején, és közepén. Innen egyenesen halad a fal jobbra és balra, egy pedig lefele. Nos... a mi fenti térképünkön nem így van a fal. Ott a jobb oldali fal élesen észak fele fordul. Na mindegy, azért szép kép. :)

A következő zsebkönyvünk viszont már pontos térképet tartalmaz.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Találtunk egy kiskönyvet"][/caption]

De lám! Az egész oszmánul van! Ki tudja ezt elolvasni? Meg egyáltalán... Merre van itt észak? Meg ez az oldal melyik rész? Ebben a könyvben bizony nem találunk meg semmit... :(

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az oszmán térképpel nem boldogulunk"][/caption]

Visszarakom ezt a húszkilós kiskönyvet is a polcra.

A következő viszont biztató. Ezt a könyvet sokan használják. Ugyanis Mőszió Dübüzső francia mérnök száz évvel ezelőtt felmérte az egész akkori Isztambult. Az indok: tűzvédelmi biztosítás. Így egy nagyon pontos térképet kaptunk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt ülök Beyoğlu közepén"][/caption]

A könyv nagyon szépen rendezett, és jól átlátható. Minden reményem megvan rá, hogy ebben megtaláljuk a fal pontos helyzetét.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Pontos térképünk van!"][/caption]

Minden nagyon aprólékos. Szinte a macskákat is látni!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ott oson egy szőrös cica!"][/caption]

Minket a 39-49-es szektorok érdekelnek. El is kezdek lapozni... 1-2-3-4...12-13-14..20.. majd hirtelen 51.

Izé...Hát a hát a... Pont az hiányzik, amit meg akarunk nézni!

Pedig nem tépte ki senki se a lapokat. Kihagyták a könyvből!

Itt valami titok rejlik? Vajon valami összeesküvés van a genovai falakkal kapcsolatban. Vagy titokban valaki el akarja tüntetni? De vajon ki akarna egy falat zsebre vágni?

Sok a kérdés, és kevés a válasz...

Maradunk az eredeti térképnél, amit az interneten találtunk. Bízva benne, hogy az pontos.

És lássunk munkához!

Mivel Isztambul egyik legkuszább helye a Galata rész, ezért készítettem egy térképet, amelyen nyomon tudjátok követni az expedíciót.

```
[iframe width="425" height="350" frameborder="0" scrolling="no" marginheight="0" marginwidth="0"
```

```
src="http://maps.google.com/maps/ms?msa=0&msid=211710819218374658935.0004bf718485403d732df&ie=UTF8&ll=41.024712,28.972894&spn=0.006358,0.01765&t=h&output=embed"]
```

nagyobb térképen való megjelenítése

Kattintsatok a linkre a nagyobb méretért, úgy jobban látszik.

Először is felosztottam három szektorra a kutatási területet. Azért így, mert mindig fentről lefele fogok bandukolni azon egyszerű oknál fogva, mert az a könnyebb. :) Terveim szerint minden alkalommal egy falszakaszt sikerül felderíteni. Mindig a Galata-toronytól indulok, és a kikötőbe érkezek le. A szektorok e szerint lettek kialakítva. Melyek az óra járásával ellentétesen A, B és C nevet kapták. Az Aranyszarv-öböl felőli oldal pedig a negyedik, a D szektor. Ezt nem tudom, miért így csináltam, de tetszik. :)

A térképen megtaláltuk a kapuk nevét. Sajnos mára leginkább a kapuk tűntek el és csak a falak és a bástyák megtalálásában reménykedhetek. A falaknak viszont vagy nem volt nevük, vagy mi nem találtuk meg.

Viszont valahogy le kell írnom, melyik faldarabot találtam meg, így most én elneveztem őket. A szintbeli falakat nagy betűkkel, míg a dombra felfutóakat kis betűkkel jelöltem. Így a felső szintem van az A és a B fal a Galata-torony két oldalán. Középen a C fal, míg a tengerparton a D és az E fal. A kisbetűs falak pedig Şiřhane felől f-g-h, majd i és végül a j fal Tophane-nél. Kékkel a két fix épületet jelöltem: a régi Galata-torony (ma földalatti dzsámi) Karaköy kikötőnél és az új Galata-torony fent a dombtetőn.

Piros a feltételezett fal. A zöld pedig amit már megtaláltunk. Rumli színnel jelöltem az útvonalamat. :)

Lila pedig az ami...ő... nos valami, ami egészen más...

Remélem, így mindenkinek érthető és átlátható lesz a felderítő munkánk! :)

Nos, akkor induljunk is el végre! Hát még mindig itt vagyunk?

Mai feladatunk a B szektor átnézése, ahol a h, i és a B falat reméljük megtalálni.

Kezdő pontunk természetesen mi más lenne, mint a Galata-torony. Azon belül is az a kis teázó, ami mögötte van. :)

```
[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Galata-torony"][/caption]
```

Ne felejtjük el, hogy a Galata-torony maga is a fal rész. Mégpedig a legfontosabb!

Ahogy teázgatok, és magam is ezen gondolkodom, egyszer csak észreveszem, hogy a torony mögött ott a fal! Hogy ezt eddig miért nem láttam soha?

```
[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A Galata-torony mögötti fal]
```

kúttal"][/caption]
Nézzünk csak körbe!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Galata-torony és a fal"][/caption]

A torony mögé érve két meglepő dolgot is találok. Sőt hármat, mert egy macska is elém ugrott... A másik meglepő pedig az, hogy itt egész komoly maradványait találjuk a falnak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Genovai fal lépcsővel és tetőn osonó macskával"][/caption]

De mégis a legmeglepőbb, hogy találtam egy kávézót a fal aljában, amibe gyorsan be is ültünk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Genovai fal genovai kávézóval"][/caption]

Most, hogy kipihentünk a 100m-es gyorsfotózásos túránkat, ideje vissza felmenni, és utánanézni a h falnak. Hiszen róla tudunk a legtöbbet. Elindulok a toronytól lefele. De nem ám azon az úton, melyiken a turisták járnak! Dehogy is! Egy másik, rejtett úton. :) Itt tudjuk, hogy van egy bástya a kertben. Ugyanis a Döbözső könyvben ez még pont benne volt. Ráadásul sikerül is bejutni ebbe az udvarra, ahonnan remek kilátás nyílik a felső bástyára.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="h fal felső bástyája"][/caption]

Őt megtaláltuk. Sajnos nem ajánlott alámenni, mert eléggé ingatag az a terület...

Eddig jók vagyunk! Gyerünk tovább!

Természetesen nem lehet a falat légvonalban követni. Meg kell kerülni, és másik irányból próbálkozni.

Így néhány kanyar után eljutok a h fal alsó bástyájához is. Pedig milyen közel is van a kettő egymáshoz!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="h fal alsó bástyája"][/caption]

Az előzővel ellentétben itt már nyugodtan lehet a kertben sétálgatni, és fotózgatni. Egy kis érdekesség, hogy a bástya mögött elbújt egy katolikus templom. Mégpedig a Saint Pierre templom.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Saint Pierre templom harangja."][
/caption]

A fal még folytatódik tovább, de a törmelékektől nem lehet követni. Csak az utcán mehetek utána.

Csakhogy lejutok a Bankok útjára, ahol a falnak nyoma veszik... De még a B falból sem találunk egyetlen téglát sem...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Bankok útja"]
/caption]

No de sebjaj! Úgyis annyira fel vagyok lelkesedve, hogy a toronyig tartó 40 m-es szintkülönbséget akár futva is megtennem!

De minek fussak, ha felmehetek metróval is? A megtakarított energiámat pedig inkább teázásra költöm...

40 perc múlva...

No, akkor újra itt vagyunk a Galata-torony tövében. És most menjünk le az i fal mentén.

Azt tudjuk, hogy az i fal ott megy valahol annál az utcánál, ahol a turisták felmászna a toronyhoz. De ott biztosan nincs, vagy nem maradt belőle semmi. Ha fentről megyünk lefele, vagy balra, vagy jobbra kereshetjük. De balra nincs a fallal párhuzamos utca. Márpedig a fal mellett mindig volt utca, erre már rájöttünk. Csak jobbra kereshetjük. Annál is inkább mert ott van a Kakas utca, ami a Kakas kaput jelöli.

Így elindulok a jobb oldali kisutcákba. Ahol hogy, hogy nem, hirtelen elém ugrik egy kávézó. Szóhoz sem jutok! Már legalább 3 perc eltelt, hogy se teát, se kávé nem ittam!

Mindjárt be is ülök!

Midőn a nap már kezd lemenni, én is folytatom a kutatómunkát. Megyünk tovább lefele, mígnem elérjük a Kakas utcát. Sajnos itt sincs nyoma semmiféle falnak... Megyünk tovább.

Lejjebb viszont találunk valami érdekeset! Egy egészen komoly romot, elkerítve! Mindjárt fotózom is!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rejtélyes romok"]
/caption]

Körülbelül a huszadik kép után feltűnik, hogy ott van egy tábla is. Azt írja, hogy Camondo ház rekonstrukciója... őőőőőőőőő... izé... Hát ez akkor mégsem a fal?

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Camondo ház"][/caption]

Ez nem jött össze.. Pedig a kövek ugyan olyan színűek.. Ilyenkor azért előjön egy csomó kérdés:

Honnan lehet megállapítani, hogy melyik a fal?

Egyáltalán, mi a fal? Ha a lelkes lakosok elvitték a köveket máshova, és ott építettek egy falat, akkor az már másik fal?

Hogy működik a falak reinkarnációja? Van aki talán cserépkályhaként születik újjá?

Egyáltalán hogy lehet a fal életkorát megtudni? Az utolsó odarakott téglá, vagy első odarakott téglá számít? Esetleg az utolsó ellopott téglá, vagy az elsőnek ellopott? És ha egy téglát egy másik falból hozták?

Bonyolult dolog ez...

Rá kell jönnünk, hogy kell valami fix, amivel a keresett Genovai falat meg lehet különböztetni a sima faltól. Meg attól is, ami bár a Genovai falból származó téglából van, de mára már csak pidesütő kemence.

Megvan! Hát persze! A vastagság!

Egy igazán dögös várfal nem lehet vékony. Míg egy egyetlen háznak sem lehet olyan vastag fala, mint a nappali és a kert együtt. Úgyhogy nekünk mostantól vastag falat kell keresnünk! A Camondo ház falai lehet, hogy régiek, de vékonyak. Így az nem volt része a Genovai védőműnek.

Nosza gyerünk tovább lefele! Ugyanis egy internetes oldal szerint mégis található egy kis darabkát az i falból.

És tényleg! Leérve Karaköybe, itt van egy kapu maradványa! Mégpedig a Belső karaköyi kapu egyik fele.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Belső karaköyi kapu"][/caption]

A képen jól látszik, hogy ez bizony tényleg nagyon vastag! Sőt! Hogy pontosan kifejezzem magamat: hát ez nem semmi!

Oldalról lefényképezve még látható a boltív maradványa, és egy darab fal, amelyiknek a tetején ma egy rendőrségi sziréna boltot találhatunk. Kávészó itt nincs. Csak messzi tizenkét méterre...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Belső karaköyi kapu"][/caption]

Érdekesség, hogy a találunk egy bejáratot is a falba. De ez sajnos zárva van, így oda nem tudunk bemenni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Belső karaköyi kapu"][/caption]

Ezzel a B szektor végére jutottunk.

Legközelebb az A szektort kutatjuk át. :)

2012-05-14

Mi is hirdettük, és mindenki más is, akinek csak török témájú blogja van.
Bizony, volt egy nap, egy török nap a Ferencvárosi Művelődési Központban.

Ahol, meglepő módon, törökök is voltak. Meg török zene, török étel, és török multság.
Sőt! Még Tarik, az Orient Express portál (ismertebb nevén) is feltűnik a videóban egy interjúban.

Így aki nem volt ott (még sincs közvetlen hajó Kadiköy és Ferencváros között), vagy aki ott volt, de még egyszer megnézné, itt a videó:

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/WzfoyXc8Lms" frameborder="0" allowfullscreen]

Reméljük, még sok ilyen lesz! :)

2012-05-15

Anyák napja Törökországban is ünnep. Igaz, egy héttel később van, mint Magyarországon.

És persze vannak dolgok, amik másképpen zajlanak...

Törökországban az Apa a családfő. Az Anya pedig az, aki mindent irányít. Legfeljebb erről az Apa nem tud. De hát az már az ő baja... Miért nem figyel oda jobban? :)

Szóval az Anya a főnök. Ehhez még hozzájön az is, hogy a törökök roppantul kötődnek az Anyához. Próbálnának meg nem kötődni! Mindjárt előkerülne a fakanál! Nem, nem az a kicsi, hanem amivel a harmincfős fazékban szokták a főzeléket keverni. Igen, az, amelyikkel a bikát is fejbe lehet vágni, ha az rosszkodott.

Ezek után nem csoda, ha minden komolyabb (a komolytalanoknál meg pláne) énekesnek van legalább egy száma, ami az Anyáról szól. Különben ott a jólismert fakanál megint... :)

Így aztán az Anyák napja egy komoly megmozdulás egész Törökországban. A boltok mindjárt lecserélik a karácsonyfákat és a mikulásokat Anyák napi kedvezményekre (vegyél Anyunak vasalót, mosógépet, ruhát, laptopot, vagy akár egy kanna benzint, meg egy zsák cementet, esetleg egy dinnyét vagy Galatasaray-os zászlót!). A rádióban folyamatosan az Anyákkal kapcsolatos dalok szólnak (mint fentebb láttuk, ilyen pedig van bőven). És persze aki tegnap még esernyőt árult, az ezen a napon már virágot fog.

Természetesen a Tv sem maradhat ki, ahol előjönnek a legjobb Anyák napi reklámok:

Arçelik reklám:

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/qkSPC4wErVQ" frameborder="0" allowfullscreen]

Sertab Erener - Pınar Süt Reklám

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/3p0PXDXhGyQ" frameborder="0" allowfullscreen]

Mindenkinek boldog Anyák napját, így utólag, meg majd jövőre is! :)

2012-05-16

Jó hír a Törökországban élő magyaroknak.

Van megoldás a tejföltre és a túróra! :)

Böbe megtalálta a megoldást, és mi mindjárt ki is próbáltuk.

Nagyon finom lett, de a lényeg, hogy nagyon nagyon egyszerű elkészíteni. de tényleg! :)
Miközben nekünk jókora adag tejfölnk, és túrónk keletkezik. Mégpedig egyszerre kettő.

Mindjárt lássunk is neki!

Először is tereljük be a tehenet a konyhába! Mert ugye bármilyen házi tejtermékhez igazi tej szükséges. Nem jó az, amelyik évekig eláll a napon egy karton dobozban.

A gond az, hogy Isztambulban nehéz tehenet találni. Bár a piacon bőven van, csak éppen darabokban. Majd ha lesz az Áldozati ünnep, akkor lesz néhány szaladgáló tehen is az utakon, és akkor első kézből szerezhethetünk friss tejet.

Addig is a napi tej (günlük süt) beválik. Ilyet árul pl. a Sek, de vannak mások is. Ráadásul a visszavitt üres üvegekből vehetünk majd csokit (mert fő az egészség!).

Ebből kell nekünk 3 liter. Ez azért eléggé tetemes adag lesz!

Mindezt beleöntjük egy nagy, lehetőleg tiszta edénybe. Majd berakjuk olyan helyre, ahol meleg is van, de mégsem esünk át rajta, és még a macskák sem férnek hozzá.

Majd pedig várunk 3 napot (télén többet is). Elvileg 1-2-3-4 óra múlva a tetejéről kanállal le lehet szedni a tejszínt. Aki akarja próbálja ki! :)

Mi inkább vártunk 4 napot, mert az alvás jól esett. A tej is aludt egyet addig.

Eredményül kaptunk egy nem bűdös, fehér valamit. Aminek a tetejéről egy jó nagy adag tejfölt tudunk lekanalazni! nyum! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez mind tejföl lett! :)"][/caption]

Irány az internet, és keressünk tejfölös recepteket! Mert ez bizony el fog tartani egy darabig!

Nekünk, úgy első ránézésre, a tej harmada lett tejföl. Amit mindjárt beraktunk a hűtőbe. A maradékkal haladunk tovább.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Ebből lesz a túró"][/caption]

A mostani egy roppant nehéz feladat lesz! Meg kell melegíteni a tejet! Azt írják, hogy 40 fok már elég. Ehhez tegyük bele egy hatalmas edénybe (Törökországban pont ilyen ne lenne? :)), amit feltöltünk vízzel. A tejünket is ebbe rakjuk bele (természetesen üveggel együtt azért! :)). Majd kis lángon, lassan, lassan, nagyon lassan melegítsük. Érdeemes minél kisebb lángon melegíteni, hogy az aktuális sorozatunkat még be tudjuk fejezni a TV-ben. Ne zavarja meg mindenféle túró Hürrem szultánnak a rejtélyes és kusza tevékenységét!

Addig kell várni, míg a teteje is átmelegszik. Akkor pedig egy másik edénybe átszűrjük.

Fontos, hogy a szűrő mennyire apró lukacsos, mert ez befolyásolja, hogy mennyire lesz darabos a túrónk. Az internet egy ritkább szövésű textiliánt javasolt. Mi gondolkoztunk a kötött a sapkán és a konyaruhán is. De mivel még mindig nem jött meg a nyár Isztambulba, a sapkát mégsem lehetett erre a célra felhasználni. Így aztán egy nagy szűrőbe beraktuk a konyharuhát, és uzgyi, ráöntöttük a tejet (vagy bármi is legyen a neve ilyenkor már...).

Ami lecsöpög, az a tejsavó. Aki szereti, megihatja. Aki a környékbeli macskákat szeretné lekenyerezni, az pedig nekik is adhatja. Egyébként nagyon egészséges az is. Vagy ha mégse, akkor is azt írjuk róla. :)

Érdeemes egész éjjel otthagyni a tejet csöpögni. Egyrészt mi addig tudunk aludni, másrészt a túró biztosan túró lesz, nem pedig egy vizes massa.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="És kész a túró!"][/caption]

És reggelre készen is van a túrónk!

Kipróbáltuk (miután megnéztük az egészség-biztosítás érvényességét, és apróbetűs részét), és tényleg finom lett.

Úgyhogy törökországi magyarok! Hajrá! Lehet mindenkinek túrója és tejföle! :) És még a tűzoltókat sem kellett kihívni! :)

Mi teljesen rá vagyunk lelkesedve. Legközelebb a sajtot is kipróbáljuk. Az állítólag még könnyebb. :)

2012-05-17

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból!

És ma megint a Falat keressünk, ami hát be lett falazva. Ki látott már ilyet? .

Nosza, keressük tovább a Genovai falrendszer nyomait. Amit, mint valami összeesküvéselméletet filmben, jól elrejtettek. Sőt! Még be is falaztak!

Mint kiderült, nincs pontos térképünk. Sőt! még jó térképünk sincs. Mióta pedig Árpí összenyálazta a GPS-t, semmink sincs.

Mai úticélunk pedig az A és a C szektor. Ez pedig a Galata légzűrösebb része. Erről egyébként sincs pontos térkép, de az se segítene, mert olyan sok apró sikátor, hátsó lépcső van, hogy az egyetlen biztos pontunk az, hogy a hegyoldalban van. Így a lefele tényleg lefele található. És mázli, hogy ezen a kusza helyen legalább a gravitáció tudja a helyes irányt.

Azért megpróbáltam a térképen jelölni, merre is jártam.

```
[iframe width="425" height="350" frameborder="0" scrolling="no" marginheight="0" marginwidth="0" src="http://maps.google.com/maps/ms?msa=0&msid=211710819218374658935.0004bf718485403d732df&ie=UTF8&ll=41.024712,28.974383&spn=0.006358,0.014672&t=m&output=embed]
```

Közben egy kis érdekesség: találtam egy régi képet, amelyik a falat ábrázolja, háttérben a Galata-toronnyal. Ez az, amit mi a múltkor megtaláltunk. Nos... a környék igencsak megváltozott azóta...

```
[caption id="attachment_4184" align="aligncenter" width="500" caption="Galata régen"][/caption]
```

Mielőtt még elindulunk, lássuk, miket tanultunk az előzőekből:

A fal eléggé régi. És ki tudja, mi minden történt vele. Meg egyáltalán, meddig hívjunk falnak? Pl. ha valaki elvitt egy halom követ, és belőle kemencét épített, vagy egy házat, vagy egy másik falat. Akkor az még az a fal? Vagy ha pont fordítva történt: valaki a régi falra új téglát rakott, akkor az minek számít?

Nem is beszélve, hogy a régiek (és a mostaniak) is előszeretettel használták a régi, jó vastag falat alapnak. Pl. a hálószoba hátsó falának. Vagy éppen arra építettek rá valamit.

És még sok a satöbbi...

Úgyhogy a falat nem lesz egyszerű megtalálni...

No, és akkor induljunk is el a kalandoknak!

Az A szektor g faláról sokat találni most a neten, ugyanis arra halad az új metró. Ez az, amelyik a változatosság kedvéért nem a föld alatt, hanem a tenger felett fog menni. Az alsó rész (hívjuk viccesen alvilágnak) ugyanis már megtelt az évezredek alatt. Pl. az általunk keresett fal is ott lesz valahol. Csak a nagy tömegben, és kupiban elkallódott...

Másik érdekesség, hogy az A szektor sokkal nagyobb, mint gondolnánk. Itt aztán akár még mi is elkallódhatunk. És bár naponta használjuk a körülvevő utcákat, sose gondoltam volna, hogy ekkora terület bújuk el a kisutcákban...

És most már tényleg indulunk!

Vagyis nem! Hiszen odabent, a törmelékdzsungelben ki tudja, találunk-e teát? Ugye-ugye? Ezért aztán a kiinduló pontom, a Galata-torony tövében felelhető teázó. Még a kulacsomat is feltöltöm.

Végül csak elindultam az egykori felső (az A fal) mentén Şiřhane (Nyársbolt) irányába. Itt nem is remélem, hogy bármit is találok, mert ami volt, az már régen beépült az utcában levő mecsetbe vagy zsinagógába... Úgyhogy itt csak átsétálok, majd pedig az utolsó kisutcán belevágok az ismeretlenbe.

Persze az első meglepetés mindjárt az, hogy az első néhány hátsó utca jobb állapotban van, mint a főút. És szuper lámpaboltok vannak itt elrejtve. Az egyikben akkora csillár van, hogy egy emelet nem elég neki. Gondolom, ezt nappaliba szánják..

No de nem a lámpák miatt vagyunk itt. Falat keresünk!

Kis bolyongás után kijutunk egy kisebb térre. Erről mindjárt kiderül, hogy egy hatalmas tér. Itt! A szűk utcákban! Közepén pedig ott a fal! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A g fal"][/caption]

És itt, ahol a fal véget ér, ott volt valamikor a Harip Kapu. Régen ökrös szekerek jártak azon át. Ma, a helyén, kamionok. Egyesek komoly párhuzamot fedeznek fel a kettő között... De az már egy másik történet.

A fal ezen része meglepően jó állapotban van. És hatalmas darab áll magában, nagy üres területtel körülvéve.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Erre folytatódik lefele a g fal"][/caption]

Állítólag nem is olyan régen, még mellette le lehetett menni. De a metróépítés miatt itt felforgattak mindent (közben persze találtak néhány elfelejtett hajóroncsot, palotát, meg olyasmiket, amiket ilyenkor még szoktak találni), és különböző szintek jelentek meg. Ezek pedig egymástól el lettek választva.

Na mindegy. A terv az, hogy majd a fal bal oldalán megyünk lejjebb, és a következő kapun átjövünk a jobb oldalra.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A g fal bal oldalán"][/caption]

El is indulunk a fal mellett lefele. Mint minden talpalatnyi hely Isztambulban, itt is vagy parkoló, vagy bolt. De mivel jó eséllyel én vagyok az egyetlen turista itt, boltok nincsenek.

Aztán egyszercsak elfogy az út.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Hopp, itt véget ér az út!"][/caption]

A tábla azért vicces: jobbra fordulni tilos. Jó hogy, hát ott a fal! Egyébként egyenesen, de még egyenesen lefele sem nagyon lehet menni. Balra haladhatunk tovább, de így eltávolodunk a faltól.

Hajajajaja...

Plána akkor, amikor egy utcával lejjebb nagy nehezen visszatalálok a falra, ahol a nagy reményem, a Belső Azap kaput találok. A kapu meg is van, de bizony az átjáró megszűnt...

Még több hajajajajajajajaj

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Ezen a kapun nem jutunk át"][/caption]

Most mit csináljak? Itt nem lehet átmenni. Vissza felmászni pedig nagyon nehéz. Itt ragadtunk a fal jobb oldalán.

Ez nem is lenne baj, de ezen a felén már nem tudjuk tovább követni. Meg kell próbálnunk a kisutcákban haladni. Csakhogy már lent vagyunk Karaköyben, a Szerdai Bazár területén. Hiába kukkantok be minden utcába, az se biztos, hogy éppen utcában járok, vagy pedig valamelyik üzletben.

Na mindegy, menjünk tovább.

Lejutunk a főútra, és ezzel kikerülünk az A szektorból. Szemben még láthatjuk a g fal folytatását.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Erre folytatódik a g fal"][/caption]

Itt viszont épül a metró, és az egész terület be van kerítve. Kicsi vagyok, be tudnék menni, de félok, hogy valamelyik lukba beesve valami bronzkori lelehet találok. Vagy belőlem lesz lelet. Úgyhogy inkább nem kukkantok be oda.

Irány a Galata-híd, és átvágunk a C szektoron!

Ez a legnehezebb szakasz. ugyanis ennek legalább a fele rom. És ki tudja, hogy melyik a fal, és melyik nem az. És itt megint előjön az állandó problémánk, hogy a falból elhordott kövekből épített új fal, ami utána leomlott, majd megint elhordták a köveit egy másik épületbe, ami megintcsak leomlott, akkor az hova tartozik?

Könnyen lehet, hogy a falunk az évek során odább ment pár tíz métert... Halottam már vándorló kövekről, így hát miért ne lehetnének vándorló falak is?

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Talán a D fal?"][/caption]

Ami esetleg segíthetne, hogy az általunk keresett D fal régi. És már benőtte minden, ami csak zöld. Meg az is, ami nem zöld. Csakhogy a nem fal, de rom köveit is ellepték a fák. De azért...

Sajnos akárhogy is filózom, ezen az úton nem találok több követ, csak egyet. Az talán a D fal. Talán csak egy kút maradványa... talán...

Eljutok a kikötőig, de úgy érzem, ez nem az én napom...

Vissza felmegyek a Tunellel, és beülök egy teára (úgyis kiürült a kulacsom) és gondolkodom...

A térképmaradványok között bogarászva (izgalmamba az egyetlen megmaradt papírtérképet is megrágtam) az jutott eszembe, hogy ha felül, nem fordulok be a Harip kapu felé, hanem tovább megyek alul, akkor talán a másik oldalról meg tudom közelíteni a g falat, és a Belső Azap kaput is.

Indulás akkor!

Megint elmegyek a képzeletbeli A fal mellett, és befordulok a lámpások labirintusába. De most ügyelek, hogy lejjebb menjek.

Itt, a kis utcákba bolyongva egyik ház alatt, mintha kilátszana valami.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Csak nem az f fal az ott?"][/caption]

Megnézzük közelebbről is

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="A gyanús fal közelebbről"][/caption]

Hát... most, hogy közelebbről megnézzük, annyit látunk, hogy minden nagyobb lett. Valaki ezt a jelenséget egyszer perspektívának nevezte el... De ennél tovább nem jutottunk. Annál inkább sem, mert ugye megállított a fal.

Na jó, erre a rejtélyre (sem) kapunk választ. Úgyhogy haladunk tovább, lefele. De csak óvatosan, nehogy túlságosan mélyre jussunk, mert ott már a tenger van.

Szisztematikusan benézek minden kis utcába. A fal itt van balra. Tudom! Ezért aztán benézek jobbra is minden kis lukba. Ki tudja, hogy egy ennyi idős falnak benőtt e már a bástyájának a lágya? Nem akar-e vele mégiscsak bújócskázni. Eddig eléggé jól halad vele...

De akkor, egyszercsak, meg hirtelen, meg ott terem, meg hipp és hopp! Ott van a fal!

Mégpedig pont a kapu túloldalán vagyok! Ott van felette a tábla is, amelyre azt írták, hogy ki itt belépsz, hagy fel minden reménnyel, vagy belépés díjtalan, kilépés bizonytalan, vagy esetleg rizz és kebab rizzsel akció, vagy valami hasonló ijesztő szöveget.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Belső Azap kapu túloldala"][/caption]

Természetesen ezen az oldalon is le van zárva a kapu. Mégpedig egy másik kapuval. Ami ráadásul kisebb is.

De ha már így hirtelen lett egy csomó szabad hely, akkor mindjárt kiépítették parkolóvá. Nekünk minden esetre jobb, mintha toronyház került volna az üres területre, mert így jól ráláthatunk a g fal másik oldalára.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A g fal másik fele"][/caption]

Szuper! Majdnem a teljes g falat sikerült bejárni. Már persze azt, ami megmaradt belőle, és a felszínen van. Most már a fal jobb oldalán haladunk tovább, lefele. Itt a végén találunk egy történelmi török fürdőt, egy hamamot.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yeşildirek Hamamı"][/caption]

Ez egy nagy múltú hamam, ami érdekesen is néz ki. De a fórumokon azt írják, hogy a vendégek olyasmivel foglalatoskodnak, amivel nem itt kellene... Úgyhogy inkább nem megyek be. Úgyis, egy régi hamamban nem lehet régi falat keresni, ha egyszer minden kőből van.

Viszont érdekes az a kis ajtó, ami hátul látható. Ez megmutatja nekünk, hogy az utcaszint mennyit is emelkedett az évszázadok alatt. Mindez megmagyarázza azt is, hogy az általunk keresett genovai falat miért olyan

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt is volt egy bejárat valaha"][/caption]

Ezzel elértünk a g fal végére. De azért még megnézzük a környéket, hátha...

Találtunk is mindjárt egy falat a mellette levő kisutcában, ami be van falazva. Anyagát és színét tekintve határeset. Akármi lehet. Na jó, macska azért nem, de a mi keresett falunk igen.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egy falatnyi fal"][/caption]

Majd pedig, ha átmegyünk az út túlsó felére, akkor onnan nagyon jól rá lehet látni majdnem az egész falra.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="A g fal"][/caption]

No, az A szektorral készen vagyunk. Itt már nem nagyon remélhetjük, hogy újabb falak bukkanjanak fel. Mehetünk megint a C szektorba.

Igen, ez az, ahol annyi rom van, hogy köztük még egy egész erőd is vígan el tud bújni, és még nyelvet is tud ölteni.

De azért van remény. Összesen 3 utca halad a parton. Az előbb már átnéztünk egyet. Van még a főút, de ott tudjuk, hogy fal. A térkép szerint sincs. A kettő között viszont mintha lenne még egy utcaszerűség.

Így most arra veszem az irányt! Jaj, nem úgy veszem kérem! Nem, nem, nem akarok venni

semmit!

Szóval arra megyek, miután kénytelen voltam egy kalapácsot venni...

Itt, a középső-, hátsó-, előutcában vasmacskákat, és más izgalmas dolgokat árulnak. Egyik helyen mintha targoncát is lehetne kapni, így mindjárt felpakolhatjuk azt a pár kiló láncot, amit veszünk útközben. Praktikus: minden egy helyen. :)

Ahogy sétálgatok, és nézelődöm, az egyik kanyarban a falba ütközöm. Na jó, azért még idejében megálltam, és felnéztem. Igen, itt a fal fent van, nem lent!

Itt jól látszik, ahogyan a kis boltok a fal elé épültek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A D fal"][/caption]

Innen már nincs messze a kikötő. Viszont, ahogy közeledek felé, úgy lesz minden egyre kaotikusabb. Már az utcát is alig lehet megtalálni. Egyik helyen, ahogy benézek egy rom mögé, hátha ott meglátom a falat.

És tényleg ott bújt meg!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A D fal a ház mögött"][/caption]

Ez volt az utolsó darab, amit sikerült megtalálni. Így ez a szektornak is a végére jutottunk.

Huh... ez most nehéz volt, és nagyon kusza... remélem, a térkép azért segít nektek átlátni!

Már csak egy szektor van vissza. Legközelebb!

2012-05-18

Május 19. Törökországban a fiatalok, a sport és az atatürki gondolat ünnepe (Atatürk'ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı).

De vajon mi történt akkor, amiért ez a nap ünnep lett (de a napi politikában pedig majdnem nem lett ünnep)?

1918-at írunk. Vagy inkább lövünk. Hivatalosan véget ért az I. Világháború (más részről pedig csak szünet volt, hogy mindenki kimenjen a büfébe). Nem hivatalosan viszont éppen most kezdődött el.

Ugyanis, eddig mindenki csak lövöldözött a búvóhelyéből. A szabályok egyszerűek voltak: mindenki azt kapja, amit el tud foglalni. De 1918-tól ez megváltozott. Most már mindenki azt kapja, amit ki tud könyörögni, sírni, fenyegetni vagy ordítani a Nagy asztalnál összeült politikusoktól. Már nem volt szükség fegyverre, meg bombára meg hasonló dolgokra. A Nagy asztál nyugodtan lehetett beszélgetni a világ felosztásáról annak bármiféle reális kapcsolata nélkül. Ah, hát ez de jó móka is!

Később kiderült, hogy mégsem. Azért nem árt, ha a valóságot is figyelembe vesszük.

1919. lett (csak úgy hirtelen, miközben mindenki kávézgatott), amikor is kezdtek rájönni az emberek, hogy a dolgok mégsem mennek olyan jól, mint ahogy a Nagy asztalnál megbeszélük.

Most még nem tartunk ott (meg még bő 100 év múlva sem), hogy arról lenne szó, hogy a nagyhatalmak rájöttek volna, hogy a világ nem az övék, és vannak területek, amikről semmit se tudnak, és nem is rendelkeznek felettük. Meg az se okozott különösebb problémát, hogy ugyan azt a területet (ami egyébként sem az övék), azt egyszerre több országnak ígérik oda. Nem. A probléma ott kezdődött, hogy az emberek megunták az ígérgetést, és maguk vették a kezükbe az ügyet.

Ezért 1919 elejére sokan gondolták úgy, hogy ha már négy évet lövöldöztek, akkor pár évet igazán hozzá lehet még tenni. Így az Oszmán birodalom romjait megszállták a felfegyverzett turisták. Főképp görögök, de helyi örmények, kurdok, és más kisebbségek is úgy döntöttek, hogy ideje területet szerezni.

A törökök egy darabig nézték. Majd a szultánt nézték, hátha tesz valamit. Majd pedig Atatürkök nézték, hiszen ő már egyszer kidobta az angol-ausztrál-új-zélandi egyesített csapatot a Gallipoli félszigetéről.

De Atatürkököt nem találtál. Mert ő bizony álruhában (egyes mesék szerint simit-árus, mások

szerint kebab-árus, megint mások szerint mindjárt a kapitány ruhájában) egy hajó fedélzetén utazott, hogy a törökök is kivívják a függetlenségüket a saját országukban.

Akkor senki se tudta még, de ma már mindenki kívülről fújja: a Bandırma nevű hajón utazott. A Hajózási múzeumban megtekinthető az az ágy, melyben titokban aludt, az a papucs, melyet titokban hordott, de még az a zokni is, melyiket titokban húzott fel.

Atatürknek egyébként komoly zoknis készlete lehetett, mert minden Atatürk múzeumban ki van téve egy pár.

Úgyhogy jól figyeljen minden jövőbeli nemzeti hős! Vigyázzunk arra, mit hordunk a nép előtt, mert sose lehet tudni, melyik ruhadarabunk kerül kiállításra!!!

Amikor pedig május 19-én a hűség megérkezett Samsun városába, Atatürk kiszállt, levette a civil ruháját, felvette a katonasapkáját, bedobott egy kebabot, majd zászlót bontott, és elindult hogy történelmet írjon.

Ez történt tehát május 19-én, 1919.-ben.

Mivel a forradalom eszméje egy új, fiatal demokrácia létrehozásáról szólt. És mivel a cél az volt, hogy a következő generációnak legyen egy rendes országa, így ezt a napot a fiatalok és az ataturki gondolat ünnepeként tartják ma is.

És a sport? Nos... egy kis egészséges szabadságharc minden reggel mégiscsak jó sport. :)

Sajnos nem tudom, milyen programok lesznek a hétvégén. Leszámítva, hogy az Isztambuli Magyar Konzulátus kerti partit szervez. Így járjatok nyitott szemmel, hátha találtok valami érdekeset! :)

2012-05-21

Egyszer volt, hol nem volt...

Volt egyszer egy ország, ahol ötezer focicsapat különböző színű mezekben vidáman futkározott, hogy az egyetlen labdát betegyék a hálóba.

És ez jó volt.

Mígnem megjelent az az ember, akinél nem volt mez. Mert ő bundába bújt! Hát ez egy botrány!

Mindennek ellenére, sok minden mégsem történt. Tavaly a Fenerbahçe nyert, és ennem öröme, meg tiltakozásul a bunda miatt, meg mert jó idő volt, és amúgyis kellett volna mozogni egy kicsit, sok sok felvonulást rendeztek.

De aztán a nyár mégis véget ért. A foci szezon pedig ment tovább. Igaz, a stadionokba férfiak nem léphettek be, csak nők, hogy ezzel elejét vegyék egy komolyabb összecsapásnak. Pedig hát... Nagymamák, akik ott hagyták a délutáni süteménysütést, de azért a nyújtófát mégis magukkal vitték a meccsre. Ők bizony sokkal veszélyesebbek.

De végül nem lett verekedés. Mancsi néni és Kató néni is elégedetten távozott a stadionból. Csak a média talált egy nőnek öltözött férfit, ki orvul besurrant a tiltott előadásra.

Róla utólag kiderült, hogy mégiscsak nő (azt persze nem tudjuk, mégis ki nézett be a szoknyája alá, hogy erre a megállapításra jusson), de késő, mert a borotvákat reklámozó cég felbontotta vele a szerződést.

Mindeközben a focisták tovább rúgták a bőrt, és semmi sem zavarta az eseményeket. Csak az év végi szokásos közgyűlésen jött elő a már majdnem százéves probléma: a focilabda színe megegyezik a Beşiktaş színeivel, azaz fekete-fehér. A többi csapat pedig követeli, hogy ezt változtassák meg. De egyenlőre nem tudtak megállapodni, milyen is legyen. A Galatasaray a piros-sárgát javasolja, a Fenerbahçe a sötétkék-sárgát, a Trabzonspor pedig a sötétkék-lilát. Míg a Beşiktaş javaslata az, hogyha nem jó a fekete-fehér, akkor legyen fehér-fekete. Egy ismeretlen egyén azt javasoltan, legyen rikító rózsaszín, hiszen az már olyan jól bevált az isztambuli buszoknál is (nem is vezett el egy sem, és rózsaszín buszt nem is akar ellopni senki sem), de őt ugyan úgy lehurrogták, mint azt, aki a kocka alakú labdát javasolta. Így továbbra sincs megállapodás.

Míg az egyeztetések zajlottak, a Fenerbahçe sutyiban berúgott egy gólt a Galatasaraynak, mire az gyorsan visszarúgott hármat is. Mert nemcsak Ludas Matyi, de a GS is háromszor adja vissza a dolgokat. Kivéve persze, ha pénzről van szó, mert akkor inkább részletre

fizetnek.

Mindez a Fenerbahçe-nak természetesen nem esett jól. Hát még az, amikor az İstanbul Büyükşehir Belediyesi (az önkormányzat titkos csapata ahol a kapus a kapus (portás), míg a csatárok pedig az ablaknál ülő ügyfélszolgálatosok. Nekik piros lapot sem lehet adni, mert ahhoz előbb ki kell tölteni a T480/bk formanyomtatványt) csapata is elverte őket. A Fener mindjárt 5 pont hátrányba került.

Ebből a depresszióból már nem tudott a Fener kilábalni. Hibát hibára halmozva végül csak a második helyre jutottak.

Mindeközben a Galatasaray, római módra, visszahozta Fatih Terimot, aki éppen étterem nyitását gondolkodott. Ez az ember lázba hozta mind a játékosokat, mind a szurkolókat, mind pedig akebab árusokat. De azért kellett egy kis idő, mire a csapat a nagy izgatottságában összeszedte magát. Végül csak sikerült a Fenerbahçe-t is a Beşiktaş-t is elverni. Sőt! Még a matektanárt is, így ők gyűjtötték a legtöbb pontot. Összesen pedig 69 gólt lőttek: Necati (13), Selçuk (13), Felipe Melo (12), Elmänder (12).

Hála a matematikának, és a matektanároknak, hiába lett a végén döntetlen a Fenerbahçe-Galatasaray mérkőzés, mégiscsak a GS nyert.

De hogy még jobb legyen, ott van a bundás ember. Neki köszönhető, hogy idén új szabályt is bevezettek, a Szuper döntőt. Mindez azt jelenti, hogy az első négy helyezett újra megmérkőzik egymással, hátha valamelyik csak véletlenül nyert. Most már csak a Beşiktaş, a Tranzospor, a Fenerbahçe és a Galatasaray maradt. A többiek elmentek a strandra.

Az európai oldalon nyert a Fener a Galatával szemben (2-1), de a matektanároknak hála, a végére a Galatasaray ismét kiharcolta, hogy a végső döntetlen ellenére mégiscsak ők nyerjék meg a bajnokságot, és ősszel ők képviseljék a Bajnokok Ligáját.

Ezzel pedig a Galatasaray megszerezte a 18. bajnoki aranyérmét, és beérte a Fenerbahçe-t.

Ez történt a focisták nagy sakktábláján. De vajon mi történt kint, az utcán, ahol a nép van?

Természetesen az egész ország lázban égett az utolsó napokban, hogy vajon ki lesz a nagy nyertes. Az egyébként fociidőben zajos Kadıköy teljesen kihalt volt. Aki csak tehetett, tv közelében volt. És még a szokásos mecshangulat se hallatszott át. Ami mondjuk az is oka lehetett, hogy az egész mérkőzésen egyetlen gól sem volt.

Végül (mint fent már láttuk), a Galatasaray nyert. A Fenerbahçe központjában... Volt is nagy meglepetés, és pislogás. Mert bár a lehetőség meg volt, a Fener rajongók mégse örültek annak, hogy kikaptak. A stadionokban, kocsmákban és a tengerparton bekészített ünnepi sörök hirtelen átalakultak bánatitallá. Egyre több is több rajongó fakadt sírva. Mígnem a

rendőrség is úgy döntött, hogy aki még nem könnyezik, az kap egy kis könnygáz gránátot. Így hamar teljes lett a szomorú hangulat. A GS szurkolók pedig visszamenekültek Európába. Ahol aztán nagy mulatság kezdődött.

Másnap is folytatódott a nyomott hangulat az ázsiai oldalon. Sehoggy egy zászló, sehol egy ember. Míg Európába átérve egy teljes más világ fogadta az odalátogatót. Mindenhol zászlóárus, és szól a zene a szurkolókkal töltött autókból, miszerint a Galatasaray a legjobb, az összes többi pedig menjen el a csudába. Kezdő török nyelvtanulóknak sohavisszanemtérő alkalmuk volt, hogy izgalmas és új nyelvtani kifejezésekkel és szerkezetekkel ismerkedjenek meg.

No de még mindig nincs vége. Ez a 0-0-ás döntetlen nem egy olyan eredmény, amit mindenki befejezettnek érez.

Nemsokkal a Fener vesztése után a szomszédunk (megrögzött rajongó: kék-sárga erkély, stb...) kitett egy újabb Fenerbahçe zászlót a többi tizenkettő mellé. Mire az utca túlfelén megjelent két Galatasaray zászló.

A bazárkerület, ahogy az már tradíció, a nyertes csapat zászlajával van díszítve minden, most egy-két Fenerbahçe is lobogott a Galatasarayok mezőjében. Sőt! Még egy Trabzonsportot is találtunk!

A belvárosban pedig az erkélyre kiakasztott GS zászló mellé egy többbe emelet hosszú FB került.

Láthatjuk, hogy amíg be nem üt a kánikula (még 20 fok sincs), ami kizavarja a kedélyeket a tengerpartra, addig bizony még tartani fog a vetélkedő.

Mindennek persze a zászlóárusok örülnek a legjobban. Míg május 19-re vettem új zászlókat, a boltba folyamatosan érkeztek a szurkolók, akik egyre nagyobb lepedőket rendeltek az egyre vidámabb árustól.

Infókat köszönjük Feyyaznak!

Képgaléria:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Galatasaray Galata központjában"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Bazárnegyed"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mecset, foci és bank"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egy Trabzonspor zászló hirdeti,

hogy itt fekete-tengeri ételek kaphatóak"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="GS zászlórengeteg"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Csakazértis
Fenerbahçe"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Bazárnegyed"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Bazárnegyed"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Zászlóháború"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A miénk a nagyobb!"][/caption]

2012-05-22

Május 22. van. Ma este lesz a régen várt Eurovision első elődöntője.

Hogy mennyire sokan is várják Törökországban? Ezt mi sem mutatja jobban, hogy a marketingesek összekötötték a foci bajnokságot a zenefesztivállal. Különleges akciók vannak különleges méretű és ízű chipszetre. A kóla mellé pedig szotyolát, míg a szotyola mellé kólát adnak ajándékba. A sarki magárus pedig mint a télapó, egy hatalmas zsákkal (amiben tényleg van minden jó, dió és mogyoró) készült.

2012. Eurovision helyszíne a szomszédunk. No nem a sarki fodrász, hanem Azerbajdzsán, Baku. A szlogen pedig (Light your fire!) nem is lehetne jobb a kőolajok városában.

A mai elődöntőben lesznek a magyarok, míg a törökök majd csak csütörtökön kerülnek sorra.

E miatt viszont innen mi nem tudunk rátok szavazni, és fordítva. Marad a passzív, szotyolával dúsított szurkolás.

Ettől függetlenül azért a törökök már most is nagyon lelkesek. Hiszen mindenük a zene (a foci után természetesen), miközben a házigazda a kedvelt szomszédjuk.

Törökország és Azerbajdzsán között jó a kapcsolat. Mondjuk inkább úgy, hogy nem testvéri, inkább amolyan rokon kapcsolat van: addig jó, amíg távol vannak, és csak üdvözölgetjük egymást. :)

A két ország népe és nyelve nagyon hasonló. Annyira, hogy minden gond nélkül megértik egymás beszédét. Igaz, egyes kifejezések más-más szavakkal történnek, de ettől csak izgalmasabb a társalgás

- Vigyázz bátyám! Hát gyün a lovaskocsi!
- A micsoda?
- Hát az ott, amit az a szőrös állat húz?
- Mit húz a Józsi!
- Nem az az állat, a másik, amelyiknek négy lába van!
- Jah, hogy a patás vagonat mondd? Tényleg felénk tart. Szedjük a lábunkat!
- Minek szedjek én most répát?
- Mondom fussunk!
- Jójó, menjünk már, mert elüt itt minket!...

No de vissza az Eurovisionre!

Vagyis majd este! És persze hajrá magyarok! Ha nyertek, jövőre megy innen egy halom ember hozzátok kebabbal meg zászlóval! :)

2012-05-23

A kiállításról

„Aki Bartókkal találkozott, gondolva művei ritmikai őserejére, meglepődött vékony, törékeny alkatán. Külső megjelenésében finomidegzetű tudóst mutatott. Ez a fanatikus akarattal és könyörtelen szigorúsággal áthatott, forró szívvel cselekvő ember megközelíthetetlennek látszott és tartózkodóan udvarias volt. Lénye fényt és világosságot árasztott. Szemeiben fenséges tűz világított. Kutató tekintetének sugarában semmi sem állta meg a helyét, ami nem igaz és nem tiszta.” (Paul Sacher Bartók Béláról)

Bartók Béla (1881-1945) zeneszerző, népzene kutató, zongoraművész és a Zeneakadémia tanára, a XX. század zenei életének meghatározó alakja. Művészete és tudományos tevékenysége nemcsak a magyar és az európai zenetörténet, hanem az egyetemes kultúra szempontjából is korszakalkotó jelentőségű.

Kiállításunkban Bartók Béla emlékét azon a helyen idézzük fel, ahol 1936-ban az ő útmutatásával indult meg a török népdalgyűjtés. Bartókot mint zenetudóst és folkloristát állítottuk kiállításunk középpontjába, hisz soha el nem múló érdeme, hogy – Kodály Zoltánnal közösen – megteremtette a tudományos igényű zenefolklorisztikát s az összehasonlító népzene tudományt.

A kiállítótér központjában Bartók anatóliai gyűjtésének előzményeit, magát az utat, majd annak eredményeit igyekeztünk bemutatni. A fotókon, dokumentummásolatokon túl Bartók osmaniyei emlékét kereste és mutatja be Sezgin Türk filmje, a Bartók által itt készített hangfelvételek, (ma a Néprajzi Múzeumban, Budapesten őrzik a Bartók népzenei gyűjtését dokumentáló eredeti fonográfhengereket: 614 hengeren román, 480 hengeren magyar, 106-on szlovák, 65-ön török, 39 hengeren pedig rutén népzenei felvételeket rögzített), s a látogató meghallgathatja Bartóknak a Magyar Rádióban 1937-ben elhangzott előadását is törökországi útjáról.

Az 1930-as években a török kormány viharos gyorsasággal fejleszti az ország zenei intézményeit – gyakorta külföldiek segítségével (az ankarai zenei élet egyik szervezője ebben az időben Paul Hindemith). Ebbe a vonulatba illeszkedik bele Bartók meghívása is. Rásonyi László turkológusnak, az ankarai egyetem magyar nyelvet oktató professzorának Bartókhoz intézett leveléből ismerjük e meghívás indokait is. Eszerint a törökök „a magyar zenei kapcsolatoktól többet várhatnak, mert itt a klasszikus zenében a németeket elérő színvonal mellett még egy óriási plusz van, az, hogy a magyar népzene, a modern magyar műzene, a magyar lélek – közelebb állhat a törökséghez, mint a német, s nagyobb megértéssel és megérzéssel annak több szolgálatot tehet.” Bartók nagy örömmel utazik Ankarába koncertezni, felolvasásokat tartani a kelet-európai népzene és műzene viszonyáról, s rendkívül érdekli a török népzene is, amiről – saját mércéje szerint - nagyon keveset tud gyűjtőútját megelőzően.

1936. november 16-tól 29-ig tartó gyűjtőútját a tőle megszokott alaposággal készítette elő: Budapesten tanulmányozta a számára elérhető szakirodalmat, törökül tanult, Isztambulban a konzervatórium vándormuzikusokkal készített népzenei lemezgyűjteményét is végighallgatta. Útjára elkísérte az ankarai konzervatórium két tanára is megfigyelőként és Ahmed Adnan Saygun zeneszerző, aki mindenben segítségére volt, tolmácsolt számára,

lejegyezte a népdalok szövegeit. Ezalatt a rendkívül rövid idő alatt Bartók 14 településen fordult meg, s ott 30 előadó dalait vette fel fonográfhengerekre, legyőzve az idegen iránt sokszor bizalmatlan emberek aggodalmát a soha nem látott „ördögös” hangrögzítő masina miatt. Útjának eredményét a Nyugat című folyóiratban publikálta először: „egy bizonyos jellegzetes dallamtípust találtam... Ennek a dallamtípusnak a szerkezete meglepő rokonságot mutat a régi magyar dallamok ún. ereszkedő szerkezetével... Ha tekintetbe vesszük, hogy ilyen szerkezetű dallamok nagy elterjedésben eddig csakis a magyaroknál, az Erdélyben levő mezőségi és moldvai csángók körüli románoknál, továbbá cseremiszeknél és északi török népeknél ismeretesek, akkor egyre bizonyosabbnak látszik, hogy ezek egy régi, ezer év előtti török zenei stílus maradványai...”

Bartók kutatásait azóta is folytatják, munkássága kiindulópontot jelent mai kutatóknak is, akik Bartók nyomdokában kutatják a magyar és a török népzene viszonyát.

Bartók Béla nemzetközi jelentőségű népzene gyűjtői munkásságának ismertetésén túl a látogató képet kap Bartók zeneszerzői tevékenységéről – belehallgathat műveibe –, s a nagy művész életének egyes epizódjai is felvillannak gondosan válogatott idézetek, fotók segítségével.

Reményeink szerint közelebb kerül a látogatóhoz ez a szerény, visszahúzó, udvarias, hallgató ember, aki mindig nagyon tartózkodó volt idegenekkel szemben, szinte megközelíthetetlen, s aki - bár lelkiismeretesen tanította diákjait - tehernek érezte a tanítást, fárasztotta, merthogy az elveszi a komponálásra, tudományos munkásságra szükséges időt. Ugyanezért koncertezni sem nagyon szeretett, mert ha koncertre készült, napi 4-5 órát is gyakorolt, hogy a legjobbat nyújtsa a közönségnek. Általában éjjel komponált, nappal népdalgyűjtését dolgozta fel, folyton nyelvet tanult, olvasott, s rendszeresen élt: naponta sétált, szerette a természetet, gyűjtötte a lepkéket és bogarakat, lelkesen foglalkozott fiaival, s rajongott édesanyjáért. Hazaszeretete legendás volt, de ez nem társult más népek, nemzetek lenézésével, s elveiért mindig messzemenően kiállt. Antifasiszta meggyőződése miatt nem lépett fel Németországban a náci hatalomátvétel után, s mindenképpen igyekezett elhatárolódni a szélsőséges politikai irányzatoktól. 1938 után kilépett az osztrák szerzői jogi társulásból s felvételét kérte a londoniba, ettől kezdve a Boosey and Hawkes kiadó adta ki műveit. A háború kitörése, majd szeretett édesanyja halála után emigrált az Amerikai Egyesült Államokba, s bár távozását nem szánta véglegesnek, ott érte a halál. Hamvait 1988-ban szállították Budapestre.

Átfogó, minden részletre kiterjedő képet nem adhat kiállításunk, de reméljük, hogy felkeltjük a látogató érdeklődését Bartók és munkássága – s ezen keresztül a magyar zene, s általában a magyar kultúra, történelem, Magyarország iránt. Ez volt a célja a múzeum alapítását kezdeményező ankarai magyar nagykövetségnek, s a Magyar Köztársaság Külügyminisztériuma az Oktatási és Kulturális Minisztériummal együtt ezért bízta meg a Magyar Tudományos Akadémia Zenetudományi Intézetének Bartók Archívumát és a Magyar Nemzeti Múzeumot a Bartók Bélát bemutató tárlat létrehozásával. Külön köszönet illeti Osmaniye Kormányzóságot és Osmaniye város Önkormányzatát, hogy erre a célra rendelkezésünkre bocsátották a város vadonatúj kultúrpalotájának reprezentatív termét, s a kiállítás létrejöttét minden erejükkel támogatták.

Dr. Radnóti Klára

Helyszín: Osmaniye

Forrás:

2012-05-24

Nagy izgalmak között végignéztük a 2012-es Eurovision első elődöntőjét.

A foci szezonnak vége van, a boltokban viszont megmaradt egy halom kóla, és az elengedhetetlen török nemzeti csemege: a szotyola.

Mi mégse kaptunk gyomorrontást, mire a műsor a végére ért! :)

Londoni idő szerint 8-kor, nálunk 10-kor, Bakuban pedig 11-kor kezdődött az Eurovision. Hurrá! Lesz zene és tánc is! Bár az elmúlt években eléggé lapos volt, azért reméltük, hogy talán most egy kicsit jobb lesz. Egy kicsit tényleg jobb lett. :)

Bakunak egyébként hatalmas mázli, hogy náluk került megrendezésre az idei fesztivál, mert ez egy nagyon jó reklám nekik. A város, amit eddig leginkább úgy ismert mindenki, hogy valahol a volt Szovjet Unióban egy poros kis falucska, megmutatta, hogy valójában mennyire nem is az. Egy igazi, komoly, modern nagyváros, aminek mind természeti, mind történelmi értékei értékesek. Ezt, sz Eurovision révén, akár hatszázmillió ember is láthatta, 140 országból. Érdekes lenne tudni, hogy vajon ennek köszönhetően hogyan alakul az ottani turizmus...

Az énekesek közül nekünk legjobban az oroszok jöttek be. Pontosabban a udmurtiai nagymamák, jó kis népviseletükben, és hótaposó zoknijukban. Ez tényleg nagyon eredeti volt. :)

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/WKNRGc71hjc" frameborder="0" allowfullscreen]

Mindjárt be is jutottak a döntőbe! :)

Rumlinak persze az írek tetszettek. Ki is jelentette, hogy ő is ilyen frizurát akár magának.

[caption id="" align="aligncenter" width="480" caption="Jedward, az ír csapat - Forrás: Eurovision"][/caption]

De mégis, legnagyobb örömünk, hogy Magyarországról végre egy jó zene érkezett. És ők is bejutottak a döntőbe! Ennek örömeire mindjárt megettünk még egy zacskó szotyit.

Úgyhogy hétvégén lehet tovább izgulni. :)

És akkor lássuk, mi lesz ma este!

Can Bonobo, fogja Törökországot képviselni. Ők lesznek a 13-ak. Nem ér addig elaludni. :)

Can Bonobo családja nem ősi török (egyébként is ki az?), hanem egy olyan zsidó kolónia leszármazottja, amelyik még valamikor 1300 körül érkezett Anatóliába Az Ibériai-félszigetről (ma Spanyolország). Ez sok mindent érdekessé tett a napi politikában. De mindjárt a külföldi újságírók is ezzel támadták le őket. Minden esetre érdekes egy hozzáállás...

[caption id="" align="aligncenter" width="436" caption="Can Bonobo, a török csapat -
Forrás: Eurovision"][/caption]

Szóval ma este nekik drukkolunk! Hajrá! :)

ui: az Eurovision döntő szombaton lesz. Márpedig akkor én bizony nem fogok felkelni blogot írni. Így az eredményről majd valamikor a jövő héten lesz valami firkálmány. Addig is jó mulatást! :)

2012-05-25

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból.

Emlékeztek? Volt egy olyan magyar film, hogy Tégla. Na, itt nálam van ám téгла bőven! De vajon melyik az igazi???

Folytatjuk , meg és .

Tehát ott tartunk, hogy keressük azt a falat, amit a genovaiak építettek, majd mások szépen elbontottak. Stabil támpontunk nincs sok. Sőt! Galilei azt mondta, hogy Mégis mozog a Föld. Én pedig kijelenthetem, hogy a téglák meg mindenfele elosonnak, ha nem figyelünk oda.

Ez itt a Galata. Isztambul második (sokak szerint első) legzavarosabb városrésze, ahol a több ezer év alatt tényleg minden megtörténhetett. Ilyen apróságok, mint egy 15 m széles, és 8 m magas fal könnyen eltűnhet. Ezen a részen tényleg bármi előkerülhet a föld alól. Hiába vagyunk 44 méterre a tenger felett, még akár hajót is lehet találni, mert amikor II. Mehmed szultán elfoglalta Isztambult, akkor a hajókat itt szállíttatta át a dombok között.

Csak egy érdekes példa: Itt egy kiadó lakás, amiben egy templomrom található:

[caption id="attachment_4196" align="aligncenter" width="500" caption="Krimi templomrom a nappaliban"][/caption]

Ez azért egy olyan dolog, amivel el lehet büszkélkedni a haverok között. Mert hát kit érdekel egy ultramodern 260 cm átmérőjű plazmaTV, amikor nekünk egy 16 m átmérő középkori rumunk lehet? Ezt nem lehet túllicitálni!

Akinek esetleg felkeltette az érdeklődését (mégiscsak mennyivel jobb ez, mint az amerikai konyha!), az az alábbi linken mindjárt le is foglalhatja, hacsak valaki azóta ki nem bérelte.

Csak 6000 líra havonta, amiért cserébe 275 m²-et kapunk. Az nem derül ki sajnos, hogy ebből mennyi a templom...

Vagy itt van mindjárt egy másik, ahol valószínűleg egy hamam teteje látszik ki a földből.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Talán egy elfedett hamam kupolája"][/caption]

Azaz tényleg nagy rejtély és meglepetés, amiket itt lehet találni...

Viszont, ha már érdekességek, akkor mutatok egy oldalt, ahol a .

[caption id="" align="aligncenter" width="490" caption="Ilyen lehetett a Genovai falrendszer - Forrás: <http://www.hayal-et.org/>"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="490" caption="Ilyen lehetett a Genovai falrendszer - Forrás: <http://www.hayal-et.org/>"][/caption]

Nosza! Akkor indulás a D szektorba, ahol a C, E és a j falat reméljük megtalálni. Vagy legalább egy jót falatozunk...

Itt is van nektek egy térkép, amin nyomon követhetitek az útvonalat:

[iframe width="425" height="350" frameborder="0" scrolling="no" marginheight="0" marginwidth="0" src=""]

Sajnos nekem viszont mostanra nem maradt semmilyen térképem sem. A GPS úgymond beázott, miután Árpi egy jót játszott vele. A papírképet pedig még a legutolsó utamon ettem meg izgalmamban... Így kicsit vaktában kell most bolyonganunk az egyébként sem egyszerű terepen...

Nos, kiindulópontom, mint mindig, a Galata-torony. Pontosabban az alatta található teázó. Dehogy akarok én lépcsőt mászni, meg fél órát sorban állni.. Mikor mászás és sorban állás nélkül mindjárt ihatok teát... :)

Miután négy pohárra felhőrpintettem a jó kis török teából, most már eléggé erősnek érzem magamat, hogy akár a Fekete-tengerik elgyalogoljak! Úgyhogy induljunk is!

Mindjárt a torony mellett elindulok egy szűk és árnyékos kisutcában. Hoppá! Balra itt is van egy darab fal! Fotó, de azonnal!

Bár lehet, hogy ez mégsem az, amit keresünk? Egyáltalán az utca melyik felén kellene keresni?

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Egy faldarab a hátsó falban"][/caption]

No ez jó kérdés... Mert ugye nincs pontos térképünk... Pontosabban éppen semmilyen térképünk sincs. No meg az, hogy hol volt a fal 500 évvel ezelőtt, és hol van most, az nem éppen ugyanaz.. Lehet, hogy az út jobb oldalán volt, de aztán meg akarta látogatni a távoli

rokonait, és átment hozzájuk a bal oldalra. Aztán pár száz év múlva megint a jobb oldalon lesz, hacsak nem érzi úgy, hogy ideje lenne ledőlni egy kicsit a tengerparti homokba...

Tehát kicsit bizonytalanul megyek tovább. Majd ez a kicsit egyre erősebb lesz. És már nemcsak kicsit, hanem egyre inkább kezdek bizonytalan lenni... Jó fele megyek?

Biztos forrásból tudom, hogy itt kell lennie egy bástyának. De olyat nem találok. Helyette láttam türbét, kutat, krimi temlomot, de még kebabárust is. Bár ez az utóbbi nem akkora meglepetés Isztambulban... De hát akkor...

Mindegy most már, megyünk tovább. Bolyongunk tovább. Mindig csak tovább. Egyenesen, meg lefele. És kicsit jobbra, különben a végén tényleg a Fekete-tengerhez fogok kilukadni..

Mikor leérek a villamoshoz, akkor derül ki, hogy bizony nem jó helyen járunk. Nekünk nem kellett volna a Tophane megállóhoz érkeznünk... öööööööööö.....

Mivel a bolyongás (és a teázás) annyira hosszú ideig tartott, hogy besötétedett, így innen már inkább hazaindultam....

Másnap ismét a kedven teázóba mentem, ahol a pincér mint jólismert visszatérő vendég, mindjárt három pohár teával fogadott. Én ezt visszaütöttem, mondván, hogy ma korán akarok indulni. Így végül csak öt pohárral ittam, mire sikerült kijutni az épületből.

Este otthon behatolóan tanulmányoztam a térképet, is kiderült a hiba. Egy utcával mentem csak odébb. Ami azért nem annyira rossz. És végül is nem is kerültem akkorát. Még az államhatárt sem léptem át.

Na de most majd figyelmesebb leszek! Mindjárt a teázóból kijövet megkerülöm a falat, hogy kívülré kerüljek. Majd pedig szorosan ezt követem. És így most már tényleg megvan a keresett utca. Itt van a sarkon egy oszmán kút. Ez azért furcsa... én úgy emlékszem, hogy pár hete még nem volt itt.. Lehet, hogy nemcsak a falak, hanem a kutak is vándorolnak itt? Hm... Na majd talán egy másik alkalommal..

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A rejtélyes oszmán kút"][/caption]

Az az út, amin most lassan lefele gyalogolok, az elvileg pontosan a fal mellett halad. Végül is az a logikus, hogy a korabeli utak a fal felett haladnak, mert ott a könnyebb. No meg a bazárokat is oda érdemes tenni, hogyha jön az ellenség, akkor mindjárt ki lehessen nyitni a

boltot.

Így szépen haladva most már tényleg megtalálom az említett bástyát.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="C fal bástyája"][/caption]

Hasonlóan a korábban talált bástyához, ez is egy kertben van. Csakhogy a házzal szorosan összeépítették. Hmm... vajon milyen lehet? Csak úgy áll a kertben, vagy a konyhából át lehet menni a bástyára? Persze az ilyen tilos, mert a bástya mégiscsak műemlék, meg hasonló, de ha nem figyel senki, akkor mégiscsak át lehet alakítani kamrára. Vagy a klasszikus időkre emlékezve, turistalakra, ahova a nem kedvelt rokonokat lehet elszállásolni néhány évtizedre.

Tehát ez mindenképpen érdekes lehet...

De sajnos mi nem tudunk bejutni, így megyünk tovább.

Útközben már nem találunk újabb faldarabokat egészen addig, amíg le nem érkezünk a villamossínhez. Pedig itt még lehet egy elrejtett bástya... De nincs nyoma.

Viszont amint leérünk, mindjárt találunk egy darabka falat. Ennek a tetején egy kávézó üldögél.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="j fal egy darabja"][/caption]

Pár perc múlva már én is ott üldögéltem.

Éppen jókor. Már oly sok idő telt el, hogy teát ittam... A végén még kifakulnak a foltjaim, ha nem iszok eleget...

Néhány pohár után folytattam is az utat visszafele, Karaköy kikötő irányába. Ez is egy kusza terület, de nem annyira, mint a C szektor.

Ez Isztambul kikötője. Mondjuk úgy, hogy a hagyományos kikötője, mert most már inkább Harem az, ahova a komoly tankerek (benne milliónyi kínai termékkel) érkeznek. Karaköy inkább a turistahajók területe. Jó kis orosz matrózkocsmákkal.

Ezen kívül itt mér található örmény, ortodox és még ki tudja milyen keresztény templom. És persze fal is. Az E fal. Csak meg kell találni.

Már amikor a teákat iszogattam, akkor feltűnt, hogy szemben van egy rom. Talán ez az amit keresünk?

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez vajon az E fal?"][/caption]

Mint később kiderült, nem valószínű, hogy ez a mi keresett falunk lenne. Bár akár az is lehet, hogy mégis. A térkép szerint a fal pár utcával odébb van. Viszont ott nem találtunk semmit... Így ez is csak egy újabb rejtély lett...

Nem maradt már más hátra, mint az utolsó biztos faldarab, az egykori Galata-torony, mai nevén: Földalatti dzsámi.

Ez az a bástya, amihez a híres láncot rögzítették. A lánc Európa és Ázsia közé volt kifeszítve, hogy megállítsa azon hajókat, akik sunyi módon adófizetés nélkül (és természetesen a szőnyegvásárlást is nélkülözték) próbál a Boszporuszon végigsurrani.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A lánc, és a használati útmutató"][/caption]

Ma már ha egy olyat látnánk, hogy egy erőd láncra van kötve, biztosan viccesen azt mondnánk: nézzétek! Félnék, hogy ellopják!

Pedig tényleg így történt! A negyedik kereszties hadjáratban a szent háború szent harcosai éppen szentségeltek, amiért rossz helyre jöttek. Pedig szentül hitték, hogy Jeruzsálemet jöttek felszabadítani. De aztán csak kijött belőlük a turista, és gondoltak egyet, és bevásároltak, ha már erre járnak. Valamelyik le is alkudta azt a tornyot, amelyik itt állt, akkori nevén Galata-tornyot. Majd egyszerűen hazavitte. Kérdés, hogy az asszony mit szolt hozz?

- Drágám! Megjöttem a mesés keletről?
- És Béla! Hoztál nekem abból a csípős fűszerből, amit ígértél?
- Jaj! Azt elfelejtettem! De hoztam neked valami mást?
- Aranyékszer?
- Ööööö, jobbat! Egy tornyot!

Az ilyen hibák elkerülése véget ma már lehet kapni miniatúr Galata-tornyot, így mindenki kedvére olyat cipel haza, amelyet csak szeretne.

Hosszú kutatómunka után a Földalatti dzsámiba megyünk be. Nem igazán remélve, hogy közben találunk bármilyen kis faldarabot. Pedig az utolsó pillanatban mégis felcsillan a remény.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Földalatti dzsámi mögött az E fal"][/caption]

Legalábbis reméljük, hogy ez tényleg az E fal egy darabkája.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yeraltı camii bejárata"][/caption]

Végül csak eljutottunk a Földalatti dzsámihoz, török nevén Yeraltı camii. Ez a Genovai erődrendszer legalsó tornya. Legalábbis valaha az volt. Most az aljában egy kazamata-mecset működik.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yeraltı camii belülről"][/caption]

A dzsámi minden esetre nagyon érdekes. Semmiben sem hasonlít Isztambul többi mecsetére. Nagyon hasonlít egy bunkerre. Ez lett átalakítva valamikor dzsámira. Sajnos egyetlen forrást sem találni, hogy mikor. E mellett itt találunk több türbét, de még egy vallási iskolát is, könyvespolccal, tanárral és minden mással, ami csak kell.

No, véget ért a Genovai falrendszert felkutató expedíció. Tanultunk belőle valamit? Jó kérdés... De az biztos, hogy jó móka volt. :)

Jó hétvégét!

2012-05-28

Nem is olyan régen megpróbálkoztunk a . És mivel olyan könnyen ment, és annyira jó lett, és persze mert elfogyott, gondoltuk, hogy ismét nekikezdünk.

Persze, hogy nem az lett belőle, mint amire számítottunk!

Valószínűleg a probléma forrása az volt, hogy összekevertük a tejet, és nem a jól bevált napi tejet, hanem UHT dobozos tejjel próbálkoztunk. Legalábbis mennyivel jobb a tejet okolni, mint beismerni, hogy még egy ennyire egyszerű folyamatot is elrontottunk? :)

Miután a tejet szépen üveg mögé tettük, majd pedig a radiátor elé (amit közben azért kikapcsoltunk, mert végre a hőmérséklet 20 fok fölé emelkedett), majd vártunk négy napot, kiderült, hogy nem történik semmi. De azon kívül sem történik semmi.

Mivel egy várakozást mégsem lehet csak úgy elrontani, ezért minden hibát ráfogtunk a tejre, és kész!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Tej a sarokba állítva"][/caption]

No de viszont, ha már nem lesz se túró, se tejföl, és így rakott krumplics sem, akkor már legalább legyen sajtok! Úgyis a múltkor elkedveltem már felkészülni egy jó kis sajtkészítésre. :) Mindjárt előhalasztunk egy receptet, hogy ebből a tejből sajtot készítsünk! Sajnos menet közben elveszett a forrás, így aki magára, illetve a receptre ismer, azonnal jelentkezzen!

Házi sajt egyszerűen

Hozzávalók:

3,5 l tej (3,6% vagy 2,8%)

5 cl 10 % ecet

3 evőkanál só

Elkészítés:

A tejet felforraltjuk, és ha kezd futni, elzárjuk. A sót és az ecetet beleöntjük a tejbe, kicsit kevergetjük, míg teljesen kicsapódik. Szűrőbe vagy konyharuhába öntjük, és hagyjuk egy fél órát lógva kicsepegni és dermedni, utána akár már tálalható is.

Ha ízesített sajtot szeretnénk, akkor még a dermedés előtt, a szűrőbe öntés után rakhatunk bele aprított lilahagymát, olívát, fokhagymát, zöldfűszereket stb. A különböző változatoknak csak a képzeletünk szab határt!

Gyors és nagyon finom. Legjobb házi tejből, de zacskósból is elkészíthető. Ebből a mennyiségből kb. 40 dkg sajt lesz.

Láthatjátok, nem bonyolult ez! :)

Egészen addig, míg oda nem érünk a listában, hogy ecet kell bele.

Ti most otthon, Magyarországon, bizonyára nagyokat pislogtok, hogy vajon mi olyan nagy dolog van az ecettel? Mindössze annyi, hogy Isztambulban nem könnyű olyan ecetet találni, ami nekünk jó lesz. Ugyanis a salátához és más sütés-főzéshez mindenki a citromot használja. Néha-néha egy-egy egzotikus különlegességhez jöhet az ecet. Na de a boltokban csak alma, szőlő és ehhez hasonló, vagy még inkább valami fura növényből (ami akár még kukorékolhatott is valamikor) készült. Mi viszont nem akarjuk, hogy a finom sajtunknak alma, esetleg szőlő íze legyen. Ha mondjuk legalább vörösbor ecet lenne! No meg a balsam ecet is érdekes lehet egy sajtban...

Úgyhogy irány a bazár, és keressünk ecetet! Nem, köszönöm, nem veszek szőnyeget, már kettő is van otthon.

A legbiztosabb pont, hogy ecetet találjunk, ha a fűszereket keressük fel. Akihez mi járunk, az már megszokta, hogy van egy dilis külföldi a közelben, aki mindenféle furcsaságot akar venni. Így nemhogy nem lepődött meg, de egyenesen értette is, mit szeretnék. És mindjárt az asztal alól elővett egy kis üveg "igazi ecetet".

Azt mondta, hogy ez bizony se nem alma, se nem más növényből nincs. Ez bizony pont olyan ecet, amelyet szeretnék. Csak vigyázzak vele, mert ezt nem kísérletezgető háziasszonyoknak készült, hanem komoly ipari használatra. Hmm.. vajon az mit jelenthet? Lemarja a rozsdát? Nos ige, mert ez az ecet 60%-os!! Pedig én az iskolában még úgy tanultam, hogy az ecet maximum 42%-os lehet.

Szerencsére az ecetünk nem járt iskolában, így nem volt se lelkiismeret-furdalása, sem pedig tudathasadása e miatt, és boldogan lubickol a maga 60%-ával a saválló üvegben.

Tehát lett ecetünk. És amennyiben sorstársak és sorstársnők ecetet keresnének, akkor ajánlom a fűszer bazárokat! :)

Mi viszont közben elkezdtek a tejünket (mű tejünket) forralni. Vagyis ráijesztünk, hogy megpróbáljon kifutni, mi pedig majd akkor fogjuk kifogni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Forraljuk a tejet"][/caption]

Természetesen, mint ahogy a nemkészülő tőről már következtettünk volna, a tejnek esze ágában sem volt futkározni. Így unalmunkban előkészítettük a fűszereket, és az egyéb hozzávalókat.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fokhagyma"][/caption]

Lassan itt a fokhagyma szezon. Úgyis már fut a visszaszámlálás a Ramazánhoz, nemsokára Kastamono tartományban is megkezdődik a fokhagyma szüret. Így most már nagyon jó kis

friss fokhagymánk van. Ennek sokkal vadabb az íze, mint a szárított társának. Úgyhogy óvatosan kell bánni vele. Nem is raktuk bele az ajánlott 3 gerezdet. Mindjárt egy egész fejet reszeltem le.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ecet"][/caption]

No meg persze az ecetre is szükség van. A képen láthatjátok a kis üvegecskét. Kár, hogy az illata nem jön át a neten. Bár talán jobb is, mert szétmarná a kábelt.

A felirat egyébként azt mondja, hogy az ecet lelke van a kis üvegben. Mint egy dzsinn. Csak levesszük a kupakot, és máris kívánhatunk hármat! Mondjuk azt, hogy valaki azonnal zárja vissza, másvalaki pedig azonnal nyisson ablakot, mielőtt lehullik a vakolat is.

A recept szerint 50 ml 10%-os ecet kell 3,5 liter tejbe. A mi ecetünkől, és a mi tejünkhöz ezt mindjárt át is számoltuk. Csak előbb le kellett tölteni egy 5.-es matek könyvet az internetről. Majd pedig rájöttünk, hogy fogalmunk sincs, ilyen kis mennyiséget ebből az agresszív anyagból hogyan fogunk kimérni.

Szerencsére Árpi régi vitaminos kanalai megvannak még. Így már sokkal jobban tudtunk hasrútésszerűen saccolni. Szóval a tejbe valamennyi ecetet öntöttünk. De legalább pontosan kiszámoltuk!

E mellett a fűszerezést is előkészítettük. Mert ugyan már miért csak egyfajta sajtunk legyen, ha mindjárt lehet több is? Aztán majd az orvos találja ki, mitől is lett végül gyomorrontásunk!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fűszerkeverékek"][/caption]

Én azt javasolom mindenkinek, érdemes a fűszerekkel kísérletezni. Én a következőket próbáltam ki:

Egyes fűszer: friss fokhagyma, kis olíva olajban megáztatva, és kömény. A köményt inkább kíváncsiságból tettem bele.

Kettes keverék: petrezselyem, piros paprika, fekete bors, hagyma és még valami zöld, amit Árpi talált. Ki tudja, mi?

Készen vagyunk a fűszerekkel, a tej pedig közben nem csinált semmit. Így előkészítjük a kiöntési terepet. A tálkákra tettünk szűrőt, ruhát, és a fűszereket.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Jöhet a tej"][/caption]

Alig röpké pár óra múlva sikerült a tej érdeklődését felkelteni egy kis futásra. Így mindjárt

rá is ijeszthettünk az ecettel és a sóval. És tényleg megijedt tőle!

Majd pedig elérkeztünk a leöntéshez.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ebből lesz a sima sajt"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ebből lesz a fokhagymás sajt"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ebből pedig a fűszeres sajt lesz"][/caption]

Egy kisebb akrobatika után (ami közben nem sérült meg senki...súlyosan) sikerült a tejet átönteni a szűrőbe. Most már nem kell mást tenni csak várni. Egészen reggelig.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="...és amikor feljött a nap, kész lett a sajt"][/caption]

És lám, lett sajtunk!

Igaz, nem olyan, mint amelyet vártunk, mert ez leginkább krémsajt lett. De viszont nagyon is finom! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A mi sajtunk"][/caption]

Úgyhogy nyamnyamnyam nyam!

2012-05-29

Nyertek a svédek, a törökök a hetedik, a magyarok a huszonnegyedik. Rumli pedig kidőlt a sok földmogyorótól.

Ha valaki esetleg nem látta, vagy átaludta volna (mint Rumli, aki már a második számnál túlette magát mogyoróval, így a továbbiakban már csak az ütemre horkolt), annak itt a végerény:

Első lett Svédország, Loreen, 372 ponttal.

Másodikok az orosz nagymamák, kik kámán ánd densz éneklése közben sütik a pogácsát, 259 ponttal.

Harmadik pedig Szerbia, Željko Joksimović, 214 ponttal.

Aki pedig számunkra érdekes, Törökország a hetedik lett 112 ponttal, míg a magyarok sajnos huszonnegyedik, 19 ponttal.

Persze Can Bonobo, a török énekes mindjárt sok kritikát kapott, hogy azért nem nyert, mert nem voltak táncoslányok a háttérben. Ennek azért ellentmond pl. a görög csapat, ahol az énekesnő mindent megtett azért, hogy az igencsak rövid szoknyája alá is belásson az összes tv-néző. Mégse jutottak vele messzire, mert csak 67 pontot kaptak, és így tizenhetedikként végeztek. Hiába, a mobil telefont leginkább a lányok használják... Inkább szépfiúkat kell küldeni, ha már mindenképpen így akar valaki nyerni. :) A múltban lehet találni néhány ilyen nyertest is. :)

Most, hogy véget ért a műsor, már láthatjuk az elődöntő pontjait is. Mi szerint a magyarok az első elődöntőben sokkal jobban szerepeltek, mint a fináléban. Akkor ugyanis 52 pontot kaptak. És olyan országoktól is érkeztek pontok, akikről a fináléban már nem. Pl. Albánia, Ausztria, Azerbajdzsán, Finnország vagy Svájc. Viszont Törökország az elődöntőben másik csapatban volt. Így az itt élő magyarok, és azoknak kiterjedt rokonai nem tudtak szavazni. De azért a fináléban 1 pont összegyűlt a részükről. Lehet, hogy Zoltánnak mégis igaza volt...? :)

De most már akárhogy is, 2012-ben véget ért a műsor. Reméljük, Can Bonobonak csak jót tett a szereplés és az ismeretség, és sok dalt fogunk hallani tőle.

Eddig a legnagyobb nyertes Hadise volt. Aki bár nem lett az első, de a combjaival felkeltette a média érdeklődését annyira, hogy a paparazzik azóta is folyamatosan a nyomában vannak. Hadise azért gondoskodik róla, hogy még véletlenül se veszítse el őket. Különben nem lehetne besértődni a bikinis fotókon... Vagyis a szokásos... :)

Mi pedig majd 2013-ban Eurovisionozunk. Addigra talán Rumli is kiheveri a "fáradalmakat"!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="...és végül 12 pont megy a
Mogyorónak!"][/caption]

2012-05-30

Május 29. egy különleges történelmi nap Isztambul életében. Persze egész Törökországban is fontos, de mégis Isztambul az, amelyiknek a történetében komoly változást hozott. Ugyanis ekkor foglalták el az oszmánok. Ekkortól számítjuk azt, hogy a bazárban nem görögül, és nem latinul, hanem törökül kell alkudni.

Bizánc elfoglalásáról, és Isztambul meghódításáról már írtam egyszer. Nem érzem úgy, hogy most ez jobban sikerülne, így meg sem próbálok újat írni. Egyszerűen ajánlom ezt mindenkinek. :)

Idén egy kicsit más szemszögből nézzük a történeteket.

1453-at írunk. Európa térképe igencsak kusza. Bár előtte is az volt. Meg utána is. Sőt! Mióta felkerült ez a , kiderült, hogy a kontinens sose egy percig sem volt nyugalomban. Sőt! Az a bizonyos XX. század egészen csendes mondható.

Az, hogy ki-kivel, vagy éppen ki-ki ellen volt, az ötszáz éve sem volt másképpen, mint ma. Érdekek, és ellen érdekek. Nagy hatalmak, kis hatalmak. Ki kinek, és miért segít, vagy éppen miért nem segít... Mindez egy hosszú történet. Mióta pedig Törökország, és még inkább Anatólia történelmét böngészem, rá kellett jönnöm, hogy ahhoz, hogy bármit is megértsünk, valahonnan az őskorból kell kezdeni...

Ugyan így van ez most is. Bizánc bukásának ezer kérdése lehet, mint pl. miért hagyta a keresztény Európa, hogy az egyik keresztény központ elbukjon? Vagy hogyan tudott egy kis nomád törzs egy ezeröttszáz éves birodalom vesztét okozni.

De ugyan így a következményeken is sokat lehetne filózni. Ha csak azt nézzük, hogy addig Európa két vallási központ között feküdt, majd hirtelen az egyik megszűnik, de nem azért, mert a másik legyőzte volna. Vagy ha azt számoljuk, hogy Konstantinápoly elfoglalásával lezárult a keleti kapu. És így szépen lassan olyan államok kezdtek megszűnni, mint Genova, vagy Velence. Miközben eddig elfeledett távoli országok kerestek új utakat Indiába, de egy új és kifosztható földrészt találtak. Mindez hogy megváltoztatta Európát, és a világ képét. Mindez egy esemény...

A történelem könyvekben persze az egész el van intézve annyival, hogy a Bizánci birodalom, Róma bukása után még kb. ezer évig bírta. Ennyi, nem több.

Ezernégyszáz valamennyit írunk. Fatih, aki szultán volt, és egyúttal Mehmed is, sokat bosszankodott, mert hivatalosan nem használhatta a Fatih rangot. Ehhez valamit meg kellett

hódítania. De a szülők, és a nagyszülők már elvitték a legjobb prédákat: Bursa és Edirne (Drinápoly) más régen az oszmánoké volt. Mehmed is éppen utóbbinál töltötte a nyaralást. Mert bizony ő utazni szeretett. Bejárta már egész Anatóliát, strandolt mind a Fekete-, mind az Égei-, de még a Mediterrán-tengeren is. De még eljárt megnézni a Balkán nevezetességeit is.

Az ok, amiért mégse várták őt tárt karokkal az üdülőhelyek, az a szultáni szervezőgárdában keresendő. A tisztelt személyzet ugyanis úgy gondolta, hogy egy szultán nem utazhat csak úgy minden felé. Biztosítani kell a megfelelő környezetet. A szultán nem tudott sok idegen nyelvet, így a személyzet biztosítani akarta, hogy a kiránduló helyen mindenki tökéletesen beszéljen törökül. Ezen felül ne hiányozzon az olyan alap oszmán felszerelés sem, mint a török bazár vagy a török fürdő. No és természetesen egy helyi háremet is biztosítani kellett. Nem is beszélve a megfelelő kísérő személyzetről és testőrségről.

Ha viszont mindezt számításba vesszük - és biztosak lehetünk benne, hogy a szultáni könyvelők odafigyeltek a költségvetésre - akkor kiderül, hogy ez így roppant drága. Úgyhogy jobb ötlet híján, a Szultáni Utaztatási és Szórakoztatási Turizmus zrt. a mellett döntött, hogy magukkal viszik az oszmán hadsereget is. Az, hogy végül a szultán nyaralásából hódítás lett, az csak adminisztrációs probléma. Legalábbis így lett elkönyvelve.

Mindezzel nem is volt gond. A szultán vígan járta be az anatóliai partokat és városokat, miközben az adminisztrációs részleg újabb és újabb tartományokat jegyzett fel az adófizetők listájára.

Egyszer viszont a szultán kezébe került egy fogoly, kinek neve Brossúra volt. Így ismerte meg a bizánci palota nagyszerű fekvését, és kilátását a Boszporuszra. Csakhogy a szultáni nyaralásért felelős csapat (más néven Hadügy Miniszter) tudta, hogy itt bizony problémák lehetnek. Hiszen a törökök vezérének már sok rokona próbálkozott egy tengerre néző szoba megszerzésén Konstantinápolyban. De eddig csak Mehmet egyik felmenőjének sikerült ezt úgy elérni, hogy a várostól távolabb, egy kisebb erődöt építtetett (természetesen tengerre néző szobával) a Boszporusz partjára.

A Szultáni Utaztatási és Szórakoztatási Turizmus zrt. tisztában volt vele, hogy furcsán nézne ki, ha Mehmet szultánt is ide szállásolnák el, távol az éjszakai élettől vidám fővárostól. Így azt a kampányt találták ki, hogy szembe vele építtetnek egy másik erődöt. Ennek előnye, a korábbival szembe, hogy pont szembe van vele. És míg a másik erődből csak az üres tengerszoros látszik, ebből az erődből mindjárt egy másik erőd látványában is lehet gyönyörködni. Ráadásul a nap is jobban besüt az ablakokon. És nem utolsó sorban, a szoroson elhaladó genovai hajókat a szultán kedve szerint ágyúzgathatta.

E mellett további programokat is kitaláltak, mint pl. tüzes nyilas lövöldözés a kereskedő hajókra, kínzókamra meglátogatása válogatott eszközökkel, foglyok katapulttal áthajítása a túlpartra vagy akár a fegyveres bevásárló körút a közeli Bizánc nevű shopping centerbe.

A szervező csapatnak tetszett az ötlet. Így, míg felépül az új szórakoztató központ, a szultánt gyorsan lefoglalták pár frissen rabolt háremhölgygel.

Az Oszmán család uralkodója nagyon rajongott az új nyaralóhelyért. Főleg a genovai flotta ágyúzása lelkesítette. De valahogy érezte, hogy mindez mégsem az igazi. Ott az a szép város a közelben, szép nagy bazárral; szép lánccal, amit a Boszporuszon keresztül ki lehet feszíteni, és akkor már mindjárt könnyebb a hajókat ágyúzni. És még ott vannak a híres földalatti mulatók, és ciszternák. Nem is beszélve arról, hogy egy igazi bizánci császár portré igazán jól nézne ki az edirnei trónteremben.

Így aztán a Szultáni Utaztatási és Szórakoztatási Turizmus zrt. Facebook oldalán mindjárt egy új bejegyzés jelent meg, miszerint őfelsége szállást keres Bizáncban, és a társasutazáshoz keres csapattársakat. Feltételek: fegyver, nyíl, vagy ágyú legyen a csomagban. És persze mindenki hozzon magával még egy turistát. Az utazók pedig részt vehetnek a csata nevű showműsor utáni nagyszabású bevásárlásban. Sőt! Még egy királyi üldözést is kisorsolnak a jelentkezők között.

Bár Konstantinápoly és Edirne között remek út vezet a szárazföldön, a Szultáni Utaztatási és Szórakoztatási Turizmus zrt. úgy érezte, hogy mégsem a megfelelő módszer egy nyaralásra. Inkább hajóval mentek. És bár a Boszporusz szorost a már említett lánccal a bizánciak lezárták, a szultán mégsem alázták meg semmiféle extra gyaloglással. Az éj leple alatt a hajókat (és a szultánt meg a teljes háremet) átcipeltek a félszigeten, megkerülve a láncot, hegyet és várost. És egészen a kapuba tették le. De azért közel a tengerhez, mert mégiscsak úgy illő. A szultán mindjárt ki is próbálta, hogy az új nyaralóhelye mennyire felel meg a követelményeknek, és az egyik pasát zsákba tette, és bedobatta az Aranyszarv-öbölbe. A csobbanás után elégedetten bólogatott, majd visszavitette magát a sátorba. Díszes szultáni gályán természetesen.

A Szultáni Utaztatási és Szórakoztatási Turizmus zrt. pedig megkezdte a szállás elfoglalását. Mégpedig szó szerint.

Először a Meghívó nevű faltörő kost, és az Utazási csekk típusú láncos buzogánnyal zörgettek a kapun, hogy kihívják a portást. Vagy bárki mást, akit csak bent találnak. De mivel ez sikertelen volt, rázendítettek egy dél-anatólia népdalra, majd tüzes nyilakkal (és nyulakkal) küldték panaszukat ennek a nemvárt fogadtatásnak. Bizánc viszont már nagyon zsúfolt volt akkoriban is, kevés hellyel, így a bentiek mindent visszadobáltak. Ami még nem égett, azt felgyújtották, mert mégiscsak sötét volt. Sőt! Mivel annyira szűkösön alig fértek el, így egyéb dolgokat is katapultokra raktak, és átlendítették a várfalon. Főleg mindenféle haszontalan sziklákat.

Azt leszámítva, hogy ez látványos volt, a szultán azért kezdett unatkozni. Mégiscsak egy vacak nyolcvanszobás-billiárdasztalos-felfújható-medencés sátorban kellett várakoznia a

palota helyett. A Szultáni Utaztatási és Szórakoztatási Turizmus zrt. pedig kezdte érezni, hogy ez hosszú távon mégsem lesz jó. Valamit ki kell találni. Hozott hát egy nagy ágyút. Mégpedig Magyarországról. Igaz, hogy jó nagyot szólt, de annyira pontatlan volt, hogy az égvilágon semmit se találtak el. De még a földvilágon sem. Pláne nem a városban. Mindjárt vissza is küldték volna a boltba, ha valaki nem találja meg azt a hetven oldalas dokumentumot, ami leírja, miért nem vállalnak garanciát. Közte volt az is, hogy az ágyú nem biztos, hogy működik. És persze egy hatalmas figyelmeztető tábla, hogy az ágyút nem szabad három év alatti gyerekek adni, mert az apró darabokat lenyelheti. E mellett nem szabad tábortűz közelében tartani. Viszont 60 fokos mosás után simán vasalható.

A szultán dühbe gurult, hogy ilyen hülyeségre fecsérelik a pénzt, pláne az ő szabadidejét. Már napok teltek el, de még semmi esélye annak, hogy végre a császári palotába bejusson. Mérgében mindjárt berakott pár pasát a SzUSzT zrt. tagjai közül a legközelebbi katapultba, és áthajlítgatta őket az városfalon. A szultáni költségvetés pedig megvonta tőlük az ingyenes ebédjegyet.

Még ki tudja, meddig tartott volna a város ostroma, és hány pasa tűnik el a falak mögött, vagy az öböl mélyében egy zsákba kötve, ha nem történik egy véletlen esemény. Egyik reggel ugyanis az egyik török katonának öltözött turista, név szerint Ali (az írástudatlanság és a könyvelés egyszerűsítése miatt mindenkit Ali néven jegyeztek le), nem találta a mellékhelyiséget. Mert bizony rossz felé fordult, ahogy az már a turistáknál szokás. Hátha ama másik helyről szebb a kilátás, stb... Csakhogy Ali (a névjegyzék szerint a 84.596.) e miatt valahogy bejutott a várba. Maga se tudja, hogyan, egyszerűen csak ott volt hirtelen. De mivel nem tudta, hogyan jutott be, nem is próbálkozott visszamenni ugyan azon az úton. Inkább, amolyan turista módon, mindjárt elkezdte piszkálni a nagy kapu zárját. Hátha nem valódi, vagy valami hasonló. Mígnem véletlenül ki nem nyílt a nagy kapu.

Volt is nagy csodálkozás a kintiek és a bentiek részéről. De mivel a Szultáni Utaztatási és Szórakoztatási Turizmus zrt. megszokta, hogy a legváratlanabb szituációkra is gyorsan kell reagálni, megfogták gyorsan az alvó szultánt, a díszes hajójával és a háremével együtt, és átvitték a kapun. Be egészen a császári palotába. És mivel maradt még pár fel nem használt zsák, a palota személyzetét mindjárt berakták, majd behajították őket a Boszporuszba. A kor matematikusai ebből máris kikalkulálták, hova is érdemes a szultáni palotát és a háremet felépíteni.

Mire a város felébredt, addigra a szultán már beköltözött, és megkezdte a több száz éves nyaralását. És Mehmet szultán végre hivatalosan is felvehette a Fatih nevet.

2012-05-31

Ha a hírek igazak (vagyis bármi lehet), akkor hamarosan (pár év) elindulhat egy második légitársaság is Budapest és Isztambul között.

Mióta a Malév bezárt (most fogalmazzunk egyszerűen csak így), azóta Isztambul és Budapest között egyetlen közvetlen repülőjárat maradt: mégpedig a Török Légitársaságé (THY - Türk Hava Yolları).

Ez a furcsa szituáció eddig sokkal érdekesebben alakul, mint ahogy vártuk. Azt gondoltuk, hogy ha a Török Légitársaság nem sűríti a járatait, vagy nem fog nagyobb repülőgépeket küldeni, akkor a jegyek ára drasztikusan emelkedni fog. Hiszen egy gép viszi majd a két repülőnyi utasokat.

Csak hogy pont fordítva történt: A Budapest-Isztambul repülőjegyek árai nagyon olcsók lettek. Valószínűleg a legtöbb utas csak átszállásra használta a Liszt Ferenc (leánykori nevén Ferihegyi) repülőteret. Ezt a gyanút erősíti meg az is, hogy az utasok leggyakrabban oroszul és kínaiul beszélgettek...

Azaz leginkább azok az emberek tűntek el, akik Budapesten és Isztambulon keresztül jöttek-mentek valahonnan valahová.

Ez az, ami eddig történt.

Mi van most?

Hát izé... őőő... a helyzetet egyre inkább a meglepő szóval lehetne jellemezni. Mert most a Török Légitársaságnál vannak a gondok. Most éppen a dolgozók tüntetnek. Meg valami probléma van a pénzzel is. Meg ilyenek... szóval a dolgok egyáltalán nem néznek ki jól.

De se baj, mert majd hazamegyünk vonattal!

Apropó! Tud valaki pontosat, hogy Budapest és Isztambul között akkor most elindult már a közvetlen vonaljárat, vagy sem? Mert azt megtaláltam az interneten, hogy tervezik, de semmi többet... Még jó, hogy mindjárt Karaköy-ben tudok venni motoros csónakot. Végző esetben felmegyek a Dunán. :)

És a jövő?

Van egy jó hírünk!

A kormány elkezdte kiosztani a repülési jogokat. Vagyis pontosabban csak döntés volt róla,

hogy elkezdik kiosztani a repülési jogokat. Magyarul, van esély arra, hogy a WizzAir visszatérjen Isztambulba.

Ez persze nem jelenti azt, hogy már idén nyáron olcsóbban lehetne Isztambulba repülni. Bár a Török Légitársaság is olcsó lett. De még sok minden van, ami nem döntötte el a kérdést:

Egyáltalán a hír igaz-e

És ha igaz, akkor tényleg lesz-e belőle valami. Nem fogják-e a politikusok meggondolni magukat? Végül is ők is csak emberek...vagy valami hasonlóak...vagy csak úgy néznek ki, mintha...

Mindez mennyi időt vesz igénybe? Mert lesz pályáztatás, ellenpályáztatás, meg zsebpénz, meg kavarás és ellenkavarás...

Ki kapja meg? És aki megkapja, mit csinál vele?

És aki megkapja, tudja-e használni? Ugyanis ahhoz, hogy Isztambulba egy gép betegye a szárnyát, ahhoz a török államnak is engedélyt kell adnia. A WizzAir pedig éppen nincsen túlságosan jóban velük (meg kellett volna venniük azt a szőnyeget...). De egy másik légitársaság esetében is előfordulhat, hogy a török állam inkább a hazait fogja támogatni, védelmezni. No és persze a politika itt is csak politika, meg lassú meg egyebek...

Összegezve: Bármi, de tényleg bármi megtörténhet.

2012-06-01

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból.

Képzeljétek! Véletlenül kisütött a nap! És mit csinál ilyenkor egy török? Kimegy a zöldbe!

Azt hittem, már sose lesz nyár (mikor a napló ezen sorait írom, megint beborult, és éppen vihar készül. Jah, és fázom, pedig már egy liter teát megittam). De aztán egyik pillanatról a másikra, mégiscsak eljött (vagy mégsem? Azóta megint hideg lett).

A Sahara csodálatos változáson esik át, ha elkezdi esni az eső. Hirtelen megjelennek a növények, állatok, és pár perc alatt egy teljesen más világgá alakul át minden.

Ugyan ez történt Isztambulban is, most hogy végre kisütött a nap. Kezdve azzal, hogy a macskák kivonultak a napra, hogy igen fontos tevékenységet folytassanak: aludjanak.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Kisütött a nap"][/caption]

Az emberek pedig kimentek a zöldbe.

Csakhogyan Isztambulban nem könnyű zöldet találni. Vagyis van, csak éppen nem annyira kényelmesek. Bár van, akit ez nem zavar annyira, és akár egy járdaszigeten is fel tudják állítani a grillsütőt, hogy egy jót piknikezzenek.

A többiek viszont inkább keresnek egy olyan helyet, ahol kényelmesen el lehessen terülni.

Isztambulban ezért a kisebb-nagyobb parkok, tengerpartok, és más füves területek (legyen az parkoló), már reggel megtelik a frissen odaégett kőfte illatával. Egy-másik helyeken látni is alig lehet, miközben apu megmutatja, hogyan is kell a húst jól átsütöni. De legalább a parkok közel vannak, így bármikor haza lehet menni, ha hirtelen kezdődne egy izgalmas sorozat.

Ezzel szemben, az ázsiai oldalon komoly piknikező helyek vannak. Valójában olyan falvak, ahova ki tudja miért, elfelejtették a lakópark nevű betondzsungelt felépíteni. Így ma is megőrizte a kellemes falusias hangulatát. Hatalmas kertek vannak, amik csak arra várnak, hogy a városi tömeg elől menekülő emberek ide gyűljenek össze. Majd pedig a friss levegőt egy jó kis grillezéssel még zamatosabbá teszik.

Ezekben a kertekben minden készen van arra, hogy a városi ember kikapcsolódjon: székek, napernyő, és grill rács. Aki akarja, maga hozza az sütnivalókat, vagy pedig helyben is meg lehet venni. És még szakácsot is lehet bérelni, ha esetleg apu mégse tudja megmutatni a hússütés rejtjelmeit.

Mi is arra gondoltunk, hogy kimegyünk egy ilyen közeli zöld piknikező faluba, hiszen olyan szépen sütött a nap. És mire odaértünk, nem is borult be annyira!

Be is ültünk mindjárt a kocsiba, ráhajtottunk a D 100-ra, rátettük a téglát is a gázpedálra, és irány az erdő!

Mivel az autópálya elhagyása után elfelejtettük a téglát levenni a gázpedálról, így a további út egy összefüggő csíkos homályként maradt meg bennem, sikoltozásokkal fűszerezve.

Mikor végre magamhoz tértem, nem tudtam, hol vagyok. Csak annyit, hogy magamnál. Vagyis ott sem, hanem kint a kertben. Mindenhol zöld, sült kebabok, napernyők (a jobb hangulatért ebben a felhős időben, sült kebabok, függőágyak, sült kebabok, meg természetesen foci labdák. No meg elvértve grillrácson sült kebabok.

Mindjárt ki is használtam az alkalmat, és mint a fenti képen látható macska, én is kifeküdtem a napra. Csak pár órát. Nem akartam sötétedésig aludni.

Mikor felébredtem (úgy látszik túl sok filmszakadás jött össze erre a napra), mellettem már nagyban sütötték...na mit? Hát persze, hogy a kebabot! :) Meg a köftét. És a paradicsomot. Meg minden mást, ami úgy tűnt, hogy jó lesz a tűzre. Nem, boszorkány nem volt.

A legjobb, hogy egyáltalán nem kell előre készülni a piknikezéshez. Itt minden megtalálható. Így akár munkából hazafele menet, vagy mozi után, ha az ember gondol egyet (és nem zavarja, hogy 60 km-t kell ehhez utazni), máris itt lehet, ahol minden elő van készítve. Tiszta grillrács, jó meleg parázs, és az elengedhetetlen hús is.

Na én adagom mindjárt készen is van. Úgyhogy neki is kezdek. Jó étvágyat nektek is!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Grillezés"][/caption]

ui: Azért nem vagyok rajta a képen, mert azt írták rám, hogy tartsák távol a tűztől!!!

2012-06-04

Ismét találtunk egy nagyon jó kis térképet Isztambulról. Sőt! Mi az hogy jó! Az egyik legjobbal! :)

Biztosan sokan ismeritek a Google StreetView (utacatérkép) szolgáltatást! Ez egy olyan program, hogy nemcsak egy térképet látunk, hanem virtuálisan be is barangolhatjuk a várost. Köszönhetően annak, hogy ezt valaki előttünk már megtette. A Google autói járják a világ városait, és digitalizálják.

Egyszer már eljutottak Budapestre is. A hivatalos infó szerint jogi problémákba ütköztek, míg más források szerint egyszerűen valaki ellopta az autókat... De bárhogy is legyen, a Google-nak egyelőre nem működik a StreetView szolgáltatása Budapesten.

Helyette viszont egy román kis csapat elvégezte a munkát. Az ő oldaluk működik, és eléggé jól bejárható Budapest. Az oldalt itt találjátok:

Az ő oldalukon Budapest mellett a Balatont, Debrecent, Győrt, Hajdúszoboszlót, Miskolcot, Szegedet és még Szentendrét is bejárhatjuk!

Na de mi van Isztambullal?

Lelki szemeim előtt megjelent az, hogy a Google kocsí bejön Isztambul Beyoğlu labirintus-szerű szűk utcácskáiba (Minotaurusz is van).

A Google autó befordult a szűk kis utcácskába. Hely alig van. A jobb oldali visszapillantó tükröt be is kellett hajtani, hogy egyáltalán elférjen a kocsi. Az úton keresztbe tüskék meredeznek, jelezve, hogy ez tényleg egyirányú utca. Volt egyébként tábla is a bejáratnál, de aki azt kirakta, nem a használati, hanem az esztétikai tulajdonságait vette figyelembe. Így az egyirányú utca tábla helyett egy vigyázat, mély víz, csak úszóknak! tábla figyel a sarkon. No de kit érdekel, hiszen ott vannak a tüskék! Egyértelműen jelezve, hogy merre kell menni. A Google autó megy is. Az utca valahogy még szűkebb, mint eddig. Majd pedig hirtelen emelkedni kezd. De nem ám simán, kényelmesen. Hanem nagyon. de nagyon meredek lesz... A sofőr összeszorítja a fogát.. Hogy fog ezen az autó felmenni? Mellette a navigátor a fejét csóválja: Hol a bánatban vagyunk? A GPS nem mutat semmit. A több száz éves házfalak még egy a radioaktív sugárzást is megfogják. Mit lehet tenni? Menni tovább.

Már majdnem felér az autó az emelkedő tetejére (ők még nem látják, hogy egy éles kanyar után folytatódik tovább), mikor szembe jön egy kamion. Hát ez meg hogy került ide? Egyáltalán hogy fért be? Hátrátolni nem lehet, mert ott van négy taxi is, és mindegyik dudál. Bár semmi hely nincs, valahogy muszáj lesz félrehúzódni.

Míg a Google sofőr izzad, a navigátort pedig a szívinfarktus kerülgeti, a helyi macskák békésen heverésznek az út közepén, és élvezik a napsütést. Csak fél szemmel figyelik a műsort. A kutyák még annyival sem. Ők mélyen alszanak. A sofőr nagy nehezen, de valahogy

mégis félre tud húzódni. Nem érti, hogy lehet, mert itt ennyi hely nincs. A kamion elmegy mellette. A sofőr levegőért kapkod. A pillanatnyi kis szünetben a mögötte levő négy taxi, meg az azóta előkerült ötödik elhúz mellettük. A sofőr próbál megnyugodni. Valahonnan előkerül egy kebabárus, aki bekopogtat az ablakon: Hello My Friend! Van ám aranyóráim is! Eredeti! Eladó!

Valahogy mégis sikerül elindulniuk, és továbbmenniük. Kiderül, hogy az éles kanyar után tényleg folytatódik az emelkedő. De nem sokáig, mert egy ősrégi várfal zárja el az utat. Na de akkor honnan jött a kamion? Egyáltalán hogy jutott ki a tüskéken? És hova lett az öt taxi? Mögöttük a hatodik pedig dudál, hogy menjenek már tovább. Utas van!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A tüskék"][/caption]

De úgy tűnik, hogy valaki mégis megcsinálta. A oldalán találunk egy Isztambul térképet, amit kedvünkre bejárhatunk. Akár Rumli falkereső útvonalait is! :)

Mindez érdekes változásokat hozhat elő egy nyaralásra való felkészülésben. Hova lett már az, amikor rácsodálkozunk az ismeretlen helyre? Így mi előre bejárhatjuk a kérdéses területet. És majd élesben már tudni fogjuk, hogy a piros ház után kell jobbra fordulni. Vagy pedig, hogy nem érdemes elmenni ahhoz a látnivalóhoz, mert egyáltalán nem néz ki jól. Viszont útközben találtunk valami érdekességet, ami nincs benne az útikönyvben. Nem is beszélve arról, hogy a kirakatokat is végignézhetjük. Szerencsés esetben pedig az éttermek menüjét, és akár az árakat is láthatjuk! :)

A térkép itt található:

Kattintsatok a Panorama gombra a térkép jobb felső szélén (nem a képernyő szélén), és akkor kézzel kirajzolódik az az útvonal, amit be lehet járni.

A Google StreetView-al ellentétben nemcsak Isztambul útjait járhatjuk be, hanem sokkal több helyre is eljuthatunk. Igaz, a GPS miatt csak szabadtéri helyekre. De még így az benézhetünk az AyaSofya kertjébe, körbejárhatjuk a Topkapı palotát. A Héttoronyba pedig még a falakra is fel lehet mászni. Vagy végighajózzhatunk az Aranyszarv-öbölben, és a Boszporuszon is. Sőt! A hivatalos Boszporusz-túrával ellentétben ez a virtuális hajó végre kimegy a Fekete-tengerre is. Így már a másik oldalról is megnézhetjük a Európa és Ázsia találkozását.

Átsétálhatunk a Valensi vízvezeték alatt, vagy kiülhetünk a Piere-Lotira, és élvezhetjük a virtuális panorámát, miközben a Lipton filteres teát iszogatjuk a török tea helyet. Bejárhatjuk a Miniatürköt is, vagy benézhetünk a Közlekedési Múzeumba. Sajnos sem a Fedett bazárban, sem pedig a Fűszer bazárba nem bolyonghatunk, hiszen ott nem működik a GPS, ami elengedhetetlen feltétele az ilyen típusú térképek készítésének.

Viszont sétálhatunk a bevásárló utcákban. Akár az Istiklâl Caddesin, akár a Bağdad Caddesin. Vagy az előkelő Nişantaşı városrészben. mindez sokkal olcsóbb lesz, mintha valóban ott járnánk. :) És még Feyyaz is eljuthat azokhoz a stadionokhoz, amelyek elérhetetlen távolságban vannak. Nem is beszélve a focis boltokról!

Aki pedig egy friss virtuális levegőre vágyik, az kimehet valamelyik közeli erdőbe, vagy akár a Szigetekre is. :)

Egy kis érdekesség: . :) Szerencsére az árak nem látszanak! :)

Én már megtaláltam a házunkat. Ott vannak még a tavalyi paradicsomok. :)

A térkép nemcsak Isztambulban, hanem .

Mindenkinek kellemes túrázást! :)

2012-06-05

Ma már többféle óra létezik. Vannak egyszerűek, és vannak elegánsak. És vannak olyanok, amelyek mindenfélét tudnak.

De ma már nem nagy kaland az, ha egy óra vízálló. Vagy megmutatja a csillagok állását. Sőt! Az újabb verziók bluetooth-on keresztül telefonra csatlakoztathatók. De még olyat is találni, amelyiket a bőr alá lehet beültetni. Természetesen érintő képernyővel együtt.

Na de mi van azokkal, akik mindezen szuper tulajdonságok helyett egyszerűen csak imádkozni szeretnének. Mégpedig Mekka irányába?

Ma már sok kütyüben van elektromos iránytű. Akinek mégse lenne ilyen, annak pedig ott a hagyományos változat.

Csakhogy az észak fele mutat, nem pedig Mekka felé.

A Casio Prayer órája viszont pontosan a helyes irányba mutat akár imádkozni, akár mecsetet építeni szeretnénk.

És pedig a világ minden táján.

Elvileg egy beépített GPS található a Casio órájában, ez alapján határozza meg a pontos irányt. Bármerre is járunk a Földgolyón. Ezzel együtt pedig az imaidőre is figyelmezteti azokat a hívőket, akik szeretik a technológiát is használni.

Mindezen funkciók mellett már csak apróság, de nem elenyésző, hogy Hidzsra, azaz Muszlim naptár is az működik az órában, ami így Ramazán (Ramadán) közeledtével igazán hasznos tulajdonság. :)

Az interneten körbenézve kb. 100-140 dollár között mozog az ára.

Jah, és természetesen 50 m-ig vízálló.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Casio Prayer"][/caption]

2012-06-06

A törökök és a zászlók két olyan dolog, ami majdhogy nem mindig együtt van. Egy török közelében mindig van valahol egy zászló.

Mióta Atatürk kihirdette a nacionalizmust, azóta a törökök lelkes zászlórajongók. Viszont a török nacionalizmus nem olyan, mint amit Európában megismertünk, miszerint mindenki, aki más, takarodjon. Bármennyire is szeretné a média ezt mutatni Törökországról. Persze majdnem nyolcvanmillió ember között ilyen is lehet találni. De a török nacionalizmus alapvetően azt jelenti, hogy egy török szeret török zászlót lobogtatni. És ezt büszkén és boldogan teszi.

Nekik könnyű dolguk is van, mert török zászlót találni nagyon könnyű. Főleg, ha ünnepség van, vagy tüntetés, vagy felvonulás, vagy csak süt a nap, akkor az utcákon látni olyan emberkéket, akik zászlót árulnak. Meg persze percc (simit) árusokat is. A kettő között nincs is sok különbség. Legfeljebb, hogy a zászlót nem esszük meg, a simitet pedig nem lobogtatjuk.

Most viszont, amikor volt a május 29-ei ünnepség, akkor úgy gondoltam, hogy kellene már egy új zászlót venni, mert a régi már ellobogtattuk. És emlékeztem, hogy van egy speciális zászlóbolt a bazárban. Szerényen, csak úgy hirdeti magát, hogy a világ összes zászlója megtalálható a boltban. Ami durva, hogy ez így igaz!

Négy éve, amikor nem sikerült Magyarországon rendes, igazi, szabványos magyar zászlót találni (ami mentes lukaktól, madaraktól, meg egyéb extráktól), akkor ebben a kis török boltocskában az eladó megkérdezte tőlem, hogy mekkora méretű, és milyen anyagú magyar zászlót szeretnék. Most csak három méret van, de két-három nap alatt olyat készít nekem, amilyet csak akarok (még madár is lehet benne).

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Választék a török zászlókból[/caption]

Így aztán ide mentem el, hogy jó minőségű török zászlót vegyek (a magyar zászló azóta is remekül végzi a feladatát :). Természetesen a hazai lobogóból egy egész sor a választék. De ebből is lehet bármilyen méretűt és anyagút rendelni.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Milyen méretet szeretnél?[/caption]

Amikor ott voltam, éppen véget ért a Fenerbahçe-Galatasaray mérkőzés. Mindkét rajongó képviselője jelen volt a boltban, és éppen azon licitáltak, ki tud nagyobb zászlót rendelni.

No tehát, itt van egy remek bolt, akár török, akár magyar zászlót szeretnétek. :)

(Gökbyrak), és így néz ki (alagsor). Míg a blog térképén alul láthatjátok a pöttyöt. Nemsokára pedig a wiki térképre is felkerül. :)

2012-06-07

1995-ben, megelőzve a HD TV-ket, DVD-ket és projektorokat, a törökök feltalálták a HD kebabot.

[caption id="attachment_4019" align="aligncenter" width="500" caption="HD iskender"][/caption]

A feltaláló egyébként Hakan Demirağ. Ő volt az, aki az egyszerű megjegyezhetőség kedvéért HD-nek nevezte el az iskender kebabot. És ezzel máris megelőzte a korát.

Ugyanis ez a kebab tényleg új technológiával készül (nevezhetjük akár UFÓ-technológiának is, bár akkor talán nem mondunk igazat (bár kit érdekel? :)), de annyi biztos, hogy kebab evés közben HD-típusú találkozásban részesülünk), ami egyedivé teszi. Sőt! Még az ISO-nagyonsokszámot is megkapta, ami talán kebabok esetében először fordul elő!

Egyebek mellett a HD kebab tényleg nagyobb. És ha jól emlékszem, akkor itt még dupla porciót is lehet kapni.
Így aztán a HD tényleg HD.

Most már nincs más hátra, mint enni egy jó nagy adag iskender kebabot. Majd pedig keresni egy Blue Ray kebabot. Ha esetlen nem lenne, akkor alapítani! :)

2012-06-08

A kérdés elsősorban a külföldön élő magyaroknak szól. Mit csinálsz, mikor hazamész?

Mármint azon kívül, hogy végigeszed az étlapot, különös tekintettel a sertés tartalmúakra. :)

Sok blogot, és fórumot olvastam már külföldön élő magyarokról, de egy dolog van, amit sehogy sem tudom, hogy lehetne összehozni. Ez pedig az idő.

Ugyebár, mikor mi hazamegyünk, ez leginkább csak 1-2 hét. Mégiscsak "nyaralni" megyünk. Ez pedig nagyon kevés.

Először végig kell látogatni a rokonokat. Meg a barátokat. És az ismerősöket is. Majd elmegyünk vásárolni. És kiderül, hogy elfogyott az idő. Sem pihenni, sem pedig Magyarországon körbenézni nem sikerült. És visszamegyünk, hátha legközelebb már sikerül. Mondjuk elmenni legalább a Margit-szigetre. Aztán mégse.

Vannak azért megoldások. Mint pl. az összes végiglátogatandó embert egy kupacba hívni. Vagy pedig nem szólni senkinek. De ez valahogy nem az igazi.

Esetleg tud valaki egy jó megoldást?

2012-06-11

Isztambul nem az a hely, amit olcsón megúszunk. Előbb-utóbb csak bekerülünk a Fedett Bazárba, ahol nem költünk, csak módjával vásárolunk. Míg a pénztárcánk bírja (és van bent AMT is, hogy a kiürült pénztárcát mindjárt feltöltsük). De ha esetleg mégis megússzuk, és a múzeumokra sem szórtuk el az összes pénzünket, akkor biztos tele esszük magunkat kebabbal, vagy pedig a Fűszer bazárba tévedünk be, ahol megint nincs megállás.

Isztambul önkormányzata tavaly úgy döntött, hogy miért ne lehetne ezt a jó kis mulatságot az egész városra kiterjeszteni. Így elindították az Isztambul Bevásárló Fesztivált (Istanbul Shopping Fest - ISF). És mivel ez nagyon sikeres lett, így az idén, 2012-ben megismétlik, de még nagyobb méretben.

Időpont: Június 9-29, minden nap 10-22!

Persze a műsor nemcsak a turistáknak szól, hanem a törököknek is. Hiszen ők csak egy dolgot szeretnek jobban az eladásnál: a vásárlást.

Éppen ezért az ismert, de még az ismeretlen bevásárló központok is részt vesznek az akcióban, amikor jó kis akciót, és meghosszabbított nyitvatartásban élvezhetjük a pénzszerzést. Sőt, még utcabál is lesz!

Mindjárt az elején Hadise fogja megnyitni a műsort. Állítólag majd megmutatja a lábát is, nemcsak a hangját. Aki kíváncsi rá, június 8-án menjen a Taksim térre 19:00-ra!

Melyik bevásárló központok vesznek részt az akcióban? . De ha valakinek mégis maradna pénze, akkor a szokásos bazárok (Fedett bazár, Fűszer bazár, Könyv bazár és Arasta bazár) várja a vásárlókat. :)

Arról viszont sajnos nincs hír, hogy ennek a fesztiválnak a támogatása érdekében a Török Légitársaság (THY) esetleg megemelte-e a csomagok maximális méretére vonatkozó korlátozásokat? Mondjuk eddig se voltak olyan szigorúak, mint a Malév. Reméljük, megtartják ezt a jó tulajdonságukat!

De hogy ne maradjon senki információ nélkül, már letölthető az Istanbul Shopping Fest 2012 program , és verziója.

Egyenlőre ennyit találtuk. No meg azt is, hogy természetesen TaxFree-t is ajánlott használni (A TaxFree nevű cég támogatásával), és elvileg lesz majd internetes vásárlásra is lehetőség.

Reméljük, sok érdekeset találunk még addig, míg elkezdődik a fesztivál. Ti pedig gyertek

Isztambulba, még akkor is, ha már unjátok az AyaSofya-t, mert több időtök marad vásárolni!
:)

2012-06-12

Újabb levél érkezett a Magyar Köztársaság Magyarország Isztambuli Főkonzulátusától.

Tisztelt Honfitársaink!

Magyarország külgazdasági célkitűzéseinek megvalósítása a magyar identitással rendelkezők széles körű összefogását, az eddig kiaknázatlan erőforrások felkutatását teszi szükségessé. Ennek jegyében fogalmazódott meg az a törekvés, hogy adatbázisba gyűjtsük azokat a magyar származású, magyar identitással, illetve számottevő magyar kötődéssel rendelkező személyeket, akik Törökországban élnek. Az adatbázis létrehozása után, a hazai társszervekkel is egyeztetve kerülne sor – magas szintű – kapcsolatfelvételre és fogadókészség esetén az együttműködés kereteinek kialakítására.

Jelen levelünkkel a fentiekhez szeretnénk kérni hozzájárulásukat. Nagy segítség lenne számunkra, ha az alábbi táblázatot kitöltenék és erre az email-re válaszolva visszaküldenék a részünkre, támogatva ezzel a Törökországban tartózkodó, magyar identitással rendelkezők adatbázisának építését.

Név

Tartózkodás helye (város)

Fő tevékenység

Vállalat/intézmény

Működési terület (ágazat)

Elérhetőség

E-mail

Telefon

Az adatbázis kialakítási határidejének szűkösségére való tekintettel kérjük, a kitöltött táblázatot legkésőbb 2012.06.13. (szerda) 12.00-ig küldjék vissza részünkre. Nemzetünk és a Törökországban élő magyar diaszpóra összetartásában, valamint Magyarország külgazdasági célkitűzései elérésében nyújtott segítségüket előre is köszönjük.

Üdvözlettel

Titkárság

Magyarország Főkonzulátusa

METROCITY A Blok, Kat.6.

Büyükdere Cad. No. 171.

1. Levent - 34330 ISTANBUL

Tel.: +90 212 344 1267

Fax: +90 212 344 1269

E-mail:

2012-06-13

Teljesen meglepő hír! Megjött a nyár Isztambulba!

Nem is olyan régen (pl. tegnap délután) még fáztunk itt, a Mediterrán keleti csücskéiben. Sőt! Kabátunk is van!

De aztán egyszer csak ránk támadt a várva várt nyár. És mindjárt hozta is a kánikulát.

Úgy látszik, hogy az időjárás szeretné bepótolni a kimaradt napokat. Leginkább a kimaradt celziuszokat. A meteorológiai oldal (wunderground.com) szerint 28,7 fok van kint (másik szerint pedig csak 25). De ezt nem a betondzsungel közepén mérik, ahol nemcsak hogy olyan jól összegyűlik a meleg, hanem az egész egy hatalmas wokká változik (még szósz is árulnak hozzá). Ráadásul az előbb elrepült egy sirály az ablak előtt, és úgy nézett ki, mint aki meg van pörköelve.

Szóval 10 után nem igazán érdemes kimenni az utcára.

Viszont a tenger még nem melegedett fel. Így a Boszporusz partján naplemente után még igencsak hűvös van. Ez a hely nappal nem lenne olyan rossz, ha nem kellene azzal a kellemesnek kevésbé mondható magas páratartalommal megküzdeni. Lassan már olyan, mint egy török fürdő.

Rumli ki is feküdt ebben a hőségben. Találtan neki egy pincét, ott szunyókál napközben. Közben azon gondolkodom, hogy szóljak-e neki, hogy itt van egy jó kis boros pince a Galata-torony mellett mindjárt. Jobbnál jobb anatóliai borokkal megpakolva (Dionüszosz is inkább Kis-Ázsiában tengette a napjai, míg a többiek az Olimposzon parlamentesdit játszottak). Ráadásul ott aztán tényleg jó idő van.

De ha egyszer oda bemegy, akkor nem hiszem, hogy szeptemberig kijönne onnan. Sőt! Még az után sem, hiszen akkor érkezik a friss szüret...

Na mindegy, megígértem neki, hogy elmegyünk a tengerhez ezen a nyáron. :)

2012-06-14

Oszmán Üknagyapó, alias Nagyfőnök, angol nevén pedig Ottoman Grandfater (lehetne akár keresztapa is) éppen a sátor előtt állt. És éppen birodalmat alapított.

No persze ez nem úgy ment, hogy Oszmán Üknagyapó felkelt egyik reggel, hogy ő most birodalmat fog alapítani. Bár úgy lehetett volna, hogy felkel reggel, és eldönti, hogy dinasztíát fog alapítani, majd megrohanja a lányok sátrát. Lehetséges, hogy ez is megtörtént néhányszor.

De ma nem ez volt. Vagy legalábbis nem mindjárt napfelkeltekor. Vagy is... ki tudja na!

Oszmán Üknagyapó török volt. Ennek ellenére a reggeli után mégsem adott el mindjárt egy szőnyeget, és a kebab szalonját sem nyitotta ki a nap első sugaraira. Ő törzsfőnök volt. Így ő ilyen kis dolgokkal nem foglalkozott. Ő neki aranya volt.

Meg egy buzogánya.

Hiszen ő volt a törzsfőnök. És mint ilyennek, jár a buzogány. Vagy éppen pont fordítva: azért lett törzsfőnök, mert volt egy buzogánya, amit tudott is használni. És ma reggel is erre vágott (a lányok sátra után). Arra gondolt, hogy megkongat vele néhány bizánci koponyát.

Oszmán és családja egy kis faluban (Söğüt) élt, éldegélt az Óperencián innen. Kurta farkú malac sem volt, tekintve, hogy ezen az éghajlaton a malachús nem túl egészséges. De még Üveghegy sem volt. Helyette voltak a Bizánciak. Meg a Szeldzsukok, akik szintén törökök voltak, de mégsem. Nekik viszont már volt egy birodalmuk. Igaz, eléggé toldozott-foltozott. Tele volt kisebb-nagyobb törzsfőkkel, meg mindenféle uralkodóval és uralkodó szerű emberekkel. Hogy mégis hogyan volt a kormányzás, az máig rejtély. De ők se igazán tudták. A Szeldzsuk Birodalom mégis virágzott. Mint egy megvadult kertész különleges alkotása. Pedig régen nem volt ilyen.

Oszmán Üknagyapó is ezen gondolkozott, miközben a buzogányát tisztogatta. Jó lenne valamit csinálni - gondolta, majd fejbe vágott néhány bizánci csatározásból visszamaradt sisakot. Ideje lesz egy kicsit újítani.

Volt neki egy kardja is, amit még a mentorától kapott. Ő pedig az ő mentorától, aki pedig az ő mentorától, aki pedig az ő mentorától, aki pedig az ő mentorától, aki pedig az ő mentorától, aki pedig az ő mentorától, aki pedig az ő mentorától, aki pedig az ő mentorától, aki pedig az ő mentorától...stb (de jó, hogy van CTRL+C!)... és így ez a kard egyszerre volt szent és mágikus is. Oszmán ezt használta arra, hogy katonákat toborozzon.

Bement a szomszéd sátorba (ami nem a lányok sátra volt), és összehívta az ottani harcosokat. És azt mondta nekik, hogy mindenki hozzon magával még egy harcost. És meglendítette a szent kardot. Majd a kevésbé szent, de annál jobban ismert buzogányt is. Ebből mindenki értett. Mindenki gyorsan el is surrant, hogy találjon harcos társat, még ha a bokorból is kell őket előásni. Egyesek ásót is vittek magukkal. Ők tudtak valamit.

Oszmán és népes családjának az volt a feladata, mint mindenki másnak a Szeldzsuk birodalomban: rablóhadjáratokat indítani a környező (elsősorban bizánci) országrészekbe, hogy ezzel segítsék a központi államkasszát. Igaz, hogy ekkor még nem volt Mercédesz, sem más hasonló dolog, de költekezni már akkor is tudtak. Amihez viszont kellett a pénz valahonnan. Ezért egy sajátos import-export egyensúlyt állítottak fel: kiküldték a harcosokat a határon túlra, és behozták mindent, amit csak találtak.

De aztán, minden ment is tovább az államkasszába. Oszmánnak csak a sisakok jutottak. Így nem csoda, hogy ez nem tetszett neki. E mellett ő már felvilágosult volt, hiszen fiatal korában azért ő is árult szőnyeget, így a turisták (no meg az elrabolt asszonyok) révén azért látta, hogy Európában ez másképpen megy. Némi számolgatás és gondolkozás után arra jutott, hogy legjobb lesz meghódítani a szomszéd falut.

Akkor ugyebár azt többé már nem kell megtámadni, de mégis folyamatosan ellátja majd megfelelő katonával, pénzzel no meg talán nővel is.

Miután visszatértek a harcosok, és miután elásták a szomszéd falu halottjait (még jó, hogy volt ásójuk), Oszmán és a társai látják, hogy ez így jó móka. Nem is kell most már mást tenni, mint meghódítani a következő falut. Meg az azt következőt. Aztán már jöhet is egész Anatólia, és rettegjen a világ, mert jön Oszmán a szent kardjával, meg a buzogányával!

Hmm... ez így tetszett a török vezérnek. De valami még hiányzott. Ilyen nagyszerű gondolatok után nem lehet őt csak úgy le-vezérezni. Valami jobban hangzó névre lenne szükség. Ezért felállt egy sziklára, és megkérdezte a népét: Mit szólnátok, ha ezentúl szultánnak hívnátok? - kiáltotta. Majd meglengette a buzogányt is. Csak úgy. Emlékeztetőül. A nép pedig tapsolt.

Így kezdődött egy birodalom története.

És bár azóta több, mint 700 év telt el, és 1922-ben a szultánság eltöröltetett, az Oszmán család ma is él. És valahol megvan még a buzogány is...

[caption id="" align="aligncenter" width="288"] I. Oszmán I. szultán I. birodalma (Forrás: Wikipédia)[/caption]

2012-06-15

Most, hogy már van nyár, van paradicsom is.

Sőt! Hogy úgy mondjuk, igencsak van már nyár (a macskák már kis is készültek), így igencsak van paradicsom is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Kutya fáját de meleg van! Ébresszettek fel majd novemberben![/caption]

Törököknél a paradicsom nemzeti étel. Olyannyira, hogyha valakinek azt merjük mondani, hogy márpedig a paradicsomot Kolumbusz hozta be Amerikából. Akkor biztosan megsértődik. Majd mi is, mert lesz a lábunkon egy 40kg-os kődarab, miközben a lábunk lent lesz a Boszporusz fenekén.

Úgyhogy a törököknek van egy saját verziójuk Amerika felfedezéséről és a paradicsomról. Csak ne kérdezzük erről őket! :)

Nem is lehet olyan ételt találni, amiben ne lenne paradicsom, vagy paradicsomszósz, vagy paradicsompüre, vagy szárított paradicsom. Vagy ha mégse, akkor ne raknának mellé egy jó nagy darab paradicsomot.

Talán az egyetlen kivétel a vaníliás fagyajt. De már ebben se lehetünk biztosak...

Szerencsére Törökország nagy, és rengetegféle táj megtalálható. No meg fóliasátor is. Sőt! Ők is ismerik azt a jó technikát, hogy olyan élelmiszert hoznak be külföldről, és rossz minőségben, ami otthon is megterem, csak az éppen jó és olcsó. Így ennek köszönhetően teljesen mindegy, milyen az időjárás, paradicsom mindig van. Íze már kevésbé, de azért színre jó lesz.

Ma már színesített paradicsom is kapható egyébként.

Na de az a tél, amikor úgymond majd csak túléljük valahogy, és limitálva esszük a paradicsomot. Napi 1-2 kg-t csak. De most itt a napsütés, itt a jó idő, itt a paradicsom is!

Megérkezett!

A sarki kisboltba meg aztán pláne! Összeszámoltam: 9 különböző fajta paradicsomot árulnak! És ez mind más és más!

Ötletem sincs, hogyan válasszak... Kérek mondjuk 1 kg pirosat! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Paradicsom[/caption]

2012-06-18

A hőmérséklet egyre csak emelkedik. Ahogyan a páratartalom is.

A 30 fokot már biztosan átléptük. A 40 meg biztosan nem. Egyelőre legalábbis.

Persze nyár van. Ne csináljunk belőle meglepetést, hogy közben meleg is van. Június közepén, a Mediterránon... ugyan már.

Bár a média, szokás szerint megint kitett magáért. Ahogy télen megvan a kis patak ami mindig befagy, és ki lehet oda zavarni az egész stábot forgatni, ugyan úgy megvannak a nyári kedvencek is.

Legjobb az, amikor Eminönüben, a beton dzsungel legforróbb pontjára megy ki a riporter. Természetesen kihívó rövidben. Egy olyan rajta kívül mindenki y kromoszómával rendelkezik. Sokaknak kettő is van. De legalább a helyiek figyelmét felkeltette, ha már a tv-nézők elaludtak. És ilyenkor mindig előkerül a híres hőmérő is, aminek legalább 30 cm-es digitális kijelzője van. Ilyet lehet venni Eminönü aluljáróiban. 3 líra darabja. De ha veszünk 8 szőnyeget, akkor ajándékba jár. Ez az a hőmérő, amit ilyenkor jól meg lehet mutatni a közönségnek. Már aki éppen azt fogja nézni, mert hát a riporternő, mint említettük, eléggé lengén öltözött fel.

Érdekes módon a riport után mindig meghívja őt valaki egy teára. Általában az, aki erősebb a többinél. De ez már a kamerák mögött zajlik...

Szóval meleg van, és lesz még melegebb is. Egyelőre még csak ott tartunk, hogy Törökország valamelyik déli tartományában megolvadt az aszfalt (a riportert meg úgy kellett kihalászni belőle, pedig szólt mindenki, hogy ne menjen rá, mert még friss, stb...).

No és persze kezdődik a szárazság is. A tv-ben külön kértek mindenkit, hogy tegyen ki az ajtaja elé egy tálba vizet a macskáknak és kutyáknak. Azért ez kedves.

Majd várjuk, ahol gyakran probléma van a vízzel a nagy nyári szárazságban.

Ezzel ellentétben Isztambulban itt a Boszporusz. Na az aztán tud párologni a nagy hőségben! Az egy dolog, hogy só az idő alatt összeragad, míg a sótartóból eljut a vajaskenyér tetejére. Viszont egyre fullasztóbb. Főleg ha egy kisebb vihar átfut rajtunk. Viszont egyelőre van szél bőven (szintén a Boszporusznak köszönhetően), így még bírjuk.

Közben pedig közeledik a Ramazán (Ramadán) (július 20- augusztus 18 + 3 nap Cukor Ünnep, augusztus 21-ig). Érdekes lesz majd ebben a melegben. Persze nyáron az igazi, nem pedig télen.

Egyelőre még nem döntöttem el, hogy idén is belevágok, vagy idén is kihagyom.

A Ramazán (Ramadán) esetén ugyanis felkelünk hajnalban, eszünk, iszunk, majd visszafekszünk aludni. Nekünk viszont van egy Árpi babánk, aki felkel hajnalban, eszik, iszik, majd esze ágában nincs visszafeküdni aludni. Mi meg majd eszünk-iszunk valamikor... Ránk nézve tehát a Ramazán (Ramadán) pihenés lenne.

Na majd meglátjuk.

2012-06-19

Sokszor hallani, hogy Törökországban az adminisztráció kész káosz és tiszta horror.

Nos, ez nem igaz, mégha néha tényleg kész káosz. No de hogy horror lenne! Ugyan már!

Kivéve amikor igen...

Törökországi adminisztrációnak lényegében két fő jellemzője van:

Senki nem látja át

Viszont mindenki segíteni akar. :)

Mint egyszerű, és egyszer használatos turisták, leginkább csak a vízum terén találkoznak eme már-már folklórnak számító országos tevékenységgel, melyet adminisztrációnak becézünk (ezek a vízum kategóriában tárgyaljuk)

De aki egy kicsit is hosszabb időre is Törökországban szeretne maradni, az komolyan a dolgok mélyébe kerül. És persze neki azt kell pár nap alatt elintézni, amit egy átlagos török 18 év alatt.

Biztos, hogy mindenkinek vannak érdekes, vicces és hasznos történetei a török adminisztrációról. De egy dologban viszont mindegyik megegyezik: nincs igazi tanulság, leszámítva azt, hogy mindenhol mindent másképpen csinálnak. És minden alkalommal!

Úgyhogy tanácsokat nehéz is adni. Majd azért a wikipédiában megpróbáljuk, ahol nemcsak turista látványosságok, hanem a hosszabb távú tartózkodással kapcsolatos dolgokat is összegyűjtjük. :) Szépen-lassan. Viszont annál jobban lehet mesélni. :)

De mindenképpen meg kell említeni, hogy a török adminisztráció roppant segítőkész. Ha nincs nálunk valamilyen papír, akkor azt mondják, hogy nem baj! Majd legközelebb! Vagy a sarkon ki lehet nyomtatni (a sarki péknél egyéenként személyigazolványt is lehet készíteni, így az se baj, ha otthon marad).

Egyik alkalommal egy olyan papírt kértek, amit biztosan nem lehet megszerezni külföldi állampolgárnak. No de sebjaj! Megtanultuk, hogy mindenhol azt kell mondani, hogy nincs ilyen, és nem is lesz. Az ügyintéző nő erre megrántotta a vállát. Hát jó, akkor lássuk a következő pontot. Van-e amolyan papír?

Bár mindebben az igazi rekordot az utcai internet árus vezeti (igen, lehet venni az utcán peracet is meg internetet is. Kinek mi kell éppen.). A kitöltendő formanyomtatvány 8 lap (16 oldal) volt összesen. Ebből mi kitöltöttük az első oldal első három sorát. Majd a legvégére

került az aláírás meg a céges pecsét. Hogy a közbenső 14 oldal mi volt, azt senki se tudja. De valószínűleg senkit se érdekel.

Az eladó az így kitöltött "kész" lapokat pedig archiválta: berakta egy Migrosos (Tesco) zacskóba, majd ráírta a dátumot. Egy napi termék egy zacskó. Egy heti pedig egy még nagyobb zacskó. Az egy havi pedig abban a karton dobozban lakott, amelyikből a zsebkendőt és az esernyőt árulta. Tehát megvolt a rendszer! Amikor pár nap múlva szükség is volt a szerződés eredeti példányára, meg is találta!

De azért ne gondoljuk, hogy minden bürokratikus dolog zacskókban megy! Elsősorban az önkormányzati rendszerek roppant modernnek. Ott van pl. a víz (ISKI). Eleve úgy indul, hogy aki kijön leolvasni az órát, az mindjárt ki is nyomtatja a számlát. Mégpedig egy eléggé részleteset. Így amikor este hazaérünk, akkor az aktuális állapotot látjuk, nem pedig egy fél hónappal korábbit. Ugyan ez van a gáz és a villanynál is.

Majd amikor be kell menni a központjukba, akkor mindjárt van a kapuban egy eligazító ember. Ő ad felvilágosítást, hogy melyik gombot kell megnyomni a sorszámhoz, melyik papírt kell kitölteni, és mit kell lefénymásolni. Mellette van a fénymásoló, ami természetesen ingyenes, és nagyon gyors. Mire kitöltjük a papírokat, már sorra is kerültünk. Hiszen rengeteg ablak van, és mindenki nagyon gyorsan dolgozik.

Egyébként ilyen helyeken nincs illeték bélyeg. Az adminisztrációs díj mindig beépül a számlába. Így magán emberként elég ha csak a személyi van nálunk, és tudunk pár adatot a lakásról (pl. a vízóra számát, és állását).

Cég esetén azért több mindent kell vinni, de azt hiszem, ez már országokban sem különbözik.

Viszont Isztambulban különleges extra, hogy a város nagy. Akkor pedig az adminisztrációs központok is jól szét vannak szórva. Úgyhogy továbbra is érdemes vizet és szendvicset vinni magunkkal. Mert bár az ügyintézés roppant gyors, mi utána jó sokat fogunk utazni, mire minden helyre elmegyünk!

2012-06-20

Itt van a nyár, süt a nap, rotyog az aszfalt. No akkor forgassuk meg egy kicsit!

Isztambul hatalmas. Annyi út van benne, hogy azt már senki se tudja. Ennyi aszfaltot pedig forgatni kell, hogy oda ne égjen a sok napsütésben. Ezért nem is olyan meglepő, hogy egy ekkora városban folyamatosan zajlanak a felújítások. Sokkal inkább az a meglepő, ha A pontból úgy jutunk el B pontba, hogy nem kell közben kerülni egy nagyot, mert valahol éppen átépítik a fél várost.

De hogyan lehet akkor kerülni, ha a két Boszporusz híd közül az egyiknek jött el a felújítási ideje? Sokak szerint a török miniszterelnök ezért is sűrgeti a harmadik hidat. Mások szerint viszont a hídépítés egy nagyon jó politikai kampány (hidat építünk a Boszporusz felett, mely majd összeköti Európát és Ázsiát). Csakhogy nem lehet állandóan hidakat építeni, mert megtelik fele a szoros. Így aztán muszáj lesz egy új csatornát ásni (Boszporusz II program), ahova majd lehet megint hidakat ígérni és építeni.

De mindez még messze van. Egyenlőre "csak" két híd köti össze Európát Ázsiával. A tengeralatti metró sincs még készen. Sőt! Még azt se tudni, mikor sikerül befejezni, mert a parton egyre több és több ókori lelet kerül elő. Állítólag megtalálták az első török foci rajongót is. De még nem derült ki, melyik csapatnak szurkolt...

Tehát nincs harmadik, negyedik, ötödik híd. Nincs második, harmadik Boszporusz. És nincs metró sem, ami alatta átsuhanhatna. Van helyette két híd, amelyik kezd meglehetősen öreg lenni. Ezért úgy döntött a vezetés, hogy míg szünetelnek az iskolák és a romantikus TV-sorozatok, addig gyorsan felújítják a második hidat, A Fatih Sultan Mehmed hidat.

Elvileg a híd nincs teljesen lezárva, csak 1-1 sáv. Mégis, az eredmény egész Isztambulra hatással van.

Ugyanis a két Boszporusz híd igencsak kevés egy 15-20 milliós városnak. Alapban hatalmas dugók vannak. Na de most aztán! Isztambulnak alig van olyan része, ahol ne lehetne megérezni, vagy ne érne el odáig a kocsisor. Így most különösen sokáig tart eljutni egyik helyről a másikra.

A legnehezebben járható szakasz pedig az, amelyik átmegy a Boszporuszon. És nemcsak a két (vagy most inkább másfél) híd, hanem a komp is. Persze a sorbanálló autók jól lefoglalják az utakat, így további dugókat okoznak.

Íme egy lista azokról a helyekről, amelyeket érdemes autóval (és busszal) elkerülni:

Boszporusz-híd

Fatih Szultán Mehmed-híd
Beşiktaş
Mecidiyeköy
Harem
Sirkeci (Eminönü)

A turistáknak pedig erősen ajánlott, hogy ezen a nyáron ne menjenek át a Boszporusz hidakon, mert akár az egész napjuk rámehet erre!

2012-06-21

Költözünk!

De nem a blog, csak mi. Átme gyünk Ázsiából Európába, cuccostól, Árpistól, meg macskástól. Nem, a macskák mégse jönnek velünk...

Mindent átcipelni a Boszporuszon nem ki móka, ezért nem is vittünk mindent át.

Átköltözünk az Európai oldalra, Beşiktaş-ba. Pár évet most itt leszünk. Így "sajnos" lemaradunk a második Boszporusz híd felújításáról. Meg a dugókról... Jaj de kár...

Na persze. :)

A költözés oka, hogy a rokonságban összegyűlt egy kis közös pénz, amit befektettünk ingatlanba. Azt mondják, jön egy új törvény, ami kedvez a külföldiek ingatlanvásárlásának. Ha pedig ez igaz, akkor hamarosan jól elszállnak az árak. Na nem mintha most olcsó lenne Isztambulban házat venni...

Ebből pedig jött az ötlet, hogy ideiglenesen mi beköltözünk oda, megspórolva az albérlet díját. És akkor ez végre nem bérelt lakás lesz!

Sajnos az isztambuli (talán más török városokban is), az albérletek nagyon "furcsák". Ugyanis a tulaj csak lakható állapotba hozza a lakást. Nem pedig élhetőbe. Ugyan így az is, aki benne lakik. Hiszen sem a bérlő, sem a tulaj nem akar komolyabb összeget rááldozni, ezért csak a legfontosabb dolgok vannak meg. Pl. a fűtés tényleg működik. Még ha elsőre nem is. De azért pár hét vitatkozás után sikerült a javítási költségeket a tulajból kicsikarni. Viszont az olyan dolgok, mint a szigetelés, inkább csak álom, hogy valaha is jó lesz. Arra senki se akar költeni.

Viszont az új lakás a miénk lesz! Eleve a szigetelést megcsináljuk rendesen. Így a fűtésen is tudunk majd spórolni. No meg a csap se fog mindig elrepülni, mert majd olyan boltba me gyünk vásárolni, ahol tartós dolgokat árulnak. Nem pedig az utcai peregáruhoz...

Tehát lesz végre saját lakásunk. Sema mérnök, így megvan az alaprajz. Már lázasan dolgozunk a falak átrendezésében. Mégiscsak ott leszünk pár évet. És hogy is kényelmesen ott aludni, ha nem ütünk ki néhány falat? Azért zavarná a lelkiismeretünket...

Oké, akkor költözünk! De hogy vigyük át az összes cuccot a Boszporuszon? Legutóbb is több, mint 10 forduló kellett. Ha ennyiszor kell áthurcolkodni a szoros felett, akkor egy hétig is eltart az egész...

Apuka inkább szerzett egy kamiont. Abba csak kétszer kellett berámolni. Aztán minden cuccunk száguldott is Pendikbe. Az Isztambul ázsiai oldalának a végén van. Egy darabig majd ott lesz minden. Mert a lakás még nincs kész, de erről mindjárt bővebben. Mert az is nagy móka ám! :)

Persze a kamion, meg rokonok, és mindjárt ott vagyunk a kényes témánál: szervezés! Hát az ugye...

Bár eddig még nem volt olyan rossz. Leszámítva, hogy a hűtőt előbb elvitték, minthogy lett volna hova átpakolni. Ott voltunk egy halom mélyfagyasztott étellel, a hűtő meg husss... elment. Most pedig hova pakoljuk be ezt a sok ételt? Legalább estik kell kibírni, akkor már lesz hely nekik. De addigra minden megromlik... Adjuk oda a macskáknak?

Végül az az ötlet volt, hogy beszéljünk a sarki hentessel. Neki elég nagy hűtője van. Megkértük, hogy mi fagyasztott húslevesünket és más - ki tudja már micsoda - mirelitet betegyük a boci mellé. A végére egészen jó barátok lettek...

Na de hogy is van ez? Miért is megy minden Pendikbe, miközben mi Beşiktaş-ba költözünk?

Nos, a lakás még nincs. Sőt! Neki se kezdtünk. Így ott még nem lakunk. Hanem valahol máshol. Még jó, hogy ennyi rokonunk van. :)

Mindenünk most 1-1 táskányi ruha. Azt kellett jól összerakni. Mert ha valami hiányzik, hát... akkor el kell menni 100 km-et, hogy kivegyük a fiókból. Így ha hirtelen visszajönne a rosszidő, akkor nincs mit felvenni. Újat kell venni..

De nem is ez az igazán izgalmas. Hanem hogy valamelyik rokonnál vagyunk. És az ilyen mindig tele van izgalmakkal. Nyugodtan lehetne erről egy török sorozatot is forgatni, olyan jó a műsor. :) Később még érdekesebb lesz, amikor elkezdődik a Ramazán (Ramadán). Ugyanis valaki majd behozza a nagymamát az erőből, és ő is velünk fog lakni. De hogy ezek a nagymamák mindig a sűrű sötét erdő mélyén laknak...

2012-06-22

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból, ahol olyan meleg van, hogy a macskák grillezve sülnék meg a tetőn.

Legutóbb a zöldbe mentünk. Most pedig a kékbe.

Persze Isztambul a tengerparton van, lélegzik, növekszik, illatozik, és hangoskodik. Na de nem is akárhogy! Hiszen mindjárt két tenger között fekszik, középen pedig egy tengerszoros található. A "található" elsőre furcsa kifejezés lehet, mert ugyan már ki ne venne észre egy tengerszorost a város közepén! Pedig egy ekkora metropolisban még egy tenger is simán eltűnhet.

Szóval tenger. Az Isztambult kevésbé ismerők azt gondolnák, hogy hú de jó nekünk, hogy mindjárt itt a tenger előttünk! Akár munkából hazafele menet meg is mártózhatunk benne! Azta de jó!

Persze ez nem így van. Leszámítva az utcai fenegyerekeket, akik tényleg vidáman lubickolnak egy nagyváros tengerében. Mi legfeljebb akkor érezzük a hullámok nedves hatásait, amikor egy nagyobb szélben eltalál az egyik. Minden más esetben, ha tengerpartra szeretnénk menni, akkor mi is repülőre ülünk!

Igaz viszont, hogy Isztambulban vannak strandok. Florya (Európa), Bostanci (Ázsia), Szigetek (Eurázsia), vagy pedig a Fekete-tenger partján Kilyos (Európa) és Side (Ázsia), amelyek nem is rosszak. De azért a törököknek is furcsa, hogy minibusszal vagy dolmuş-al menjenek a tengerre. :)

Nekem viszont, amolyan külföldinek, nagy élmény a közeli tengerpart. Most még strandra nem megyek, mert itt északon még hideg a víz. Csak "simán" kiülök a tengerpartra. És mit fogok ott csinálni? Teát inni. :D

Az európai oldalon van Rumeli Feneri, ahol véget ér a Kontinens. Vagy ha úgy nézzük, a Fekete-tenger. Ez itt egy szikla, rajta pedig egy világító torony. A neve is azt jelenti, hogy Európai Világítótorny. Ebből sokan már kitalálhatták, hogy van egy Ázsiai Világítótorny. És igen! Tényleg van egy ott is! A szoros bejárata e miatt úgy néz ki, mint egy leszállópálya. Végül is az, csak hajóknak.

Ne feledjük, hogy ez itt Anatólia. Sokan azt mondják, hogy Magyarország egy történelmi kemence, ahol minden összekeveredett. Nos, Anatólia pedig a történelem gyorsbüféje, ahol nemcsak minden összekeveredett, hanem még fel is szolgálták.

Itt aztán mindig történt valami esemény. Ezért a világító torony mellé erődöt is építettek,

csak úgy, hogy vidáman lehessen ágyúzni az arra járó hajókra. Meg még kit tudja, mit rejtegetnek a halászok a kunyhójukban.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ahol véget ér Európa és Ázsia[/caption]

Érdekes viszont, hogy a Boszporusz ezen oldala nem annyira kiépített, nem laknak annyian, mint a Márvány-tenger oldalán. Ennek oka, hogy itt a Fekete-tenger. A híres, és hírhedt Fekete-tenger.

Ez ugyanis nem egy békés, csendes, nyugodt kis belső tenger. Hanem pont fordítva: hatalmas hullámai vannak, és jellemzően a közelében esős-viharos idő tombol. Éppen ezért kevés ember érezte úgy, hogy inkább az esős részen fog lakni, mikor nem is olyan messze, a Boszporusz másik végén már napsütötte tengerpart van.

A Fekete-tengeren ennek ellenére komoly kereskedelem zajlott, és zajlik ma is. Csak a szállítmányok változtak. Az ókori borokat felváltotta az olaj. Mivel a tenger nagyon veszélyes volt, ezért a hajók leginkább a part mentén közlekedtek. Sok város ennek köszönheti a gazdagságát. Ilyen pl. Trabzon. Csakhogy nem minden hajóskapitány érezte úgy, hogy érdemes hosszú kerülőutat tenni, amikor egyenesen is át lehet hajózni. Ők persze nem tudták, hogy a Fekete-tenger gyorsan, és sunyi módon érkezik a vihar. Így sok hajó tűnt el nyomtalanul a mélyben.

A Fekete-tenger sokáig tiltott vidék volt a kutatók számára. Mióta viszont felbomlott a Szovjetunió, sok történelmi kincset és még több geológiai érdekességet találnak. Egyik nagy felderítő Robert Ballard, aki a Titanicot megtalálta.

Mi tehát ennek a tengernek a partjára készültünk. Ehhez mindössze át kellett vágni Isztambulon. De most nem hosszába, hanem csak keresztben.

Talán kissé túlságosan is nagy volt a lelkesedésünk, mert ahogy mentünk és csak mentünk, azt vettük észre, hogy elfogyott az út, elfogyott a város, de még a falu és a szárazföld is elfogyott. Úgyhogy kicsit visszább kellett menni. Nem teljesen a tengerparton álltunk meg, hanem fent egy sziklán, egy teázóban.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Rumli Rumeli Feneri-ben[/caption]

Itt azért jó nagy szél volt. Viszont sütött a nap! Azt mondják, hogy itt az ilyen ritka.

Míg én sütögettem a hasamat, és teázgattam, addig Árpi is szabadjára lett engedve. A tyúk, hattyú és nyulak legnagyobb bánatára.

Itt igazán kint voltunk a világ végén. A szó mindkét értelmében. Egyszerre ültem Európa utolsó szikláján, és egy vidéki kertben, ahol mindenféle állatok futkároztak. Legtöbbjük

mögött Árpi futkározott, kezében egy rúddal tologatható helikopterrel. Mint minden gyerekjáték, ez is hatalmas zajt csapott. Árpi este jó nagyot aludt. Szerintem a tyúkok is. Bár lehet, hogy nekik rémálmaik voltak.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Rumeli Feneri[/caption]

Bármennyire is jó volt ez a kilátó, melyikben park, játszótér és sok minden más is volt, egy valami hiányzott: étel.

Úgyhogy le kellett menni egy közeli kis öbölbe, Garipçe-be.

Ő egy kicsike halászfalú a sziklák között. Nem meglepő módon a legfőbb (és egyetlen) étel a hal. Abból viszont volt minden!

Az öbölbe kellemes szél fújt. Nem úgy, mint fent a szikla tetején. Nagyon békés, jó hangulatú elzárt kis világ ez.

De azért az öbölben keresztbe kifeszített sárga-piros zászló jelezte, hogy azért van kapcsolatuk a nagyvilági eseményekkel is. A török focival mindenképpen.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Garipçe[/caption]

Mindez most nem tűnik nagy kalandnak, de nekem, és a pöttyeimnek nagyon is jól esett ez a kis túra! :)

2012-06-25

Az internet ma már az életünk része. A töröknek pedig a foci mindig is a mindennapi életük része volt. Már ezer évvel az előtt is, hogy feltalálták volna a futballt. Találtak időszerűség előtt 4000-ból olyan dárdaikat, melyek fekete-fehérre voltak mázolva, és olyan 6000 éves nyilakat, melyeket sötétkék-sárga csíkozással láttak el. De még egy ősi barlangban vörös-sárga jelölésű baltákat is felfedeztek. A Galatasaray régésze állítja, hogy a vörös valószínűleg oroszlánvér... Na de ki tudja...

Szóval az internet és a foci olyan a törököknek, mint a levegő. Egy percre se lehet megenni nélküle.

Mindezek után nem meglepő, hogy a kettőt előszeretettel ötvözik a török eladók, főleg az internet szolgáltatók.

Pl. létezik a FenerNet, ami kifejezetten a Fenerbahçe rajongóinak szól. Ízléses sötétkék-sárga csomagban sötétkék-sárga internettel. Sajnos arról nincs hír, hogy esetleg központi szűrőt is beépítettek-e az internet szolgáltatói, amely megakadályozná hogy véletlenül egy Galatasaray vagy Beşiktaş oldal jelenjen meg, és szívrohamot kapjon a rajongó.

Ennek a párja pl. a FenerCell. Ebben 5GB mobil internet van, ami laptopra csatlakoztatható. Így nem maradnak le a rajongók a legfrissebb eseményekről, bármerre is járjanak.

5 GB nem egy rossz mennyiség, hacsak nem akarjuk valamelyik új filmet HD-minőségben letölteni (de hát ki is vetemedne ilyen gonosz tette!). De aztán lehet, hogy mégiscsak kevés lesz.

De nem kell aggódni! Hiszen az igazi török szurkoló bízik a csapatában. Nem is hiába! Hiszen minden egyes gól után az internetszolgáltató +100 MB-t ad ajándékba! Ami nagyon is jól jöhet, hogy minden ismerősünknek elküldjük a gól nagy pillanatát, akár HD minőségben is

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] 100 mb ajándék[/caption]

a

2012-06-26

Anatólia, azaz Kis-Ázsia már a mesés kelet. Így aztán gondolhatjuk, hogy tele van egzotikus állattal. De amikor Isztambulban járunk, akkor nem várt képet fogad minket: macska mindenhol. Meg sirály. És kutya. No meg taxi. Bár a legutóbbi nem az állat kategóriába tartozik. Mindenki tudja, hogy a taxisofőrök másik bolygóról lettek a Földre száműzve, és csak az jut haza, aki a legtöbb gyorsajtást/szabálytalanságot/dudálást hozza össze.

Viszont Anatólia nemcsak Isztambulból áll. Hanem hatalmas tengerparti és belső hegyes-felföldes területből. Ott pedig sokkal nagyobb választékban találunk állatokat.

Bár a tengerpart inkább halakban és madarakban bővelkedik. A nagytestű szárazföldi állatok innen már régen elmenekültek a kontinens belsejébe. Ott viszont még bőven találunk nagy szőrös és brummogó élőlényeket.

Bizony, az erdős területeken még mackóval is össze lehet találkozni. No persze csak akkor, ha nagyon-nagyon-nagyon-nagyon messzire elmegyünk a lakott területtől. Mert a maci nem bírja sem a zajt, sem a taxisokat, talán csak a süllő kebab illata lehet az, ami bevonzaná őket egy városba.

Nem úgy, mint a vaddisznókat és a szarvasokat. Bár ők is, ha csak tehetik, elkerülik az embereket, akik belőlünk finom vacsorát főznek. Bizony, Anatólia erdős-hegyes vidékén vaddisznó pecsenyét is lehet találni. Erről megoszlanak a nézetek, hogy vajon a Korán a vaddisznót is megtiltotta-e vagy csak a "sima" rőfit.

Nálunk viszont sokkal veszélyesebbek az elvadult kutyák. Velük nagyobb eséllyel lehet találkozni, és az is előfordulhat, hogy harapnának valamit. Mondjuk azt, aki éppen arra jár. Persze még így is minimális az esély, hogy egy szabadon kóborló, és minket felfalni vágyó kutyusba botoljunk. De azért nem árt, ha van nálunk egy darab szalonna, ha elhagyjuk a lakott területet. A szalonna azért is, mert ha az éhes kutya elé dobjuk, akkor mindjárt a vallási hovatartozásra is fény fog derülni, az alapján, hogy megeszi-e a disznóhúst, vagy sem. Bár nem biztos, hogy a későbbiekben ez segít, de azért meg lehet próbálni teológiai vitába szállni vele.

A szelídebb állatok közül, ami már egzotikusnak számít, az a teve. Már amennyiben a teve nem számít veszélyesnek. Hiszen ha köp... Bár a török tevék esetében leginkább úgy lehet megsérülni, ha mellette elhaladva ránk dől, és elalszik.

Régen természetesen nagyon sok teve élt Anatóliában. Nemcsak azért, mert ez volt a fő közlekedési eszköz, hanem mert a Selyem-út is Anatólián keresztül vezetett. Ma már, hogy van autó, és dudu is, a tevék igencsak háttérbe szorultak. Leginkább csak a turisztás helyeken találkozhatunk velük, ahol jó pénzért lehet egyet tevegelni. Persze a tevének is kedve van

hozzá, nem pedig eldől velünk együtt, és alszik egyet.

Másik ilyen, eltűnt állat az oroszlán. Sok történelmi forrás említi, hogy az ókorban még előfordultak oroszlánok Kis-Ázsiában. A hettiták idejében pl. királyi állatnak számított, azokra csak a király vadászhatott. Így ha pl. valaki azt látta, hogy a kertjében egy oroszlán legeli a kecskéket, akkor nem rohanhatott ki a baltával, hogy aztán a trófeáját kitegye a nappaliba, a bundáját pedig eladja. Nem bizony. Ilyenkor el kellett menni a falu központjába, az ottani önkormányzatnál ki kellett kérni a T-28-as Oroszlánbejelentő formulát. Miután ezt kitöltötték, már csak meg kellett várni, míg az állami protokollok között a király átruccan a faluba. Természetesen ilyenkor jött a Segéd Oroszlán Öló Gárda is, akik a pajta mögött megbújtak. És amikor az uralkodó ellőtte a nyilat, akkor a SOÖG egy halom dárdát belehajított a szegény állatba. Így garantálták, hogy a király lövése mindig talált, bármerre is repült a nyila. Az esemény után természetesen értesítették a médiát is.

És végül van még egy egzotikus állat, ami nincs Törökországban: ez pedig a krokodil. Ő nincs, mert nincs. Itt nem olyan az idő. az étel, meg a felszolgálás. Bár ennek ellenére hallani hiedelmekről, hogy a melegebb tavakban ott tanyáznak. Pedig nincs ott krokodil, csak sok szűnyog.

a

2012-06-27

Isztambul olyan helyen van, ahol mindig történik valami. Ezt a történelem többször is bebizonyította. És bár ezek legtöbbször emlékezetesek, de nem mindig voltak kellemesek.

Kezdjük a tűzzel.

Tűzzel játszani nem jó dolog, mert az embernek éjjel ki kell cserélnie az ágyneműjét. Mégis a legutolsó századig eléggé nélkülözhetetlen volt. Ha másért nem, a világításért. Mindeközben Isztambul a tűz legjobb barátjából, fából lett felépítve. Persze volt kő is, de az kellett a császári palotához, a falakhoz, a tornyokhoz, a szobrokhoz, meg minden másra, ami nem ház. A házak pedig jó közel épültek egymáshoz. Ami nemcsak azért praktikus, mert kevesebb helyet foglal, hanem mert így könnyebb átordítani a szomszédba. Akár még a konyhából is, sütés közben: "Ayşe! Dobj már át két tojást"

Így tehát minden adott volt a jó nagy városégésekhez: sok fa, és a tűz is. Ennek köszönhetően Isztambulban, vagy korábbi nevén Bizáncban nagyon gyakoriak voltak a tűzvészek. TV nem volt, így az általános hétfégi elfoglaltság a ház-tűz-nézés volt. Legtöbb esetben sikerült a tüzet még az előtt megfékezni, hogy komolyabb terület leégjen, de nem mindig.

Leghíresebb tüzesetek: 404, 532, 1633, 1640, 1693, 1719, 1755, 1808

Az 532-es volt az, amelyikben az AyaSofya elődje leégett. Azaz mondhatjuk úgy is, hogy annak köszönhetjük a mai nagyszerű templomot/mecsetet/múzeumot.

Persze azért mindenki tisztában volt vele, hogy a tüzesetek nem mindig olyan kellemes látványosságok. Főleg, ha az embernek éppen a saját háza ég. Így azért próbáltak tenni ellene valamit. Legjobb példa erre, hogy Isztambulnak majdnem az összes magas toronya egyben tűztorony is. Ezekről a helyekről jól látszott, ha valami. De legjobban mégis az látszott, ha pont az a torony ég, amiben a szemlélő alany volt. Pl. a Galata-torony, ami közkedvelt tűztorony is volt egyben, nagyon is gyakran leégett. Ki tudja miért...

Talán mert a név kötelez?

Talán mert ott gyakoroltak a "tűzoltók"

Talán mert néha-néha kipróbálták, hogy az is éghető-e

Talán mert tesztelték, milyen messzire látszik el egy égő torony

Talán mert sötét volt, és ez messzire világít

Talán mert... ki tudja miért...

A nagy változást azt hozták, amikor gróf Széchényi Ödön megalapította az önkéntes tűzoltóságot. Addigra ugyanis már a szultánnak is elege lett belőle, hogy nem tud hétfégre

programot szervezni, mert mindig valami leég. Persze addigra már a város is jócskán megnőtt. Széchényi Ödön nagy tiszteletnek is örvendett. Megkapta a legmagasabb szultáni fokozatot, amit csak lehetett. Mégpedig olyan magasat, hogy sem előtte, sem azóta senki másnak nem adták oda, aki nem volt muszlim. Ma pedig a gróf Széchényi Ödön Tűzoltó Múzeum, és néhány utca is őrzi az emlékét.

A következő változást a kőolajszármazékokat szállító hajók hozták. Gondolom, a fentiek alapján már mindenki kitalálta: ez olaj volt a tűzre. És most szó szerint!

A Boszporuszon nagyon komoly hajóforgalom alakult ki a XX. századra. A part pedig tele volt faházakkal, az úgynevezett yalı-kal. Ma már keveset láthatunk, mert a többsége ezeknek a hajóknak köszönhetően égett le. Akkor még kétirányú volt a Boszporusz vízi forgalma, és gyakoriak voltak az ütközések. Ezekből pedig jól égő hajók keletkeztek, melyek irányíthatatlanul valahol mindig partot értek.

Mára már a tűzoltóság megfelelően kiépült, a hajóforgalom is erősen szabályzott, és a faházak is eltűnőben vannak (sajnos). Így az igazán komoly tüzek már csak a történelemtörténetben szerepelnek.

Földrengés.

Mindezzel szemben a földrengés olyan, ami még pár millió évig hatással lesz a mindennapokra. Törökország, pontosabban Anatólia ugyanis egy tektonikusan nagyon is aktív lemez. Jóformán minden oldala ütközőzóna. Ezért a földrengések nagyon gyakoriak. Szerencsére a legtöbbször olyan kicsi, hogy meg se lehet érezni.

Nagy ritkán viszont találkozhatunk komolyabb rengésekkel. Az utolsó (2012) június 10-én volt Muğla tartományban, egy 6,1-es. Szerencsére sem komolyabb sérülések, sem komolyabb károk nem keletkeztek. Ellentétben a korábbi 2011-es október 23-ai 7,2-es rengéssel, ami Van tartományban történt, és az utó rengéssel együtt 644-en haltak meg. A legutóbbi, nagy földrengés pedig 1999-ben volt, augusztus 17-én, İzmit központjában. Ekkor több, mint 17.000 ember halt meg. A rengés 7,6-os volt. Az áldozatok magas száma mégis inkább az épületek rossz minőségében keresendő. No meg abban is, hogy pl. Isztambulban sok ház olyan helyen épült, ami nem volt biztonságos. Nem véletlen, hogy évezredekig senki sem építkezett a törésvonal tetejére, csak a XX. század embere. Ilyet azért különféle formákban a világon mindenhol láthatunk...

Az 1999-es földrengés komoly változásokat, nemcsak a politikában, hanem az építészetben is. A '99 után épült épületeknek sokkal szigorúbb minőségnek kell megfelelniük. Ez érezhető is a házakban. Nemcsak a sűrű oszlopokkal, hanem a fal is olyan, amit bármelyik atomerőműben. A wifi pl. alig jut át a falon, míg a mobiltelefon sem mindig működik a belső szobákban.

Isztambul legnagyobb történelmi földrengései: 849, 1509, 1719, 1894. E mellett még számtalan másikat is feljegyeztek. Sőt! Majdnem minden történelmi esemény idejében volt egy-egy kisebb rengés. És minden történelmi épület leírásában is találkozunk különféle földmozgásokkal. Pl. az AyaSofya esetében legalább hárommal találkozunk: 557, 1344, 1391.

Bár Törökországban, és így Isztambulban is kicsi az esélye, hogy belefussunk egy földrengésbe, azért érdemes az .

Isztambul, és Bizánc történetében a legtöbb kárt mégiscsak az ember tette. És még csak nem is az oszmánok. Ők csak elfoglalták a várost. De még csak nem is a keresztések, akik a Szent Föld helyett a Szent Város rabolták ki nagy szent lelkesedésükbe. Maga, a Bizánci Birodalom volt az, amelyik gondosan eltüntette a múlt emlékeit, míg a lakosok gondosan felgyújtogatták a jelen emlékeit. És még ilyen megmozdulások is voltak, mint pl. a Képrombolások.

Így végül Isztambul egy olyan város, ami állandóan változott. És még most is változik. Igaz, most másképpen. Leginkább úgy, hogy növekszik. Újabb és újabb részeket kebelez be...

2012-06-28

Isztambulban közlekedni nem ám olyan nagy kaland, mint sokan gondolják. Végül is van a kocsiban gáz, fék (kettő is), meg dudu. Mi kellene még? :)

Igazándiból az isztambuli vezetés nehézsége az, hogy odataláljuk a kívánt helyre (majd pedig le is tudunk parkolni). Ez azért az esetek jelentős részében szerencsére nem olyan vészes, mert Isztambul nagyon jól ki van táblázva. Nekünk csak azt kell tudnunk, hogy melyik városrészbe akarunk eljutni. Meg hogy éppen melyikben vagyunk. És még azt, hogy melyikbe nem akarunk semmiképpen se menni. Mert azokat a táblákat kell kerülni.

Addig, amíg a főútvonalon vagyunk, addig nincs is más dolgunk, mint kerülni az autós társakat. No de amikor bemegyünk a kisutcákba, mindjárt kezdhethetjük kerülni a házakat.

És itt kezdődnek az igazi kalandok.

Ez ugyanis egy olyan terület, ahol nem segít sem a térkép, sem a GPS. Csak a tapasztalat, a szerencse, meg a taxisofőr, aki hátulról dudál. Nem úgy, mint a kamionsofőr, aki szemből dudál...

Íme egy példa.

A képen Beşiktaş történelmi központja látható.

[caption id="attachment_4334" align="aligncenter" width="500"] Beşiktaş belső területe[/caption]

Kékkel jelöltem az úgynevezett belső részt. Ez az, ahova nemcsak bemenni, de kijutni sem egyszerű. Hiába van ennyi utca (melyek közül a Google sokat viccesen sárgával jelölt), ha egyszer csak kevés bejáráttal, és kijáráttal kapcsolódik a terület a forgalom vérkeringésébe. Ennek legfőbb oka az egyirányú utcák, meg az a hegy, aminek az oldalában a városrész található. És még néhány apróság, ami helyi specialitás lehet.

Logikusan a jobb felső (észak-keleti) kijáraton érdemes távozni, mert akkor mindjárt ott vagyunk a főúton, ahonnan már hipp-hopp bárhova el lehet jutni. Pl. mindjárt fel a hidra, és lehet is száguldani! Húhúúúúúúúú!

A valóságban viszont itt van a legnagyobb dugó. Nem véletlen, hiszen ez egy jó kijárat, és a hidra is jól fel lehet menni. Csakhogy éppen félmillió ember itt próbál kijönni a labirintusból.

Mindehhez hozzátartozik, hogy ez a kijárat egy hatalmas emelkedő. kb. 80 m magasra kell feljutni olyan meredek úton, amire általában már lépcsőt sem építenek, hanem csak liftet.

Ezen pedig nagyon vidám lépésben haladni... :)

Úgyhogy lássunk egy másik útvonalat, ami a Taksim térre vezet. Ez a hivatalos útvonal:

[caption id="attachment_4336" align="aligncenter" width="500"] Útvonal 1[/caption]

Mindjárt a kezdőpontunk is egy izgalmas hely. Ez ugyanis egy út. Nem utca, hanem egy roppant forgalmas út. Az egyetlen gond, hogy ehhez viszont semmilyen fizikai tulajdonsága nem felel meg. Sokkal inkább egy elrejtett hátsó kisutca (). De hát a térképen is főútként van jelölve... És a forgalom is olyan.

Úgyhogy itt haladni nem egyszerű, mert egyszerre max. 1 kocsi fér el. Ha pedig szembe jön valaki, akkor az egyik félnek vissza kell tolatnia, addig, míg el nem fér a két kocsi. Persze ki tolasson vissza? Mindig ez a nagy kérdés, amire minden sofőr szerint a válasz: természetesen a másik.

Általában az nyer, aki mögött több autó áll. De azért itt is van hierarchia. Pl. 1 db taxi sokkal agresszívabban tud dudálni, mint 3 sima autó. De minderről bővebben az -ben olvashattok. :)

Tehát, míg ebből az utcából kijutunk, az is lehet vagy fél óra...

Gondolom, a térképen mindenkinek feltűnt, hogy az út úgy mozog, mint egy kígyó. Vagy más hasonlattal élve egy rakí-tól duzzadó egyetemista. :) Külön érdekesség, hogy többször is megközelíti a főutat, de az utolsó méteren mindig valami akadályba ütközik, amit még dudálással sem lehet kikerülni. De még azt se mondhatjuk, hogy párhuzamosan megyünk a főúttal, hanem éppen merőlegesen.

De mindez még semmi! Ugyanis a térképen nem látszik, hogy ahogy távolodunk a főúttól, úgy megyünk fel a hegyre. Kb. olyan 50 m-es magasságba. Majd megfordulunk, és megint lemegyünk. Majd fordulás, és irány vissza fel!

Éppen ezért van egy alternatív útvonal. Ezt úgy lehet megtanulni, ha a taxisokat követjük. ;)

[caption id="attachment_4337" align="aligncenter" width="500"] Útvonal 2[/caption]

Ugyanonnan indulunk ki. De mindjárt egy lelkes dudálással lemegyünk egy hihetetlenül meredek úton (). Luke meg Darth Vader a sötét és a világos Erőben hitt. Egyik se ér semmit, ha nem hiszünk a Fék erejében...

Itt még szabályosak vagyunk, de mindjárt utána bevágunk balra, szembe a forgalommal. Csak dudálás kérdése... Nem kell messzire menni, csak az első utcáig. És mindjárt megúsztuk az első kanyart. Mikor kijutunk a következő forgalmas útra, megint mindjárt bevágunk egy

kisutcába, és ezzel levágjuk a második kanyart is. És így tovább, tovább, tovább...

Mindehhez csak ismerni kell a kisutcákat, különben nagyon félre lehet menni. És akkor aztán ki tudja, hogy találunk vissza. Ennek ellenére érdemes próbálkozni. Ha másért nem is, mert roppant izgalmas. :)

2012-06-29

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból!

Ez alkalommal ellátogattam a rokonaimhoz. :)

A jó időre való tekintettel gondoltam egyet, hogy meglátogatom a sosemlátott török rokonaimat. Mert bizony ám, nekem van olyan is! Megnézem Pöttyöséket, meg Csíkosokat. És még Szőröséket meg Nagyfoguékát is!

Megtudtam ugyanis, hogy van a közelben (80 km) egy állatkert. Mivel hűvös volt (29 fok), gondoltam Afrikából emigrált tesóék jól fogják bírni ezt az időt, és jókat fogunk csevegni.

Az állatkert az ázsiai oldalon, Darıca-ban van. Mindjárt Gebze mellett, ahol a Bursa felé menő komp található. Hivatalosan ez már nem Isztambul. Nem hivatalosan viszont a fene se tudja.

Az állatkert, pontosabban állat-, és növénykert teljes neve Darıca Faruk Yalçın Hayvanlar Alemi ve Botanik Bahçesi. Ezt kell kérdezni a helyiektől, ha eltévedünk. De ha esetleg a név túl hosszú lenne, akkor keressük a Zsiráfot! Ő egyébként is egy magas állat, de a híre messzebbre eljut, mint amennyire ő ellátszik.

Mivel hétvégén mentünk, nem siettünk. Elég volt három téglá is a gázpedálon. Kényelmes 140-160-al haladtunk a majdnem üres úton. Igaz, így pont a déli, legmelegebb időszakban értünk oda. No de nem mindegy az afrikai rokonoknak?

A kapunál mindjárt látták, hogy komoly érdeklődő vagyok. Kicsit izgultam, nehogy a végén még ott tartsanak. De aztán látták rajtam, hogy nem egyszerű szavannai állat vagyok, hanem művelt lény. Szavaltam nekik Shakespeare-től, Dosztojevszkijtől, és Feyyaztól tanulva elsoroltam nekik az utóbbi 10 év összes focimérkőzés eredményeit. Főleg az utóbbi nagy hatással volt rájuk. Mindjárt fel is ajánlották, hogy ne egyszeri belépőt vegyek, hanem inkább éves bérletet. Mert akkor bármikor meglátogathatom a rokonaimat.

Mondom én akkor, hogy családegyesítés, de még inkább családalapítás céljára nem lehetne inkább állandó vízumot kérni, és közben rámutattam az állatkert reklámjában található csinos nőstény oroszlánra.

Sajnos visszautasították a kérésemet. Ehhez legalább érvényes házassági papír, vagy apai igazolás szükséges. Hiába próbálkoztam, hogy az események majd csak eztán következnek, nem hatotta meg őket. Ekkor azt mondtam, hogy legalább egy ajándék bögrét adjanak akkor, de ilyen nem tartottak. Hihetetlen, hova fajul ez a világ...

Na mindegy, bementem. A kapuval szemben mindjárt van egy étterem, mellette pedig a madár ház. Gondoltam, ez is olyan, mint a Beşiktaş halpiaca, ahol a kofák mellett van az étterem. A kedves vendég pedig kiválaszthatja melyiket szeretné megenni. Én is kiválasztottam egy nagyhangú papagájt, piros csőrrel. Azt írták, hogy Dél-Amerika, Amazonas. Ez lesz aztán a finom egzotikus ebéd!

A szakács nem értette, mit akarok. Pedig elmondtam neki törökül, majd angolul. De még oroszul, magyarul, oszmánul, és ó-keltául is. Próbálkoztam volna az ékírással is, de nem volt véső a közelben... a szakács pedig csak nem akarta nekem nyárson megsütni azt a papagájt... Máig sajnálom, hogy végül nem ettem meg a szakácsot...

Vettem inkább egy perecet. Majd kimentem az éttermi (értsd madár) szektorból.

Na itt már mindjárt minden kellemesebb volt. Ott vannak a régi szomszédok! Zsiráfék, meg Krokiék!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Zsiráf[/caption]

Bár Krokiék nem voltak éppen túl aktívak...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Krokiék[/caption]

Sőt, hogy úgy mondjam, igencsak lusták voltak... Mondjuk ebben a melegben én is inkább elterültem volna egy nagy medencében...

Persze nem mindenki kapott medencét, de azért próbált mindenki inkább elterülni...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Így kell az árnyékban aludni![/caption]
Menet közben rá kellett jönnöm, hogy nem jó időben jöttem rokonokat látogatni. Még ilyen hőség! Krokiék csinálták jól, hogy elmerültek a vízben! Nekem is azt kellett volna csinálnom.

Na mindegy, ha már itt vagyok, csakazért is felkeresem Csíkosékat!

Szerencsére jó térképet kaptam, így hamar megtaláltam őket. Csak a teve akart útközben megenni. Még ilyet! Pont engem, egy teve...

Na de csak megtaláltam Csíkosék kertés lakását. Hú de meleg lett közben! Csíkos Úr persze sehol... ez már neki is sok. Biztos bebújt hátul valami árnyékos helyre.. Meg is van! Ott van! Jól elrejtőzött.

Miután bekiáltottam a titkos családi jelünket, érdeklődve emelte fel az egyik fülét. Majd a másikat. Mikor harmadszorra is elmondtam a jelszót, akkor már a bajuszát is felemelte.

Muszáj volt negyedszerre is elismerni, mire végre felém nézett.

Nagyon meglepődött, mert mint utólag elmondta, hogy még sose jött hozzá rokon látogatóba. Én vagyok az első.

Mindjárt be is invitált egy rejtett hátsó szobába. Az állam leesett a meglepetéstől. Meg a pöttyeim is! Egy nagyon komolyan berendezett titkos lakásban jutottunk. Fotel, számítógép, de még projektor is volt ott! Azt mondta, hogy megőrülnének ha nem lenne internet. El is

intézték a parkigazgatóval, duplacsöves fénykábelük van.

Kérdeztem, hogy sikerült rávenni az igazgatót. Üzletet ajánlottunk: az internetért cserébe nem harapják át a torkát. A megállapodásba még az került bele, hogy egész éjjel internetezhetnek, ha nappal a közönség előtt alszanak. Hmm... nem tűnik rossz üzletnek. Ezután leültünk teázni. Sokat beszélgettünk, és kiderült, hogy Csíkos Úr meglehetősen tájékozott Isztambulról. Megkérdeztem, hogy lehet ez? Csak nem ennyi mindent tud meg az interneten keresztül. Erre csak legyintett, majd átkísért egy másik helyiségbe, amit ő öltöző szobának hívott. Itt különböző emberszerű gumiruhák lógtak. Azt mondta, hogy hétfőként taxisofőrnek álcázva bejárnak a belvárosba egyet piacozni. Csíkosné az egészséges táplálkozás híve, így mindig vesz friss zöldségeket. Itt csak húst kapnak. Azt is nyersen. Pedig egy jó kebabnak nincs párja! Hát még egy jól átsütött kebabárusnak, paradicsommal a tetején! Egyik-másik éveken keresztül, lassan füstölődik és az adja nekik az igazi aromát.

Még sok mindenről beszélgettünk, mire leszállt az éj. Indulnom kellett vissza, Isztambulba. De előtte még vettem egy zsiráfot Árpinak. Fülesnek mégsem nevezhettem, így lett Nyakas a neve.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Rumli és Nyakas[/caption]

2012-07-02

Mióta megépült az első tengeralatti hotel, azóta sorra jelentek meg a különféle koncepciók, hogy hova lenne még érdemes vízalatti szobákat pakolni. És ha Isztambulban úgyis megy majd egy metró a Boszporusz alatt, akkor mindjárt mellé is lehetne tenni egy hotelt.

Az első, a 6 emeletes lett, akkor pedig ezt mindjárt legyen 7!

A hotel a tervek szerint a 2010-es Európa Kulturális Fővárosa ünnepség keretében nyitotta volna meg a kapuit. De valójában egyetlen téglát sem tettek még le.

Az igazság az, hogy az első (pedig nem is) tengeralatti hotelről sem derült ki, hogy végül mi lett belőle. A hivatalos weboldalon azt írják, hogy a szobafoglalás érdekében majd 2009. szeptember 15. után jöjjünk vissza. Most éppen 2012. július 2. van...

Talán a válság, talán valami más, de a kezdeti lelkesedések után nem igazán találunk kész tengeralatti hotelt. Hacsak ez a holland Capsule Hotel nem az:

[caption id="" align="aligncenter" width="450"] Capsule Hotel (Hollanda) Forrás: oddee.com[/caption]

Pedig az ötlet, hogy mi bármikor kikukucskáljunk a halakhoz, vagy pedig bármikor bárki búvárruhában hozzánk bekukucskáljon, nem új. A legrégebbi hivatalos ötletgazda Jules Verne (akiről én sokáig azt hittem, hogy magyar, mert mi Verne Gyulának hívtuk).

Az ő ötlete alapján már 1986-ban megnyílt a Gyula Vízalatti Kofferja () nevű hotelocska, ami egy 1970-es tengeralatti laboratóriumból alakították át.

[caption id="" align="aligncenter" width="448"] Drágám, fogok halat vacsorára! - Forrás: jul.com[/caption]

Annak ellenére, hogy képek tisztára a '80-as évek, és a weboldal sem túl modern, a hotel állítólag még ma is működik. Mindemellet számos híresség is aludt már ott.

Azért mennyivel egyszerűbb elmenni egyetlen hotelbe, ahelyett, hogy végigjárjuk a hírességeket. És már mindjárt el is mondhatjuk, hogy Steve Tyler of Aerosmith, John Fishman, Pierre Trudeau, stb... ágyában aludtunk... :)

A hotel Florida partjainál található. Egy Romantikus Éjszaka csomag pedig 1400 USD. Ha esetleg valaki még nem döntötte volna el, hova megy az idén nyaralni... :)

Na de vissza a mi Boszporusz alatti hotelünkhöz!

A hírek, amikből tudunk dolgozni, az mind 2008, vagy előtt készült. És abban mindegyik megegyezik, hogy 2010-ben nyitott volna. És persze jó drága is.

Az épületet 7 emeletesre tervezték/gondolták. És ha már 7, akkor mindjárt 7 csillagos is. Meg persze valahova biztosan beraktak volna 7 törpét is. Mondjuk minden emeletre egyet, a Hófehérke meg szolgálta volna fel a reggelit. :)

Abban az időben sokan támogatták (leginkább szavakkal), hogy milyen menő is lesz, hogy végre Isztambulnak is lesz hétcsillagos hotelje! Ez tényleg egy olyan dolog, ami minden komolyabb helyre kell. Semával már meg is beszéltük, ha egyszer lesz egy kertünk, akkor oda is veszünk mindjárt sokcsillagos hotelt, de legalább kettőt. Már csak azt kell eldönteni, hány csillagos legyen. Én 8 csillagot akarok, de Sema azt mondja 9 kevesebb semmiképpen ne legyen...

A tengeralatti hotel szárazföldi része a Beşiktaş-ban, a Dolmabahçe Palota és a Tengerészeti Múzeum közötti régi dohányraktár helyen épült volna. Ha jól számolok, akkor végül ezt a területet a múzeum kapta meg, amely nemsokára be is fejezi az új épületszárny építését.

Ennyi az, amit tudunk.

Na meg azt, hogy minden jel szerint a hotel nem készült el. De még alapkövet se helyeztek el. Terveket se látni sehol. De még az interneten fellelhető 3D képek is a Fidzsi-szigeteki Poseidont mutatják.

Azt se sikerült megtudni, hogy miért állt le a projekt. Bár valószínűleg azért, mert olyan drága lett volna, hogy az összeg nem fért ki a lapra.

Így végül sajnos nem lett Isztambulban tengeralatti hotel... :(

2012-07-03

Emlékeztek még? Kerestünk ecetet. :)

Ugyanis kellett a . Csakhogy az itteni ecetek általában alma, vagy más gyümölcsből készült, és nagyon gyenge. Nem pedig az a jó kis ipari, mely átmarja a vasat is.

Na most kiderült, hogy tényleg átmarja a vasat!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] 60%-os ecet - az ecet lelke[/caption]

Pedig mennyit viccelődtünk, hogy az ecet nem is igazi sav. Erre meg tessék! Kicsit nem figyelünk oda, is kimarja a vaskupakot. Lukat rág rá, majd megszökik.

És ami az igazán durva, hogy az ecet nem is ért hozzá a kupakhoz. Ez mind az, ami szépen lassan párologott, és összegyűlt a fedél alatt... Úgy látszik, kibújt a dzsinn a palackból, és tovaszállt..

Úgyhogy mindez óvatosságra int minket, ha legközelebb megint sajttal kísérleteznénk. Az ecet igenis egy veszélyes dolog. Mondanám, hogy tartsuk rács alatt, de mint láttuk, nem állítja meg holmi vas kupak...

2012-07-04

A zene jó dolog. De nem mindenki hallja. De talán mégis van megoldás.

Az egyik török TV-csatornán van egy jó műsor. A zenéről szól. Sajnos mivel minőségi adás, így csak éjszaka lehet nézni. Olyankor viszont nem lehet feltekerni a hangerőt... Bár van, akinek nem kell.

Mondhatnánk azt is, hogy egy átlagos zenei műsor, amiben jobbnál jobb előadókat hívnak meg. És ez igaz is. Tényleg csak ajánlani tudom. A neve: Disko Krali, azaz Diszkó király. Állítólag a szövege is jó.

Amit viszont szeretnék kiemelni, hogy gondoltak azokra is, akik meg vannak fosztva a zene élvezetétől. A műsor teljes ideje alatt a jobb alsó sarokban kézjelekkel "feliratozzák" mit is mond/énekel a művész vagy az énekesnő.

Ráadásul a néni, aki szinkronizál, nagyon is beleéli magát. Táncol a ritmusra, és megpróbálja a mutogatásba a zene hangulatát is belevinni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Videoklipp "feliratozás" süketnéma kézjelekkel[/caption]

Nem tudom, ez mennyire segít azoknak, akik nem hallják a zenét. De jó kezdeményezésnek tűnik.

2012-07-05

Isztambul egy különleges világváros. Egyik legfőbb ismertetője, hogy itt bizony nem hal éhen az ember, mert kb. 3 méterenként találni valami ehetőt. És kb. minden 5 méteren sütnék valamit. Leginkább persze kebabot.

Mindezek után mégis meglepő, hogy az egyik legnagyobb kérdés egy turista számára, hogy mégis hol egyen. Hiszen oly nagy a választék...

Hol egyik Isztambulban?

Szerencsére ma már van internet, meg egy csomó fa, amit le lehet kaszabolni, belőlük papírt készíteni, és rányomtatni a találati listát. Majd egyszer talán eljut oda a mobil technológia, és a mobil internet ára is, hogy az ilyen fontos információkat zsebben, elektronikusan hordozzuk. Közben pedig reménykedünk, hogy a készülék összeállítása, szállítása, fenntartása, no meg a mobil internet nem árt jobban a környezetnek.

Na majd talán egyszer...

Mi addig együnk egy nagyot! :)

Sok lista van az interneten, és mi is próbálunk gyűjtögetni. Itt a is, a , de még a -en is írogatjuk a tesztelesek eredményét. Bár a legutóbbival gondok vannak, mióta Árpí összenyálazta a telefont, és kisült a processzor...

Viszont most találtunk egy olyan listát, ami használhatónak tűnik. Mégpedig a Tripadvisor tette közzé Isztambul legjobb éttermeit. Már pedig a Tripadvisorra érdemes odafigyelni, mert oda nagyon jó visszajelzések kerülnek.

Én csak annyival egészíteném ki, hogy ez egy olyan lista, amit az idelátogató turisták készítettek. Nem pedig azok, akik itt élnek. Mi ritkán járunk a turistás éttermek. Ennek egyik oka, hogy ott általában minden kétszer annyiba kerül. A másik, hogy már roppantul elégünk van a kebaból. Már Rumli is inkább egy jó kis pizzára vágjuk...

Viszont ami mindenképpen pozitív, hogy a tesztelek írt emberek minden jel szerint nemcsak az étkezést, hanem a hazajutást is túléltek. És tetszett nekik az étterem. No meg talán ki is tudták választani, mit szerettek volna enni, stb... Tehát mégiscsak olyan helyek, amivel az Isztambulba látogatók el tudnak boldogulni. Nem pedig valami zsákbamacska hely. Pláne nem olyan, ahol tényleg zsákban főtt macskát szolgálnak fel! :)

Így tehát itt a lista, jó étvágyat hozzá! :)

2012-07-06

Törökország messze van. Válság is van. Malév meg nincs... Áh, de nehéz odáig elmenni. Inkább vegyünk egy török cserediákot az interneten, és azt vigyük haza!

Miért is jó, ha lesz egy török cserediák a lakásban?

Nem kell Törökországba menni, hogy megismerjük a kultúrát.
Végre napi 24 órában lehet a török nyelvet gyakorolni, és még a lakásból sem kell kilépni.
A törökök szeretik a zenét, lehet együtt táncolni, bulizni.
Feyyaz szerezhethet végre egy eredeti Beşiktaş rajongót az otthonába.
Kipróbálhatjuk, hogy a Zsebemben sok kicsi alma van mondat tényleg működik-e.
A közös főzések roppant mókásak lesznek.
A török lányok szépek.
Teljesen interaktív.
Tarthattok közös macskát.
Lesz török zászlód.
Közösen nézhetitek a sorozatot.
Együtt elmehettek Mohácsra, Szigetvárra, Egerre, stb...
Tervezhetek közös nyaralást Törökországba.
És még további kalandok! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="475"] Török cserediák (klikk a nagyobb méretért!)[/caption]

Ha érdekel, akkor a címre tudsz írni. Honal:

2012-07-09

Itt a nyár! Ki hinné? :) Pedig nemrég még kellett a nagykabát. Most viszont már pont fordítva.

Isztambul pedig tipikusan egy betontenger, ami olyan jól fel tud melegedni. De legalább van egy Boszporusz. Igaz, neki köszönhető, hogy magas a levegő páratartalma, és így nem lehet már hova izzadni. De legalább jó kis szél van mindig a tengerparton.

Hála a melegnek, folyamatosan jár a klíma. Ez persze vicces, hogy télen, amikor hideg van, akkor arra pazaroljuk az energiát, hogy meleg legyen. Most pedig pedig arra, hogy hideg legyen... Ki érti ezt? Inkább tennék be most a meleget egy zsákba, és elraknánk télire... A régiek valamit tudhattak: Sándor, József, Benedek, zsákban hozzák a meleget.

Na mindegy, egyszer majd azt is feltalálja valaki. Addig is mutatok nektek néhány képet, hogyan küzd Isztambul állatvilága a meleggel.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Madarak az árnyékban[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] A kutyák is alszanak[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ...és persze a macskák is[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ...és alszanak...[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ...meg alszanak...[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ...no meg alszanak.[/caption]

2012-07-10

Nekünk ilyen is van! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Fenerbahçe TV[/caption]

A törökök és a foci... nos... ez a két dolog nagyon is összetartozik. Sok minden van, ami nélkül egy török nem képzelhető el. Ilyen a török zászló, a zeneimádat, és persze a foci. Bár talán az első kettőről még le tudnának mondani, de ha az lenne a kérdés, mit vinne egy török magával egy lakatlan szigetre, akkor egészen biztosan az a kábelTV lenne, amiben van foci közvetítés (második helyen pedig az, amelyikben romantikus sorozatok vannak, és csak a harmadik lenne a kababsütő felszerelés).

Isztambul, és Törökország szerte ha egy szórakozóhely azt szeretné, hogy teltház legyen, akkor nem (csak) sörreklámot tesznek ki az ajtóra, hanem kiírják, hogy focit is lehet nézni. A legnagyobb varázsszó a LigTV. Ez az a csatorna, amelyiken 24órában csak foci megy. E mellett nagy előnye, hogy csapatfüggetlen. Azaz ezt bátra ki lehet írni a szórakozóhely ajtajára, mert nem lesz belőle veszekedés. No meg az összes csapat szurkolója lelkesen fog bevonulni és leülni a TV elé.

Bár csapatban mégis jobb zászlót lobogtatni, meg énekelni, de egy igazi focidrukkal nem riad vissza attól sem, ha otthon, egyedül kell ünnepelni. Majd felveszi a szomszédokat, és akkor majdcsak talál rajongó társat.

Bár az az igazság, hogy egy vérbeli töröknek még ok sem kell, hogy a kedvenc csapatát ünnepelje. Elég az, ha meglátja a kedvenc csapatjának a színeit (a Beşiktaş táborral fekete-fehér filmet nézni ne menjetek el! :)), és máris földöntúli öröm szállja meg a focis énjét. Vagyis úgy kb. 99,98%-át.

Éppen ezért találták ki a rajongói csatornákat. Mikor is kedvelt hősünk ül a TV előtt péntek este, és éppen a csatornák között lapozik. Miközben változatos szavakkal bírálja azok tartalmát olyan szavakkal, melyeknek jelentése nagyjából a mezőgazdaság állattartásával és azok kellemetlen "termékeivel" kapcsolatosak. Így aki esetleg agrármérnökként szeretne Törökországban elhelyezkedni, mindenképpen üljön be egy focista mellé! :)

Szóval ül a hősünk a TV előtt, és váltogatja a csatornákat. A morálja két emelettel lejjebb issza a kávé a szomszédoknál. Amikor is hősünk véletlenül átkapcsol a Fenerbahçe TV-re. Naná, hogy mindjárt előjön a lelkesedése, ami hozza magával mindjárt a zászlót is.

És így végük hősünk is megmenekült az unalomtól, és a péntek estéje sem veszett kárba!

2012-07-11

Törökországban élők, jó ha tudjátok. Meg olyanoknak is jól jöhet, akik szintén más országban élnek.

Van nekünk egy olyanunk, hogy követség. Pontosabb nevén Magyarország Nagykövetsége (így, köztársaságmentesen). Ez egyébként Ankarában van (mégiscsak ott van a főváros). Isztambulban nincs követség. Hanem "csak" konzulátus. De hogy biztosan ne találjuk meg ha beírjuk a Google keresőbe, az "isztambuli magyar követséget" úgy hívják, hogy Magyarország Főkonzulátusa, Isztambul.

Ez egyébként nagyon is jó, mert nem kell minden papírért Ankarába menni, ami nagyjából ugyan annyi lenne, mintha hazarepülnénk Magyarországra.

Ezen a két magyar "követségen" kívül még öt másik található Törökországban. Őket úgy hívják, hogy Tiszteletbeli konzulátus. Ilyen van: Antalya, Gaziantep, İzmir, Kütahya és Tekirdağ (Rodostó) városában. Vagyis minden olyan helyen, ahol a magyarok megfordultak.

:)

Ők lehet, hogy sok mindent nem tudnak intézni, vagy hogy nem tudnak magyarul...

Miért is fontos ezt nekünk tudni, akár kint élünk, akár csak turistáskodunk egy jót? Azért, mert ezek az irodák hazánkat képviselik. Idebent ülnek a nénik és a bácsik, akik csak arra várnak, hogy mi bemenjünk, és magyar nyelven kérjük egy jó kis magyar útlevelet. Vagy valami mást, amiért egyébként haza kellene menni Magyarországra. Még akár választhatunk is!

Persze többre fog kerülni, mind pénzbe, mint időbe, mintha otthon járnánk a hivatalokba. De legalább nem kell hazautazni.

Sajnos azért nem mindent lehet a konzulátuson, vagy a követségen elintézni (és ezt az utóbbi időben jól össze is kavarták az otthoniak), de azért így is nagyon nagy választék van.

Néhány íncsiklandozó ajánlat az étlapról:

Házasság (a legfontosabb! Hiszen ki tudja mikor és kivel futunk össze a török tengerparton. (ui: nemcsak török/magyar állampolgárral lehet ám a követség közreműködésével házasodni, hanem bármilyennel. És még jelen sem kell lenni!)).

Útlevél ügyek.

Honosítás.

Állampolgársági dolgok (bár itt van némi átrendeződés az utóbbi években)

Névváltoztatás (hiszen a szerelem vak! Mindjárt hatékonyabbak leszünk a tengerparton, ha

gyorsan átnevezzük magunkat Casanovára)

. (ezt a linket azért teszem bele, mert egyébként roppantul nem lehet semmit se megtalálni a külügyminisztérium honlapján)

De a lényeg az, hogy mielőtt hazarohannánk bármilyen papírt is intézni (ez alól kivétel, amikor újsággyűjtés van a suliban), előtte inkább hívjuk fel a követséget/konzulátust, és őket kérdezzük meg! Hátha el lehet ott intézni a dolgokat. Hiszen ők egy kis szelet Magyarország.

Persze ez azokra vonatkozik, akiknek a követség/konzulátus közelebb van, mintha hazautaznának. :) Pont e miatt mielőtt kiköltöznénk Törökországba, érdemes olyan helyet választani, ahol még elérhető távolságban van magyar képviselő. :)

De ne feledjük, hogy a követség (konzulátus) nemcsak a Törökországban élő magyarokat segíti (vagy inkább mögöttük áll, mint magyar állam és annak minden pozitívumával és negatívumával), hanem azokat is, akik ott csak nyaralnak, vásárolgatnak, udvarolnak, stb...

Azaz náluk lehet érdeklődni, hogy mégis mi a bánat kell egy tartózkodási engedélyhez, munkavállalói vízumhoz, stb... Sőt! Én azt javaslom, hogy direkt hozzájuk menjünk! Ugyanis amit ők mondanak az hiteles. Ellentétben a fórumokon található információkkal.

Elérhetőségek:

: 00-90-312-40-58-060

00-90-212-317-92-14, 00-90-212-317-92-15

Antalya (Tiszteletbeli konzulátus): 00-90-242 243-1500-155

Gaziantep (Tiszteletbeli konzulátus): 00-90-342 211 2168

Izmir (Tiszteletbeli konzulátus): 00-90-232 421-2861

Kütahya (Tiszteletbeli konzulátus): 00-90-274 35-0300

Tekirdağ (Rodostó): 00-90-282 263-0313

2012-07-12

Egy minden eddiginél nagyobb kalandba vágunk bele!

Egy olyanba, ami nagyobb kaland, mint a házasság!

Egy olyanba, ami nagyobb kaland, mint végigenni Isztambul kebab-készletét:

Elkezdjük a török állampolgárság megszerzését célzó projektet! :)

Akinek van olyan ismerőse, aki megküzdött a magyar állampolgárság megszerzésével, az tudja, hogy vannak nehezebb dolgok is, mint Nobel-díjat szerezni, vagy eljutni a Marsra. Mi azért reméljük, hogy a török állampolgárság megszerzése azért könnyebb lesz. Reméljük.

Miért is jó, ha valaki török állampolgár?

Az ember a török rendszer része lehet (nyugdíj, adó, stb...).

Könnyebb munkát szerezni.

Könnyebb céget alapítani.

Könnyebb vásárolni. Arról nem is beszélve, hogy a bazárban majd fel lehet mutatni a török személyit, igazolva, hogy nem vagyunk turisták, így kérhetjük a kedvezőbb árakat (mire majd az eladó hátravisz a rejtett szobába, és megkérdezi, hogy hány darab személyit nyomtasson).

Nem kell vízum. És nem csak Törökországba, hanem más olyan országokba is, ahova magyar állampolgárként kellene. Pl. Szerbia.

Lesz végre megint kék útlevelem! :)

Mi kell hozzá?

Itt kell lenni, lakni, élni Törökországban.

Házasság esetén 3 év, nem házas esetén 5 év után lehet kérni. Ehhez folyamatos tartózkodás szükséges (egyenlőre nem tudni, maximum milyen hosszú időre lehet megszakítani).

Magyarországon évente összesen max 90 napot lehet külföldön tartózkodnia annak, aki állampolgárságot szeretne kérni).

Majd pedig össze kell szedni a papírokat, és bemenni a Nüfus ve Vatandaşlık Müdürlüğü-be.

Ilyen két helyen van: Ankara és Isztambul (cím és elérhetőség a végén).

A papírok mellett pedig lesz még egy beszélgetés, hogy az illető eléggé török lett-e.

Oké, itt még vannak dolgok, amik homályosak. Menet közben lesz még pontosítás, a végeredmény pedig összegezve, átláthatóan bekerül az Isztambul Wikipédiába.

Én az egyszerűsített, a házastárs változatot fogom követni. Általában ez a gyakoribb. De

aki házasság nélküli szeretne török állampolgár lenni, az eljárás annak se különbözök sokban.

hogyan milyen papírok is szükségesek. Házasság esetén az alábbiak:

Forma dilekçe (VAT-6) ,

Türk vatandási eşine ait tam açıklamalı nüfus kayıt örneği.(Nüfus müdürlüğünden),
Hangi devlet vatandási olduğunu gösterir pasaport veya benzeri belge, vatansız ise buna ilişkin usulüne göre onaylanmış belgenin NOTER TASDİKLİ TERCÜMESİ,
Tescile esas olacak şekilde tüm kimlik bilgilerini gösteren usulüne göre onaylanmış belgenin NOTER TASDİKLİ TERCÜMESİ (APOSTİL TASDİKİ YAPILMIŞ),
Türkiye 'de evlenenlerden Uluslar arası Evlenme cüzdan fotokopisi Yurt dışında evlenenlerden Ülkesi makamlarından almış olduğu apostil onanlı Türkçe tercümeli belge,
İkamet tezkeresinin işlem gören her sayfasının NOTER TASDİKLİ fotokopisi,
Herhangi bir suç nedeniyle hakkında kesinleşmiş mahkeme kararı bulunuyorsa onaylı bir örneği,

Başvuru sahibinin doğum tarihinin ay ve günü bulunmuyorsa, bu durumu ispata yarayacak ülkesi yetkili makamlarından alınmış ve usulüne göre onaylanmış belgenin NOTER TASDİKLİ TERCÜMESİ veya 5490 sayılı Nüfus Hizmetleri Kanununun 39 ncu maddesi gereğince Temmuz ayının birinci günü olarak tamamlanmasını kabul ettiğine dair imzalı beyanı,

Türk Vatandási eşine ait Nüfus Cüzdanının (T.C.Kimliği) fotokopisi (Ön ve Arkası yüzü okunaklı biçimde olacak),

Hizmet Bedelinin Maliye veznesine yatırıldığını gösterir makbuz,

Eşlerin daha önceki evliliklerinden yada evlilik dışı birlikteliklerinden dünyaya gelen 18 yaşından küçük çocukları için; Bakanlık Makamının 12.06.2009 tarih ve 99552 sayılı 5901 Sayılı Türk Vatandaşlığı Kanuna Göre Açıklamanın 2.5.1. maddesinde istenen belgeler,

Mindez magyarul:

VAT-6-os nyomtatvány ()

A török állampolgár (a férj vagy a feleség, nem pedig anyós-após-stb...) a nüfus kayıt örneği (születési anyakönyvi kivonat). Ezt a Nüfus müdürlüğün-ből tudja kikérni.

A nem török házastárs útlevele, vagy ahhoz hasonló személyét igazoló lap. Azért érdemes az útlevelet, mert az nemzetközi, nem kell apostille.

Ezt le kell fordíttatni hivatalos fordítóval. Közjegyzőzni is kell (Noter)

A nem török féltől egy olyan papír, amiben az adatai vannak (Anyja neve, Apja neve, stb... amelyek a török személyin vannak). Apostille, fordítás, hitelesítés.

Mi ehhez a születési anyakönyvi kivonatot kértük. Reméljük, jó lesz!

A házassági papírok másolata. Ha nem Törökországban házasodott, akkor megint apostille, fordítás, hitelesítés. Bár a szöveg csak a fordítást írja, a tapasztalatok alapján erősen ajánlott mind az apostille, mint a hitelesítés a Noter-ben!

İkamet tezkeresi. Ez az a kicsi kék könyv, amiben a tartózkodási engedély van. Minden oldalát a Noter-ben le kell fénymásolni.

Ha az illető bűncselekményt követett el, akkor annak a jogerős bírósági döntése.
Abban az esetben, ha a nem török fél olyan országból származik, ahol nem igazán vannak papírok, akkor akkor aláírással (Noter) igazolhatja, hogy elfogad egy találmásra kijelölt születési dátumot. Nem az évet, csak a napot.

A török fél személyijének (Nüfus Cüzdanının (T.C.Kimliği)) fénymásolata. Elő és hátoldal.

Az adminisztrációs díj befizetését igazoló papír

Abban az esetben, ha valamelyik félnek van 18. évét be nem töltött gyereke korábbi házasságból, vagy házasságon kívülről, akkor a fenti sok számú törvény másik sok számú cikke alapján kikért dokumentum. Értelemszerűen a mostani házasságban született gyerekek nem számítanak ide.

Ha mindezt végignézzük, nem tűnik olyan vészesnek. Egy kivételével mindet be tudjuk szeretni Törökországban (lényegében beugrunk a Noter-be egyet fénymásolni, meg pecsételgetni). Csak az anyakönyvi kivonat szükséges. Ezt pedig a magyar konzulátuson keresztül intézhetjük.

Az Isztambuli Konzulátus (teljes nevén Magyarország (szigorúan köztársaságmentes) Főkonzulátusa, Isztambul) oldalán (nagy nehezen) megtaláljuk a . Itt van köztük az anyakönyvi kivonat kérelme is.

Megjegyzem, hogy egy érdekes pontot sikerült felfedezni ebben a nyomtatványban: "1895. október 1-je előtti születés esetén a vallás megnevezése"

A Facebookon már viccelődtünk egy sort, hogy biztosan arra kíváncsiak, hogy aki 117 éve él, vajon miben hisz. A kérdés lehet az is, hogy milyen természetfeletti erőnek köszönheti a hosszú életét. De az is, hogy aki látta a teljes XX. század összes rendszerét felépülni majd elbukni, az vajon miben tud még hinni...

Ezt kitöltve, és egy adag pénzzel, már csak be kellett menni a konzulátushoz. A teljes procedúra ára 72 euro. Ebből 7 a lap, 25 a konzuli költség (posta, stb...) és 40 az apostille.

Azt mondták, hogy szerencsés esetben 1 hónap, de lehet, hogy kicsit több lesz, mire megérkeznek a papírok.

Címek és elérhetőségek:

Isztambul:

İlk Müracaat Yeri: İSTANBUL İL NÜFUS VE VATANDAŞLIK MÜDÜRLÜĞÜ

İsim: Mehmet GÜNGÖR

Unvan: İl Nüfus ve Vatandaşlık Müdürü

Adres: Binbirdirek Mahallesi Dizdariye Medresesi Sokak

Tel: 0212 518 20 80-81

Faks: 0212 518 20 82

E-Posta:

İkinci Müracaat Yeri: İSTANBUL VALİLİĞİ

İsim: Levent GÜNÇAL

Ünvan: Vali Yardımcısı

Adres: Ankara Caddesi 34410No:10Çemberlitaş Fatih/İstanbulCağaloğluFatih /İSTANBUL

Tel: 0212 455 59 00

Faks: 0212 512 20 86

E-Posta:

2012-07-13

Aki bújt, aki nem, jön a Ramazán (Ramadán)!

Vagy más néven, aki evett, aki nem, kezdődik a böjt!

A törökök és a muszlimok legfontosabb ünnepe közeledik, a Ramazán (törökül Ramazán, míg az arab átiratból magyarul Ramadán). Ez sok szempontból olyan, mint a Karácsony, míg sok szempontból pedig olyan, mint a Húsvét. Amiben pedig nem hasonlít erre a két ünnepre, abban... nos... teljesen más.

A Ramazán (Ramadán) valójában egy hónap, aminek a jelentése szárazság (arabul ramida). A történet szerint 610-ben Mohamed ebben a hónapban visszavonult a Híra hegyre, hogy elmélkedjen és böjtöljön. Ennek eredményeként a 27. napon kapta a Koránt Allahtól.

Így a Ramazán (Ramadán) tulajdonképpen egy hosszú böjt, ami egy teljes hónapig tart. Ilyenkor napkeltőtől napnyugtáig nem lehet enni, inni, vagy más olyan dolgot tenni, ami élvezetet okoz (alkohol, cigaretta, hancúrozások az ágyban, stb...). A zenehallgatás vitatott. Az biztos, hogy Törökországban a zenei élet nem áll meg. további érdekesség, hogy az Iszlám kialakulásakor még nem volt cigaretta, csak alkohol. Így sokan úgy gondolják, hogy az alkohol a teljes 30 nap alatt tilos, míg a cigaretta csak napközben. Másik viszont pont azt hangoztatják, hogy ez jó alkalom a leszokásra.

A Ramazán (Ramadán) böjtét mindenki maga dönti el, hogy elvégzi, vagy sem. Ezt senki nem kötelezheti, se nem tilthatja meg. Mivel majdnem mindenki minden évben megcsinálja, ezért - bármennyire is nehéz - nem érdemes vele hősködni. Senki sem lesz külön, aki megtette. Hiszen mindenki magáért teszi. A lényege is az, hogy az emberek befele forduljanak, elmélkedjenek, és eszükbe jusson, hogy vannak olyan emberek, akiknek ez a nélkülözés nemcsak 30 napig tart, hanem egy állandó állapot. Azaz ilyenkor a szegényeket sokkal jobban megsegítik, mint általában. Egyébként is a muszlimok az átlagnál jobban segítik a szegényeket.

Tehát a böjt nem kötelező. De aki elkezdi, köteles végigcsinálni. Vannak persze felmentési lehetőségek, de a kihagyott napokat pótolni kell. Ilyen eset pl. a lányoknál a "telihold", vagy pl. az utazás.

Persze az utazás mára átértékelődött. Hiszen amikor a szabályokat lefektették, akkor még arról volt szó, hogy teveháton, pontosan beosztott vízádaggal közlekedtek. Olyankor pedig létkérdés, hogy az ember fizikuma megfelelő legyen. Hiszen a böjt "csak" egy elmélkedés, figyelmeztetés, nem pedig önpusztítás.

Ma már viszont amikor repülőgépen utazunk, azt egyáltalán nem nevezhetjük megterhelőnek. Így ilyenkor is illene tartani a böjtöt. No és persze a stewardess lábainak nézegetése sem megengedett.

Fentebb már kitértünk rá, a Ramazán (Ramadán) lényege nem az, hogy ki bírja tovább, és nem is az, hogy a saját szervezetünkben kárt tegyünk. Éppen ezért azok, akik vélhetőleg nem bírnák, azoknak tilos belekezdeniük. Ilyenek a gyerekek, a terhes vagy szoptatós anyák, a betegek és az öregek. Természetesen aki a böjt alatt betegszik meg, az szünetet tarthat.

Mindezzel együtt a Ramazán (Ramadán) egy ünnep. Minden reggel és minden este közös étkezés van, jól megterített asztallal, ahol a család, rokonok, ismerősök összegyűlnek. Tradíció, hogy az esti étkezéseket olyanokkal töltsük, akik fontosak nekünk. Elvileg a reggelit is, viszont elég nehéz megszervezni, hogy hajnali 3-re összegyűljön a csapat.

E mellett a Ramazán (Ramadán) időszaka békés. A hivatalos megfogalmazás szerint ilyenkor a pokol kapuja zárva van.

Vannak kiemelt napok az ünnep alatt. Ilyen az első, az utolsó, a 27-ei. No meg a felező, azaz a forduló nap. A 27 nap a legfontosabb. Vele együtt az utolsó 5 nap az, amikor a szokásosnál is jobban elmélyülnek az emberek, többet járnak mecsetbe, stb...

A gyakorlatban a böjt a következőképpen néz ki:

Két fő időpont van: napkelte, és napnyugta. Ez a kettő között kell mellőzni az evést és az ivást. Ezt leginkább úgy lehet, ha előtte tartalékolunk. Isztambulban a Ramazán (Ramadán) első napján 3:49-ig be kell fejezni a reggelit. Még hozzá fogmosással együtt (mert nem ér ám a fogak között uzsonnát raktározni)! Ez az utolsó perc, amikor még lehet vizet inni. A következő majd csak 20:41-kor szabad. Ez majdnem 17 órát jelent (16 óra, 52 perc, összesen 1012 perc). Úgyhogy érdemes jó sokat inni. Meg reggelire magas víztartalmú ételeket enni. Ilyen pl. a dinnye. A pizza viszont biztosan nem jó, mint ahogy a sós ropi sem.

Tehát július 20-án majd 3:49-kor megszólal az ejzán. Ezzel befejeződik a reggeli. Amíg a hodza énekel, addig még lehet vizet inni. Így igencsak tülekedés van a vizeskancsó körül. Majd pedig eljön a 3:50. Csend, nyugalom, béke. Mit csináljunk? Először is elpakoljuk a reggeli maradványokat, mosogatás. De míg így is bőven van idő, amikor visszafeküdhetünk aludni. Persze aki akar, már most is mehet dolgozni.

Legközelebbi időpont majd 20:41-kor lesz. Addigra érdemes előkészíteni a vacsorát, de legalább egy pohár vizet. Amint a hodza belekezd az ejzán eléneklésébe, mindjárt meg lehet inni a vizet, majd pedig elkezdődhet az evészet. Jellemzően társaságban. Főleg az első napokon. Ilyenkor minden olyan, mint egy karácsonyi vacsora.

A Ramazán (Ramadán) vége is hasonlít a Karácsonyra. De még inkább a húsvétra. Ugyanis amikor a böjt véget ér, akkor kezdődik a háromnapos Cukor Ünnep. Sok rokon látogatással (már megint hol hagytuk a Nagymamát?), cukorevéssel, és persze sok sok ajándékkal a gyerekeknek.

De erről majd menet közben! ;)

Addig is el lehet dönteni, hogyan készülünk: hozzászoktatjuk magunkat a koplaláshoz, vagy pedig inkább a raktárkészletet építjük.

.Az Ímşak-İftar időpontok között mellőzzük az étkezést, ivászatot.

2012-07-16

Isztambul hatalmas.

Csak néhány érdekes adat a adatai alapján (ahol a lakosság kiábrándítóan csak 13.624.240....):

Terület: 5.196 km²

Az utak hossza pedig 25.000 km. Ezen próbál elférni 2.293 rendőrautó, 17.395 taxi és 3.838 busz. Viszont a 2.058 halászcsonak nem is próbálkozik az utakkal.

De még ez a jó kis oldal se tudja megmondani, pontosan hány utca is van Isztambulban.

Pedig képzeljük el, hogy ezeket mind el is kellett nevezni! Lehetőleg úgy, hogy ne ismételjék egymást. Lehetőleg persze...

Majd pedig ember legyen a talpán, akik ezt meg is tudják jegyezni!

Régóta nyílt titok, hogy a taxisofőrök másik galaxisból érkeztek (ahol sem utcatáblák, sem szembeforgalom nem volt), de még tőlük se várhatjuk el, hogy minden utcát ismerjenek. Sőt! Isztambul méreteiben nemhogy mindet, de még az 1%-t is művészet megtanulni.

Persze feltalálták már a GPS-t. De ki tudja azt nézni, amikor éppen jobbról előz? Bár kíváncsi lennék egy törököknek készült hagos GPS-re, ahol a bűgő női hang (természetesen szőke bűgő női hang) nyugodtan magyarázza a 170-en menő sofőrnek: "itt fordulj be tesó jobbra, szembe az egyirányú utcával, majd a végén a második jobbránál fordulj balra. De tesó! Ne menj el a lámpáig. Jah, és itt a sarkon most akciós a sajt. Ha négyet veszel, kapsz mellé ajándék zoknit, az X bank kártyájával pedig 26-havi részletfizetést kérhetsz. Kérlek tesó, vedd lejjebb a sebességet 130 alá. Addig én eléneklek neked a düm-tek-tek dalt."

Egyébként is teljesen felesleges. Az utcanév a törököknél egy olyasmi, amit egyszer valaki behozott az országba, de nem tudta eladni, így kirakta hát minden sarokra. A törököket ez teljesen hidegen hagyja. Egyébként is, mindegy mi az utca neve, majd ők elnevezik maguk. !

A legtöbb ember nem használja az utcaneveket. Jó esetben azt tudja, hol lakik. Meg hol dolgozik. Bár mikor Ankarában jártunk, senkit se találtunk, aki tudta volna annak az utcának a nevét, melyben 20 éve dolgozik. Nem is beszélve az irányító számról! A mi számunk minden hivatalos forrásban más, míg az önkormányzat szerint ilyen IRSZ egyszerűen nem létezik... Szerencsére a postást nem zavarja ez a probléma, a levelek megérkeznek mindig.

Viszont, akkor kérdezhetnénk, hogyan is jutnak el a törökök egyik pontról a másikra?

Leginkább a városrészek alapján. Vannak a kerületek (ilçe). Ilyenek mint Beşiktaş, Kadıköy, Fatih. Majd pedig azon belül a városrészek, Mahalle-k. Ilyen a Sultanahmed, Sirkeci, Eminönü (régén ez is kerület volt). Na odáig kell eltalálni.

Utána már jönnek a tájékozdási pontok, mint dzsámi. Az utcanév helyett leggyakrabban az útvonalleírást használják a törökök. Pl. dzsámi után jobbra.

Persze ehhez az kell, hogy mindenki által ismert, és időben állandó tájékozdási pontokat válasszunk ki. A dzsámi ebből a szembontól jó. A sárga ház már nem. Viszont jó tudni, hogy Törökországban ezek a tájékozdási pontok merőben mások lehetnek, mint amire mi számítunk. Ilyen ismertetőjel lehet a már fent említett virágárus. Vagy a bácsi aki minden nap kint ül a padon. Bár gyakrabban az olyanok, mint pl. a bank, de azért jó ha minden furcsaságra felkészülünk. :)

Szerencsére azért a hotelekben tudják, hogyan is működik Isztambul közlekedése. Így ők gyakran olyan névjegykártyát adnak, aminek a hátulján az útvonal is megtalálható. Így elég azt megmutatni a taxisofőrnek, majd pedig jól bekötni magunkat, és már indulhatunk is a városnézésre. A sofőr egyébként a legritkább esetben fog a főutakon haladni. Főleg ha dugó van. Így Isztambul eldugott részeit is megnézhetjük.

Erről jut eszembe, gondolkodom, hogy kellene indítani egy speciális túrát Apuka vezetésével. Ő ugyanis Isztambul ipartelepének zezugos, és látványos kisutcáit tudná megmutatni. Csak azzal, hogy az éppen aktuális rövidebb úton átmegy rajta.

2012-07-17

II. Mehmet szultán nagyon készült Isztambul elfoglalására. Hozott magával egy csomó katonát, és még több fegyvert. És bár rengeteg katona elesett, a fegyverek megmaradtak. Aztán még ott voltak az ellenségnek a fegyverei is. Nem látszott jó ötletnek, hogy visszaadják őket. Valamit viszont tenni kellett velük.

Akkor még nem állt Topkapı Palota. Ott még csak egy üres hegy állt. A Szent Irén templom furcsán is nézett ott ki magában, az AyaSofya mögött. Mire is lehetne ezt használni? Nem fog idejönni senki, főleg, hogy az AyaSofya mecset lett - gondolkozott a szultán. Így aztán az összegyűjtött fegyvereket berakta oda.

Később a Szent Irén templom, alias fegyver raktár. a Topkapı palota kert része lett. III. Ahmed Szultán még egy táblát is kirakott, hogy Daru'lı Eşiya, azaz lőszertár (szabad fordításban: ágyúba való cuccok). Ő egyébként nagyon kedvelte a harci eszközöket. Szolgáit kérte, hogy szépen sorba rendezzék el, így megalapozta a későbbi múzeumot.

Ennek a közelségnek sok előnye volt: ha úgy adódott, akkor a szultán és csapata könnyen fegyverhez jutott. De persze volt ez fordítva is, amikor a szultán ellen fellázadó janicsárok jutottak könnyen fegyverhez. Így azért időnként felreppent a gondolat, hogy esetleg mégis távolabb kellene tartani a fegyverkészletet. Nem is beszélve az olyan dolgokról, amelyek fel is tudnak robbanni.

A múzeum mostani épülete egy katonai akadémia volt. Jó ötletnek tűnt, hogy ide szállítsák át a fegyvereket. És ha már úgyis pakoltak, akkor már ezt szépen és praktikusán csinálták. Az eredmény egy olyan kiállítás lett, amire a nagyközönséget is be lehetett engedni. Mindez 1846-ban volt. Innentől számoljuk a múzeum tényleges fennállásának kezdetét.

Nem sokkal később viszont Abdulaziz szultán (1861-1876) úgy érezte, hogy ezen a helyen mégis inkább egy fegyverraktárra lenne szükség. Mégpedig modern fegyverekkel, nem pedig baltákkal és nyilakkal. Az itt felhalmozott tárgyak jelentős részét ekkor átszállították az Archeológiai Múzeumba. Ekkor derült ki, hogy a korábbi pakolás mégse volt annyira rendezett, mint gondolták. Sok érdekes dolgot találtak, mint pl. egy múmiát is. Máig nem tudja senki, az meg hogy került oda...

1908-ban új fordulatot vett a Hadtörténeti Múzeum. Az új vezetés egy bizottságot hozott létre, amelyik megkereste, és összeszedte az Oszmán Birodalomban szétszóródott fegyvereket. Még a Szent Irén templomban is találtak ottfelajított tárgyakat. Igaz, újabb múmiát viszont már nem leltek. Nem sokkal később, most már múzeum, pontosabban Oszmán Hadtörténeti Múzeum (Müze-i Askeri-i Osmani) megnyitotta kapuját.

A II. világháború alatt, biztonsági okokból a múzeum készletét átvitték közép-Anatóliába. És

ha már úgyis kiürítették, akkor már fel is mostak, újra is meszeltek, de még az épületet is átalakították. 1967-ben a múzeum újra megnyílt, de csak korlátozottan. A nagyközönség csak 1993-tól látogathatja.

Az isztambuli Hadtörténeti Múzeum ma katonai területnek számít. Azaz a parkban nem minden bokor az, aminek látszik. Lehet, hogy egyik-másik valójában egy rejtőzködő katona.

Ismerd meg a az :)

2012-07-18

Budapesten 7+2 (az északi és déli körgyűrűvel együtt) híd köti össze Budát Pesttel. Vagy mondhatjuk úgy is, hogy a Keletet a Nyugattal. De még így is hogy be tud dugulni a város! Pedig csak 2 millió ember él ott, és ők se akarnak mind átmenni egyik oldalról a másikra.

Isztambulban viszont legalább 15 millióan laknak, és ennek legalább a fele tényleg át akar jutni egyik részről a másikra. De ehhez csak 2 híd van. Vagyis most éppen csak egy. Másfél... Egy meg egy picit... És egy komp...meg egy rakás halászhajó.

Azért, hogy minden jól menjen, főleg zökkenőmentesen, itt van a Ramazán (Ramadán) is nyár közepén. Így leginkább azért lesz a forgalom zökkenőmentes, mert zökkenni se fog tudni. Ugyanis - bár a főszerepben a böjt van - ez az ünnep bizonyos szempontból az utazásról szól.

Amikor a Ramazánnak (Ramadánnak) vége lesz, akkor megindul 80 millió ember, hogy meglátogassa az összes rokonát. Itt azért van egy kis trükk, hogy nehogy valaki éppen azt akarja meglátogatni, aki már elindult, hogy őt meglátogassa. Vagy pedig valaki másikat látogasson.

A módszer az, hogy a család a legidősebb tagnál gyűlik össze. Persze azért itt is van számolgatás, mert végső soron az egész országot behálózza a rokoni kapcsolat, így hivatalosan mind a 80 milliónak a legidősebb töröknél kellene gyűlnie. Neki pedig biztosan nincs annyi kávéja otthon, hogy mindenkit megvendégeljen.

A mi számításunkban pl. a Nagymama az, ahol gyülekezik a rokonság. A Nagymama viszont kint lakik a hegyekben, egy olyan helyen, ahova még Piroska, de még a Farkas sem merészkedik el. Egyáltalán, az út el se bírná, ha az összes rokon oda próbálna menni. Egyébként nem is akar. Úgyhogy a múlt héten már valaki "beszedte" a Nagymamát, aki valahol itt bolyong most Isztambulban. Hogy hol hagyták el, és kinél, azt egyelőre rejtély. De még van egy hónapunk, hogy megtaláljuk...

Szóval majd lesz egy nagy vándorlás a Ramazán (Ramadán) végén. Na, majd akkor jó üres lesz Isztambul. Még az is lehet, hogy addigra a mi Nagymamánkat is kiviszik valami kisebb, pármillió városkába...

Viszont, mivel az ünnep pont a nyár közepén van, amikor nem lehet (nem illik) elmenni nyaralni, mindenki még előtte próbál egyet csobbani a tengerben, vagy bulizni, mielőtt még kezdődik a böjt.

Úgyhogy most tényleg tele vannak az utak.

De mindez még érdekesebb azáltal, hogy a második Boszporusz-hídat (Fatih Szultán Mehmed-híd) felújítják. Éppen hogy csak át lehet csusszanni rajta. Teljesen persze nem lehet lezárni, mert ez az egyetlen lehetőség, ahol a terherforgalom átjuthat Európából Ázsiába. Az első Boszporusz-hídon nem. A komp pedig...

A komp egy olyan jelenség Isztambulban, ami nagyon jól néz ki (hatalmas panoráma ablakok, klíma, stb...), csak éppen semmi jó nincs abban, amikor 3-4 órát állunk sorba érte, annyi kocsit szeretne átjutni.

Nem úgy, mint a Hidakon! Azaz a megmaradt egy hídon. Mert ott 3-4 órát a dugóban állunk...

Lehet, hogy mégis a komp jobb, mert ott legalább van mellékhelyiség is...? Az az igazság, hogy nehéz kiszámolni, melyik a jobb útvonal Európából Ázsiába: hajóval, vagy pedig a hídon. Vagy még jobb, ha át se megyünk, hanem ott alszunk valahol.

Ezen próbál meg segíteni az önkormányzat. Ha már úgyis lesz önkörös választás az ősszel. Így a második Boszporusz-hídon ingyen lehet átmenni. Ha már úgyis annyit állunk a sorban, akkor legalább a híddíjon megspórolt pénzt elkölthetjük az út menti vízárusokra. Csak a dugóban használható mobil wc-t találná már fel valaki!

Valószínűleg ez másnak is probléma, mivel a helyi viccújságokban egyre gyakrabban jelenik meg a téma...

A kompnál is változások álltak be. Eddig 22:00-kor elment az utolsó hajó. Nincs is annál jobb, mikor a több órás várakozás végén közlik, hogy az a további várakozó pár tízezer kocsit ma már nem jut át. Szerencsére még időben be lehet állni a hídra várakozók sorába.

Pár napja viszont már 24 órában járnak a kompok. De még így se biztos, hogy elég lesz.

Előfordulhat, hogy valaki mire átér Európából Ázsiába, már fordulhat is vissza. Mire pedig visszaér, megint fordulhat, de mire megint átér, megint fordulhat, hogy mire átér ismét fordulhasson, hogy...

Szóval most nagy a felfordulás Isztambulban. Még ha ez nem is látszik meg rajta. Ahhoz nem lehet elég nagy egy felfordulás! :)

2012-07-19

"Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból!

Vagyis most nem ott vagyok. Nem tudom, hol is vagyok... mindenhol erdő van... pedig az előbb még a tengerparton voltam...

De kezdjük az elején!

Nyár van! Meleg van! Pedig milyen hideg is volt nem olyan rég. Most pedig pont fordítva! Nagyon meleg van! Úgyhogy irány a tengerpart!

Azt mondták, a közelben a legjobb hely Kilyos, a Fekete-tenger európai oldalán. Még egy belépőt is szereztek nekem, hogy a Boğaz Üniversitesi saját strandjára mehessek. Így kisebb az esélye, hogy valaki hoz magával egy macskát, amelyikkel esetleg meg kell küzdenem. Mondjuk volt helyette kutya...

Nosza, irány a tengerpart! Még a kocsit is megkaptam! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Rábuktam a dudára[/caption]

Hivatalosan Törökországba csak nemzetközi jogosítvánnyal lehet vezetni. A magyar kártyás-hologramos-modern nem elég. Bár minden jel szerint erről a nemzetközi jogosítványról dologról csak az tud (vagy még az sem), aki feltöltötte a hivatalos honlapot. Minden esetre egyet beszereztem. Elég elavult egy papír, ami mellőz mindenféle hamisításvédelmet, így inkább Photoshopban készítettem egyet magamnak.

No, akkor gyerünk is mindjárt ki a tenger partra. Át a hídon, majd át az erdőn, mert az rövidebb. Ezt Piroska óta tudjuk.

Igen ám, de úgy tűnik, más is a rövidebb utat választotta... hihetetlenül nagy dugóba kerültem. Na de mindegy. Nem biztos, hogy a másik út jobb.

Mint kiderült, csak az első faluig tartott a kocsisor. Ugyanis a falu úgymond bevasárló-turizmusból, más néven pedig elfelejtetem-turizmusból él. Ugyanis a strandra menő autók majdnem mindegyike megállt itt. Annak ellenére, hogy nem fértek be a faluba. Így az összevissza parkoló autók között nehéz volt átvágni.

Itt bizony mindent lehet találni, ami csak kell egy tenger partra. Meg olyat is, amire semmi szükség. Egy egész sok áll úszógumiból, és különféle matracból. De megtaláljuk itt a nélkülözhetetlen hentest is. Hátha valaki grillezni szeretne a strandon. Nem meglepő módon ott volt a legnagyobb tolongás. E mellett persze a fürdőruhákból is igencsak széles a

választék. Hiába no, a környékbeliek sok bikinit ültettek el a tavasszal, amelyek gondosan kihajtottak, és le lehet szüretelni. A világ összes színe, és színkombinációja megtalálható itt. De még olyan is, ami nem létezik!

Mire nagy nehezen átverekedtem magamat a kocsilabirintuson, egy teljesen üres erdőbe jutottam. Mi történt? Mindenki csak úszógumit vásárolni jött el ideig?

Na mindegy, megyek tovább. De nem egyenesen. Hegyek és fák között kacsázik az út. Ahhoz képest, hogy lefele megyek a tenger partra, már valahol a 400 méteres magasságban járhatok. De amíg nem esik le a hó, addig nincs baj. Tengert majd csak találok.

És tényleg! Egyik kanyar után hirtelen ott volt előttem a tenger. Meg a homok. És a rendőr, de ő nem törődött velem. Ilyenkor jó, hogy török rendszámú az autóm!

Jó ez a part, amit ajánlottak. Sok homok. Meg lányok... izé szép kilátás van na. Meg hullámok és kényelmes ülőhelyek. Meg ilyenek.

Egyébként ebben a sok homokban az a jó, hogy annyi van belőle, hogy bőven jut mindenhova. Oda is, ahova nem is gondolnánk, hogy bármi is bejuthat. És nem is jön ki onnan egykönnyen.

Napokig moshatom a fületem, de kitartóan tele van homokkal. És közben mintha a kagylókat hallanám... Rajtam röhögnek... De még visszakapják, amikor erre jár a az utcai kagylóárus!

Rövid kis pihenés után (mikor is a vezetés - dudálás fáradalmait kihevertem) mindjárt beöltöztem, és elindultam le a tengerre. Vettem egy szexis kék papucsot. Azt írták egy új-zélandi utazási fórumon, hogy erre buknak nők. Mindjárt ki is próbáljuk!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ne engem, hanem mögöttem a nőt fotózd![/caption]

Na de nem a lányok miatt vagyunk itt (vagyis de, de így mégse lehet ezt leírni), gyerünk be a tengerbe!

Tudni kell, hogy a Fekete-tenger a világ egyik legveszélyesebb tengere. Ennek oka, hogy eleve nagyok a hullámok, a másik pedig, hogy pillanatok alatt megváltozhat az időjárás. Az ókorban, meg a középkorban nagyon sok hajó süllyed el a hirtelen fellépő viharok miatt. Mondjuk a középkorban az ágyúnak meg a süvöltő ágyúgolyónak nevezett nem éppen időjárási jelenségek is sokat segítettek a hajók vízalátküldésében. Mindennek legjobban a régészek örülnek. Főleg mióta felbomlott a Szovjetunió, és lehet nyugodtan a tenger alatt turkálni anélkül, hogy szembejönne egy tengeralattjáró (aminek ki tudja, milyen a nemzetisége).

Éppen ezért érdemes betartani a szabályokat, és a kijelölt strandterületen maradni.

Különben könnyen előfordulhat, hogy megfordul a szél, mi pedig valahol a Krimi-félszigeten kötünk ki...

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Kiültem a partra[/caption]

A Fekete-tenger ma nyugodt volt. Alig néhány ringatta a lubickolókat. A víz pedig kellemesen langyos volt. És még a pöttyeimet sem mosta le a só. Kényelmesen kiültem a partra.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ah! De jó itt![/caption]

De aztán egyszer csak jött egy alattomos hullám, és úgy átcsapott rajtam, hogy lefejeltem a strandot...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Fenébe! Most csapott át rajtam egy hullám...[/caption]

Hát igen.. Ilyen alattomos a Fekete-tenger. Hátbatámad...

De azért végül csak belementem a vízbe. Még ha nem is maradtam sokáig, mert annyira tűzött a nap, hogy félttem, kebab lesz belőlem. Úgyhogy inkább kifeküdtem a párnákra.

A kellemes szélben mindjárt el is aludtam...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Fekszem a párnákon[/caption]

Mikor felébredtem, már mindenki pakolt. Indultak haza. Hóhó, jó lesz, ha én se maradok itt!

Csakhogy vasárnap van! Ilyenkor pedig hatalmas tömeg indul hazafele, Isztambulba... Úgyhogy jobb lesz, ha mindjárt átvágok itt az erdőn!

...

Szóval, mint már kitalálhattátok, most itt bolyongok valahol egy erdőben. És azt se tudom, merre megyek, sem pedig hogy hol vagyok. De nincs nagy vész. Mögöttem a Fekete-tenger, előttem meg valahol ott van Isztambul. Vagy a bolgár határ...

2012-07-20

03:20 - Ideje felkelni, mert már csak 29 perc marad, hogy tele egyem magamat, és minél több vizet igyak. Idén egyedül viszem végig, mert ebben a nagy melegben mindenki más kidőlt. De még ha csak a meleg lenne! De korán is kell kelni!

03:30 - Általában ilyenkor nagy ünnepi reggelit készít mindenki. Főleg azért, hogy legyen tartalék az egész napra. Következő étkezés majd 20:41-kor lesz. Szerencsére minden nap rövidebb lesz. Mire a Ramazán (Ramadán) végére érünk, már 71 perccel kevesebb az, amit a böjttel töltünk.

Én most beérem azzal, hogy felfalok mindent a hűtőből, amit csak találok. És tanulva a korábbi esetekből, minden falat mellé 1 korty vizet is iszok.

Azért oda kell figyelni az evéssel. Ilyenkor ugyanis nincs nyitva semmi a környéken. Így ha este nem vásároltunk be eléggé, akkor bizony nagyon kemény nap elé nézünk.

03:46 - Alig pár perc maradt hátra. Rohanok fogat mosni. Azt még érdemes befejezni az ezan előtt, hogy utána még lehessen vizet inni. A fogmosás kötelező, mert nem ér a fogak között tartalékolni egy kis elemőzsiát.

Nagyon korán van még, de legalább nemsokára mehetek vissza aludni. És tovább aludhatok, mint a többiek, mert kihagyom a reggelit!

, hogy bezzeg Izlandon már akkora be kellett fejezni a reggelit, mire én felkeltem. Az imsak 02:46-kor volt. Vagyis már 1 órája nem szabad ott enni. Bár kíváncsi lennék, hány ember böjtöl ott.

Ja, jut eszembe, Izland 3 órával nyugatabbra van. Azaz ott még csak 00:46 van. Még javában buliznak. Kérdés, hogy érdemes-e egyáltalán lefeküdni erre a kis időre náluk..

Én minden esetre megyek fogat mosni..

03:48 - Utolsó perc. Ilyenkor már csak iszok. Nem tudom, hova fér még el. Érdekes új dudorokat fedezek fel. De azért még iszok.

03:49 - Megszólal az ezan. Hivatalosan eddig lehet inni-enni. Nem hivatalosan viszont nincs leszögezve, hogy az ezan elején, vagy a végén kell abbahagyni a falatozást. Így ilyenkor még mindenki bekap néhány falatot, és lehajt egy-két pohár vizet.

Adalék, hogy az ezan nem annyira pontos, mint gondoljuk. Tavaly pl. a hoca (magyarul tanító, ő az, aki énekel a minaretben) előbb kényelmesen befejezte a reggelit, és csak utána mászott fel a toronyba. Így a mi részünkben kb. 10 perccel tovább tartott az étkezési idő.

Másik érdekesség, hogy vannak kiemelt mecsetek is. Pl. a szultán mecsetek (valamelyik szultán építette). Az ezan előbb ott kezdődik, a többiek csak pár perccel később.

03:50 - Elhallgatott minden. Leszámítva, hogy hallani, ahogy a szomszédok mosogatnak. Ilyenkor? Még ilyen... Én mentem aludni..

07:00 - Míg a többiek felkelnek, én békésen alszok tovább. :)

07:30 - Ennyi haladékot kaptam. Kevesebb, mint az éjszakai ébrentöltött idő. De se baj! Még jó a kedvünk. És már a fogmosás is megvolt. Csak behozom a többieket! :)

07:31 - Szomorúan veszek búcsút egy nagy adag víztől, ami távozott... Még integetek is neki... A torkom pedig ki van száradva. Már most jó lenne egy pohár víz.

Előző években is ez volt a legnehezebb: mindjárt felkelés után csak egyetlen pohár víz, és minden szebb lenne. De persze akkor az egész komolytalan lenne. Meg kell tapasztalni milyen az, amikor már szomjasan ébredünk.

Ne felejtjük, hogy az Iszlám vallás sivatagi területről ered. Ott pedig a víz roppant értékes, és sokszor hiánycikk. Persze ha így folytatjuk, akkor hamarosan a Földön máshol is így lesz. És akkor majd jól jön, amit a Ramazánkor (Ramadánkor) megtanultunk.

08:00 - Megyünk dolgozni. Ki a tűző napra! Már alig várom!

08:30 - Kint ringatózunk a tenger közepén. És mindenhol víz meg víz meg víz és még víz. Kezd azért hiányozni.

Szemben ül egy marék fejkendős fiatal lány. Teát isznak... Micsoda álszentség... Egyikük még dohányzik is. Még jó, hogy tilos a hajón.

09:00 - Bent a cégben már vagyunk néhányan, akik böjtölnek. Menyivel másabb, mint tegnap. Sehol egy pohár, tea. A konyha is üres. Mintha sose használtuk volna.

09:41 - Már csak 11 óra az első pohár víz! :))

09:42 - Már csak 10 óra, 59 perc az első pohár víz! ...

11:28 - Most már kezd igazán meleg lenni. Egy pohár víz jól jönne lassan. De akár gyorsan is...

12:00 - Huhú! Kezdődik az ebédszünet!

12:01 - Véget is ért az ebédszünet... Nincs is ma ebéd. Mondjuk az nem is hiányzik. Az, hogy az ebéd kimarad, azt hiszem, mindannyiunknak elég gyakori kaland... Bezzeg a víz...

De legalább hamarabb haza tudunk menni! :)

12:41 - Már csak 8 óra! :)

12:50 - Víz víz víz

13:10 - Egy felhő beparkolt felénk. Egy kis árnyék.

13:12 - Már tovább is ment. Még jó, hogy van klíma!

13:50 - A vízen kívül sok minden másra már nem tudok gondolni. De legalább már nem izzadok!

15:00 - Úgy értem, lassan teljesen kikapcsolódom. Viszont nemsokára végetér nappali csúcshőmérséklet!

16:15 - Elmúlt már dél, elmúlt már négy is, de csak meleg van. Víz meg persze nincs.

17:00 - Ramazán (Ramadán) alatt nincs ebéd. Így ebédszünet se. Cserébe viszont 1 órával korábban lehet hazamenni.

Ez azért is jó, mert így kényelmesen el lehet készíteni a vacsorát. Úgyis rengeteg idő van még 20:41-ig. Bár első nap még étterembe megyünk, hogy ünnepeljünk a többiekkel. Azokkal is, akik nem tartják a böjtöt. Mert nem az a lényeg, hanem hogy együtt legyünk az ismerősökkel.

Érdeemes tudni, hogy főzés közben nem szabad az ételt megkóstolni (ahogyan a pucolt krumplit sem illik felfalni). Úgyhogy eléggé találomra megy a főzőcskézés. Persze a tapasztalat sokat segít...

17:40 - Megint át kell kelni a tengeren. Mennyi víz van itt! Micsoda pazarlás...

18:30 - Ramazán (Ramadán) van. Ez azt jelenti, hogy minden pék pidét süt. Mindenhol friss kenyér (azaz pite illat) támadja le az óvatlan járókelőt.

18:40 - Bementem a pékhez egy pidéért. Persze jó hosszú sor áll. De szerencsére gyorsan megy. Ilyenkor mindenki pitét eszik, ami igencsak finom, egy kis vajjal! Hmm...

Már csak 2 óra, 1 perc.

Jah igen. Két pite árát fizettem. Egyik az enyém, míg a másikat majd a pék odaadja egy rászorulóknak. Ez azért egy jó szolgáltatás.

19:30 - Még mindig nem ment le a nap. Még mindig nincs víz.

20:16 - Lassan kezdődik a visszaszámlálás.

Mi nemsokára beülünk egy étterembe. A pitét letettem otthon. Jó lesz az majd reggelire.

20:33 - Itt ülünk egy kellemes étterembe. Mindenki várja az utolsó percekét. Mindenki előtt egy pohár víz, hogyha elhangzik az ezan, akkor mindjárt meg tudja inni.

Hangulatos egy hely. Csobogó kispatakkal, szökőkúttal. Mindenhol víz...

20:40 - Már csak 1 perc!

20:41 - Lejárt, de még sehol egyetlen egy ezan se. Minden csendes... Nem jó ez így!

20:42 - És most már tényleg megszólal az ezan! Ezzel véget is ért az első napi böjt! Mindenki megfogja az előtte levő poharat, és egy nagyot húz belőle.

Ki gondolná, egy sima víz ilyen jó is lehet!

20:43 - Az ezan a szokottnál rövidebb volt. Vajon miért? Közben megérkezett a vacsora is. Fontos része a füge, hiszen ezt ette a Próféta, amikor még ő böjtölt. Nem mellékesen nagyon is egészséges.

20:46 - Iszok egy pohár vizet az izlandiakra is. Náluk majd csak 23:19-kor lesz vacsora. Nem is érdemes abbahagyniuk az evést. Összesen 3 és fél órájuk van a vacsorára, a reggelire és a mulatozásra.

21:20 - Még mindig eszünk, iszunk ám!

21:41 - Akkor most már jöhet az édesség

22:24 - Ismét ezan. Ez az utolsó. Most ez hosszabb, mint az előbb. No persze, most már mindenki jóllakott.

Az igazhívőknek ilyenkor illik elmenni az esti imára. Főleg így, a Ramazán (Ramadán) első napján. Én mondjuk meg se tudok mozdulni... Valahogy haza kell még menni. És nem is ajánlott sokáig fenmaradni, mert akkor nehezebb lesz hajnalban felkellni. Hiába, hétvégén sem áll meg a böjt. Úgyhogy keresünk egy taxit. Most már ők is jóllaktak, lassabban vezetnek. :)

23:30 - Alvás! Rumli, te is! Ne nézd folyton a párducokat az Animal Planeten!

--- az oldal folyamatosan frissítése befejeződött, mert véget ért a nap. ---

2012-07-23

Alighogy elkezdődött a Ramazán (Ramadán), mindjárt jött is egy hétvége, ami sokat könnyített az első napok nehézségében.

Hétvégén nem kell dolgozni. Legalábbis már akinek. De azért most kivételesen nagyon sok bolt volt bezárva, mondván, hogy most úgylis kisebb lesz a forgalom.

És tényleg!

Isztambul egyes részei hihetetlen kihalt lett. Alig van pár ember (isztambuli számításban pár ember, ami kb néhány ezret jelent) az utcákon. Végre kényelmesen lehet sétálgatni.

No persze, már akinek kedve van ebben a melegben az értékes vizet izzadásra pazarolni.

Helyette otthon is lehet maradni. És aludni. Mondjuk délig. Vagy délutánig. Esetleg estig. Úgyse kell ebédet főzni.

Kivéve persze, ha Árpi felkel 7-kor. Akkor már minden másképpen alakul.

Láthatóan sokan döntöttek úgy, hogy inkább alvással töltik a hétvégét, vagy legalábbis ki se mozdulnak otthonról. Tipikusan vallások környékek, mint pl. Üsküdar vagy Eyüp igencsak üres most. De még Beşiktaş-ban is elenyésző a tömeg.

Persze majd este, naplemente előtt megindul a forgalom. Főleg egyes népszerű csomópontokon, mint a Kék Mecset környéke.

Mindezzel szemben viszont Kadıköy egy teljesen másik világ. Itt aztán semmi változás. Továbbra is napi 24-órában zajlik az élet. Talán az emberek összetétele kicsit más, de csak egy kicsit.

Az első hétvége azért volt fontos, mert pont az első három nap az, ami nehéz. Utána már a szervezet átáll az új életformára. Márpedig a hétvége ebben sokat segített.

Ez is az egyik lényege a Ramazánnak (Ramadánnak). Aki volt már iskola (úttörő) táborban, vagy csak olcsóbb (esetleg bizonyos utazási irodák szervezésében) nyaralásokon, az tudja, hogy a szervezet simán átvészeli egy hét koplalást úgy, hogy még észre se vesszük. Csak utána felfaljuk az első élelmiszerboltot.

Mi ezzel ellentétben egy hónapig (pontosabban 30 napig) folytatjuk a böjtöt. Így egy új, kevésbé pazarló életstílusra állunk át. Tehát ez a cél.

Mindeközben átérezzük azoknak a helyzetét, akik nemcsak évente harminc napot, és nemcsak "mókából" éheznek, szomjaznak.

2012-07-24

A Ramazán (Ramadán), mint minden komoly ünnepnek, neki is megvannak a maga szimbólumai.

Így ha meglátjuk a TV-reklámban (amelyek jó török szokás hónapokkal előbb elkezdődnek, hiszen eladni sose lehet eléggé korán, mi viszont időben értesülünk az eseményről), mindjárt felismerjük, és tudjuk, hogy most speciális ünnepi akció/reklám van. Így mindjárt el tudunk rohanni a legközelebbi boltba.

Dehogyan kell elrohanni! Hiszen már majdnem minden bolt kihozza a terméket. Még a Migrosnak is (mint otthon a CBA, mondjuk) van weboldala, ahol lehet vaját, tojást, vagy bármi mást is venni.

Bár a törökök inkább azt preferálják, ha személyesen tudnak elmenni egy jó kis bevásárlásra. :)

No tehát a szimbólumok.

A Ramazán (Ramadán) az eredeti célok és tartalmak mellett (emlékeztetés a szegényekre, takarékoság, böjt, vallás, stb...) mégiscsak egy társadalmi ünnep. Így a legtöbb szimbólum a reggellel (pontosabban a hajnallal), és a naplementével meg az az utáni időszakokkal foglalkozik. Napközben ugyanis nincs sok társadalmi élet. Főleg, hogy még az a bizonyos, úgymond társadalom generáló - általában két ellentétes nemű személyből álló élet sincsen. Úgyhogy a napközbenről nincs szimbólum.

A hajnalról sincs túl sok, hiszen akkor még mindenki kókadt. No de hogy mégis mindenki felébredjen, és ne magát, hanem a rántottát süsse meg, vannak a dobosok.

Ezek olyan emberkéek, akik nem restek még hajnal előtt végigjárni a várost, és jó nagy zajjal jó nagyokat ütögetnek a dobokra. Közben még jó nagyokat kiáltanak is. Persze ha valaki ledob nekik pár lírát, akkor mindjárt elcsendesednek. Bár pár méter múlva, a sikeren fellelkesedve, még jobban rázendítenek.

Őket egyébként nem illik vízpisztollyal lespriccelni. Nem úgy, mint a macskákat, akik ki tudja miért, a Ramazán kezdete óta egész éjjel és nappal énekelnek.

Velük ellentétben (mármint a dobosokkal, nem pedig a macskákkal), naplementekor igazi nagyágyuk gondoskodnak a hangzavarról.

Mégpedig valóban egy ágyút dörentenek el (mégse lehet ágyúsütésről-főzésről beszélni). Egy emberke feladata, hogy az ágyút éppen akkor süsse el, amikor a nap éppen lement. Így

azok is értesülnek az este kezdetéről, akik valamilyen okból nem hallják az ezant.

Erre persze lehetne jó kis történeteket kitalálni, miért használ az egyik fél ágyút, másik pedig minaretet, de inkább nem bolygatjuk a hagyományokat. A lényeg az, hogy hála az Oszmán birodalomnak, ágyúból aztán tényleg nincs hiány Törökország szerte. Sőt! Egyesek úgy vélik, hogy még sok is van belőlük. Főleg azokból, amiket különböző városok elé cipeltek, mint pl. Eger, vagy Szigetvár

Mint láttuk, az ágyúdörrenés is fontos esemény, és így fontos szimbólum. Ha nem hajnali dob, akkor szürkületi ágyú a Ramazán képviselője egy reklámban. Érdekes viszont, hogy pl. az ezan soha nem szerepel a reklámokban. Ami jó is, mert mégiscsak egy szekuláris államról van szó, nem jó a vallást mindenféle reklámokba belekeverni.

Van helyette más: Ilyenkor (és más fontos vallási ünnepeknél is), a minaretek közé kis lámpákból álló hálót feszítenek ki, amire amolyan mátrix-nyomtató megoldással rövid jókívánságot írnak ki. Ez pl. szerepelhet egy reklámban, mint háttér. Bár ezek eléggé ritkák. Sokkal gyakoribbak viszont a politikai hirdetésekben. Pl. az X önkormányzat kíván békés Ramazánt egy ilyen feliratú plakáton. Szerencsére még ebben az esetekben is csak jókívánságokkal találkozunk. Nincs olyan, mint "na ugye, hogy megépítettem a metrót!". Na majd ősszel, amikor lesznek az önkormányzati választások. Már gyűlnek a metrós történetek. Ebből lesz majd egy összeállítás, amit érdemes lenne az otthoniaknak is elolvasni, miként lehet egy üres alagutat választási kampányban eladni, és még nyerni is vele! :D

Lássuk mi van még, ami egyértelműen a Ramazánhoz (Ramadánhoz) kapcsolható... Pl. a bőséges étkezés. A CocaCola kedvenc reklámja. Ezen egyébként lehetne vitatkozni. A muszlimok szerint ugyanis a Ramazán (Ramadán) teljes időtartalma alatt tilos az alkohol fogyasztás. Merthogy az ember mégiscsak őrizze meg az ítélőképességét, ne használjon tudatmódosító szert. Persze a dohányt később hozták be Európába, mint a Koránt, így ott ez a probléma megkerülhető. Meg lehet arról is vitatkozni, hogy a cigaretta csak élményt nyújt-e, vagy tudatot is módosít. Sokak szerint csak jó, ezért csak nappal van betiltva, este pedig be lehet hozni a lemaradást.

És hol jön ide a CocaCola? Sokak szerint alkohol van a CocaColaban (miért is ne lenne, hisz Amerikából jött). És bár rá van írva a dobozra nagybetűkkel, hogy sem alkohol, sem disznóhús nincs benne (biztos, ami biztos), az összeesküvés-elméletesek szerint ez csak igazolja a feltevéseket. Éppen ezért ki is találták a ColaTurka-t, azaz a török kólát (aki emlékszik, Magyarországon is voltak különféle próbálkozások), ami garantáltan alkoholmentes. Egyesek szerint éppen a ColaTurka találta ki a CocaCola alkoholos meséjét, hogy jobb pozícióba kerüljön. Nekem viszont úgy rémlik, hogy mind a kettőt ugyan az a cég gyártja...

Szóval jól elvagyunk! :)

De ez is a lényeg. Este, a böjt után megy a buli. Hihetetlen élet van az erkélyen. Isztambul pedig egy tömött város, így már első este lett vagy 70 új ismerősünk (mert mi is kint teázunk az erkélyen). Amolyan tea-társak lettünk. Bízhatunk benne, hogy holnap is együtt ülünk kint, mint ahogy a következő huszonakárhány estén is. :)

2012-07-25

Hurrá-hurrá! Van metró Kadıköy-ben is!

Még ha nem is működik... De azért már van! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Kadıköy metró[/caption]

Ha jól számolok (és ha jól látom a változást az utcákon), akkor ősszel jönnek az önkormányzati választások. És mivel is lehetne jobban kampányolni, mint metróval. De hát otthon is ez van. De hogy még jobb legyen a párhuzam, a Kadıköy-Kaynarca (Pendik) metrónak is négyes-metró a neve. Bár ennek szép rózsaszín a szimbóluma.

Csak megjegyzés, hogy mostanában fellendülőben van a rózsaszín az isztambuli közlekedésben. Ugyanis egyre több rózsaszín busszal találkozunk.

Az ötlet 2005-ben született, míg az építést 2010-ben kezdték. Az átadás pedig 2012. júliusában lesz/van/volt. Vagyis az most van, miközben a metró még nem működik. Azóta már módosították a dátumot, 2012. augusztusára. Meglátjuk, és reménykedünk.

De egyébként teljesen mindegy, hogy működik-e a metró, a lényeg, hogy van! A táblák legalábbis erről tanúskodnak. Hiszen már az összes megálló (mind a 19) környéke ki van táblázva a metróval.

De nem csak a környéke, hanem az innen még 22 km-e levő Maslakban is találunk reklámot, hogy miért is érdemes a 4-es metróval munkába menni!

A metró egyébként nagyon jó politikai eszköz. Az előző választáson a Şişhane-Hacı Osman metróvonal (ismertebb nevén Taksim-4. Levent, ez lett mindkét végén meghosszabbítva) volt a terítéken. Ez is gyorsan elkészült még a választások előtt. És még használni is lehetett! Némi érdekességgel persze:

Şişhane-Taksim (egy megálló), ahol csak az egyik alagúton jár az egyetlen szerelvény. Ráadásul 20 percenként (ennyi az út gyalog). Majd Taksimtól tovább már a korábbi "rendes" metrón haladhattunk.

Ez a rész máig ilyen. Ennek oka, hogy még nem készült el a metróhíd az Aranyszav-öböl fölött. Ez azért majd nagyon izgalmas lesz, hogy kijövünk a föld alól, és mindjárt egy panorámakilátás tárul elénk. Ehhez hasonlót még csak Stockholmban láttam. Úgyhogy ezt mindenképpen ki fogom próbálni. :)

A 4. Levent-Hacı Osman vonalon is szintén egy alagút működött. Itt is csak egy szerelvény haladt. Csakhogy az út túl hosszú volt, hogy a reggeli/délutáni csúcsban egyetlen vonattal végigvigyék az utasokat. Így ebben az időben nem is járt.

Ez a szakasz azóta már jól működik.

Tehát, összesen három metróval kellett annak használnia, aki végig akart jutni a vonalon.

További érdekesség, hogy a metróon lévő információs táblán be voltak a jelölve a már létező, és majdnem létező megállók. A Yenikapı megálló után pedig még 5 darab megálló volt letakarva. Ez azért izgalmas, mert a Yenikapı az utolsó megálló a Márvány-tenger előtt. Vajon hova vezet a metró tovább? Talán a vízalatti hotelbe? :)

Azóta kiderült, hogy a Yenikapı-nál a metró tesz majd egy harci kunkort, és visszafordulva megy majd tovább.

Viszont ha majd teljesen egészében meghosszabbítják a még ma is csak tervben lévő szakaszokkal, akkor ez lehet a világ első metrója, ami összeköt két tengert. Így ha nem tetszik az egyik tenger, még fürdőruhában gyorsan átmétrózhatunk majd a másikra! Ez lesz aztán a kényelem!

Mindezek után kíváncsian várjuk a Kadıköy metró, miként, és hogyan fog működni. Ha kész lesz, nem lesz ez rossz, mert a másik végén, Kaynaraca nagyon közel van a Sabiha Gökçen reptérhez. Úgyhogy ha valaha egyszer lesz még Budapest-Isztambul WizzAir repülés, akkor viszonylag gyorsan eljuthatunk majd Kadıköy-be. Egyszerűbben nem, mert van közvetlen járat a reptérre Kadıköy-ből, de a metró mindenképpen gyorsabb lesz.

Mindezek után néhány adat a metróvonalról:

26,5 km hosszú lesz. Ez több, mint a Lánchídtól Szentendre

19 megállója lesz

29 perc alatt teszi meg az utat. Ami gyorsabb, mint egy átlag török taxisofőr, aki kicserélte a fékpedált egy második gázra.

Ezzel együtt majd 79 perc alatt lehet majd átjutni egyik reptérről a másikra. Ez az átszálló utasoknak lehet jó hír. Igaz, ebben benne van egy 25 perces hajózás is (de szerintem kell még legalább 20 percet számolni az átszállásokra, ha pedig a hajó pont akkor megy el, akkor még +15-öt). Érdekesebb lesz viszont, ha már a Boszporusz alatti metró is elkészül.

Ennyi metrózás után nem lehet kihagyni, mint ajánlott könyvet -at. Ha egy ilyen jövőkép bekövetkezne Isztambulba (bár itt nem alkalmas a metró bunkernek, de van helyette más), akkor viszont biztosan nem szörnyek, hanem kebab-árusok lennének az alagutakban (akik szörny-kebabot árulnak).

2012-07-26

Törökország temetőiben, vagy régebbi iratokon néha érdekes dolgokat lehet találni. Minta az évszámmal valami nem stimmelne...

Ennek oka egyik részről az Iszlám és a Gergely naptár eltérésében keresendő. Ebből az utóbbi az az, amit mi használunk.

Az Muszlim naptár ugyanis nem akkor kezdődött, mint az Európán elterjedt keresztény (pontosabban nyugati keresztény, mert azért itt is van ám kavarási rendesen) naptár. A mi naptárunk szerinti 622. július 16-a a Muszlim naptár első évének első napja (és nem nulladik év, nulladik napja, mint ahogy volt a bohóckodás a 2000. év előtt). E szerint ma éppen 1433. Ramadán (nyolcadik) hónap (módjuk augusztus) 7-e van.

Ha viccesek akarunk lenni, akkor azt mondjuk, hogy még a törökök nem foglalták el Konstantinápolyt, majd csak két év múlva. Kolumbusz nemhogy nem fedezte még fel Amerikát, de még meg se született. Magyarországon pedig V. László uralkodik éppen. Ausztráliáról meg nincs hír.

Ma viszont Törökország modern, és szekuláris állam, így már nem használják a Muszlim naptárt (más dolog, hogy most meg egy keresztény naptár van helyette). Azaz most már ugyan úgy számoljuk az éveket és a napokat, mint Magyarországon. De ez csak a köztársaság kikiáltása után valósult meg. Előtte, az Oszmán Birodalomban viszont elsősorban a Muszlim naptárt használták.

Erről pontosabban Kerekesházy József - Az igazi Kemál: Egy köztársaság születése c. könyvében találunk:

Egy másik mindennapos baj megszüntetéséről is gondoskodott Kemál. Törökországban az időszámítás nagyon zavaros probléma volt. Eddig - nem tréfa - az volt a helyzet, hogy Konstantinápolyban a Levante Herald szerkesztőségi órája után igazodott egész Törökország. Ha ennek az újságnak szerkesztőségi órája rosszul járt, Konstantinápoly egész európai világa a legnagyobb bajban volt; lekésett a hajóról és vasútról, de általában mindenhol, ahol a török időrendszer szerint igazodtak. A Levante Herald közölte ugyanis a török időt. A vasúti menetrend és a hajójáratok mind az úgynevezett "á-la Turca" időszámítás szerint voltak megszerkesztve. Ha az európai azt látja, hogy az egyik hajó például tizenegy órakor indul, előbb meg kellett nézni a Levante Herald utolsó oldalát, hogy mit jelent ez az európai utas óráján? Ha az egyik nap - teszem - délután hat órát mutatott, másnap már biztos nem volt annyi, mert a török nap hosszúsága és rövideje nem állandó, hanem mindennap változik a nap nyugta szerint! A török ember Musztafa Kemál reformjáig, ha európai órát hordott, kénytelen volt azt mindennap újra megigazítani. A török időszámítás ugyanis, mint a régi görögöknél - valószínűleg Bizáncból vették át -, a nap nyugta szerint alakult. A nap tizenkettőkor nyugszik le a török elméletben. Így szól a török időszámítási szabály. Természetesen az európai időszámítás, a valóságos napnyugta

időpontja mindig változik. Így azután például, amikor hét órára esik az európai dél, Törökországban fél öt van. A következő héten természetesen már másképp alakul a különbség. Viszont olyan órát, amely a nap nyugtát éber figyelemmel kísérvé, még nem teremtett a jó Isten. Így nemcsak a Törökországban élő európaiak, de a törökök sem tudták, hogy is állnak tulajdonképpen az idővel.

Ennek a látszólag felületen mozgó furcsaságnak azután volt egy igen súlyos erkölcsi visszahatása. A török ember megszokta, hogy a pontosság nem fontos, hisz úgysem lehet vita nélkül számonkérni valakitől a török számítás szerint, ha valaki elkésett.

A török, ha elvégezte a napi munkáját, lemegy az Aranyszarvra, hogy áthajózzon Szkutáriba vagy Haidar pasába, ha ugyan itt lakik. Ráül a hajóra, és mit sem törődik azzal, hogy a hajó mindjárt indul-e vagy csak egy óra múlva? Úgyis elindul egyszer a hajó, és addig a régi török ember valami gondolat nélküli, érzéketlen, boldog állapotban vár, élvez. Nyugodtan nézi a napsütést, mintha otthon vagy a hivatalában volna. Ezt nevezi a török "kef"-nek, ezt a tétlen nyugodt állapotot. Csodálatos dolgot sikerült ezzel a régi török embernek megvalósítani! Mintegy leállította agya működését, ennek a folyton motolláló, örökmozgó gépnek ugrálását, amit annyi túlfűtött fejű ember kívánna legalább félórakra leállítani, de ami még éjjel sem sikerül. Mit számított a régi török embernek az idő? Allah éppen olyan hosszúra teremtette a napot, hogy mindenre kijusson az időből! Ezen változtatni úgysem lehet - hát mit gondolkozzék rajta a török ember mindennap újra és újra! Természetesen európai embernek, aki azt szereti, ha beül a vasúti kocsiba vagy hajóra száll, akkor az mindjárt induljon is - nos, az európai embernek igen furcsa volt ez a lehetetlen török időszámítás, és az azzal összefüggő török nemtörődömség is.

Ezt a lehetetlen időszámítást szüntette meg Musztafa Kemál, aki nemcsak az európai óraszámítást vezette be, hanem ugyanakkor méterrendszert és az európai keresztény kalendárium használatát is.

Mert nemcsak a napszámítással, az űrmértékkel és hosszúságúval, hanem a naptári számításokkal is rengeteg baj volt. Az európai időszámítás a Gergely-féle naptár szerint megy. A levantei keresztény világ túlnyomó része görög lévén, ők viszont Julián-naptár szerint számítják az időt. A két naptár között tizenhárom nap különbség van.

Ezenkívül általánosan használatos volt a mohamedán időszámítás is. Csakhogy ez is kettő van: egyházi és polgári. Az egyházi kalendárium a közkeletű és a törökökön kívül az arabok is ezt használták. Ez az időszámítás a holdév szerint megy. Újholdkor van a hónap eleje. A hónapban huszonkilenc-harminc nap van és az egész év háromszáz-ötvennégy nappal áll. Tehát tizenegy nappal kevesebből, mint az európai év. Ennek az a különös következménye, hogy például a mára eső török ünnep csak harminchárom év múlva fog megint ugyanarra a napra esni - addig pedig az év minden szakát megjárja. Ez olyan, mintha például a mi pünkösdsünk néhány év múlva télen tíz fok hidegben esnék meg, a karácsony pedig nyárra, kánikulára maradna... Ez a Kemál előtti török naptár Mohamednek Mekkából Medinába futásától számítja az éveket, ami Krisztus után 584-ben történt. Így a török 1908-ban például 1319-et írt. Csakhogy ezt a naptárt sem használja a török mindenütt, mert például okiratokon, hivatalokban, a polgári, az úgynevezett pénzügyi török naptár szerint számolta az időt. Ennek a napi dátuma összeesik ugyan a görög napi dátummal, de a hónapokat törökül nevezi meg, és így az évet március tizenegyedikétől kezdi. Ez azt jelentette, hogy az

előbbi példában 1908-ban ez a polgári naptár például 1317-et írt, tehát kettővel kevesebbet, mint a török egyházi kalendárium.

Hogy a bonyodalom még teljesebb legyen. A törökországi üzleti életben igen elterjedt volt a zsidó naptár használata is. Ugyanis a törökországi kereskedelem túlnyomó részét keresztények és zsidók bonyolították le, török ember nem igen nyúlt üzlethez, sokszáz éves háborúk szoktatták le őket erről. Sokkal egyszerűbb volt egy országot janicsárokkal meghódítani és kifosztani, mint árukalkuláción és áruszállítások nehézségein törni a fejüket. Ezért is volt Musztafa Kemál előtt az egész török hitelélet megbénulva és jóformán kivéve a törökök kezéből. Kisebbségeik, a görögök és örmények látták ennek hasznát. De természetesen a legtöbb pályáról kiszorított zsidók is nagy részt vettek benne. Ezeknek a zsidóknak ugyancsak külön naptáruk volt. Éppen Szalonikiben, ahol Musztafa Kemál is született, az ifjú Musztafa még saját szemével is láthatta, hogy az itt óriási tömegben élő zsidók naptára mennyire elterjedt. A zsidó év hasonlatos ugyan a török egyházi évhez, mert ez is holdév, de ennek szökőévei is vannak. Nevezetesen minden tizenkilenc évre hét szökőév esik, ami annyiból fontos, mert ilyenkor, egy hónappal többet számítanak. Az izraeliták naptára ezenkívül a világ teremtésétől kezdi az időszámítást, és már jóval az ötezer-hatszáz után tart.

Az örmény, ez a másik nagy kereskedőréteg, szintén két különböző naptárt használ. Egyik része a Gregoriánus, másik a Juliánus-féle naptárt használja. Aszerint, hogy melyik örmény - gregoriánus és melyik egyesültkatolikus hitű.

Ebből a lehetetlen összevisszaságból következett, hogy minden török újságon és okiraton három-négy dátumot is írtak, de jóformán senki sem tudta, hogy a másik mit ért valamely kitűzött terminus alatt.

Persze csak "hivatalosan" volt minden okiraton három-négy dátum. A valóságban jó, ha csak egy. Így azok, akik a köztársaság előtt születtek, azoknál a "hagyományos" dátum szerepel, mint születési időpont.

Kérdezhetnénk, hogy miért nem számolták át az időpontokat? Azért, mert nem olyan egyszerű! Ugyanis a Muszlim naptár nem pontosan fedi a csillagászati naptárat. Ez az oka annak is, hogy az ünnepek 10-11 nappal minden évben előrébb jönnek. Így átszámolásnál nemcsak a 622 évet kell hozzáadni (vagy kivonni), de még az eltolódást is bele kell számolni (). Erre pedig akkoriban nem igazán értek rá.

De mindezt tovább bonyolítja, hogy az oszmán adminisztráció nem mindig volt pontos (ezt leginkább a csataleírásokból ismerjük). Ebben még ma is történnek érdekességek.

Ha valaki megszületett, akkor pl. nem azonnal anyakönyvezték, hanem majd csak valamikor később, amikor bementek a városba. Addigra pedig senki sem emlékezett, hogy az illető mikor is született pontosan. Csak annyira, mint mondjuk amikor érett a málna. Mivel ilyenkor általában két dátum közül választottak, vagy január 1-vagy pedig a nyár közepe, a példánkban szereplő illetőt nyárra írták be. Mert mégse lehet télre írni, ha akkor érett a málna.

Nagyon sok ember ma se tudja pontosan, mikor is van a születésnapja. Csak az év a biztos. Ez pedig régen még inkább így volt. A képen látható példánál is csak az évet tudjuk. Ami átszámítva 1896.

Tehát a fenti illető nem élt 675 évet. De azért a 92 sem annyira rövid azért.

2012-07-27

Isztambul hatalmas város. Több millióan laknak benne. És - ha nem is mindenkinek - nagyon sokuknak van kocsija. Így aztán az utak tele vannak. Jah, és persze ez itt a Mediterrán, ahol azért nem úgy közlekednek, mint mondjuk a félmillió Izlandon.

Középen pedig ott a tenger, pontosabban a Boszporusz. Több, mint 1 km széles és 31 km hosszú. Ki gondolná, hogy egy ekkora szabad vízfelületen is lehet dugó?

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Nagy dugó van a Boszporuszon[/caption]

Biztos mindannyian emlékeztek arra a matematikai példára, hogy A városból indul egy vonat B fele X km/h-val, és vele egyidőben B városból is indul egy vonat A fele Y km/h-val. Vajon hol találkoznak? Mi ezt kb. minden 15 percben megéljük Isztambulban:

A két partról egyszerre indul el két rakat hajó. Nem egy, nem kettő, hanem ki tudja mennyi... Azt már megtudtuk, hogy az ázsiai oldalon fekvő Kadıköy városrészből legalább 5 hajó indul el reggelente minden 15 percben Európa felé, miközben onnan is ugyan ennyi vizijárműben kapcsol teljes sebességre a kapitány. Közben pedig vannak még kikötők mindkét földészen.

Tehát azt már nem is tudjuk, hány hajó indul egyszerre. És azt se tudjuk, milyen gyorsan mennek. Tapasztalatok szerint minden kapitány szeretne a leghamrabb átérni. Ez alól kivétel a hétvége, ahol mintha pont fordítva lenne. Mindenki lehető legkésőbb próbál megérkezni. Nem baj, ha e miatt kerülni kell egy jó nagyot. Bizonyára ilyenkor a kikötőben valami nemkívánatos munka (pl. wc felmosás) vár a személyzetre, mondván, hogy hétvégén úgylis van idő ilyesmire is, hiszen ritkábban járnak a hajók...

Azaz se sebességet, se darabszámot nem ismerjük. De mindegyis is, mert úgylis mindenki középen fog találkozni.

De ne gondoljuk azt, hogy ez ilyen egyszerű: két irányból egymásnak eresztünk egy-egy marék hajót, aztán meglátjuk, ki jut át először. Hiszen a tenger nem olyan, mint gondolnánk, hogy egy nagy üres kékség. Itt bizony tengerlezárások vannak (elsősorban a metró miatt, másodsorban meg ki tudja, talán cserélik a vizet?). No meg persze keresztbe mennek a tankerhajók. Ők nem tudnak olyan jól manőverezni, mint a kis motoros utasszállítók, amelyek ugyan úgy mindig megtalálják a rövidebb utat, mint a minibuszok a szárazföldön.

És persze ott vannak még a hatalmas turistahajók, amelyek se nem hosszába, se nem keresztbe mennek, hanem ahogy sikerül átvergődniük ezen a hatalmas forgalmon. Gondolom milyen lehet a kapitánynak, miután több hetet tölt egy üres tengeren, majd hirtelen egy zsúfolt városban találja magát. És ahol éppen úgy dudálnak, mint a szárazföldön.

Egyszer még egy tengeralattjárót is láttunk. Na, neki aztán könnyű dolga van, mert ha bedugul a tenger, ő még mindig mehet lefele. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Tengeralattjáró[/caption]

2012-07-30

Jó kis program extrém turistáknak: Kocsikázzunk egyet Isztambul városrészében!

Eredetileg néhány alkatrészt beszerzésére indultunk a jövőbeli új lakásunkba. Pontosabban kapcsolókat, konnektorokat, meg ilyesmiket kerestünk. Igaz, hogy ilyet bármely sarkon lehet kapni Isztambulban (mint a kebabot, a simitet, a vizet, és a sört), de az Apuka szerint azok ott marhák (mondjuk nem éppen ezt a szót használta), így inkább elindultunk Kağıthane közepébe.

Gondoltam egyet, és a visszaútról készítettem egy videót. Mondjuk nem lett a legjobb minőség, mert nem így készültem. Csak a fényképezőgéppel tudtam felvenni (azért még mindig jobb, mintha iPhonnal vettem volna). No meg jó lett volna valamivel a kamerát is stabilizálni.

A fényképezőgép időnként sikoltott, hogy nem erre találtál ki, és túl meleg, ezért ki kellett kapcsolni pár percre. Néha meg azért sikoltott, mert ezt a látványt ő már nem bírta. Pedig nem is ment úgy a sofőr...

Az egész út 20 perces (a Google szerint 33... a kis naiv...), de gondoltam, az mégiscsak sok lett volna, így felgyorsítottam. E miatt viszont lemaradt a dudálás, meg a káromkodás, és a többi hangulatelem.

[iframe src="http://player.vimeo.com/video/46487679"

href="http://player.vimeo.com/video/46487679" width="500" height="281"

frameborder="0" webkitAllowFullScreen mozallowfullscreen allowFullScreen]

És hogy merre mentünk? Itt a térkép. Már amennyire sikerült rekonstruálni, meg amennyire a Google-ra ráérőszakolni az útvonalat. Ő nem ismeri a "jobb" utakat... :)

Kiindultunk Gültepe-ből (). Majd pedig bementünk Kağıthane közepébe. És még az Aranyszarv eredetére is eljutottunk, ahol még patak formájában csörgedezik. A végén pedig kijutunk az Aranyszarv-öböl jólismert részére, ahol szemben egy pillanatra láthatjuk a Szulejmáni Dszámit is.

Ami pedig közben volt... huhuhuhúúúú

2012-07-31

Első hét: víz, víz, víz, víz

Második hét: Azért valahogy mégis túl lehet ezt élni..

Harmadik hét: Már túl vagyunk a felén!

Negyedék hét: Már nincs semmi különös.

2012-ben a Ramazán (Ramadán) pénteken kezdődött, így kicsit összekuszálódtak a hetek. Mert bár igaz, hogy két hete tart, de összesen még tíz nap sem telt belőle. Azaz a fele még odébb van. Közben meg csak nem köszöntött be a tél, úgyhogy maradt a meleg. Sőt! Nemhogy maradt, de meghívta a haverjait, és a rokonait is. Bár a meteorológia szerint csak 33 fok van, de senki ne dőljön be neki!

Úgyhogy akárhogy is nézzük, semmiben sem hasonlít egy 100m-es hátúszáshoz. Főleg a víz mennyisége, vagy inkább hiánya...

De már egy hetet letudtunk! Mostanra már a szervezet többnyire megszokta, hogy ez nem egy pillanatnyi állapot. Valahol mélyen pedig ez a lényeg. Az ember többször is meggondolja, hogy a pohár alján ott maradt kevéske vizet kiöntse-e. Inkább megisszuk. Nem is beszélve az evésről. Ez ezért eléggé komoly lecke. A világ politikusai is kipróbálhatnák egyszer. De talán még jobb lenne összeszedni mindet, és kirakni őket egy lakatlan szigetre. Na az lenne aztán a továbbképző tábor! :)

Mi viszont addig is böjtölgetünk nagyban. Meg kicsiben, és mindenhogy, ahogy csak sikerül.

Mint láttuk, a böjt egyik lényege/mondanivalója, hogy átérezzük azoknak a helyzetét, akiknek tényleg nincs mit enniük. Az ivóvíz még olyan, ami egyelőre könnyen beszerezhető. Legalábbis a világ jelentős részén. De nemsokára ez is változhat, így nem árt, ha ennek az értékét is megtanuljuk.

Ehhez pedig nem is lehetne jobb idézetet találni, mint Zoránt (A szerelemnek múltnia kell):

Hogy értsd, egy pohár víz mit ér

Ahhoz hőség kell, ahhoz sivatag kell

Hogy lásd, egy napod mennyit ér

Néha látnod kell

Az élet hogyan fogy el

A lángot akkor őrzöd még

Ha félsz, hogy ellobban, elég

S elveszted fényét, melegét

De persze nemcsak gondolunk rájuk, és együtt érzünk velük (szegények, de rossz nekik, és most nekünk is de rossz), hanem itt a különleges alkalom, hogy valóban segítsünk nekik.

Mégpedig úgy, hogy tényleg elég csak a kisujjunkat mozdítani.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ziyafet paketi[/caption]

Legismertebbek az ajándékcsomagok. Ilyet szinte minden élelmiszerboltban lehet kapni. Egy hatalmas csomag, amiben a legfontosabb alapokat megtaláljuk egy jó kiadós vacsorához: liszt, rizs, tészta, olaj, stb... Mindemellett még olyan különlegességek is bekerültek, amiktől tényleg ünnep lehet ez az étkezés: cukor, kávé, tea, de még édesség is van!

Ha veszünk egy ilyen csomagot, annak a célbajuttatása már a mi dolgunk lesz. Ha viszont nem ismerünk senkit, vagy nem tudunk ennyi mindent cipelni, akkor léteznek más megoldások is.

Az egyik péknél pl. kenyér és pide vásárláskor dönthetünk úgy is, hogy ne mi kapjuk a kenyeret, hanem majd a pék odaadja valakinek. Ilyenkor ugyanúgy kifizetjük az árát, mintha mi vennénk meg, de a kenyér helyett felkerül egy táblára, eddig hány darabot rendeltek meg a szegények számára.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Sorbaállítás a friss pidéért[/caption]

Ehhez hasonlóan emeltdíjas SMS-ben is lehet segíteni. Több szervezet is hirdeti a telefonszámát, ahova így lehet "pénzt" küldeni, ők pedig majd eljuttatják a rászorulóknak. Szerencsére azért ezekben a cégekben meg lehet bízni Törökországban. Természetesen a kormányzat sem maradhat ki az adakozásból. Isztambulban, és Törökországban számos ponton jelentek meg a nyilvános étkezőhelyek, ahol az emberek ingyen vacsorázhatnak. Leginkább a központi tereken. Egyik-másik hely nagyon is hangulatos, Boszporusz-part, panoráma, stb...

2012-08-01

Egy nap, egyik beszélgetés alkalmával előkerült, hogy vajon Törökországban miből készül a cukor. Mondom, hogy nálunk (Magyarországon) répából, mégpedig a cukorrépából. Mire mondják, hogy a törökök nem répából, hanem céklából nyerik a cukrot. Vagy is egy ilyen fajta, hogy cukorcékla.

Gondoltam is, milyen érdekes kis bejegyzés lesz ebből: cukorcékla. Azta!

Úgyhogy utána néztem a dolgoknak. És még mielőtt leégés lett volna belőle, kiderült, hogy a cukorcékla latin neve Beta vulgaris. Ezt pedig magyarul úgy hívjuk, hogy cukorrépa. Így aztán hipp-hopp, elszállt a misztikum...

Nem ez az egyetlen eset, amikor a növények elnevezése nem egyezik a magyar módszerrel. Pl. a feketebors törökül karabiber, miközben a paprika is biber. És még sok hasonlót találni, ami persze jól összezavarja azokat az amatőröket, akik nem kérik mindjárt a növény latin nevét is...

De ha már itt tartunk, akkor azért összeszedtem néhány érdekességet a török cukorról.

Aki evett már baklavát, vagy bármilyen más török édességet, az biztosan találkozott azzal, hogy ezek a nyaláncságok főleg cukorból állnak. Olyan 90%-ban... Na jó, talán annyi mégsincs benne, de az tény, hogy roppant édesek.

Ezek után nem is meglepő, hogy Törökország élén jár a cukorrépa termesztésben. Egy 2005-ös felmérés szerint az évi 18 millió tonnával a világ 6. legnagyobb cukorrépa (vagy legyen akkor már cukorcékla) termelő országa (első Franciaország, 29 millió tonna).

[caption id="" align="aligncenter" width="457"] Cukorrépahegy (1936) - Forrás: turkseker.gov.tr[/caption]

A nagyon jól lett összerakva, ahol kimerítő információt találunk. Még ábrákkal is szemléltetik, hogyan lesz a répából fehér kristályos cukor. Ebből néhányat is elég megnézni, hogy kiderüljön, a cukor előállítása nem egyszerű feladat. Otthon ne próbálkozzunk vele!

[caption id="" align="aligncenter" width="468"] Cukor kristályosítás (nem biztos!) - Forrás: turkseker.gov.tr[/caption]

Az oldal elmondása szerint 25 gyáru működik szerte az országban. És 4 olyan hely van, ahol alkoholt állítanak elő a cukorrépából/cukorcéklából.

A cukor egyébként Indiából származik. A 4-7. század körül kezdik el a cukornádból készült

szirupot használni a méz helyettesítésére. Mivel ez sokkal olcsóbb, és könnyebben beszerezhető, így visszaszorítja a méz használatát.

A 6. század környékén eljut az arabokhoz, akik nagy imádói lesznek a cukornak, és minden másnak, ami cukorból készül. Az ő segítségével jut el először Egyiptomba (ő lesz a leghíresebb cukornádtermelő ország), majd Spanyolországba (ő látja el Európát cukorral). Mikor a keresztesek kardot ragadva lementek nyaralni a Mediterrán keleti felébe, ahol is a szállodákat szó szerint elfoglalták, ők is megismerték a cukrot, és magukkal vitték Európába (ezek a keresztesek mindent magukkal vittek, amit csak találtak). Érdekes, hogy ez alkalommal nem volt tiltakozás, hogy már pedig a cukor a sátán műve, stb...

Amikor Amerikát felfedezték, az új hely kedvezett a cukornádnak. No meg persze a munkaerő is olcsó volt, így Európából majdnem teljesen eltűnt a cukortermesztés. Csak Spanyolországban maradt meg, míg a tengerparti városokban (pl. Hamburg) hatalmas feldolgozógyárak épültek.

A napóleoni háborúk mindent megváltoztattak, ugyanis a kontinentális blokád miatt nem lehetett a cukornádat behozni. Ekkor került elő az alternatív forrás, a cukorrépa.

Törökországban, mint sok minden más iparág, az I. Világháború után lendült fel. Ekkor ugyanis a birodalom elvesztette nagy részét. Atatürkek ragaszkodtak ahhoz, hogy amit csak lehet, a határokon belül termeljenek meg, és állítsanak elő. Így biztosítva az ország gazdasági függetlenségét és stabilitását. No meg persze rengeteg embernek adtak így munkát.

[caption id="" align="aligncenter" width="458"] Cukorkaraván (1934) - forrás: turkseker.gov.tr[/caption]

Ma a cukorral, ha nem éppen valami édességbe van begyömöszölve, akkor leginkább a tea mellékleteként láthatjuk. Kávénál nem, mert abba belefőzik.

Érdekesség, hogy a kockacukorból kedvelt verzió az előrecsomagolt. Ilyenkor két cukor lakik egymás mellett a csomagban. Ez a standard adag, ami alapban jár a tea mellé. Így biztosak lehetünk benne, hogy senki nem tapizta össze a cukrunkat. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Csomagolt kockacukor[/caption]

2012-08-02

Érdekes módon, amikor az időjárásról írok, akkor az csak azértis megváltozik.

Próbálom összegyűjteni, hogy milyen jó is nekünk ebben a melegben, tisztára, mintha a trópusokon lennénk, erre elkezd esni az eső. Isztambulban... nyáron... Na még ilyet...

Pedig tényleg meleg van, akár mit is mond a meteorológia. Ezt még a celebTV is bebizonyította. Miután végigmutogatta az összes sztárt, hogy kinek hogyan változott a fürdőruhája (és annak kitöltése) az elmúlt hónapokban, kiküldték a szokásos Ayşe-t, hogy vegyen megint digitális hőmérőt 5 líráért Eminönübe. Ez egy olyan, ami bár biztos hogy nem hiteles és pláne nem pontos, de legalább jó nagy a kijelzője, így egyszerre lehet a hőmérsékletet és Ayşe combjait is megmutatni a több millió TV-nézőnek.

Szóval Ayşe kiment Eminönübe, és megmutatta, hogy 38 fok van. Majd utána Ayşe összeismerkedett a helyi bajszos kisiparokkal. De mire az időjárás jelentés izgalmas lett volna, addigra a TV visszatért a hírességek fürdőruhájához...

Azaz tényleg meleg van.

De mit jelent ez?

Nos... nálunk már nincsen hideg víz. A bojler szerint a falból 30 fokos víz jön ki. Ennél hidegebb csak akkor lesz, ha a vízvezetékét átvezetjük a hűtőn. A hűtőnk egyébként tele van jégkockákkal de úgy, hogy már semmi másra nem maradt hely odabent. Fagyasztott. Már régen nincs...

Egyébként a jégkockák csak minimális időre nyújtanak megoldást. A napra kitéve percek alatt elolvadnak...

De ami még izgalmasab, hogy a palackos ivóvízünk is langyos. Akár fürdeni is lehetne benne. Bár ilyen időben még ahhoz is túl meleg.

Viszont ne gondoljuk, hogy Isztambulban tényleg meleg van! Törökországhoz képest egészen hűvös itt az idő. Egyik tengerparton pl. olyan meleg van, hogy az önkormányzat ventilátorokat helyezett el a strandokon...

De erről majd csak írnak az ottéló magyarok.:) Főleg arra lennék kíváncsi, Ankarában hogy állnak az ivóvízzel?

2012-08-03

Isztambul Törökország legnagyobb városa. Pedig nem is ő a főváros. Bár ritkaság, hogy egy országban ne a főváros legyen a legnépesebb, azért van még néhány hasonló eset.

Viszont sokkal érdekesebb, hogy mennyien is laknak valójában Isztambulban?

A számok nagyon változóak. A leggyakoribb becslés a 15 millió. Másik kedvelt pedig a 17. A törökök szerint pedig simán 20 millió ember is élvezi a macskák és a kebabok fellegvárosát.

Igazándiból nem egyszerű ennyi embert megszámolni. Ameddig csak 1 valaki él egy faluban (vagy még inkább egy tanyán), addig ugyebár könnyű munkánk van. De még néhány száznál sem okoz különösebb gondot egy számolás (ha más nem, akkor mindenkire festünk egy X-et, akit már leltárba vettünk). Na de több, mint tízmilliót... Mégse lehet azt mondani nekik, hogy most mindenki álljon meg egy pillanatra, számolunk!

Persze megvannak erre a megfelelő, már kitapasztalt módszerek. De valahogy mégse találkozunk a felmérő emberkével, aki bekopog minden házba.

Ez egyébként is több érdekességet is felvet:

Mikor látogassuk az embereket? Nappal ki van otthon? Lehet, hogy senki. Lehet, hogy csak a ház úrnője. Lehet, hogy az áthozott 30 barátnőt. Vagy 200 rokont titokban. Azokat meg hova számolják? Esetleg néhány illegális bevándorló is ott tartózkodik éppen. Egyáltalán, az Isztambuliaknak nincs olyan helyük, amit fix pontnak lehet nevezni, csak olyan, ahol hosszabb-rövidebb ideig tartózkodnak. Sokan járnak fel vidékről. Még többen hozzák fel a nagymamát. De olyan is van, aki a tehenet hozza fel.

Sokkal inkább valószínű, hogy nem is ez alapján történik a népszámlálás, hanem a bejegyzett adatok alapján. A törökök viszont nem arról híresek, hogy szeretik bejelenteni, ha lakhelyet váltanak. Vagy ha új munkahelyük van. Pláne, ha adózni kell. Ezért inkább úgy tűnik, hogy a hivatalos adatok is inkább csak tájékoztató jellegűek.

E szerint 2000-ben 8.8 milló, 2007-ben 12 573 836, 2010-ben 13 120 596, 2012 januárjában pedig 13 624 240. Ebben már benne van Árpi is (1 084 589 társával együtt), de én még nem. Én a 42 000 külföldi között vagyok számontartva.

Ezek a hivatalos adatok. A nemhivatalos szerint viszont valahol 15 millióan vagyunk. Plusz-mínusz 2 millió. Azaz annyi, mintha egy egész Budapestet számolnánk határértéknek...

2012-08-06

Mióta megkezdődött Isztambul második Boszporusz hídjának (hivatalos neve: Fatih Szultán Mehmet híd) felújítása, alaposan megváltozott a közlekedés a városban.

Ez mondjuk nem meglepő, hiszen naponta több millió ember akar átjutni egyik kontinensről a másikra (meg vissza), és ehhez a manőverhez leginkább csak két híd áll a rendelkezésre. Most pedig az egyik félig-meddig kiesett a forgalomból.

Szerencsére nyár van, és Ramazán (Ramadán). Azaz aki tehetné, az már régen megszökött egy jó kis nyaralásra, míg mások a böjt miatt inkább el se indulnak. Így azért nem olyan vészes a dugó. De egyszer a nyárnak is és a böjtnek is vége lesz. Az lesz majd a buli! Elvileg a híd felújítása is hamarosan befejeződik. A kérdés persze az, hogy a három dolog közül, melyik lesz a nyertes. Bár amilyen meleg van, nem hiszen, hogy a nyár hirtelen a végére érne, míg a Ramazánnak meg vannak számlálva a napja (szó szerint). A hídfelújítást pedig szeptember közepéig tervezik. Nem is lenne baj ha még október előtt sikerülne a hidat visszaadni a forgalomnak, mert majd lesz az Eurázsiai maraton, amikor is a másik híd le lesz zárva...

No de addig is, történetek változások, hogy csökkentség a forgalmat. De ha azt nem is sikerül, akkor talán az emberek vérnyomását.

Egyik ilyen, hogy most már egyik hídon sem kell fizetni az áthaladásért. Ennek legnagyobb előnye az, hogy nem kell megállni a kapuknál, így jócskán felgyorsult a forgalom.

A másik fontos része pedig - és ez érintheti az isztambuli turistákat -, hogy az IDO (ez a nagy) hajókon 50%-al olcsóbb lett a jegy, amennyiben akbilt, vagy istanbulkard-ot használunk. Vagyis most még inkább megéri elektronikus buszjegyet váltani Isztambulban turistáskodva.

Nem meglepő módon ez az 50%-os hajójegy kedvezmény csak a Boszporuszon áthaladó járművekre vonatkozik. Így pl. a Szigetekre nem tudunk olcsóbban átjutni. Sajnos a Boszporusz-túra sem lett kedvezőbb, pedig ott végül mégiscsak átjutunk a másik földrészre...

Most már mindkét hídon ingyen lehet átmenni.

Az IDO személyszállító hajók is 50%-al olcsóbban viszik az utasokat (várhatóan szeptember 16-ig). Kivéve persze a Boszporusz-túrát és a Szigeteket. A Szigeteket nem is lenne egyszerű azzal magyarázni, hogy mert a híd le van zárva...

2012-08-07

Isztambul és a macskák... meg egyébként is macskák...

Mint ismerjük, a macskák nem nevezhetőek a legaktívabb állatok közé. Ezt már a Frakk c. rajzfilmből is kiderül (Árpi kedvence a Süsü mellett). Sőt! Még olyan viccet is találni a neten, miszerint a "macskák számtalan betegséget elkaphatnak, de még senki se látott olyan macskát, amelyik álmatlanságban szenvedne".

Most pedig még ráadásul meleg is van. Így aztán mit tehet az a macska, amelyik egyébként se tesz semmit? Naná, hogy alszik!

De nem is akárhogy. Ugyanis az isztambuli macskák nemcsak úgy alszanak. Ez náluk művészet!

[caption id="" align="aligncenter" width="560"] Alvó macskák[/caption]

A fotóösszeállítást Elif Ayiter készítette az én képeimből. Vele közösen van egy blogunk (). Oda gyűjtjük össze eme kedves szőrös állatok mindennapjait (ami a macskák esetében leginkább az alvásból áll, de a kutyák sincsenek nagyon lemaradva).

.

2012-08-08

Nemecsek, Boka, Geréb, Áts Feri és a többiek időtálló története már jó ideje hódító körúton jár, hogy újabb és újabb török rajongókat szerezzen magának. Az idei évben a könyv hősei életre keltek, és az Ankarai Állami Színház közönsége előtt debütáltak. A 2009-ben megjelent török fordítás nyomán elkészült színdarabot a tavasszal mutatták be, a nézők pedig azonnal a szívükbe zárták a magyar hősokeket.

Forrás:

Molnár Ferenc 1907-ben megjelent ifjúsági regénye világszerte a legismertebb magyar regények közé tartozik, mintegy harmincöt nyelvre fordították le, és számos ország tantervében szerepel kötelező vagy ajánlott olvasmányként. Bár az 1940-es évek óta különböző műfordítók közreműködésével több kiadó is megjelentette török nyelven, ezek egyike sem adta vissza a mű eredeti érzésvilágát, és nem mellesleg egyik kiadás szerzői jogi háttere sem volt egészen tiszta.

2009-ben Tarik Demirkan munkája nyomán, a Yapi Kredi Yayinlari kiadó jelentette meg azt a jogtiszta fordítást, amely a XX. század eleji Ferencváros hangulatát a maga sajátosságaival varázsolja az olvasók elé. A három évvel ezelőtt megjelent mű mára 12 újranyomást ért meg, és töretlen a lendülete a török könyvpiacra. A Pál utcai fiúk története nem csupán egy történet, hanem egy olyan mű, amely az emberek lelkébe beágyazódva álmódosításra készíteti őket, árulta el a fordító. Demirkan egy régi álmát valósította meg azzal, hogy a török gyermekek az ő közvetítésével találkozhatnak a felnőtté válás „Pál utcai” keserűes történetével.

– A Pál utcai fiúk nem egyszerűen egy könyv, hanem egy remekmű, amely százvalahány oldalon keresztül minden gyerek számára példátlanul sikeresen modellezi le és teszi érthetővé a felnőttek világát, annak minden alapvető és fontos fogalmával, úgymint becsületesség, árulás, barátság, bátorság, kitartás, hazaszeretet, küzdelem és megbocsátás – mondta Tarik Demirkan. Az álmok összefonódnak, egymásra épülnek. A könyv megjelenése egy kislány álmát élesztette újra, Ebru Kara rendezőét, aki már gyermekként szerette volna kedvenceit, a Pál utcai fiúkat színpadon is megtekinteni.

Huszonegy éves színházi tapasztalattal és tizenkét éves rendezői múlttal a háta mögött Serra Canbay forgatókönyvírónak beszélt először tervéről, és megkérte, hogy a 2009-es fordítás alapján írja meg a darabot. A színpadi változattal a zsebükben néhány évet várniuk kellett, majd az Ankarai Állami Színházban adódott a lehetőség, hogy az álmok beteljesüljenek, és a zenéstáncos formában életre keltett darab eljusson a török nézőközönséghez. A szereplőket mintegy 230 jelentkezőből válogatták ki, majd hat hétig készültek a premierre. A próbákon a maroknyi csapat igazi Pál utcai családdá kovácsolódott. A siker felülmúlta a várakozásaikat, hiszen a márciusi premiert követően hónapokra előre elkeltek a jegyek.

A rendező elmondása szerint a kis Nemecek, Áts Feri, Boka, Geréb, Csónakos és a többiek mindannyiuk szívébe fenntartások nélkül férköztek be. Minden karaktert egyenként imádtak, gyengeségeiket egyenként fogadták el, erejüket egyenként csodálták. Nem kellett komolyan tanulmányozniuk az író Molnár Ferenc hazáját, hogy jobban megértsék teremtményeit, mert ők azok a kisemberek, akik a világ bármely táján megtalálhatók, és szívük egy ritmusra dobban. – Számomra az volt nagyon vonzó a regényben, hogy egy olyan történeten keresztül mutatja be az életet, ahol a hazaszeretet oly őszinte, és ahol egy harcot barátsággal is be lehet fejezni. Ezt mindenképpen meg szerettem volna mutatni a gyerekeknek a színpadon – mondta a rendező.

Egy időtálló történet időtálló hősei. Lehetetlen elmenni mellettük, lehetetlen szemé hunyni felettük. Illés Endre így írt a regényről: „Színeit vesztette volna A Pál utcai fiúk? A bőrében pókháló-ráncok, a csontjában több a mész? Ellenkezőleg –Molnár Ferenc regényema is az ifjúságot őrzi, egy elmúlt ifjúság érzelmeit, álmait, a törökméz, a szekunda, a kaland ízét, a boldogságot, a boldogságba először belopakodó, sejtelmes, szorongató szomorúságot. Változatlan regény. Ugyanazt mondja, mint megírása idején.” Fél évszázad, egy évszázad, az idő repül, de ők, a Pál utcaiak továbbra is halhatatlanok. Immár Törökországban is.
Videó:

2012-08-09

Isztambulban eljutni A pontból B pontba sokféleképpen lehet. Vannak a főutak. Meg a mellékutak. És a hátsó utak. Meg azok is, amelyek nem is utak. Meg olyan is, ami még az sem.

No de eljutni A-ból B-be még akkor sem egyszerű ha A és B szomszédok. Plána ha A az egyik, míg B a másik kontinensen van.

Viszont Isztambulban mindenki tud egy utat A-ból B-be. Még akkor is, ha nem tudják, hol is van a B pont. Meg az A. Ez az egy út mellett azért mindenki ismer egy másik utat is. Amolyan tartalék, ha az elsővel történne valami. Mondjuk népi autós összejövetel van, amit röviden dugónak nevezünk. Persze előfordulhat, hogy a tartalék útvonalon is ott leledzik a dugó nevű népgyűlés. Így szükség van harmadik útvonalra is. És ha még ez sem elég akkor még mindig ott a negyedik útvonal, ami olyan helyen vezet, ahol még a madár sem jár.

Csak hogy Isztambulban legalább 15-17 millió ember él. Így előfordul, hogy az a pár ember, aki a negyedik útvonalat választja, még az is több százra duzzad, így ott is kialakul a dugó. Nos, ilyenkor jön el az ideje, hogy a rövidebb úton menjünk.

Tapasztalatok szerint Isztambulban az a rövidebb út, ami igencsak meglepő. Amire már tényleg senki nem gondol, hogy oda be is lehet menni az adott járművel.

Ilyen pl. az, amikor a csuklósbusz bemegy a hátsó kis utcába, ahova az ismert fizika szerint nem fér be, pláne nem is tud fordulni. Szerencsére a busznak (és a sofőrnek is) lövése sincs az ismert fizikáról, így gond nélkül bemegy a csuklósbusz, és a kijön a túloldalon. Ezt hívják úgy, hogy a kvantumfizika makró méretekben... Más néven pedig isztambuli közlekedésnek, rövidebb útnak.

A mi taxisofőrünk sem volt rest ám! (érdeles, hogy minden közlekedéses sztori úgy kezdődik, hogy ültünk a taxiban...). Ő is úgy döntött, hogy nem fog itt a dugóban vacakolni, keres egy rövidebb utat. Bár még nem jött át, hogy az előző utassal hova is keveredett, amikor minket felvett. De ilyen apróság nem zavarta őket.

Mind tudjuk, hogy a taxisofőrök egy másik galaxisból jöttek. Az isztambuliak pedig egyenesen egy másik dimenzióból. Ennek köszönhetik azt a képességet, hogy mindig tudják, merre van rövidebb út. Meg azt is, hogy 160-al be tudjanak menni úgy az egyirányú utcába (szembe persze), hogy közben egyik kezükben a telefon van, a másik kezükkel pedig magyaráznak, és még a dudát meg a gázt is nyomják. No meg azt is, hogy egész úton levegővétel nélkül beszéljenek.

Mi sofőrünk is éppen a nagymamájának a fogtömését magyarázta, amibe mobil telefont szeretne beépíteni vagy valami hasonlót, amikor ráfordultunk a rövidebb útra. Ez még

Kâgithane peremvidékén volt. És a ráfordulás azt jelentette, hogy egy iszonyú meredek úton, ahova szerencsére elfejtettek lépcsőt építeni, elindultunk felfele, bele a város egyik sűrű, zegzugos negyedébe.

Az, hogy merre mentünk, szerintem még a sofőrnek is rejtély volt. De ő eléggé magabiztos volt. És ahol tehetette, szembe ment az egyirányú utcákba. Ott is magabiztosan dudálta ki a szabályosan közlekedő kamionokat.

Akárhol is jártunk, szűk hátsó utcákon haladtunk. Egyiken se mentünk többet két utcányit. Mondjuk mi egyenesen akartunk menni, így muszáj volt mindig befordulni valamerre. Ebben a városrészben ugyanis valamiért elfejtettek egyenes utcát építeni. Sofőrünk közben lelkesen mesélt valamit. Még mindig a nagymama volt a fő téma, de a történetben volt székláb és kapucsengő is. Távoli vidékről jött, és egyikünk se értette, pontosan miről is beszél.

Majd egyszer csak eléggé furcsa kocsik közé kerültünk. A parkolóban csak koporsó-szállító autó volt! Hova érkeztünk? A sofőrünk nem úgy vezetett, hogy már meghalljunk... De találtunk egy kaput. Átmentünk rajta. A sofőr barátságosan intett a temető őrnek, mintha régi ismerősök lennének. Akár még ez is lehetett... ki tudja, hány rokona van..

Szóval bejutottunk egy temetőbe. Akárhogy is nézzük, ez bizony nem a főút volt. Bár vannak olyan utak Isztambulban, amelyek kettévágják a temetőt, de ez most más volt. Mi most a sírok közötti kikövezett ösvényeket cikáztunk. Azért a sofőrben volt annyi becsület, hogy itt már nem keresett még rövidebb utat. Mondjuk nem is volt rá szükség, mert rajtunk kívül senki se volt. Egyébként is sötétedett. És így visszagondolva, mintha a temetőőr is mintha a kapu bezárásán ügyködött volna, amikor mi elsuhanunk mellette. Lehet, hogy be fognak minket zárni, és itt fogunk kóvályogni reggelig? Egyáltalán tudja a sofőrünk, hova megyünk?

Pedig tudta! Egy hátsó kiskapuhoz. Átjutottunk a dugó másik oldalára. Itt már kényelmes (taxi)tempóban száguldoztunk egészen a célpontunkig.

2012-08-10

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból, ahol éppen tombol a Ramazán és böjtöl a hőség.

Azaz fordítva...

Kezdek rájönni, hogy ebben a melegben már nem bírom követni a napokat. Nem tudom, mikor vagyok fent, és mikor alszom. Mi az, amikor csak álmodok a kebabokról, és mikor valóság valójában... Kezdek összezavarodni.

Cyber mondta, megint elvisz a tengerparta kiszellőzni. Talán még nyaralni is elmegyünk valahova...

Viszont szerencsére találtam egy naptárat, mely az isztambuli távoli rokonokat ábrázolja. Ezzel azért sikerült visszazökkenni a valóságban. Irma néni hogy meghízott!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Rumli és a macskás naptár[/caption]

Így ez a naptár (meg Irma néni rettenetes frizurája) sokat tett, hogy felébredjek. Kiderült, hogy már elkezdődött a Ramazán (Ramadán). Azt mondták, nem kötelező végigcsinálni, de egy nap böjtöt azért érdemes kipróbálni. Mégiscsak úgy lehet beszélni valamiről, hogyha saját magunk tapasztaljuk meg.

Nos, érdekes egy tapasztalat volt. Felkelni hajnalban, még 4 óra előtt! Ki tudja ezt megcsinálni. Minden nap? Én olyankor érek haza a diszkóból a történelemtudományos megbeszélésekről. Ilyenkor pedig érdemes jó sokat enni és inni. Úgy mondják, pukkadásik.

Sikerült is nekem annyit innom, hogy a lábamon kipukkadtam. Jól néztem ki!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Rumli kipukkadt[/caption]

Még ilyet...

De nagy szerencsém volt, mert Árpi egyik szaklapjához éppen adtak egy elsősegélycsomagot. Mindjárt fel is használtam.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Rumli elsősegélyben[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Rumli elsősegélyben[/caption]

Szerencsére azóta már felépültem, köszönhetően a varrónőnek.

No de vissza a Ramazánra (Ramadánra)! Tehát hajnalban nagy mulatozás. Hallottam ám a szomszédokat is, hogy félálomban vigadoznak. És közben nem isznak alkoholt. Helyette bepakolnak egy hatalmas dinnyét. Ami egyébként tényleg jó, mert tele van vízzel, energiával, és mindenféle jóval.

Erről jut eszembe, képzeljétek! Itt van magmentes dinnye is! Szuper genetikailag módosított! Kár, hogy olyan kicsi...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Magmentes dinnye[/caption]

De megint vissza a böjtre!

Még napkelte előtt befaltam mindent, és lefeküdtem aludni. Elvileg nekem nem kellene reggel felkelni, aludhatnék estig is, de úgy éreztem, az mégse lenne szabályos. Így én is felkeltem a többiekkel együtt.

Vettem egy gyors pillantást a hűtőre, majd rácsuktam az ajtót. Szóval ez az, amit nem fogok most megenni. Ugyanezt eljátszottam a vízzel is.

Nos, akkor ma jó lenne nem valami vizes, de azért nem is túl meleg helyre menni. A szabály szerint Ramazánkor mindenki azt a munkát folytatja, amit előtte is. Így ha valaki kint dolgozik a napon, vagy bent, a sütő közelében, akkor neki duplán kellemetlen.

Én viszont tudományos céllal turistáskodom Isztambulban. Így azt csinálom, ami jól esik. Fontos dolgom van a könyvtárban. Bár Isztambulban nincsenek olyan nagy történelmi könyvtárak, mint Európában. Így inkább a könyvesboltokat néztem át. Milyen meglepő, mindegyik klimatizált volt. Egyetlen kellemetlenség ért csak, hogy mindegyikben volt teázó-kávézó. De jó is lett volna leülni, és úgy böngészni a könyveket egy jó kis török tea mellett.

De most nem lehetett, mert böjtölünk. Se víz, se tea, pláne se süti! Maradtak a betűk. Már ameddig még bírtam olvasni őket. De csak elfogott a fáradtság, álmoság. Így az egyik könyv illusztrált térképénél bedőltem a Boszporuszba...Valahol a két híd között... Még álmomban is vizet láttam...

Kemény dolog ez a böjt. Nemcsak fizikai, de szellemi munkát is nehéz így végezni. Főleg 4 után. Olyankor már mindent kétkedően lát tigris. Akár csíkos, akár pöttyös a bundája.

Végül csak eljött a naplemente. De nem is akárhogy!

Minden este egy kis ünnep ilyenkor, Ramazánkod (Ramadánkor). Így az emberek szeretnék különleges körülmények között megtartani. Nyáron pedig hol is lehetne ezt jobban, mint a szabadban. Sőt! Vannak kiemelt helyek, mint pl. a Sultanahmed Camii előtti park, ahol rengeteg műsort is rendeznek. Ezek közül híres az árnyjáték, ahol Karagöz és Hacivat kalandjait ismerhetik meg a gyerekek.

Éppen ezért már naplemente előtt tele vannak a parkok. És természetesen mindenki süt valamit. Vagy inkább csak próbálkozik a sütéssel. Szerencsére a tűzoltóknak még nem kellett kimenni parkot oltani, bármennyire sokan próbálják felgyújtani a nemjól átsütött steakkel. De micsoda füst van! És mindenki előtt egy pohár víz, hogy amint lement a nap, mindjárt meg tudja inni.

Úgyhogy az utcán nagy élet van most. Vagyis... a parkokban van nagy élet. Az utak pedig pont fordítva, éppenhogy kiürülnek. Hiszen ki akarnak kocsikázni, mikor végre ehethet?

Én is hazaértem végre. Vettem egy pitét útközben. A pékék adományt szerveztek. Én két pitét vettem. Egyiket magamnak, míg a másikat a pékék elküldték a szegényeknek. Legalább én is tettem valamit hozzá...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Rumli és a Ramazán (Ramadán) pide[/caption]

A friss pide nagyon finom volt. Még ropogós meleg volt, így tettem rá egy halom vaját is, hogy másnap menjen a böjt. Azt hiszem, egy egész hetet végigcsinálok.

2012-08-13

A Ramazán (Ramadán) augusztus 18-án, szombaton ér véget. Azaz szombaton még böjtölünk, de a vasárnapot már végigalusszuk. Csak enni fogunk felkelni. :)

Ezzel beértünk a célegyenesbe.

Már mindjárt lejár a négy hét. Ki hinné! Olyan, mintha most kezdtünk volna csak. Persze azóta már rutinba jöttünk. :)

És igen. Mostanra már az önmegtartóztatás rutinná vált. Semmi különös nincs abban, ha egész nap nem iszunk, nem eszünk. De még este is könnyen várjuk a naplementét, miközben olyan jól illatozik a vacsora. Nem is beszélve a pékről, ahonnan a friss kenyér illata tör elő.

Vagyis mostanra már teljesen megszoktuk a böjtöt. Persze ettől még nem könnyű, de már nem is nehéz. A célt elértük, átálltunk egy takarékosabb étkezésre, jobban odafigyelünk, miből mennyit eszünk. És persze spórolunk a vízzel. De azzal nagyon! Úgyhogy most már csak ezt a hetet kell végigvinni, és utána már napközben is lehet enni meg inni. :)

Mi dolgunk van még? Várjuk a hétvégét! :)

Közben viszont változott az időjárás. Most már nincs (annyira) forróság. Helyette vannak nyári futózáporok, viharok, meg jó kis fronton. Így más nem sülünk meg sem a napon, sem pedig az árnyékban. Csak éppen nem jó látni, mennyi víz veszik pocsékba, ami csak simán átfolyik az utcákon, bele a tengerbe.

2012-08-14

Ha nem foci, akkor nem is sport. Vagy legalább labda legyen benne!

Mégis, Törökországnak sikerült összeszednie két aranyérmet a 2012-es londoni olimpián. Amin mindenki olyannyira meglepődött, hogy az elnök mindjárt fel is hívta a sportolókat telefonon.

[caption id="" align="aligncenter" width="446"] Gamze Bulut és Asli Çakır Alptekin (Forrás: Fenerhabce.org)[/caption]

Nem titok, hogy Törökország a foci országa. Ki is lehetne tenni egy táblát a határra, hogy ki belép, mindjárt válasszon magának csapatot. Mert ha valakivel beszélgetni kezdünk, akkor előbb-utóbb előjön, ki kinek is szurkol. Feyyaz írásaiból jól kiderül, hogy ha otthonosan mozgunk a fociban, akkor bármit elérhetünk a törökök közül.

De azért a foci mellett van más sport is. Bár a tapasztalatok szerint a törökök elvárják, hogy legalább egy labda is vegyen részt az eseményekben. 2010-ben, mikor , akkor pl. majdnem Törökország nyert. Csak hát az amerikaiak nem akartak otthon maradni, így végül ők vitték el a kupát (bár egyes hírek szerint a játékosok végül elcserélték egy "eredeti kézicsomózású" szőnyegre a bazárban, így a kupa még most is Isztambulban van valahol).

Viszont az, hogy a törökök olimpiát is nyerjenek valami olyasmiben, amiben labda nélkül kell futkosni, az senkinek eszébe sem jutott.

Egy kis súlyemelés talán. Hiszen Ali az építkezésen olyan jól cipeli a téglákat, küldjük csak ki őt! De Ali még sose nyert. Talán hiányzik valami... talán mert Londonban nem olyan jó a kebab. Vagy éppen az a baj, hogy nem valami kétes sikátorban készül, ahol hirtelen hallgatnak el a macskák...? A rejtélyre nincs válasz...

Törökország eddig 5 aranyérmet nyert összesen. Öt aranyérmet Magyarország simán összeszed egy alkalommal úgy, hogy ki se mászik a medencéből. Vagy ha mégis, akkor is a víz tetején marad és evez. Igaz viszont, hogy ha focilabda van a központban, akkor már minden másképpen alakul.

Ezen az olimpián viszont meglepően jól teljesítettek a törökök. Két aranyérmet is szerettek.

Egyiket tékvandón, Servet Tazegül uraság

A másikat egy nő szerezte, 1500 m-es futásban. :

A verseny nagyon izgalmas volt. Mindjárt az elején egy másik török kezdte a vezetést, Gamze Bulut. Őt tartotta mindenki esélyesnek. De aztán az utolsó körben mindenki

begyorsított, így Gamze hamar hátrébb került. Helyére viszont előre jött Aslı Çakır Alptekin. Végük az utolsó pillanatban Gamze is behozta a lemaradást, és második helyre ő ért be.

A törökök már valamit sejthettek (az elődöntők azért sokat segítettek), mert amikor a török lányok célba értek, Isztambulban több helyen is házi barkácsolású tűzijáték kezdődött. Sőt, miután a lányok futottak pár díszkört, még a miniszterelnök is telefonált nekik. Mindezt persze élő adásban.

Egyébként jó volt látni, hogy a stadionban mindenki örült a törökök győzelmének. A vetélytársak is gratuláltak egymásnak, és a stadion nézői is tapsoltak, függetlenül, ki milyen zászlót is lobogtatott.

Az aranyéremet csak másnap adták oda. A TV jó előre meghirdette, mikor is lesz az pontosan. Így a lakosság rá tudott készülni. Szerencsére már naplemente utánra került sor a díjátadásra, így aki a ramazáni (ramadáni) böjtöt tartotta, az is tudott ünnepelni. A bárók pedig, ahol általában a focimérkőzést szokták közvetíteni a szuperméretű tv-ken, most a londoni ceremóniát hirdette.

Volt is buli az utcákon. Az ilyenkor szokásos kocsidudálások még éjfél után is tartottak. Persze nemcsak a két futónőnek, hanem a két tékvandósnak is szólt. Hiszen ott is egy arany, meg egy ezüst érmet sikerült szerezni.

A 2012-es londoni olimpiai teljes török éremgyűjtemény itt látható:

Arany:

Aslı Çakır Alptekin (1500 m futás)
Servet Tazegül (tékvandó, 68 kg)

Ezüst:

Gamze Bulut (1500 m futás)
Nur Tatar (tékvandó, 68 kg)

Bronz:

Rıza Kayaalp (birkózás, 120 kg)

2012-08-15

Ramazánkor (Ramadánkor) napközben nem történik semmi különös. Sőt! Még a "szokásos" különleges dolgok sem történnek. Aki teheti, punnyadt. Aki nem teheti, az is. Max a szemé nyitva van.

De viszont amikor leszáll az este...

Fontos, hogy a Ramazán (Ramadán) nyáron van. Ilyenkor nemcsak hogy a hőség miatt mindenki folyamatosan vízre vágyik, de még a böjt ideje is nagyon hosszú. Míg Isztambul az első napokban majdnem 17 órát (16 óra, 52 perc) kellett étel és víz (no meg cigaretta és huncutkodás) nélkül tölteni, az utolsónál már elég lesz 15 órát és 36 percet kibírni. Télen viszont... Már délután meg lehet rohamozni a csapot, mert korán le ment a nap.

Ezzel szemben viszont nyáron, miután lement a nap, nagyon kellemes idő van. Ilyenkor ki lehet ülni a parkba. Persze ha találunk helyett, hiszen rajtunk kívül még legalább nyolcmillió ember is hasonlóan gondolja. És ebből legalább négy millió meg is próbálkozik a sütéssel, így egész biztosan átláthatatlan illatfelhőben fogunk a parkban botorkálni. De így legalább úgy érezzük, egyedül vagyunk a ködben.

Télen viszont hideg van. Meg eső. Néha hó, de eső mindenképpen. Így olyankor mindenki inkább berohan valahova enni. Érdekes olyankor megfigyelni Isztambul utcáit. Miként ürül ki pár perc alatt, mikor megszólal az ezán. Még a villamos is megáll, és a vezető berohan a legközelebbi étterembe, hogy egyen-igyon valamit. Az utasok pedig nem morognak, mert ők is ott ülnek bent mellette. Ilyenkor azért hamar családias lesz a hangulat.

Mielőtt elérkezik az evés ideje, aki csak teheti hazaindul. Ezt képzeljük el úgy, hogy tizenöt millió ember egyszerre áll fel az asztalnál a munkahelyén. Vagyis tanulva a tavalyi (meg az előtti, és előtti, és előtti, és előtti, és előtti...) esetből, ez a sok ember inkább megpróbálja a többit megelőzni, és egy kicsit korábban indul haza. Ettől függetlenül még nem változik semmi: Isztambul utcáin hihetetlen forgalom lesz. No meg zaj. Nemcsak dudálás, hanem a sofőrök egymásnak leosztják, kinek a szülei milyen helyeken is dolgozott, vagy kellene dolgoznia. Semmi esetre sem valami erkölcsös helyen.

Mindeközben az éttermek is elkezdnek megtelni. Van aki különleges alkalmat szeretne, azért megy étterembe. Más pedig tudja, hogy úgyse ér haza időben. Úgyhogy ebben az időszakban sem közlekedni, sem pedig vacsorázni nem ajánlatos. Inkább menjünk fel valami toronyba!

No de amikor leszáll az este! Egy pillanat alatt megváltozik a hangulat. Míg az utolsó percek olyanok, mint egy olimpiai futásnál a hajrá, mindenki egyre gyorsabban próbál hazaérni, addig az ezán elhangzásakor hirtelen megszűnik a forgalom. És bár a parkok, éttermek tele

lesznek, az utak teljesen kiürülnek. Aki nem ért haza, az is talált valahol enni-inni valót. Ha mást nem is, egy szendvicset mindenképpen.

Erre mondják azt a történetet, hogy valaki pont ebben az időben akart taxival menni. Mire a sofőr átengedte az vezetőülést az utasnak, ő pedig hátra ült enni. A taxit pedig az utas vezette. Nem is volt nehéz dolga egy kihalt városban.

Mikor pedig mindenki jóllakott, leenged a feszültség. Akik nemrég még egymás szüleit, és azok kicsapongó életét hibáztatták, most együtt társasoznak, és teázgatnak. A népesebb helyeken külön műsor is szokott lenni. Legismertebb a gyerekek kedvence, az árnyékszínház. A török nevét a főhősről, Karaközről kapta.

Ramazán (Ramadán) este így minden alkalommal egy kisebb ünnep. Amikor együtt van a család, a rokonok, vagy az ellenséges taxisofőrök. És mindenki együtt vigadozik. Ami különösen érdekes, hogy ilyenkor nincs alkohol (az szigorúan tilos a böjt teljes 30 napja alatt). Ennek ellenére mégis mindenki vidám, és jókedvű.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ramazan esti program[/caption]

2012-08-16

Hétfvégén meglepő élményben volt részünk: elszállt felettünk egy gólya. Majd még egy. És még egy. És még vagy nyolcezer darab.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Gólya vonulás[/caption]

Először azt hittük, hogy vagánykodnak egyet. Szárnyra kapnak, és kihasználják a meleglevegő-feláramlást, és siklanak egy sort. Kb. úgy is indultak el. De amikor feltűnt, hogy több ezren vannak, akkor már gyanús lett.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Gólya vonulás[/caption]

Persze ők már látták, ami végül nekünk is nyilvánvaló volt: jön a vihar. De míg ők kényelmesen elrepültek, mi inkább a sikoltozós futkározást választottuk a szakadó esőben. De mennyire jobb is volt az! Csak ajánlani tudom mindenkinek, aki fitness szellemében szeretne a kilóitól megszabadulni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Gólya vonulás[/caption]

Törökországban nem ritkák az ilyen tömeges madárátvonulások. Anatólia nemcsak a humán turisták, hanem a madarak kedvelt helye is. Szinte minden nagyobb tónál vannak madárparkolók. Az egyszerűség kedvéért mindegyiket Madárparadicsomnak nevezik (Kuşçenneti), így lelkesítve az érdeklődőket, hogy jobban utánanézzenek, melyik melyik, és hol milyen madarakat (és mikor) lehet látni.

Az első és eredeti (bár mindegyik ezt mondja magáról) a Kuşgölü (pontosabban a Manyas Kuşgölü - manyasi madártó) természetvédelmi terület. Itt még egy falut is találunk, aminek Madárparadicsom a neve (Kuşçenneti), ahol a lelkes látogatók egy hatalmas toronyba is felmászhatnak, ahonnan belátni az egész tavat.

Természetesen a madárlesen várakozó kedves turisták nem marad sem éhen, sem szomjan. Teát és kebabot lehet kapni. De egészen biztosan a pizzát is kiviszik a toronyba, ameddig az nem zavarja meg a madarakat.

A Kuşgölü leginkább a Velencei-tóra hasonlít. Sekély (átlagosan 3 m mély), sok nádassal, néhány patakkal és jó kis erdővel a környékén. Főút nincs a közelben, csak pár falucska. Najó, a D565, meg egy vasút is mellette halad el, de a madarakat ez túlzottan izgatja.

A nemzeti park Curt Kosswig német zoológusnak köszönhető, aki 1938-ban indítványozta a 64 hektáros terület védett övezeté nyilvánítást. Ő fedezte fel, hogy az Európából Afrikába és Ázsiába haladó madarak zöme itt áll meg pihenni.

Szintén ő építette a Kuşçenneti faluban található madármúzeumot is.

Ma a nemzeti parkot ma távolról vezérelhető kamerákon keresztül is meg lehet nézni. Tehát míg a turista kimegy a toronyba hajnalban madárlesre, addig a profi természetbúvárok az előre telepített kamerákon keresztül otthon nézik a szárnyasokat. Ezzel pedig a pizzafutár jár a legjobban.

A tónál több, mint 270 madárfaj parkol le. Ezek közül a legfontosabbak: a kékcsőrű réce vagy fehérfejű réce (*Oxyura leucocephala*), a kanalasgém (*Platalea leucorodia*), a rózsás flamingó (*Phoenicopterus roseus*), a borzas gödény (*Pelecanus crispus*) és a rózsás gödény vagy más néven rózsás pelikán (*Pelecanus onocrotalus*).

2012-08-17

Mióta nekiálltunk költözni, kicsit szét vagyunk szóródva. Nem is olyan kicsit. A cuccunk valahol Európában és Ázsiában van. A fele pedig mindig mozgásban van, attól függően, éppen hol van hely.

Lakásunk most pedig nincs. A régi helyről már kiköltöztünk, de az új még nincs készen. Valahol megszállunk. Bár most már több, mint 1 hónapja egyhelyben vagyunk. Mégpedig Isztambul Harem városrészében. Hehehe, a háremben lakom... :)

A rokonunk azt mondta, hogy bármeddig maradhatunk. Legalább egy kis színt viszünk a mindennapjaiba. Nos... Hoztunk színt. Meg sok minden egyebet is. Vettünk már új szőnyeget meg kávéfőzőt is. Kicsit feldobtuk a lakást. Nem tudom, hogy a rokonunk erre gondolt vajon... De szerintem jól tett neki. :)

Árpi is segített. A fél lakás az ő cuccaival van tele. Sőt! A lépcsőházban áll a motorja, a biciklijé, a kamionja, a tologatható helikoptere, no meg a babakocsija. Egy egész kis baba-parkolót sikerült építeni. Minden esetre jó színes lett. Természetesen Árpi ezen kívül más módosításokat is elvégez: átrendezi az egész lakást. Pl. a kis fiókot berakja a nagyba. Az uborkát pedig mindenhova, ahol csak hely van. De ezeket úgyis ismeri, akinek volt már babája. Minden esetre, ha mi tovább mentünk, még évek múlva is kerülnek elő dolgok meglepett helyekről... Az uborka jól fog kinézni.

Közben persze haladunk a lakással is. Csakhogy nálunk tucat számra fordulnak elő mérnökök. Így mindenki kiélheti régi tervezési vágyait, megépítheti álomlakását. Még akkor is, ha sose látta sem a lakást magát, sem pedig a tervrajzot. Így míg mi azon küzdünk, hogy férjen be mondjuk az ágy, addig kapunk jobbnál jobb ötleteket. Mint pl. építsünk bárpultot, mert az annyira feldobná az egész lakást.

Tehát mi keményen dolgozunk, hogy praktikus kis lakást összedobjunk. Apuka viszont a bontókalapács híve. Ő szereti a dolgokat a valóságban látni, nem pedig a számítógépen. Mondjuk igaza is van, mert eddig már nyolcszor derült ki, hogy az eredeti tervrajz és a valóság között óriási különbségek vannak.

Úgyhogy Apuka a helyszínen tervez. És amikor kicsit unatkozik, akkor elbontat egy falat. Igaz, ilyenkor mi kezdhetjük előlről a tervezgetést, de cserébe egyre több lehetőségünk van, egyre több a helyünk.

[caption id="attachment_4514" align="aligncenter" width="450"] Sema és a bontókalapács[/caption]

A bontható falak azóta már elfogytak. Építettünk hát néhány újat. Ebből kettőt már odébb toltunk azóta...

Közben persze nem állhat meg az élet olyan apróságokért, mert mozognak a falak. Be kell kötni a villanyt, vizet, stb... Persze míg a fürdőkád nem fix, addig a cső sem lesz az. De se baj, mert bontani bármikor lehet, és betonozni is. Igaz, hogy így a frissen felépített falunk úgy néz ki, mint az ementáli sajt. Kész csoda, hogy van még benne olyan rész, ami egyben tartja.

Ugyan az van a villannyal is. Apuka egyébként annyira nem bízik a szerelőkben. Nem elég, ha adunk egy villanytervet. Szépen felírjuk a falra, hova mit szeretnénk: konnektor, TV, internet, stb... Bár mivel ezek is vándorolnak még, így kétnaponta újrarajzoljuk őket. Más színnel persze.

Egyébként nagyon jó dolog, hogy fehér a falunk, és tudjuk, újra lesz festve. Így van hova rajzolgatni a terveket. Mindez azzal egészül ki, hogy az én török szókinccsem nem terjed ki a lakásátalakításra. Hiába mondom, hogy fél kiló barna kenyeret kérek szeletekben, abból senki se fogja megérteni, hova kerüljön a fürdőkád. Így én is a lelkes rajzolóknak tartom magam. Persze szükség van pálcika-emberkékre is, a szemléltetés miatt.

Most, hogy így nézegetem a falat, úgy érzem, hogy az ókori egyiptomiaknál nincs is semmi misztikum. A falon nem a királyok történetét látjuk leírva, hanem korai őseink már ott is azon vitatkoztak, hova kerüljön a nagyszék, a csónak, és hogyan legyenek a krokodilok távol tartva.

Természetesen nemcsak a festés lesz új, hanem a csempék is. Úgyis két fürdőszobával gazdagodik majd a lakásunk (egy az Árpinak, egy nekünk, egy pedig a vendégeknek). Na de aki próbált már csempét venni, az tudja, hogy mekkora választék van.

Apuka el is vitt minket Kağilthane belsejébe, ahol egymást érik a csempeboltok, és a csempegyárak. Na itt aztán lehet válogatni pár órát, napot, évet. De aztán jól nézzen az ki!

Nem is választottunk azonnal. Mintát vettünk (fotó), majd pedig 3D programban szimuláltuk, hogyan is néz majd ki. Írtam már, hogy azért a fürdőkád még mindig nem fix? Nem egyszerű mindent összelőni (kád, csap, csempe, stb...), miközben még a falak is mozgásban vannak.

Úgyhogy szinte minden nap kijárunk a csempeboltba, új ötletekért, új tervekért és persze új mintákért. Lassan azt hiszik, hogy csak teázni járunk oda. Tény persze, hogy a szomszéd csempeboltban nem adnak teát, és így ez a hely mindjárt sokkal szimpatikusabb. De az is tény, hogy nem igazán hangulatos egy csomó WC-csészét nézegetni teázás közben. Isztambulban sokkal látványosabb helyek is vannak, ahol tényleg élvezet egy-egy tea elfogyasztása.

A történet persze még nem ért véget. Sőt! Úgy érzem, hogy az izgalmak még csak most fognak kezdődni...

2012-08-20

Véget ért a Ramazán (Ramadán). Kezdődik a háromnapos banzáj, a Cukor Ünnepe!

Ez az ünnep olyan, mint a Karácsony. Semmi sincs nyitva, a gyerekek ajándékot kapnak, meg sok sok cukrot. Innen is ered a neve. Aki pedig teheti, az jó nagyokat eszik, bepótolva a harmincnapos elmaradást.

Ez az ünnep olyan, mint a Húsvét. Ott is van böjt, csak már elfelejtettük. És amikor végetér, akkor mindenki megy mindenhova. Itt is egész Törökország megmozdul. Van, aki csak átfordul a másik oldalára, és alszik tovább, de a többség megy a rokonokhoz.

Márpedig Isztambul nagyrésze frissen betelepült vidékiekből áll. Ők ilyenkor hazamennek. A város pedig kiürül.

A szabály az, hogy mindig a fiatalabbak járnak az idősebbekhez. Persze ahol háromszáz rokon van, ott nehéz eldönteni, ki is a legidősebb, ahova gyűlik a család. Erre van egy megfelelően bonyolult szabály, és matematikai módszer, amivel ki lehet számolni, kihez kell menni. Török sorozatokon edzett embereknek ez nem is olyan vészes. :)

Nálunk ez úgy alakult, hogy a Nagymama jelzi északot. Ahol ő van, oda megy a rokonság.

Igen ám, de ez nem olyan, mint a Piroska és a farkas mesében, ahol a Nagymamacsk a sötét sűrű erdő közepén lakik. Ahol a Nagymama háza van, oda még a farkas se jár ki, olyan messze található.

Kastamonu megyében Senpazar mellett a hegyoldalban van egy kb. 10 házból álló falu. Ennek neve Salmanköy (Szalmafalva). Ez a Nagymama faluja.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Nagymama faluja[/caption]

Amilyen öreg a Nagymama, már tényleg övé a falu. Mindemellett nagyon kellemes házak találhatóak itt, nagyon szép a környék. Már több külföldi társaságot is találtam, amelyik ide küld turistákat, főleg természetkedvelőket. Így minderről még bőven fogok írni nektek. :)

Tehát a Nagymama az ismert világ végén van. Ahol fel van festve egy csík, hogy itt a vége, azon is túl. És bármennyire is szép a környék, azért ide nem mindenkinek van kedve kiutazni egy ünnepség miatt. Egyébként is, ha az összes rokon odamenne, akkor belepénék az egész közigazgatási kerületet, nemcsak a falut.

Így aztán amikor már közelednek az ünnepek (mondjuk 2-3 hónappal előtte), akkor az a rokon, aki éppen arra jár, az megfogja, berakja a kocsiba, és elviszi Isztambulba. Semmi

romantikus szőnyegben csempészás, vagy hasonló. Sima modern autókázás.

A Nagymama csak az elmúlt kb. 10 évben hagyta el a faluját. Így azt a fogalmat, hogy valami lehet messzebb is, mint 30 km, és egy helyen lehet több ember is, mint 200, nem könnyű feldolgoznia. Isztambul ugyanis 540 km-e van (mondjuk Budapest és a Horvát tengerpart), és kicsit többen élnek benne, mint kettőszázan. Olyan tizenhétmillióval...

Úgyhogy a Nagymama nem igazán bírja sokáig egy helyben. Állandóan másik rokonhoz vándorol.

Ahogy viszont közelednek az ünnepek, elő kell keríteni. Na de akkor már ki tudja, hogy hol is jár már a Nagymama! Valahogy ki kell deríteni. Kezdődik a tapintatos telefonálgatás a rokonok között. Mert ugye mégsem illik direktben megkérdezni, hogy ki hol hagyta utoljára a család legidősebb tagját.

Valaki egyébként mindig tudja, hogy éppen merre jár a Nagyi. Sosem az, akinél van, hanem valaki más. És valahogy a hír is eljut mindenkihez, így az összes rokon pontban a jó helyen lesz a megfelelő időben. Nem lesz az, hogy összevissza kering mindenki ebben a hatalmas városban.

Az ilyen rokoni összejövetelek az az érdekes, hogy majdnem mindegy, ki rendezi a bulit. Ugyanis a vendégek is be vannak fogva (elsősorban a lányok) a házmunkába, így nem a háziasszonyra marad az összes munka. Azt egyformán elosztják egymás között.

2012-08-21

Ma 2012. augusztus 21. kedd van. Magyarországon tegnap ért véget az államalapítási ünnep, míg itt, Törökországban, ma van az utolsó napja a Ramazánnak (Ramadánnak).

Pontosabban a Cukor Ünnepnek, hiszen a Ramazán (Ramadán) hónap már szombaton befejeződött. De azért ez a háromnapos ünnep még a Ramazánhoz (Ramadánnak) tartozik.

Véget ért a böjt, véget értek a hajnali felkelések. Újra bármikor lehet vizet inni (meg most már alkoholt is), bármikor lehet enni, és bármikor ágyba lehet bújni azzal, akivel sikerült ezt elérni. Jah, és még cigarettázni is lehet, de ez remélhetőleg csak kevés embert érint. :)

Mégis vannak dolgok, amelyek megváltoztak. Sok mindenben nem olyanok vagyunk, mint egy hónappal korábban. A Ramazán (Ramadán) kemény leckéd adott nekünk, amit sikerült jól bemagolni. Mi most átálltunk egy takarékosabb életmódra. Jobban becsüljük a vizet, az ételt (meg az alvási időszakot). Kicsit beleláttunk azoknak az életébe, akiknek ez a mindennapjuk.

Igaz, sajnos ez nem fog így maradni. Pár hónap múlva megint vígan kiöntjük a maradék ivóvizet. Csak az ételmaradék nem veszik kárba, mert az majd megkapják a macskák. Minden esetre ez egy olyan tanulási folyamat volt, amire jó lenne pár embert (elsősorban politikust) elküldeni, hogy ők is tanuljanak egy kicsit.

A muszlim naptárnak köszönhetően a következő böjtre nem kell egy teljes évet várni, mert az 10 nappal előbbre jön (így mindenkinek a születésnapja is esik, nem is egyszer). 2013-ban a Ramazán (Ramadán) július 9. - augusztus 7.-ig tart majd.

2012-08-22

Turistaként leginkább úgy ismerjük az Aranyszav-öbölt, mint ahova át lehet integetni a Topkapı palota ablakán és át lehet sétálni a Galat hídron, hogy majd felmászunk a Galata-toronyba.

Rosszabb esetben pedig úgy mutatják be nekünk, mint a Boszporuszt, aminek a túloldalán már Ázsia van. Bár nem derül ki, hogy ha olyankor a furfangos turista megkérdezi, hogy akkor mi is az, ami a még nagyobb víz (a valódi Boszporusz) túloldalán látható. De gondolom a válasz valami ilyesmi lesz: hát Afrika!

Pedig az Aranyszav-öböl nemcsak ennyiből áll. Még halad tovább. Sőt! Nagyon is van még tovább! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Aranyszarv-öböl Malévnézetből[/caption]

Szerencsére jó darabon végig is mehetünk rajta. Eljuthatunk a hajózható rész végére. Ha kicsit ügyesek vagyunk, akkor még tovább is (a csónakázható részre), és ha elvetemültek vagyunk, akkor még tovább is mehetünk, ahol már csak egy patak a világhírű öböl. És ha egyenesen foci fanatikusok vagyunk, akkor megkerüljük az egész rendszert, és mindjárt az erdőbe megyünk, ahol már se hajózni, se csónakázni nem lehet, de még víz sincs. Helyette viszont ott találhatjuk a Galatasaray legújabb stadionját.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Az Aranyszarv-öböl bejárata[/caption]
Nem véletlen, hogy az öböl neve Aranyszarv lett. A szarv az alakja miatt, míg az arany azt jelenti, hogy mennyire kellemes a fekvése. Egy hatalmas védett öböl, ahova olyan jól be lehetett húzni a hajókat.

Fatih Szultán Mehmet is jól behúzatta a hajókat az öbölbe, amikor megtámadta Isztambult, csak ő éppen a hegyen keresztül, mert a bizánciak az öböl egy másik remek tulajdonságát használták ki: egy jó nagy láncsal jól le lehet zárni.

Az Aranyszarv tehát elsősorban hajózási (kereskedelmi, ipari és stratégiai) szempontból volt jelentős. Másrészt pedig nagyon kellemes hangulatú hely lehetett. Persze akkor még a túloldalra átnézve erdőket láttak a parton sétálók, nem pedig 60 km-nyi házat...

Mára sajnos sokat romlott mindez. A nagy hajók egyre inkább a Boszporusz partján kötöttek ki. Ez mondjuk nem lett volna még baj. Sőt! A kikötő ilyen módon való kiköltöztetése még jót is tehetett volna az Aranyszarv-öbölnek. Csakhogy az ipar maradt ahol van. És még inkább nőtt is. Aminek köszönhetően a víz erősen elszennyeződött. Így az elit lakások is inkább áttelepültek a Boszporusz partjára.

Igaz, azóta már majdnem tiszta az öböl, míg a Boszporuszon folyamatos a rettegés, nehogy egy olajszállító hajó megsérüljön, amivel teleszennyezné a szorost (ennek elkerülésére majd épülni fog egy új csatorna a Márvány-tenger és a Fekete-tenger között). De mindez nem lendített még fel a környéket.

Ennek ellenére mindenképpen érdemes végighajózni rajta (a hajó Eminönü, Karaköy vagy Üsküdar kikötőből indul). Annál is inkább mert a hajózási út végén több érdekességet is találhatunk: Mozaikos Dzsámi, Eyüp Szultán Dzsámi, Tekfur Palotája, Pierre Loti kilátót. Útközben pedig benézhetünk a Közlekedési és Technikai Múzeumba (Rahmi M. Koç Müzesi) is.

Ha pedig megtaláljuk a csónakos bácsit, akkor tovább folytathatjuk az utunkat egészen a Miniaturkig. Erről majd egyszer lesz egy részletes program a wikiben. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Az Aranyszarv-öböl csónakos része[/caption]

Ez a rész, ahol csak csónakkal lehet közlekedni, nem olyan régi. Már a régi városfalon kívülre esik. Pár évtizede itt még mindenhol erdő volt, ahova hétvégén kijártak a hölgyek és legények, hogy egymásra találjanak. Mekkora különbség ez az Aranyszarv-öböl elejéhez képest, ahova a hölgyek és a legények leggyakrabban zsákban jutottak, a szultán parancsára, és többnyire éjszaka...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Az Aranyszarv-öböl vége[/caption]

A tényleges öböl nemsokkal a Miniaturk után véget is ér. De jó tudnunk, hogy patak formájában még nagyon is folytatódik. És pl. Kağıthane több területén is belefuthatunk. Vagy pl. a Metrocity bevásárló központ (itt székel a Magyar Konzulátus) mögött is indul egy erecske, amelyik végigtekergőzik Gültepe városrészen.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Az Aranyszarv-öböl patakként[/caption]

Az, hogy hol van az igazi forrása, az rejtély. Biztosan vagy egy megállapodás, hogy a sok kis patak közül melyik tekinthető a hivatalos kezdőpontnak. Az valahol Maslak környékén lesz, ahol a Galatasaray új stadionját is találjuk. Idáig végigmenni jó kaland lehet. Míg ha nem a patakot követjük, akkor egyenesen akár metróval is utazhatunk.

További érdekesség, hogy azért az Aranyszarv-öböl nincs elfelejtve. Az öt tápláló patakok közül számtalan egy kisebb duzzasztás után ivóvízzel látja el az isztambuli lakosokat.

2012-08-23

Egészséges táplálkozók, és BIO-evők figyelem!

Ti ne olvassátok tovább! ;)

Törökországban nagyon finom, és nagyon hatalmas dinnyék teremnek, elsősorban Adana tartományban. No persze sok dinnye érkezik Kanadából is, mert mint tudjuk, az a favágók, és a dinnyék országa...

Alapvetően a török dinnyék nagyon finomak. És nagyon, de nagyon nagyok. Ráadásul már nagyon hamar (a nyár kezdete előtt) el lehet kezdeni enni. Azt is mondhatnánk, hogy a nyár fő étele, mert tele van vízzel és vitaminnal (no meg cukorral). Az ayrannak igazán jól kiegészítik egymást.

Úgyhogy akárhogy is nézzük, a török dinnyék tökéletesek.

Vagyis majdnem... hiszen ott van bennük a mag! Ami bár elenyészően kis mennyiség a dinnye hatalmas méretéhez képest, de sokakat ez mégis zavar. És azért lássuk be, a dinnye egy önző dög, hogy csak magára és a családja jövőjére gondol, az emberre nem. Nem növeszt magmentes változatot.

De semmi baj! Ez itt a XXI. század! Majd a technológia megoldja. Nem is olyan régen még a párt oldotta meg, előtt pedig a király vagy a hadsereg. Most viszont a technológia.

És kérem hölgyeim és uraim! Íme civilizáción csúcstechnikájának terméke: a magmentes dinnye!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Magmentes dinnye[/caption]

Igaz, hogy így kevesebb, mint nyolcada a rendes dinnyének, de akkor is: magmentes.

2012-08-24

Isztambul közlekedésével már többé-kevésbé megismerkedtünk. Bár teljesen sose lehet kiismerni...

A kissé érdekes elvű városi kocsikázás után azt gondolnánk, hogy elhagyva a lakóövezetet most aztán tényleg elfajulnak a dolgok.

Pedig szerintem az esetek nagy részében még jobban is lehet vezetni, mint Magyarországon, vagy sok más európai országban. De ez persze csak a városok közötti részre vonatkozik. A városon belül már más törvények, vagy inkább szokások vannak. De oly annyira, hogy minden nagyvárosnak (és kisvárosnak, de még falunak is) saját közlekedési stílusa van.

Törökországban hatalmasok a távolságok. Állítólag a nyugati csücskétől a keletiig 2 napig tart eljutni. Persze egy rutinos török ezt 1 nap alatt is megjárja (majd fél napot tölt a mellékheységben). Mindezek mellett viszont nagyon jól lehet közlekedni. És gyorsan.

Természetesen a Törökországban megszokott kontrasztok itt is érezhetőek. Alig van közepes minőségű út. Egy út vagy nagyon jó, vagy nagyon rossz. A nagyon rossz azt jelenti, hogy az aszfaltot nem könnyű megtalálni. Míg a nagyon jó esetben akár 140 km/h-val is is kényelmesen lehet haladni. Persze nem illik, de azért lehet.

Mondjuk az ország nagyrésze meredek hegyoldalakból áll, ahol természetesen nincs elég hely megfelelően egyenes utak kiépítésére. De még ezeken a részeken is eléggé jól lehet közlekedni. Igaz, már az első órában elégünk lesz abból, hogy nincs egy méter egyenes szakasz sem, és a kormányt folyamatosan jobbra-balra kell tekergetni. A második órában pedig már ordítani tudnánk.

Holott még 5-6 óra van hátra az utunkból, és akkor is csak azért állunk meg, mert beesteledett. Majd másnap folytatódik tovább a balettozás.

Ahol viszont volt hely (vagy csináltak), ott viszont nagyon jó utakat találhatunk. 2 x 1 sávú utakat egyre kevesebb helyen találni. A szélesítés viszont nem a hagyományos módon készül. Annál sokkal egyszerűbben: a már meglévő út mellé építenek még egyet. Így a forgalom sincs feltartva, az eredmény pedig az autópályához fog hasonlítani.

Tehát Törökországban az utak általában nagyon jók. Ebből (ismerve a török vezetési stílust) arra gondolnánk, hogy akkor mindenki száguldozik, mint az örült. És bár ilyenből is találunk sokat, de valamiért mégsem ez a jellemző. Saját tapasztalataim szerint Isztambul belső régiójában sokkal vadabb a közlekedés, mint egy forgalmas török autópályán. Sőt! Szerintem mind a főutakon, mint a mellékutakon sokkal biztonságosabb vezetni, mint Magyarországon, vagy akár Olaszországban.

2012-08-27

Isztambulban (meg egész Törökországban) a szemét egy érdekes probléma.

Egyik részről sok van, ami nem túl kellemes, de másik részről ennek köszönhetően rengeteg állat (főleg macska, kutya, kecske, attól függően hol is járunk) tud megélni az utcákon. Viszont a kukákkal más gondok is voltak.

Valamikor 2005-2006 táján volt egy robbantás Eminönü kikötőjében. A bombát az egyik szemetes konténerben helyezték el. Szerencsére nem volt halálos áldozat, "csak" egy súlyosan sérült. Mindez viszont rávilágított arra, hogy a kukák (főleg ha fémből vannak), akkor nagyon jó eszközök azoknak, akik szeretnek robbantani.

Így Isztambulból nagyon gyorsan eltűntek az utcai szemetesek. Mára már ha ki akarjuk dobni a szemétünket, akkor nagyon kell keresgelnünk, hogy kukát találjunk.

De úgy tűnik, hogy terjedőben van egy új fejlesztés. Amikor is a szeméttároló a föld alatt van, egy amolyan bunker szerűségben.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Bunker kuka[/caption]

A szemétlevitelkor egy ilyen szerkezetet kell keresni. Majd lábbal megnyomni a nyitópedált (vagy rálépni, vagy ráállni, vagy ugrálni rajta, modelltől függően), mire a futurisztikus ablak kinyílik. A szemetet pedig le lehet dobni a mélységbe.

Már aki ledobja. Mint a képen is láthatjuk, van olyan, aki csak lerakja a kuka mellé. Mondjuk ez is jobb, mintha csak eldobná. És a kukás kocsik a szépen összecsomózott zacskókat is begyűjtik, legyenek bárhol is.

2012-08-28

Kastamonu híres a tehenekről. A szomszédban pedig ott van mindjárt Taşköprü, a fokhagyma fellegvára. Így a kettő mindjárt adja is magát: ha kifogyott a tehénből a tej, jó lesz kolbásznak.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Kastamonu hentes[/caption]

Kastamonu tartomány Ankarától északra van. Bár a központi város lent van egy völgyben (ami nincs is annyira lent, hiszen 900 m-el a tengerszint fölött helyezkedik el), a környék tele van jó magas hegyekkel. Ebből pedig minden Milka-reklámon felnőtt ember tudja, hogy ahol hegy van, ott teheneknek is kell lennie.

Kastamonu tartomány pedig élén jár a tehenes dolgokban. Hosszú történelme során is valahogy mindig előkerültek a tehenek. Ha nem éppen azzal kergették el az ellenséget, akkor éppen elállták az utat a rohamozó csapat előtt.

Mondjuk ez a tevékenységük ma se változott. Bármely tehén bármennyi ideig békésen elálldogál bármely száguldó autó előtt bármelyik út közepén. Sőt! Az idősebbek és tapasztaltabbak egyszerre akár két autó és három busz előtt is tudnak álldogálni, míg a profik egy dömper útját is simán elállják.

Egyetlen egy dologgal nem bírnak el a tehenek: mégpedig kastamonui hentessel. Nekik ugyanis nem jó az útjukba állni.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Kastamonu kolbász[/caption]

Arról nem is beszélve, hogy Kastamonu tartományt nemcsak a tehenek élvezik (míg a hentessel nem találkoznak), hanem a fokhagymák is. A kettő pedig jól megér egymás mellett. Főleg a kolbásznak.

Persze a régió nemcsak erről híres, hanem a sajtról is, ami mégiscsak megújuló energiaforrásból készül. Ellentétben a hússal, ami már nehezebben megújuló energiaforrásnak számít. Hiszen meg kell várni, míg a tehén megnő. Cserébe viszont sokkal finomabb. :)

Így ki Kastamonuban jár, annak mindenképpen ajánlott a pastirma és a sucuk kipróbálásra. :)

2012-08-29

Isztambul utcáit járva úgy látszik, mintha mindenhol csak férfiak lennének (leszámítva a turistákat persze). Pedig arányaiban nincs sokkal több férfi, mint nő. A CIA World Factbook 2010-es adatai szerint minden 1 nőre 1,02 férfi jut. Ez az érték Magyarországon 0,91, aminek oka elsősorban a II. Világháború, amiből Törökország kimaradt. A születési arány kb. ugyan akkora (Törökország: 1,05 férfi / 1 nő, míg Magyarországon 1,06 férfi / nő).

Akkor mégis hol vannak a nők?

Törökország helyzete különleges. Mint fent is említettük, kimaradtak a második nagy banzájból, a II. Világháborúból. Ezzel nemcsak azt úszták meg, hogy különböző nemzetek különböző indokokkal felforgassák az országot, hanem azt is, hogy néhány millió török férfi ottmaradjon a csataterén. Így viszont már nem volt szükség arra, hogy a nők is dolgozzanak, mint sok helyen Európában. Az, hogy a nők mégis munkába állhattak, az Atatürknek köszönhető, amikor megadta a lehetőséget, hogy ők is karriert építhessenek.

A nők pedig nemcsak hogy dolgoztak, hanem tényleg karriert is építettek. A legismertebb talán Sabiha Gökçen, aki a világ első harci repülőpilótája volt. És egyben Atatürk fogadott lánya is.

Így viszont, hogy a nők karriert építenek, nem az utcai árusok között kell őket keresni, hanem az irodákban és a bevásárló központokban. Persze lehetnének utcai árusok is, hiszen nem mindenki tudja elvégezni az egyetemet. De mégsem lesznek. Hiszen abban az esetben inkább gyorsan beházasodnak és háztartásbeliek lesznek.

Ez persze még nem jelenti azt, hogy egész nap otthon maradnak. Legalábbis nem mindenkinél. Hiszen számtalan olyan munka és munkahely létezik, ahol részidőben lehet dolgozni és nem kell hozzá magas iskolai végzettség.

Egyik legnépszerűbb a cégeknél található úgynevezett házvezető nő. Az ő feladata, hogy a cégben dolgozók felett anyáskodjon: kitakarítson, ebédet főzzön, felszolgálja a teát és kávét és süteményt (aztán csodálkozunk, hogy mindenki jól elhízik), meleg időben fagyit vegyen, stb.

Mindezek után már láthatjuk, hogy Isztambulban is dolgoznak a nők. Csak nem az utcán, hanem bent valamelyik épületben.

Először megnyert egy frontot - bizalom

Megnyert egy függetlenséget - még több bizalom

Megreformálta az országot - és látják, hogy ez jó

2012-08-30

Egyszer volt, hol nem volt. Volt egyszer egy szép bolygó, tele mindenféle növényvel meg állattal. Meg hát ott volt az ember is. Bár sokak szerint ők inkább valamelyik előző kategóriába tartoznak...

Szóval volt az ember, aki mindig is utálta a szomszédját. De 1914-re eljutottunk oda, hogy rengeteg szomszéd lett, amelyeknek nemcsak zöldebb füvük, szebben múúzóó tehenük, de mindenféle nyelvük, kultúrájuk, ideológiájuk és zoknijuk is volt. Így aztán robbantottak is mindjárt egy világraszóló háborút.

Pedig ha tudták volna, hogy minden ezzel fog kezdődni!...

Dúlt az első Világháború, majd dúlt utána a béke is. Ha jobban megnézzük, akkor még ma is dúl. Pl. itt mindjárt a szomszédunkban, Szíriában is. De ez majd csak később lesz a történelmi kategóriánk témája. Mostanra elég lesz csak az 1920-as évek. Akkor is volt elég kavarási...

Az első Világháborút a törökök elvesztették. Pontosabban a szultánságot irányító politikai erők vesztettek (a szultánság még a Világháború előtt elvesztette a tényleges hatalmát). A hatalmas Oszmán Birodalom több tartományát is elfoglalták a szövetségesek. De mint már ismerjük őket, még többet akartak. Egy jólismert példához hasonlóan Törökországot is fel akarták darabolni apró részekre, mintha csak egy kínai étteremben lennének. A mostani országrészeknek csak a közepe maradt volna meg.

[caption id="" align="aligncenter" width="518"] A szokásos térkép: a Sèvres-i békeszerződés - Forrás: Wikipédia[/caption]

Persze a törökök ezt nem fogadták el. Meg amúgy is elégük volt már a szultánból és az őt irányító csoportból, így egy menetben indítottak egy függetlenségi háborút mind az ország felosztása, mind a szultán ellen. Ez úgy szimpatikus is lett: utáljuk a szultánt, az angolokat, a franciákat, az olaszokat, a görögöket, meg minden mást is. Legyen modernizáció, demokrácia, stb... Többségében ez tetszett is embereknek. Persze volt olyan is, akinek nem. Pl. a szultánnak, de őt végül úgyis kirakták az országból.

Mindez addig jól is ment, míg főleg kiáltványokból, nemzetgyűlésekből, meg belső problémákból állt. Csakhogy közben a nyugat is úgy döntött, hogy beleszól a dolgokban. Mondottak is csúnyákat, de végül nem tettek semmit. Helyettük a görögök döntöttek úgy, hogy megpróbálják erőszakkal megszerezni azt a területet, amit neki ígértek a szövetségesek.

El is indultak jó nagy csomagokkal a nyári hőségben, míg a törökök inkább úgy döntöttek,

hogy inkább a Sakarya folyó mellett megvárják őket. És addig is kipróbálják az új strandot.

1921. augusztus 23-án érkezett meg a görög sereg, kimerülten. A törökök árnyékban ültek, kebabot ettek, majd megittak egy csésze jó erős fekete kávé, lóra pattantak (vagy inkább csak ráérősen felszálltak), és bevárták az ellenséget. A csata 22 napig tartott, és már-már úgy tűnt, hogy győz a megszálló csapat, amikor hirtelen minden fordítva történt: a hazaiak győztek. Mindez a kiváló katonának és stratégiának, Atatürknek köszönhető, aki megkapta a Gazi azaz a hős címet.

A fordulóponti harcban 3700 török és 4000 görög katona esett el. 15.000 görögöt pedig elfogtak. Arról nincs hír, hogy velük mi lett, de találunk korabeli szórólapokat a bazárban kapható olcsó munkaerőről...

A Sakaryai csata több szempontból is fontos esemény és fordulópont volt:

A törökök megnyerték a csatát

A görögök elvesztették a csatát

A görögök nem tudtak tovább menni

A törökök viszont most már tényleg tovább akartak menni

A külföld rájött, hogy itt már nem úgy mennek a dolgok, mint ők gondolták

Kiderült, hogy a Sakarya folyó kiváló a fürdésre, a naplementében pedig jókat lehet kebabozni.

A nyugat nagyot nézett, amikor kiderült, hogy valamelyik országban nemcsak hogy komolyabb ellenállásba ütköztek, hanem még meg is állították a bevonuló erőket. Míg a kelet ezt nagy tapssal és pénzadományokkal értékelte (pl. Indiából 125.000 USD érkezett). Ez bár nagyon jól hangzott, meg jól el is költötték a szabadságharcosok, csak hogy Atatürkék éppen a nyugattal szerettek volna összebarátkozni.

Szerencsére addigra már három éve üléseztek a szövetségesek. És ennyi idő bőven elég arra, hogy az ember ne csak azt utálja meg, aki mellette ül, hanem még a szemben levőt is.

Úgyhogy elkezdődtek (folytatódtak) a kavarássok, hátbaszúrások és az egyéb politikai megnyilvánulások.

Elsőként a franciák voltak azok, akik úgy döntöttek, hogy mégse legyen olyan jó az angoloknak a közel-keleten, és mindjárt kiegyeztek a törökökkel. Őket hamarosan az olaszok követték. Az angolok inkább maradtak az otthoni politizálásnál.

A görögök hamar úgy érezhették magukat, hogy mindenki jól otthagya őket. Ők úgy döntöttek, hogy legalább Isztambult megszerzik maguknak (ami egyébként nemzetközileg semleges övezetnek nyilvánítottak nemrég. Jól láthatjuk, hogy ki mit, vagy inkább kinek tartott be).

1922. augusztus 25-re ki is alakult a görög arcvonal (láthatjuk, hogy majdnem 1 évet

összemenetelgetett és összepolitikázott itt mindenki). A török is, csak ők titokban csinálták. Majd másnap reggel Atatürk kiadta a parancsot: „Célotok a Földközi-tenger!”. Csak hát útban voltak a görögök, akiket a strandra igyekvő törököknek először le kellett lőniük. A görögök látva az elhatározást a strandlabdások körében, így gyorsan megadták magukat.

Az utolsó gyrosos csapatot, augusztus 30-án a Dumlupınar völgyében kerítették be kebabosok, és ezzel véget is ért a háború.

Ez az a nap, amit minden év augusztus 30-án megünnepelnek. Mivel az augusztus minden évben nyárra esik, sokan tengerparton, szörfözéssel emlékeznek meg a nagy napra.

Természetesen a fizikai csatározással nem ért még véget a Függetlenségi Háború. A politikai harc még sokáig folytatódott. Mígnem 1923. október 29-re Törökország végre független lett. Megszabadult mind a szultántól, mint az idegen hatalmaktól.

2012-08-31

Hétféjére, meg így a pénteki melegre/hidegre (melyik is van most, meg kinél mi is van most) egy kis zene.

Mégpedig egy olyan török zene, ami Magyarországról, pontosabban Esztergomról szól. :)

Bariş Manço (róla lesz még szó egyszer) Estergon Kales, azaz Esztergom vára klasszikus dala:

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/S8-IYPdS_S0" frameborder="0" allowfullscreen]

Próbáltam egy fordítást összedobni nektek, de nem sikerült. Így most csak egyszerűen élvezzék a dalt! :)

2012-09-03

Törökországban nincs Karácsony. Ez persze nem zavar senki. Sőt! Talán még azt is elmondhatjuk, hogy nagyobb ünnep, mint Magyarországon.

Bezzeg a Mikulás. Igaz, ő Lapföldön él, de Törökországból, Myra (ma Demra, Antalya megye) városkájából származik. Úgy tűnik, hogy amikor éppen nem dolgozik, néha hazaugrik a rokonokhoz.

Mi ugyanis láttuk a Mikulást! Még augusztusban!

És bár köztudott, hogy a törököknél nem lehet a Karácsonyt elég korán kezdeni (főleg ha bolti kedvezményekről van szó), és nem lehet eléggé sokáig se kitolni (mert a feldíszített Karácsonyfa olyan szép, még áprilisban is, kár lenne kidobni), azért az augusztus mégiscsak korán/későn van, hogy a Mikulást dolgozni lássuk.

Úgyhogy biztosan nyaralni jött a Galata-toronyhoz. Mégse valószínű, hogy a kilátás miatt, hiszen a szánról mégiscsak többet lát (és mind tudjuk, van beépített kakaó/kávé/tea automata is).

Sőt! Még gitározott (pontosabban egy török húros hangszeren játszott) is egyet! Úgy tűnik, ez egy eddig ismeretlen hobbi lehet.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] A Mikulás Isztambulban[/caption]

Persze mindjárt megrohanták a rajongók tv-kamerákkal, hogy kihasználják az alkalmat, és reklámot forgassanak vele.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] A Mikulás Isztambulban[/caption]

De azért rendesek voltak vele, mert kapott egy hatalmas árnyékolót is. Így biztosan nem lesz melege.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] A Mikulás Isztambulban[/caption]

Jó lett volna megtudni tőle, hogy mi járatban van itt, meddig marad, és mit visz a nagymamájának. De a reklámfilm leforgatása után az Istiklal Caddesi irányába távozott...

2012-09-04

Sziasztok!

Rumli vagyok Isztambulból!

Vagyis csak a közelében vagyok... Mennyi is? Olyan 550 km távolságra... Szóval itt vagyok még a közelben. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Rumli Szalmafalván[/caption]

Még csak most írok, mert eltartott egy darabig, míg sikerült kiheverni a sok kalandot. És persze mindent meg is kell ám írni!

Szóval volt a Ramazán (Ramadán). De mint írtam, volt. Jött, itt volt, vége lett. Csakhogy ránk szakadt Cukorünnep. Ez az, amikor meg kell találni egy Nagymamát Isztambul húszmilliók kazaljában.

Ráadásul nem is mindegy, melyiket!

De azért a rokoni kémhálózat hamar megtudta, hol is tartózkodik éppen. A lehető legjobb helyen: Isztambul másik végén. Miért is jó ez? Mert miután beköszöntünk hozzá (és elpusztítottuk az egész tearaktárat, és megettünk mindent), gyorsan tovább is mentünk: Kastamonuba!

Na álljunk meg egy kicsit! Egyébként is ki kell pihenni ezt a 82 pohár teát...

... szóval minek is megyünk Kastamonuba, ha egyszer itt van a Nagymama Isztambulban? Pont azért!

Ugyanis a Nagymama, mint egy hatalmas mágnes odavonzza a rokonokat. Vagyis minél messzebb megyünk, annál kevesebbel fogunk találkozni. És bár török viszonylatban 600 km nem olyan sok (végül is csak annyi, mint Sopron-Záhony másfélszer; vagy mint a Tescoban a sajtospult-pénztár nyolcvanezerszer) azért ennyinek mégiscsak elegendőnek kell lennie rokonokhoz.

600 km... A Google szerint ez 7 óra, és 43 perc. Vagyis bármelyik török 6 óra alatt megjárja, és közben még megáll teázni is.

Az a szerencse, hogy Törökországban nagyon jók az utak. És miután lemegyünk az autópályáról, ahol csak 160 km/h-val vánszorogtunk, ugyan olyan sebességgel haladhattunk tovább. Ugyanis majdnem autópálya minőségi út vezet a megyeszékhelyek

között.

Ez azt jelenti, hogy két db. kétsávos út lett egymás mellé építve. Mégpedig úgy, hogy a régi út mellé építettek egy teljesen újat, amikor felújításra került a sor. Így mindenféle szembeforgalom nélkül kényelmesen lehetett kocsikázni. Csak a teheneket kellett kerülgetni. Őket egyébként nem érdemes ledudálni, mert sokkal hangosabb múúú lesz a válasz. Persze az útról azért nem fognak lemászni. Meg azért sem szabad rájuk dudálni, mert zavaros lesz a tejük...

Ahol jártunk, az a környék a fekete-tengeri hegyvonulat. Itt csendes és békés a hangulat. Semmi rohanás. Mi is beálltunk inkább a 150-en menő kocsisorba. Nem sietünk sehova. Így is bőven éjfél előtt megérkeztünk.

23:59-kor állítottuk le a motort. Majd odagörgettünk egy sziklát a kocsni elé. Sose lehet tudni, milyen lesz itt az éjszaka. Esetleg jön egy szélroham, és belöki a kocsit a 300 méter mély szakadékba. De ugyanezt egy medve is megteheti. Míg a farkasok ennél sokkal barátságosabbak. Ők beérik azzal, hogy felfalják a kerekeiket. Kivéve persze, ha telerakjuk fokhagymával a csomagtartót. Milyen jó is, hogy most zajlik a Fokhagymafesztivál! De erről majd később.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Rumli a lakáskulccsal[/caption]

Az épület, ahol laktunk, igencsak régi. Több, mint kétszáz éves! Viszont még ma is ugyan olyan jól helytáll a hideg és a medvék ellen, mint régen. Sőt! Most már jobban is, mióta a tetőn van napelem, a kemence előtt pedig nagyképernyős TV. Egyszer még lesz internet is. Csak át kell vinni a drótot a hegyen. Persze lehetne mobil internet is, de ide a nap se süt be, nemhogy a rádióhullámok (és nem radioaktív hullámok, ahogy a médiában van). betévednének.

Szóval teljes a komfort.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] A Nagymama házikója[/caption]

Na és persze micsoda kilátás van!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Szalmafalva kilátás[/caption]

Ott a távoli hegyek mögött már csak 15 km, és ott is van a Fekete-tenger. Így akár azt is mondhatnám, hogy tengerrenéző szobában laktam. Csak meg kell várni az eróziót.

Szóval ide jöttünk Szalmaválvára (török nevén Salman (köyü), Senpazar tartomány), be a hegyek, erdők és farkasok közé. Ami még mindig jobb, mintha a rokonok között lennék. Bár így is összefutottunk néhányval, de nehéz többség Isztambulban maradt. Mi így pedig

nyugodtan tudtunk egyet kalandozni a környéken.

No persze direktbe nem mentünk be az erdőbe, mert ahhoz azért puska kell. Vagy pedig egy politikus. Így inkább átmentünk a hegy másik felére, az Ilca vízéséhez.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Rumli az Ilca vízésésnél[/caption]

Persze nem mondható el, hogy a világ legnagyobb vízésése, a világ legszélesebb vízésése, a világ legnagyobb vízhozamú vízésése, vagy a világ legzajosabb vízésése. De még az se, hogy a világ legizgalmasabb vízésése, vagy a világ legszebb vízésése. De azt igen, hogy a közelében remek teázó van. Ennél fontosabb tulajdonsággal pedig nem is rendelkezhet egy vízésése Törökországban.

[caption id="" align="aligncenter" width="373"] Ilca vízésés (HDR)[/caption]

Úgyhogy miután átvágtunk az erdőn, megcsodáltuk a vízésést. Majd megint átvágtunk az erdőn, és beültünk egyet teázni a közeli faluba a tradicionális fekete-tengeri faházak közé.

Rövid pihenés és feltöltés után, 5 óra múlva követtük a szomszédos patak vonalát, amely a Valla völgybe vezet (törökül amolyan ó de szép, ó de érdekes), majd pedig a Valla kanyonba.

Persze csak módjával. Nem ám túrabakanccsal, hegymászó felszereléssel és csónakkal. Hanem szépen nyugodtan, békésen, kocsival és dudálással megkerültük az egészet. Majd pedig főntről közelítettük meg a kanyont.

Leparkoltunk egy tehén mellé (megkértük a foltos nénit, hogyha a szél szeretné bedönteni a kocsit a völgybe, akkor tartson ellen) és innen indultunk az erdőn át egy kanyarba, ahonnan csodás kilátás tárul a teától túlpörgetett szemünk elé.

[caption id="" align="aligncenter" width="372"] Valla Kanyon (HDR)[/caption]

Még ha büfé nem is volt itt a kanyon kanyarja felett, azért egy eléggé rendes vaskilátót sikerült felépíteni. Itt már azért komolyan fújt a szél. Viszont mindkét irányba szuper kilátás volt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Valla Kanyon (HDR)[/caption]

Persze a legszebb látnivaló mégiscsak én magam voltam, ahogyan a bundámat átjárja a friss szellő, őseim vére pedig a koffeinmolekulákat hajkurássza.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Rumli a Valla Kanyonban (HDR)[/caption]

Kár, hogy nem volt gumikötél...

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Valla Kanyonú kilátó lejárata[/caption]
Miután itt jól kifújdogált minket a szél, vissza felmáztunk a dombtetőre, ahol a kocsit és a tehenet hagytuk. Persze a gonosz bestia nem maradt a helyén.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] És persze találtunk teheneket is[/caption]

A mai napból volt még egy kis idő. Így irány be a központba.

Ezen a környéken az az érdekes, hogy a központi városkák nem valóságosak. Persze nem is virtuálisak, de jóval kisebbek mind méretben, mind jelentőségben, mint ahogy elváránk.

Ugyanis ezekben a Fekete-tengeri hegyekben nincs nagy élet a völgybeli központokban. Hiszen ott nincs semmi. A környékbéli falvakban lakik mindenki, és az agrárgazdálkodás is ott zajlik (micsoda szavakat tudok ám előhozni a 82. tea után!). A központba csak akkor mennek le az emberek, ha el akarják adni a termékeiket, hogy a pénzen valami más hasznos dolgot (pl. távirányító) vegyenek. Ezért míg egy régióban kb. 3-5-7.000-en vannak, addig a központi városban alig 1-2000. Azok is nagyrészt hűtőt és kebabot árulnak.

No meg persze teát.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Török szamovár[/caption]

És amikor itt van az idénye, akkor pedig még fokhagymás is!

[caption id="" align="aligncenter" width="372"] Fokhagyma fesztivál[/caption]
Hiszen Kastamonu tartomány igazán híres a fokhagymáiról is. Minden évben még fokhagyma fesztivált is rendeznek. Bár erről az idén sikerült lemaradnunk. De azért vettük 18 kg fokhagymát. A kocsinknak olyan illata lett tőle, hogy az összes vámpír megdöglik abban a kerületben, amelyiken áthajtottunk...

... lesz még folytatás ám. ;)

Képek:

2012-09-05

A Tünel Kedisi, azaz Alagút Macska immár harmadik éve éldegél boldogan Isztambul (és a kontinens) első vasúti felvonóalagútban, a Tünelben.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Tünel kedisi[/caption]

Már című könyvben, hogy a cicusok kavarrják a kvantumfizikát. Nem is lehetne erre jobb példa, mint a Tünel Kedisi, akire többszörösen is hat az alagút-effektus. Nem is beszélve a határozatlansági elvvel, ami lévén hogy az Alagút Macska egy viszonylag kis területen mozog, mégis vagy megtaláljuk, vagy nem. Vagy ott van, vagy nem. Meg egyáltalán...

Sőt! Az utóbbi időben egyre többen számoltak be arról, hogy nemcsak a fenti, hanem a lenti állomáson is látták a macskát. Nem ritkán egyidőben is. Bár olyan is volt, aki egyszerre látott belőle kettő vagy több verziót, miután a helyi kiskocsmában kellő mennyiségű rakí-t elfogyasztott.. Úgyhogy ez az információ még megerősítésre vár... Aki nem hiszi, járjon utána! Meg aki elhiszi, az is. Van bőven Rakí az Istiklâl Caddesin :)

De az már biztos, hogy a Tünel Kedisi nem ül ám egyhelyben egész nap! Néha kimegy a zöldbe is. Mondjuk a Tünel kijáratánál levő virágcserepéhez. Ott van egy kis árnyék is, meg napos rész is. Teljes a komfort. És még nem is kell hazamenni a 3 m-e levő ablakpárkányhoz, hiszen a kedves Tünel utasok kiviszik az ebédet a "parkba" is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Tünel kedisi nyaral (5 m)[/caption]

Azért ne higgyük, hogy egy macskának csak ennyi az élete, hogy elmegy a sarki bokorig meg vissza. Bármennyire is ez minden macska álma... Az alagút macskája bizony utazik. Lemegy néha a tengerig!

Na jó, a tengerig talán nem, de a Tünellel azért eléggé gyakran leutazik az alsó Karaköy megállóig. Ezen persze csak a turisták lepődnek meg. A helyiek már ezt is megszokták. Mint ahogy azt is, hogy ilyenkor nem vesz jegyet.

De hát ő nem más, mint a Tünel Kedisi. Helyi lakos. Együtt él a téglákkal. Mint máshol a fantom az operában, Isztambulban macska van az alagútban.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Tünel kedisi az ablakpárkányon, azaz otthon[/caption]

ui: Egy programhiba miatt valahogy bekerült egy link, ahonnan le lehet tölteni a Terry Pratchett könyvet. Akárhogy is próbálom kitörölni, nem sikerült. Ez is a macskák miatt van... elnézést...

2012-09-06

Véget ért a nyár Isztambulban. Mondjuk eléggé látványosan hívta fel a figyelmünket az időjárás erre a tényre. Mióta a múlt hétvégén volt egy eső, az idő jelentősen lehűlt. És bár délben még kicsit meleg van, estére kellemetlenül hűvös van (még jó, hogy az összes meleg cuccunk Ázsiában kóvályog valahol). Lassan pedig készülhetünk az esős időszakra.

No meg az iskola is kezdődik, és a munka is kezd beindulni.

Ennyi jóhír után rátérhetünk arra is, hogy az isztambuli busz-, villamos-, hajó-, és metrójegyárak is megváltoztak.

Isztambulban nagyjából egységes árak vannak, függetlenül, hogy busszal, villamossal, metróval vagy hajóval szeretnénk menni. Persze egy teljes Boszporusz-túra azért drágább (jóval drágább), de azért a többi közlekedési eszköz általában ugyan annyiba kerülnek.

Az alapár, azaz a zseton (jeton) 3 TL lett. Ez a korábbi 2 TL-hoz képest igencsak jelentős különbség. Talán az önkormányzat megunt a turistákat? Eddig az Atatürk reptérről a Taksim térre 6 TL-ért lehetett bejutni. Most ez már 9 TL. Ehhez képest a Havaş már nem is olyan drága a 10 TL-val. Aztán mindenki maga döntse el, hogy melyik a kalandosabb. :)

Ha viszont van istanbultartunk, akkor minden mindjárt kedvezőbb. Ilyenkor ugyanis összesen 4,20 TL-t fizetünk ugyan ezért az útért. Egyetlen egy probléma, hogy még mindig nem derült ki, hogy lehet-e a reptéren istanbultartot venni, és ha igen, akkor mégis hol?

Több ember esetében érdemes elgondolkodni viszont a taxin is. A taximéter szerint ez az út ugyanis 50 TL (21,7 km). Vagyis 5 embernél kb. ugyan ott vagyunk. Persze ne felejtjük el, hogy ugyebár Isztambul (dugó), meg taxi (megállapodás az árban)...de mindenképpen élményekben gazdag utazásra számíthatunk.

Tehát istanbultart. Ennek használata, azaz a felszállási ár (vagy első jármű, vagy akárhogy is hívjuk) 1,95 TL lett szembe a korábbi 1.65 TL-vel. Ezzel együtt persze változtak az átszállási díjak is. De azt ne kérdezzétek, mennyi is volt... Az első átszállás 1,25 TL, a második már csak 1,00 TL, míg a harmadiktól kezdve 0,75 TL.

E mellett most már tényleg elkülönültek a vízi és a szárazföldi közlekedés jegyárai. Az istanbultartos beszállási ár ugyan úgy 1,95 TL a hajón, de az első átszállás (előtte mondjuk busszal utaztunk) már 1,40 TL, a második 1,20 TL, míg a harmadiktól kezdve 1,10 TL.

És úgy tűnik, hogy a megkülönböztetett járatok ára többé már nem különbözik. Azaz pl. a Tünel, ami eddig olcsóbb volt, most már ugyan úgy 1,95 TL. Viszont minden jel arra mutat, hogy a Boszporusz-hídon áthaladó buszokon megszűnt az extra költség, ott is a szokásos

1,95 TL-ért visznek át. Bár azt az infót jó lenne, ha valaki meg tudná erősíteni.

Persze a metróbusz már egy egészen más kategória (az is áthalad a Boszporusz felett). Itt az az izgalmas, hogy a belépő kapu felszálláskor leszedi a 2,95 TL-t az istanbulkartról. Majd pedig amikor leszállunk, akkor kell keresni egy kártyaolvasót, ami visszatesz valamennyi összeget attól függően, hogy mennyit utaztunk. A legolcsóbb út 1,60 TL (3 megálló). Sajnos az nem derült ki, hogy ha nincs istanbulkartunk, akkor mennyi a jegy. Valószínűleg 3,00 TL, de ki tudja...

Szerencsére a metró árakban nincs kavarási. Az 3,00 TL, istanbulkarttal pedig 1,95 TL.

Az isztambuli tömegközlekedés jegyárai itt még nem érnek azért véget. itt olvashatóak az Isztambul Wikipédiában.

Ezek az árak persze csak az IETT (isztambuli BKV) és a vele szerződésben álló cégekre vonatkoznak. A dolmuş, minibusz és a többiek miként változnak, az lokális kérdés. Meg kell kérdezni a sofőrt minden esetben. E mellett az IETT szerződéses partnerinél nem biztos, hogy az istanbulkart mellé jár az átszállási kedvezmény.

2012-09-07

Egyedülálló alkalom! Le lesz zárva a Boszporusz-híd, ki ki lehet ülni rá piknikezni.

Persze, aki akar, futhat egy maratont is.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Eurázsiai Maraton[/caption]

Az isztambuli maraton speciális, mert egyik kontinensről lehet átfutni a másikra. Ezért is hívják Eurázsiai Maratonnak. Ilyen azért sok helyen nincs. Pl. Európa és Amerika között még Kolumbusz is hajóval ment.

Az első futás 1978-ban történt. Egy csapat német turistának még 1973-ban támadt az az ötlete, hogy át kellene futni egyik kontinensről a másikra. A kivitelezésre 5 évet kellett várni. 1979-ben viszont már 74 német turista érkezett, hogy Ázsiából, a Boszporusz-hídon keresztül elfussanak a bazárba. De az is lehet, hogy fordítva történt, és a bazárból menekültek át Ázsiába az egyik szőnyegárus elől...

Innentől kezdve pedig minden évben visszatérnek, és mindig többen lesznek. Idén (2012.) pedig már a 34. Eurázsiai Maratont rendezik meg. Ahol is azon kívül, hogy az ember fut egy jó nagyot, komoly összegeket lehet nyerni. A fődíj ötvenezer dollár! Amit mindjárt helyben a bazárban el is költhet a szerencsés. :)

A start Ázsiában van. A maraton pontosan 42,195 km. A cél a Sultanahmed tér, a Kék Mecset előtt. Ez persze közelebb van. A cél adott, de a startot persze nem lehet akármeddig hátratulni Ázsia labirintusába, mert akkor még évek múlva is a futókat kell kihalászni a kacskaringós sikátorokból... Úgyhogy inkább Európában lehet az extra kilométereket lefutni. Az útvonal mégpedig a következő:

Boszporusz-híd - Beşiktaş - Kabataş - Eminönü - Aranyszarv-öböl - Eyüp - vissza Unkapı-ig - át a Valensi vízvezeték alatt - Yenikapı - Márvány-tenger partján el egészen Bakırköy-ig - vissza a Sultanahmed térre.

[caption id="" align="aligncenter" width="498"] Eurázsiai maraton térkép - Forrás:
[/caption]

Ez a 42,195 km. Persze van, akinek ez sok. Így a maratonok kezdete óta mindig van egy félmaraton táv is. Ez jelen esetben 15 km. A térképen kék csík.

De ismerve a törököket, akik szeretnek menet közben leülni egyet teázni, vagy kebabot enni (esetleg eladni), nekik is van egy távjuk, ami már csak 8 km. Zöld csík.

De még ez sem elég! Hiszen a Boszporusz-hídon az év 364 napjában tilos a gyalogos forgalom. Most viszont szabadon fel lehet menni. Amit több millió ember örömmel meg is tesz. Így aztán a szervezők beiktattak egy negyedik "futamot" is, amit egyszerűen csak népfutásnak hívnak (az utóbbi években pedig már csak népgyaloglásnak). 9:30-kor megnyitják a hidat, aztán mindenki mehet arra, amerre lát.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Népfutás az isztambuli maratnon[/caption]

Ez a táv is 8km. Elvileg... gyakorlatilag viszont a többség leérve a hídról, útközben elkalandozik valamerre. Leginkább egy büfébe, vagy étterembe.

Az Eurázsiai Maratont általában október első vagy második szombatján szokták megszervezni. De úgy tűnik, az idén a második Boszporusz híd felújítása miatt kicsit csúszik a futás. Idén november 11-én lesz a nagy esemény.

Novemberben egyébként változatos idő van. 2011-ben aznap esett az eső, és 9 fok volt. Míg 2010-ben 19 fok volt, és sütött a nap. Így az idén bármi megtörténhet...

2012-09-10

Aki kicsit is körbenézett már a török focis ajándékok között, az észrevehette, hogy hatalmas választék van. A hasznos és kevésbé hasznos rajongói cuccuk között aztán meg ember legyen a talpán, aki megtalálja a megfelelőt.

Úgyhogy ne is vacakoljunk, vegyünk inkább mindjárt egy egész buszt!

[caption id="attachment_4574" align="aligncenter" width="500"] Beşiktaş busz[/caption]

Oké, ez egyelőre még csak játékbusz, nem egy valódi. De legalább sokkal olcsóbb. 45 líráért mindjárt meg is vehetjük .

A weboldal elmondása szerint van házhozszállítás is. Úgyhogy hajrá mindenkinek Magyarországon! Vegyetek minél több Beşiktaş buszt!

Ha esetleg mégse a busz minden vágyunk, akkor Beşiktaş dömpert vásárolhatunk Beşiktaş színű legóval. Így aztán kedvünkre építhetünk Beşiktaş stadiont, vagy Beşiktaş metrómegállót, vagy bármi más Beşiktaş-os dolgok. Ugyan itt kapható Beşiktaş dzsip is.

De nem kell az ellenfélnek sem elkeseredni, hiszen a Fenerbahçe, Galatasaray, de még a Trabzonspor tábora is megtalálja itt a nekik való terepjárót vagy dömpert.

A vegyes családok is örülhetnek, hiszen ha a gyerekek más-más csapatnak szurkolnak, akkor felépíthetik a kedvenc csapataik várát és telerakhatják focistákkal.

[caption id="attachment_4576" align="aligncenter" width="500"] Fenerbahçe legó[/caption]

2012-09-11

Sziasztok!

Rumli vagyok, de még mindig nem Isztambulból. Bár mindjárt indulok vissza. De előtte még kiülök ide a Fekete-tenger partjára, és megnézem a naplementét.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Fekete-tenger[/caption]

Íme a Fekete-tenger. A történelem elfedett misztikus nagy vize. Vagy tava.. vagy ahogy tetszik. Hiszen mind geológiailag, mind biológiailag, de még régészetiileg is több kérdést ad, mint választ. A meteorológia számára pedig teljesen rejtély. Hiszen épp úgy keletkezhet vihar egyik pillanatról a másikra, mint ahogy napsütés.

Rengeteg elfeledett legenda született a partjain és a rajta átjutni próbáló hajókon. A tenger kiszámíthatatlan, a parton pedig számtalan különböző kultúra található. Egyesek szerint Odüsszeusz valójában itt hajókázott 10 évig, és nem a Földközi-tengeren. Míg mások szerint valójában Isztambul korai, bizánci bazárjából nem talált ki.

A világ minden országa bővelkedik vízszintes területekkel, így Törökországba már nem jutott. A Fekete-tenger vidéke is ilyen. Egyszer csak véget érnek az 1000-2000 m-es hegyek, és mindjárt kezdődik a tenger. A legtöbb parton annyi hely sincs, amire egy madár leszállhatnak. Ahol egy kicsit nagyobb terület volt, ott alakultak ki a városok.

Persze mindegyik több ezer éves, homályba vesző történelemmel. Legtöbbbről csak a görög kori név maradt fent. De hogy korábban mi volt ott...

Gideros is ilyen hely. Mai nevén egyébként Cide-nek hívják. Viszont a Gideros is jól hangzik, így a közeli kis öböl neve ma is ezt viseli.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Gideros[/caption]

Kis öbölke, nagyon kellemes hangulattal, és kilátással. Mi hiányzik csak onnan? Hát a kis büfé!

Ma már persze nem szenved ilyen hiányt az öblöcske. Sőt! A romok alapján korábban sem. Valószínűleg amióta az ember betette a lábát Anatóliába, mindig lejárt valaki ide. Ha nem is teázni, de halat enni és gyönyörködni a naplementében, biztosan. Erről leginkább a sarki dzsámi tanúskodik.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Gideros új dzsámi[/caption]

Ennek viccesen "új dzsámi" a neve. Valójában görög templom volt valaha régen. A helyiek szerint viszont örmény. Az eredeti építő kiléte a szerint változik, hogy a mesélőben miként nő a rakí mennyisége és így a múltbalátó képessége is.

Tehát az emberek mindig is jártak ide, hogy kiüljenek a partra, és igyanak valamit.

Úgyhogy gondoltunk egyet, Kastamonuból hazafele még kiugrottunk a tengerparta egyet teázni. Ilyen is csak Törökországban fordulhat elő: az ember átmászik a hegyen, és 200 km-el többet utazik, csakhogy igyon egy teát a naplementében...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Tiszta mitológia: napfény, tengerpart, fürdőző leányzó... mi került a teámba?[/caption]

Miközben nagyban iszogattuk a teát, észrevettük, hogy a vége a naplementének. Megtapsoltuk a műsort, majd pedig rájöttünk, hogy besötétedett. Ideje hazaindulni Isztambulba. Alig 600 km. Igaz, ebből 200 hegyi utakon. De ez a legjobb hely, hogy ne aludjunk el. Hiszen nincs 10 m egyenes útszakasz sem. Ha mégis, akkor pedig ott áll egy számár a közepén. Tehát valamit így is, úgy is ki kell kerülni.

Jó hangulatban vágtunk neki az éjszakának, feltöltve teával. Sőt! Kérésre Apuka előhalászta a tavalyi CD-t, ahol valami falusi nagypapa énekel a fekete vonatról. Ez a dal leginkább a kilencvenkettedik meghallgatás után adja az igazi érzést. Egyszerűen nem lehet letenni! Nem lehet mást hallgatni! És nem csak azért, mert beragadt a CD-lejátszó ajtaja és sehogy sem tudtuk kinyitni; hanem mert egyébként se volt más CD a kocsiban. Az egyetlen, amit tehattünk volna, hogyha valamelyik hegyi faluban felszedünk egy nagymamát, hogy ő is énekeljen. Csak már így is tele volt a kocsifokhagymával...

Úgyhogy inkább a hátralevő 14 órát mi daloltuk végig.

Mire beértünk Isztambulba már kívülről fújta a szöveget. És persze még hajnalban is van ám dugó, főleg ha több millió ember érkezik vissza a Ramazán utáni kirándulásról. Ha a dudálás nem segített, akkor csak rázendítettünk a fekete vonat dalra. Mindjárt mindenki elkotródott az útból...

Óóóó... Isztambul... Visszatértem!

2012-09-12

James Bond hamarosan megjelenik Isztambulba!

Vagyis hogy Isztambul jelenik meg hamarosan James Bondon!

Dehogyan is! Hiszen James Bondon leginkább nők szoktak lenni. A vásznon lesz Isztambul.

Meg James Bond is. Meg a nők is. Meg mindenki más is. A főgonosz is. No és persze a kebabáros.

Isztambult nem lehet megenni. Mi sem bizonyítja jobban, minthogy már a ki tudja hanyadik James Bond filmet forgatták a világ legizgalmasabb városában. Bár a fő színészt többször is cserélték, úgy tűnik a stáb tudja, hogy igazi török dönert nem lehet a királynő országában, Angliában kapni. Így aztán a főgonosznak időnként el kell látogatnia Isztambulba, hogy az egész stáb utána jöhessen.

De ez még tavasszal-nyáron volt. James Bond akkor motorozgatott a Fedett Bazár tetején a macskák és az eladók legnagyobb örömére. Mostanra viszont már elkészült a film. Nemsokára már a torrenten moziban lesz, és akkor kiderül, hogy James Bond mégis, mit keresett a tetőn? Hiszen mindenki tudja, hogy a bazár alatta van.

Csak nem egy rövidebb utat? De akkor Ali Bond és a 40 gonosz minibusznak kellene a film címének lennie. Nem pedig SkyFall-nak.

Addig is itt az előzetes. Keressétek meg benne Isztambult! :)

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/vgr2syY_OU4" frameborder="0" allowfullscreen]

2012-09-13

... és akkor egyszer csak ott volt egy dolmuş!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Jött egy dolmuş[/caption]

Ez lehetne egy jó kis horrortörténet, ha nem ültünk volna mi is egy dolmuş-ban.

: "Önder szokta emlegetni, hogy a minibuszon lenni mindig biztonságosabb, mint azon kívül". Ez ugyan úgy igaz a dolmuş-ra is. Meg bármilyen más közlekedési eszközre Törökországban. Leszámítva talán a metrót.

Ez most azért sem horror mese, mert az a. Most csak beértük azzal, hogy szembe mentünk a forgalommal. De hát muszáj volt!

Ez ugyanis Beşiktaş. Ahol nemcsak a foci rajongókat kell kerülgetni, hanem a házakat is (azok is rajongók egyébként). Eddig ebben nem lenne semmi különleges, csakhogy Beşiktaş egy kész útvesztő, amiből tényleg nincs kijárat. már megmutattam, hogy ebből a kerületből kijutni kész művészet.

Na de mit tegyünk, ha a tengerparti út tele van? A dolmuş pedig siet (mikor nem?)?

Bevágunk a sűrűjébe, mert arrafele mindig lehet találni rövidebb utat. Dudában pedig nincs hiány. Sőt! Az a mítosz járja, hogy a dolmuş-ok és a minibuszok csomagtartójában a pótkerék mellett 3-4 pótduda is található.

Úgyhogy mi hamar átdudáltuk magunkat a fél kerületen. Csak amikor kijutottunk a Dolmabahçe palota előtt, akkor derült ki, hogy nincs tovább. Itt ugyanis nem lehet szabályosan kijutni az útra. De még szabálytalanul sem, mert mindenféle akadályozó eszközöket pakoltak az útra. Mit lehet ilyenkor tenni? Szembe kell menni a forgalommal. Majd pedig, ha nem figyel senki, akkor sunyiban rá lehet fordulni a menetiránynak, és úgy lehet tenni, mintha semmi különös nem történt volna.

Ennek a műveletnek az utolsó pillanata lett a fényképen megörökítve. :)

2012-09-14

A házukba próbálnak lakógyűlést összehozni, de valami mindig közbejön...

Az ember azt gondolná, hogy Törökországban a legfontosabb a foci. Pedig csak majdnem! Fej-fej mellett halad a foci és a szappanopera. Mivel most nyár van (vagyis éppen véget ér), az előbbi kimarad, az utóbbi viszont mindent visz.

Házunk kapuján már két hete megy a levelezés, mikor is legyen a lakógyűlés. Mert aki felvette, az nem nézett eléggé utána, melyik nap mi is van.

Ugyebár egy focimérkőzésnél egyszerű. Olyan csak néhány darab van egy héten, és a fontosabbak ki is vannak írva minden élelmiszerral foglalkozó kereskedelmi egységen (röviden kocsmán, büfén, éttermen, stb...). Így azért valamennyire össze lehet rakni, hogy mely napokon ér rá (pontosabban mely napokon nem ér rá) a ház népe.

No de a sorozatok esetén!

Eddig mondjuk nyár volt, és a focihoz hasonlóan a sorozatok is álltak. Azaz nyaraltak. Kijártak a tengerpartra, levették a bikinijüket, botrányt rendeztek, meg hasonló nyári dolgokat... Most viszont ősszel beindult minden.

Míg a sztárok a napon sütették magukat, a dolgozó nép, a látványeffektusok, szerkesztők, hangmérnökök, statiszták, stb... valami igazán ütősön dolgoztak, hogy az ő sorozatuk induljon a legjobban a szezonban.

Így aztán nem csoda, hogy az egyébként is sorozatrajongó lakosság bármit megadna azért, csak hogy lássa a szezon első pár részét (majd a következő pár részét, és a következő pár részét, stb...).

Csak hogy nincs olyan ember egész Törökországban, aki legalább azt tudná, hány csatorna van összesen. És persze minden csatornán van szappanopera (amelyiken nincs, azon pedig foci megy... úgyhogy).

Ezért aztán eléggé bátor dolog kiírni a kapura, hogy márpedig pénteken lakógyűlés lesz és kész. Nem telt el sok perc, mire az első bejegyzés megjelent a lapon, hogy márpedig a péntek nem jó, és nem lesz jó. Indoklás nincs, de nem nehéz kitalálni... :)

Ezek után nagy lelkesedéssel jött a szombat, mint második lehetőség. Na persze... kinek is jó a szombat?

Esetleg vasárnap? Ugyan már? Akkor hétfő? Hiszen akkor megy a kedvenc sorozat! Kedd?

Akkor másik sorozat van...

Ahogy változtak a napok, úgy változtak azoknak a kézírásai is, akik éppen akkor nem érnek rá, mert "halaszthatatlanul fontos" elintéznivalójuk van. Mígnem visszaértünk péntekhez. Hátha most más jó lesz, mégiscsak egy hét eltelt azóta.

De nem, a fenti úriember egyszer már jelezte, hogy a péntek nem jó. És neki bizony minden pénteken életbevágóan fontos elintéznivalója van. Úgyhogy ez a péntek sem lesz jó...

Akkor szombat? Jaj, hát a múltkor nem sikerült találkoznom azzal a fontos emberrel, így most szombaton újra megpróbálom. De lehet, hogy most sem jön össze, így a következő szombat sem lesz jó....

Vasárnap? Vasárnap a kutyám beteg lesz. Nincs is kutyád! De még van két napom venni egyet...

És így tovább, és így tovább...

Nem tudom, mikor lesz lakógyűlés, de szerintem valamikor éjjel 3-kor. Jaj, de hisz akkor meg megy az én kedvenc sorozatom!

2012-09-16

2012-09-17

Gondolom többen már találkozotok azzal a rendszerrel, ami Budapesten van a 86-os busz vonalán. Persze ha még ott van. Meg lehet, hogy már nem is 86-os busz. De azért remélem, tudjátok, miről van:

Egy térkép jelöli, hogy hol tart a busz. És még egy robot néni is időnként bemondja, hogy a legközelebbi busz elhagyta az X megállót, így már csak kb. Y perc van vissza a megérkezésig. És így a kedves utasok tudják, hogy mennyit kell még várakozni. Érdeemes-e elmenni egyet palacsintázni (már isztambulian gondolkodom, mert ugye nekünk mindig van egy kebabos a közelünkbe), vagy már mindjárt itt a busz.

Most úgy tűnik, hogy egy ehhez hasonló rendszer kerül bevezetésre Isztambulba is.

Persze Isztambulban nem egyszerű a buszközelekedés. Már eleve az egy külön kihívás, hogy megtaláljuk, az adott helyre melyik busszal és hogyan jutunk el. Még jó, hogy van internet, de a biztos megoldás kitarthatóan az, hogy megkérdezzük a hozzánk legközelebbi embert. Majd pedig a sofőrt. Ő mégiscsak tudja, hogy hova is szeretne eljutni (más dolog, aztán hogy valójában hova érkezünk meg). Na de erről még fogok írni egy bővebb bejegyzést, ami még akár hasznos is lehet. :)

De most képzeljük el azt, hogy mi tudjuk hova megyünk, és azt is, melyik busszal. És még a buszmegállót is megtaláltuk. És még abból is a jót. Nem pedig azt, ami az ellenkező irányba megy. Ami egyébként nem feltétlenül annyira egyértelmű, mint látszik, ugyanis Isztambulban ahhoz, hogy mondjuk észak felé haladjunk, gyakran délre kell menni...

Amit viszont általában felfedezhetünk, hogy a buszmegállóban nincs kint olyan tábla, hogy melyik busz áll meg ott. Sem az, hogy az ott megálló buszok hova mennek. Pláne az, hogy milyen sűrűn járnak.

Persze ezeket az információkat meg lehet tudni a megállóban üldögélő nénikétől. Ha van olyan. Ha nincs, akkor a sarki boltban beszerezhetünk egyet.

De azért lássuk be, hogy ez nem olyan módszer, amivel egy törökül nem tudó (vagy csak keveset tudó) könnyen elboldogul. Pláne ha a nénike valami periférikus tartományból származik, és éppen úgy töri a nyelvet, mint a rózsét.

Viszont Karaköy buszmegállóban már van digitális nénike. Szépen felcsavarozva a falra.

És bár azt nem mondja el, hogy milyen volt az élet a faluban hatvan évvel ezelőtt, viszont a beépített internet kapcsolatának köszönhetően pontosan tudja, hol tartózkodnak a buszok. És még azt is megmondja, mennyi idő múlva fog megérkezni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Digitális menetrend[/caption]

Persze első tesztelésünk alkalmával, amikor letelt a várakozási idő, akkor nem jött meg a busz. A tábláról viszont eltűnt. Nagy volt az öröm, mivel az volt az utolsó busz aznap este. De aztán miután elment a szellembusz 5 perc múlva ismét megjelent a táblán a visszaszámlálóval együtt. És akkor már tényleg egy olyan fizikailag megfogható busz érkezett, amire fel is lehetett szállni.

2012-09-18

Aki akárcsak egyszer is járt már Isztambulban, az tudja, hogy a vízszintes olyan dolog, ami ritkaságnak számít ebben a városban. Sokak szerint azért, mert a bazárban azt is eladták.

Isztambult régebben úgy emlegették, mint a 7 hegy városa. Ma már inkább a 700 hegy városa lehetne. Valamiért sose próbálták meg pl. nagy anatóliai síkságnak hívni. Ki tudja miért. No nem mintha létezne ilyen nevű hely. Vagy ha mégis, akkor az elférne egy gyufásskatulyában.

Mindez egyébként azért is érdekes, mert az állandó dombok és völgyek között nem könnyű olyat megállapítani, mint pl. földszint. A házaknál is inkább bejárati szint létezik. Ez lehet az alja, a közepe, de akár még a teteje is. Nagyon gyakori, hogy a házba az egyik felén a 0. emeleten lehet bejutni, míg a másik oldalon a 2. emeleten. Egy harmadik oldalon pedig a -2. emeleten. Így igazándiból nehéz kérdés, ki is lakik a földszinten.

És persze az utcák sem vízszintesek, hanem lejtősek. Néha meg meredekek. Sokszor pedig nagyon meredekek. Így míg az egyik házban a második emeleten nézünk ki az utcára, a szomszédunk az első emeleten teázik. Pedig ő van feljebb!

Mindez akkor lesz még izgalmasabb, amikor kertet, parkolót, vagy más egyebet szeretnének építeni. Mert akkor a környéket egy kicsit vízszintesbe tesszük. Na de mi legyen az alappont? Természetesen a bejárati szint (vagy ahhoz valamelyik legközelebbi). No de ha egyszer minden házban máshol van a bejárati szint, akkor mi legyen?

Semmi gond! Mindenki építsen csak kertet a maga szintjére. Igaz, hogy ilyenkor a szomszédos kertek között akár 8 m-es szintkülönbség is lehet, de viszont mi kényelmesen, lépcsőmászás nélkül ülhetünk ki a zöldbe. Csak vigyázni kell, hogy a labda ne menjen át a szomszédba, mert itt nem elég csak átmászni a kerítésen. Hegymászó felszerelésre is szükségünk lehet a visszajutáshoz!

Az alábbi képen ugyan ezt a szituációt nagyobb méretben láthatjuk. Itt ugyanis egy bevásárlóközpontot építettek. És ehhez persze kell a megfelelő méretű parkoló. Ami természetesen legyen vízszintes. Jah, hogy közben elbontjuk a fél hegyet? És akkor mi van?

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Elbontott hegy[/caption]

2012-09-19

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból! Sőt! Most nem is akármelyik részéről, hanem egyenesen (vagy kacskaringósan) a NagySzigetről, BüyüAdáról!

Vééééégre! Kiszabadultam a városból, és nyaralok egy hetet csernél Büyükadán!

István kihozott hajóval, másik 8 törökkel és 9000 arabbal meg kínaival együtt – képzeljétek olyan hangzavar volt a hajón, hogy még telefonálni sem lehetett! Meg futkározni sem, pedig le akartam vadászni egy sirályt. Vagy egy pincért. Vagy a kapitányt. De aztán meg se tudtam mozdulni, úgy körbevettek a kiránduló kispajtások. Meg az anyukák. Meg az apukák. Meg az abik és ablák. Meg úgy egyáltalán mindenki, csak kapkodtam a fejem, hogy el ne találjanak a nagy beszélgetések közepette.

Amikor leszálltunk, azonnal kaptam egy szíverősítő teát, és elindultunk a hegyre, ahol a cser lakik. Naaaaaaaaaagyon magasan van ám, és képzeljétek, ez olyan, de olyan hely, hogy nincsenek autók! Egy se! Taxi se! Nem dudálnak. Nem előznek. Van helyette más, de arról majd később mesélek.

Szóval megérkeztünk és én azonnal beleszerettem! Nem, nem a cserbe, hanem a kertbe! Mert ez egy igazi tigrises kert, ahol mindenfélét lehet csinálni! Én például legeslegelőször búsan néztem az után a hajó után, amivel elment az István. Megígérte, hogy fogunk még találkozni, de azért nem mondta biztosra, hogy hol, meg mikor, meg nem tudom, hogy Zolinak milyen tervei vannak velem, szóval, kicsit megijedtem, mikor elment én meg ott maradtam egyedül. Vagyis nem annyira egyedül, de hiányzik az Árpiiiiiiii. :(

[caption id="" align="aligncenter" width="300"] Rumli hüppögve bámulja a hajókat[/caption]

Aztán, hogy kihüppögtem magam, cser megengedte, hogy egyedül fedezem fel a kertet. Először is, képzeljétek, van a kertben egy lila fa. Nem ám olyan semleges, épphogy lila, hanem JAJDELILA!!! Azt hiszem, nagyon jól áll nekem, ezért fel is másztam rá, azon nyomban. Úgy éreztem magam, mint a divat királya! És amikor már fenn voltam a szédítő magasban, megpillantottam egy rózsabokrot. Aztaaaaaaa, igazi rózsáááááák! Gondoltam, akkor én leszek a Gül Baba, és azonnal munkához is láttam: szedtem neki rózsaszirmokat, hogy főzze be. Egy vödörrel. Hát nem tudtam egészen jól kiolvasni az érzelmeket az arcán, de azért megfőzte a rózsalekvárt. Nem tudom, hogy tehetségtelen-e, vagy tényleg így kell, de fogta a jó sok rózsaszirmomat, alágyújtott, keverte-kavarta, ráöntött egy marék cukrot, meg valami rózsavizet, kavarta még, aztán előkerült egy pöttynyi ragacsos lével, amiről azt állította, hogy rózsalekvár. Hát nem tudom, elég fura színe van!

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Rumli felfedezi a kertet, rózsaszirmot szed

lekvárnak, majd kiábrándultan ül a lekvár előtt.[/caption]

Ültem a teraszon ez előtt a fura lekvár előtt és akkor észrevettem, hogy a lila fa mellett van egy mandarinfá is! Hop on, hop off: már ott is voltam, a legnagyobb mandarin közelében! Akartam harapni belőle egy jó nagyon, de keserű meglepetés ért! Borzalmasan, kimondhatatlanul, elképesztően, durván keserűűűűűűűűűűűű! Ez a mandarin még egyáltalán nem volt érett! Azért valahol olyan kiborító a vidéki élet, de nem? Ez után láttam, hogy van szőlő is, és akkor gondoltam egy perces néma csendben Zoltánra. Akkora csendben gondolkodtam, hogy a cser rám is kérdezett, hogy minden oké-e. De az volt, és már fel is huppantam a szőlőre. Elkezdtem énekelni, hogy érik a szőlő, hajlik a vessző, de aztán rá kellett jönnöm, hogy ennek a csernek nem sok bora lesz itt, mert képzeljétek, azon a szőlőn egy fia szem nem sok, annyi sem volt. És ez azért van, mert a szőlőt a pincébe telepítették egyenest. Na ez ti se értitek így elsőre, ugye?

Szóval, tudnotok kell, hogy Isztambulban sok a hegy. És ezek a hegyek nem ám lankák, meg szelíd dombok, hanem függőleges-közeli alakulatok. Így biztosítják, hogy mindenkinek legyen kilátása a tengerre. Viszont egy ház nem olyan könnyű függőleges felületre építeni, ezért teraszokat alakítanak ki. Ez a ház, ahol most nyaralok, három szintes, és úgy képzeljétek el, hogy az alsó szinten elől kert van, meg kilátás, de hátul a hátsó utcával egy szintben már a tetőtér van. Azért tűnik úgy, mintha egy gödörben lennék, amikor a szőlőn hintázom. Ez egyrészt nagyon kellemes, mert állandóan hűvös van a lakás hátsó szobáiban, másrészt meg annyit kell lépcsőzni, amiről nem is álmodtam még sose. Réálmaimban sem. Meg is figyeltem, hogy a szigeten mindenkinek sokkal izmosabb a vádlija. Húúúhúúú! Kiiizmosodom, kiszállásodom, és minden tigrlányt meghódítok! El is meséltem csernek a terveimet, aki azt mondta, hogy ha sármőr akarok lenni, akkor kell hozzá egy kalap is, úgyhogy kaptam tőle egyet. Mert képzeljétek, et a sziget tele van kalappal meg virágkoszorúval! Papírmáséból! Vigyázat, hölgyek, a képeim lehet, hogy erős szívdobogást okoznak!

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Rumli mandarint cserkészik, szőlőt keres és végül menőzik egy kalappal.[/caption]

Miután sokat kirándultam a kertben, elérkezett az ideje, hogy elmenjünk úszni egyet. Mondjuk, én nem rajongok a vízért, ezt bevallom. Na jó, nézni szeretem. De csak ha nem hullámszik nagyon. Azért lementem én is a tengerpartra, mert ott jól lehet nézelődni. Láttam is nagy csodát rögtön: építenek egy új kikötőt a Turyolnak, de még nincs kész. Azért használják. És hogy honnan lehet tudni, hogy kikötő? Hát hogy a félkész épületben egy igazi tengerész áruja a jegyeket! Összetéveszthetetlen! Én is ilyen egyenruhát akarok! Ezt a kikötőépületet már a nyár elején elkezdték építeni, de aztán elfelejtették. Vagy elsüllyedt a tetődeszkákat hozó hajó. Vagy nem tudom, mi történt, de az a lényeg, hogy a tetőt egy napernyő pótolja, és semmi más nincs benne. A menetrend két rajszöggel van ráerősítve a falára, és 10-től négyig benne ül a tengerész, minden nap. Azért az emberek megtalálják, vesznek rá jegyet és szépen utaznak vele, nem is zsúfolt, és megy Eminönübe és Kadiköybe

is. De csak nappal, este már nem. Aztán mentünk tovább, és képzeljétek láttam még egy tengerészt. Csináltunk is vele egy közös fotót, mert ő nagyon különleges volt! Igazi élő tengeri csillagokat tett a vállára és úgy járkált körbe-körbe a strandon! Nagyon tetszett nekem! Aztán meg lazítottam még aznap, néztem a többi strandolót, meg én is aludtam egyet a napon.

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Rumli strandol[/caption]

Aztán hazamentünk, és én nagyon kimerült voltam, ezért körülnéztem, hogy nincs-e egy kis tea. És egy olyan kincsre bukkantam, hogy csak na! Családi teafőző!!!! Úgy kell használni, hogy az aljában felforralunk egy csomó vizet, a felső részbe meg tesszük teát, de jó sokat, mondjuk 2-3 púpozott evőkanállal és felöntjük vízzel, amikor az alsóban felforrt. Aztán az egész építményt visszatesszük és forraljuk még az alsó edényben a vizet vagy 15 percig. És akkor kész a mámorító, isteni, erőt adó főzet: a török tea.

[caption id="" align="aligncenter" width="300"] Rumli a török teafőzőben teát készít[/caption]

Egy teáspohárba tettünk jó sokat a felső edényből, meg egy pici vizet az alsóból és élveztük a szívdobogást! Aztán gyorsan grilleztünk is egy kis csirkecombot, mert az finiiii. Salátával. Mondjuk engem a saláta hidegen hagyott, mondtam is, hogy ezzel kár dolgozni ennyit, holnap inkább legyen dupla adag hús. Viszont azt megtanultam, hogy a grillrácsot egy félbevágott hagymával kell átdöröglni, amikor már meleg. Azt nem tudom, miért, de minden török így csinálja, úgyhogy én is. Hát ilyen volt az első napom, majd mg jelentkezem, de most már jönnek a szunyogok, azokat nem szeretem, úgyhogy megyek aludni! Sziasztooooook!

2012-09-20

Egyszer volt, hol nem volt. Volt egyszer egy Malév.

Ez a mese is rosszul kezdődik...

Hála az internetes foglalásoknak, kevesen tudják, hogy a Malévnek volt saját irodája Isztambul előkelő központjában, a Taksim tér mellett. Legalábbis, amikor utoljára ott járta, 2011. decemberében, akkor nem úgy tűnt, mint ahol komoly tömeg lenne. A személyzet, de még a szerver is, kitörő lelkesedéssel fogadta, hogy betévedtem oda. Még az is lehet, hogy én voltam az első vendég abban az évben. No meg talán az utolsó is.

Talán én voltam az utolsó ügyfél az isztambuli Malév iroda életében... Kár, hogy én is jegyet visszaváltani mentem oda.

Még nagyobb kár, hogy nem fotóztam le az épületet akkor.

Most, amikor a közelben jártam, gondoltam megkeresem, megvan-e még az iroda. A törökök nem szokták elsietni a régi táblák levételét. Így még ha az iroda be is zárt, talán egy Malév feliratot találok valahol.

Persze előbb az iroda helyét kellett felelni.

A a Cumhuriyet Cad. 87 szám alatt volt az iroda. Valahol tényleg ott is lehetett. Én minden esetre lefotóztam.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] A nemigazán látható 2. emeleten volt az iroda.[/caption]

Persze azért nem sikerült teljesen a fotó, mert a Malév a 2. emeleten volt. Még jó, hogy én alatta fényképeztem. :P

Ha jól látom, a helyén a Török Légitársaság van. Azaz rokonok között maradt az iroda (akár még a személyzet is lehet ugyan az). Persze "viccesebb" lenne, ha a WizzAir felirat virítana az épület falán.

Egyébként alatta is hasonló, légitársaságok irodáit láthatjuk.

Megpróbáltam azért az interneten keresni valami régebbi képet, hátha találunk egyet, még Malév felirattal.

Elsőnek a -et néztem meg.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Itt volt a Malév Isztambulban -
Yandex[/caption]

Sajnos nincs infó, hogy a kép mikor készült, de már a Malév utáni időszakban. Az iroda éppen kiadó. Alatta pedig működik még az a pizzéria, ami ma már nem. Vajon a Malév csődje vitte magával azt is?

Körbenéztem még pár térképen, hátha valamelyik régebbi fotó sarkában feltűnik. Úgy látszik, hogy a szomszédok lelkesen fotózták az épületeiket, de a Malév lemaradt róla. Így még az sem biztos, hogy jó helyen keressük.

Isztambulban nyom nélkül eltűnt a Malév...

2012-09-21

Amikor a technológia és a vallás megfér egymás mellett.

A mobiltelefonok alkalmazásboltjai tele vannak olyan programokkal, amelyek segítik a muszlim hívőket az imaidő meghatározásában. Kíváncsi voltam, és egyet én is megnéztem.

[caption id="" align="aligncenter" width="307"] Muslim's Prayers times[/caption]

Az Iszlám vallásban az imaidő, meg az imádkozás nem olyan egyszerű, mint elsőre látszik. Mondjuk elsőre se látszik egyszerűnek.

A napi ötszöri (néha hatszori) imádkozás mindig a naptól függ. Az egyik ima napkeltekor van, míg a másik napnyugtakor. A többi pedig ezek szerint van elosztva. Azt viszont tudjuk, hogy Nap minden nap más időpontban kell és nyugszik. Ráadásul az időpontok még helyfüggőek is.

Szerencsére viszont a mai telefonokban már van GPS, ami kiszámolja a helyzetünket, majd ez alapján egy program ki lehet kalkulálni a pontos imaidőket.

Sőt! A másik fontos kérdésre is választ kaphatnak a hívők: merre van Mekka. Hiszen a pozíció után azt is megadhatja egy program.

Mindezek után már csak "apróság", hogy ha van egy ilyen programunk, akkor az Iszlám naptár is be legyen táplálva. Hiszen az se az egyszerűek közé tartozik.

Nosza, Androidosként nekiestem a Google programtárának, és átnéztem pár variációt abban a reményben, hogy angol nyelvűt is találok közöttük. A legjobbnak a nevezetűt találtam.

Az egyik fontos szempontot mindjárt teljesítette is: tud angolul. :) Bár a mellékelt képeken ez nem mindig látszik, azért higgyétek el. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="307"] Muslim's Prayers times[/caption]

A program mindjárt a megnézi a helyzetünket (GPS vagy telefoncella alapján), és kiszámolja az imaidőket. És megmutatja, hány percünk van még a következőig.

Első tesztbe mindjárt kiderült, hogy valami nincs rendben a számolással. Oké, hogy a szomszédos hodsza a héten kicsit lassabb a megszokottnál, de 20 percet azért nem szokott az ezán késni. Úgyhogy megnéztük a beállításokat. Elég komoly meglepetés várt ott.

Mindjárt azzal kezdi a program, hogy melyik számolási módszert szeretnénk használni:

Leva Research Institute (Qom, Irán), University of Islamic Sciences (Karachi), Islamic Society of North America, Muslim World League, Umm al-Qura (Mekka) és Egyptian General Authority of Survey.

Tessék csak választani! Sokszor ezán telt el, mire sikerült megtalálni a megfelelőt. Isztambul az egyiptomi számoláshoz áll a legközelebb. De még így is kellett néhány korrekciót beleépíteni. Általában +5 percet. Szerencsére a program erre is ad lehetőséget. Egyedül a hajnali imaidőt nem sikerült beállítani, mert olyan korán nem keltem fel.

[caption id="" align="center" width="307"] Muslim's Prayers times[/caption]

A program egyébként mindent teljesít, amire egy muszlim hívőnek csak szüksége lehet: előre figyelmeztet az imaidőre. Majd pedig néma módba kapcsolja a telefont, hogy senki se zavarja meg az imádkozást. No és persze ott van benne a Mekka felé mutató iránytű, és az Iszlám naptár is (ebből is több fajta van ám).

[caption id="" align="center" width="307"] Muslim's Prayers times[/caption]

Oké. Ez így mind szép, és nagyon jó. Viszont ha valaki másik vallási csoportba tartozik, akkor mire tudja ezt a remek programot használni?

Leginkább turistaként lehet nagyon hasznos, hogy tudjuk, mikor is vannak az imaidők, és ahhoz tudjunk alkalmazkodni. Nehogy véletlenül megzavarjuk a szertartást. Vagy ha valaki éppen arra kíváncsi, akkor tudja, mikor kezdődik. Vagy ha szeretnénk videóra venni a műezint, akkor ne kelljen egész nap a minaretre fókuszálva várakozni. Vagy ha netalán dzsámit építenénk, akkor mindjárt be is tudjuk tájolni Mekka felé.

2012-09-24

Isztambulban két dolog van, ami megmutatja, hogy vége lett a nyárnak:

nincs többé hőség

20 cm víz van mindenhol: az utakon, a hajunkban, de még a cipőnkben is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Kezdődik az esős évszak[/caption]

Ebből a két feltételből mindkettő mindjárt teljesült is. Sőt! A hőség nemcsak hogy elment, de még nyoma sem maradt. Már nem igazán elég a bikini, ha kimegyünk az utcára. Egy jó kis kabát azért jól jön.

Főleg, ha vízálló.

Persze Isztambulban nem ám csak úgy esik az eső. Ez is stílusosan történik: szakad

No és természetesen a vízelvetésnek is inkább dekoratív, mint praktikus szerepe van. Így ha esik az eső, akkor legjobb, ha a lakásból kilépve mindjárt hajóra szállunk. Ugyanis az az utca, ami tegnap még száraz volt, mára már folyóvá változott....

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Itt lett egy folyó[/caption]

Azért visszatérve a fenti gondolatmenetre. Ha ilyen mennyiségben kapjuk az esőt, akkor talán lehet, hogy mégis jobb, ha bikiniben hagyjuk el a házat....

2012-09-25

Sziasztok, Rumli vagyok, még mindig Isztambulból. De ez egy másik Isztambul, mert cser-nél nyaralok Büyükadán. És ma olyat csináltam, hogy a cser azt mondta, inkább tartsam titokban, mert ilyet rendes tigris nem csinál. Kíváncsiak vagytok, ugye? :) Hát megsúgom, de aztán el ne mondjátok senkinek! Fügét loptam!!!! De titok! De nagyon fincsi volt.

De előtte még olyan sok minden történt, szóval megyek szépen, sorjában. Először is lélekvándorlást láttam. Igaziból törökül a leylek vándorolt, vagyis sok leylekler – merthogy a gólya törökül leylek, én meg láttam, ahogy sok százan repülnek dél felé! Nagyon meghatódtam! És ezentúl lélekvándorlásnak fogom hívni azt, amikor a gólyák délre vonulnak, mert annyira gyönyörű! És a törökök azt mondják, hogy aki látja a gólyákat vonulni, az a következő évben sokat fog utazni! Hát nagyon remélem, hogy sikerül és én is sokat fogok utazni. Majd jól meglátogatok másokat is, ez a tervem!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Lélekvándorlás - avagy a gólyák (leylek) vonulása délre[/caption]

Na, amint tudjátok egy gyönyörű szigetre jöttem és ma körbesétáltunk, hogy lássam, milyen szép házak vannak itt. Fából épültek és úgy hívják őket, hogy kösk. Mi sajnos nem köskben lakunk, hanem csak olyan sima apartmanban, de a szomszédunkban van egy lakatlan kösk, ami recseg-ropog, ha nagyon fúj a szél. Viszonyt gyönyörű és romantikus. Ezen kívül még vannak villák is, azok modernebbek mint a kösk, és sokszor kőből, téglából épültek. A kösk az nagyon elegáns dolog, mert a régi, daliás időket idézi, amikről Orhan Pamuk bácsi is mesél az Isztambul című könyvében. Igaz, ő azt mondja, ezek huzatos épületek. Hát az lehet, de ilyen nagy nyári melegben senki nem bán egy kis huzatot.

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Köskök[/caption]

Büyükada szigetén nyáron sokkal többen laknak, mint télen. A szigetnek két része van, a Nizam mahallesi, ahol csupa nyaraló, villa és kösk van és a Maden mahallesi, ahol meg azok az emberek laknak, akik kiszolgálják a nyaralókat. A boltosok, ingatlanügynökök, rendőrök, taxisok (ez nagyon izgalmas ám itt!), postások, kertészek, kihordók, tanárok, házvezetők, patikusok, patkolókovácsok, és mindenféle más foglalkozású emberek. Ott van néhány iskola, mecset, templom és jó, ha tudjátok, az Ipek büfével szemben van a Vatikán Törökországi nagykövetsége is! Könnyű megtalálni!

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Villák[/caption]

Na, szóval mindenféle foglalkozású emberek laknak itt, de van egy nagyon különös foglalkozás, ami sehol máshol Isztambulban nincs: A lovastaxi sofőr! Mert a szigeten nincsenek ám autók! Illetve van néhány: a kukás, a mentő, az erdész három terepjárója, egy halottaskocsi és a rendőrség két autója és egy nagy motorja járhat a szigeten, senki más. Egyszer volt itt egy aszfaltozós autó, de azt este el is vitte a komp. Ezen kívül csak biciklik,

elektromos biciklik, és lovaskocsik járnak. A lovastaxit úgy hívják, hogy fayton és tulajdonképpen egy hintó. A fayton két ló húzza, általában vágatnak velük. Ezek a lovak nagyon picik és kecsesek. A faytonon van pedál és van egy kar. Mivel a pedált könnyebb gyorsan és erősen nyomkodni, az a csengő, a duda faytonra aktualizált változata. A kar pedig a kézifék, ha betekerik, akkor lassítja a kocsit. Mondjuk 120-ról 100-ra. Annál kevesebbel nem mennek. A kanyarodás természetesen ilyen sebességnél főként szerencse kérdése, úgyhogy nagyon kell figyelni, amikor átkelünk egy-egy forgalmasabb kereszteződésnél!

A lovak néha nincsenek szolgálatban, ilyenkor barangolnak az utcákon és felcsipegetik a maradékot. Még kukázó lovat is láttunk, csak akkor pont nem volt nálunk a fényképezőgép. De azt lefényképeztük, ahogy a kiscsikó meg a mamája hullott ringlót csipeget a földről. Nagyon édi, meg is simogattam őket!

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Lovak és a fayton[/caption]

Amikor ballagtunk haza, képzeljétek láttam egy csomó gázpalackot és vizes ballont az út mellett. Hirtelen megijedtem, hogy Molotov koktél, de cser megnyugtatott, hogy ez a helyi disztribúciós központ, vagyis elosztósarok. A víz és gázkiszállítók ide hozzák a kiszállítandó cuccot a boltból, és leteszik azoknak, akik majd elviszik a házakhoz. Ez nagyon izgi! Aztán láttam még faytonokat, meg egy nagyon izgalmas házszámtáblát. Az volt ráírva, hogy a Nevzat Bey utca 13 az alsó lakók száma, 15 a középsők és 17 a felsők, de egyébként a régi szám a kilenc, és jobb, ha a portás iparkodik, mert van egy nagy kutya, aki majd jól megtépi a nadrágját. Hát nekem ez a tábla nagyon tetszett! Le is fényképeztettem magam vele!

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Az út hazafelé[/caption]

Egyébként a vízházhozrendelés is nagyon izgalmas dolog! Egyáltalán: itt mindent házhoz lehet hozatni. Minden üzlet osztogat hűtő mágneseket, amin egy kép van arról, hogy ők mit árulnak (hal, gáz, pide, kenyér, zöldség-gyümölcs, stb.) és egy telefonszám. Ezután, ha bármire szükséged van, akkor csak hívod a számot, megmondod, mit szeretnél, és majd hozzák. A szigeten arany szabály, hogy nem várunk semmire. Megrendeled és nyugodtan elmehetsz a strandra, mert a kiszállító majd leteszi a teraszon, és ta pedig hazafelé beugrasz a boltba és kifizeted. Vagy ha otthon van valaki, akkor ő kifizeti otthon. Vagy kifizeted, amikor legközelebb találkoztok. Mindenki ismer mindenkit, ha külföldi vagy, akkor téged különösen. :) A víz egyébként nagyon praktikus van csomagolva: 19 literes nagy ballonban hozzák és amikor ideér, akkor leveszik a kupakját, rátesznek egy pompás kis pumpát és már folyik is az éltető nedű!

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] A vízszállítás fázisai: a vízhordó ló, vizesék szóróhűtőmágnes és a vízcsapoló szerkezet[/caption]

Na és utoljára azt is megmutatom, hogy loptam füget. De ezt csak titokban, mert tényleg nagyon szégyellem magam, de nem tudtam neki ellenállni! Csábítólag kandikált a füge rám,

csábjait már sehogy se állhatám – Petőfivel szólva. A lényeg az, hogy felmáztam a fügefára és leszakítottam egy fügét. Aztán meg jól megettem! Csudaszép piros volt a belseje, és finom édes, friss és szottyos egyszerre – mmmmmmmm, imádom!

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Rumli fügéje[/caption]

Azért azt láthatjátok, hogy egy fügefalevél, az nem semmi, elég jól el tudja takarni, amit el kell takarnia! Majd holnap folytatom, most elfáradtam. Sziasztok!

2012-09-26

Mi az, amiből Isztambulban, és Törökországban sok van?

Persze, a macskákból. Meg a kebabból. :)

Na de azon kívül?

Igen! A napsütésből!

Ezt nyáron jól meg is tapasztaltuk. Volt belőle bőven. Így aztán gondoltam egyet, jó lenne jövőre ezt kihasználni. Vegyünk napelemes hátizsákot! :)

A mai telefonok eléggé hamar lemerülnek. Hol vannak már azok, amelyek akár napokig (napokig! azaz még mindig kellett töltőt vinni a nyaraláskor) kibírták egy feltöltéssel. Persze azok még nem navigáltak; nem mutatták meg a fejünk felett elreppenő műholdakat; nem hívtak fel, ha Árpi felébredt; nem mondta meg mennyi kalóriát pazaroltam el a busz utáni futáskor; nem mondta, hogy "egészségedre" ha tüszentettünk, és persze a Nagy Testvér sem figyelt lépten-nyomon. Na jó, ez utolsó nem igaz. Azt a réginél is simán meg lehetett tenni.

Ma már viszont szükségünk van az energiára. És bár a roaming díjak messze a felett vannak, hogy érdemes legyen külföldön is folyamatosan az interneten lógni. De talán majd annak is eljön az ideje egyszer. Viszont még mindig ott van a fényképezőgép (meg telefonba beépített kamera), meg a GPS, meg ki tudja még milyen kütyü (pl. elektromos ablaktörő, ami minden extrém turista alapfelszerelése), aminek mind-mind kell az energia.

De akár otthon is, ha beragad a busz a dugóba, és nem érjük el a kedvenc áramforrásunkat, mielőtt lemerül a telefonunk.

Akárhogy is, jó dolog, ha van nálunk egy napelemes táska!

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Napelemes hátizsák - mindjárt újonnan lefotóztam az Atatürk kép előtt[/caption]

Ez előtt 7 évvel már utánajártam a dolgoknak. Akkor még csak simán azzal kellett megküzdeni, hogy az izlandi túrán napokig semmi áramforrás nem lesz. És persze az egyedi akkumulátor ára is igencsak borsos volt ahhoz, hogy a fél táskát azzal töltsük tele.

Az izlandi túrán végül házikészítésű táskával tettem meg. Vagyis tettem volna, ha nem lett volna túl nehéz ahhoz, hogy felmenjen a repülőre. De mindjárt utána nekiálltam keresni olyan céget, amelyik nálam kicsit ügyesebb, és már kész táskát árul.

No nem mintha ma sok ilyen lenne, de akkor csak 2 volt. Egyik Norvégiában, ami mindjárt kijelentette, hogy külföldre nem szállít. Maradt a másik, az amerikai. Ez volt a . Ők aztán egy igazán jó táskát küldtek nekem. :)

És nemcsak, hogy elláttak engem (majdnem) korlátlan árammal a túrákon, de még a táska is jól átgondolt, kiváló minőségű volt. Ezt mi sem bizonyítja jobban, minthogy 7 év kellett a teljes amortizációhoz. Pedig cipeltem mindenhova. És a technikai része még ma is működik, csak éppen beesik az eső a felső lukon. Igaz, az alsón meg kiesik.

Szóval a táska már nem igazán használható. Kellett egy új. A réginek a napelemiből pedig majd építünk Árpinak egy zöld autót.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Napelemes hátizsák - Jött egy marék drót is.[/caption]

Persze 7 év alatt a táska sokat változott. Pl. sokkal nagyobb a teljesítménye. Most már a laptopot is rá lehet kötni, hogy azt töltsse. Egy kellemesen meleg napot 1 óra alatt 30 percnyi laptopozási időt tudunk nyerni.

Azt mér nem döntöttem el, hogy eztán a laptopot is mindenhova magammal fogom-e cipelni, hiszen a telefon sok mindent kiváltott. De még így is a megnövekedett teljesítmény jó lesz arra, hogy telefont, és még fényképezőgépet is tudjak tölteni.

Sőt! Most már nem kell a konnektor mellé leülni, ha fogytán a telefonban az energia. Elég csak, ha magam mellé rakom a jól megpakolt táskát.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Napelemes hátizsák - Nagy táska + Kis táska[/caption]

Jah igen, megpakolt. Majd mindjárt láthatjátok, mi is van benne, amikor úgymond "üres". Azaz még nem cipelek semmi extrát, csak ami jó, ha kéznél van. Hátha talállok egy macskát...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Napelemes hátizsák - Beköltözés[/caption]

Ez így összesen 8 kg. Ami azért nem rossz, ha fúj a szél a Boszporusz partján. Vagy ha el akarják lopni, ezzel nem könnyű elfutni. De azért néha kicsit sok. Így aztán rendeltem egyet a kisteóból is, ami rövidebb túráknál, vagy tengerparti nyaralásoknál lehet jó.

A táska (a kicsi és nagy is), már az első teszteléseknél szuperül szerepelt. Csak ajánlani tudom. Nincs is jobb annál, mint amikor egy hosszabb csoportos túránál halljuk a csapattársaknál, hogy elfogyott az elem, miközben mi csak rádugjuk a töltőre, és minden megy tovább.

A következő projektünk az lesz majd, hogy autós szivargyújtóra köthető hűtőtáskát. Na most, ha egy ilyen összekötünk a napelemmel, megpakoljunk üdítővel (ki-ki ízlése szerint), akkor elég lesz csak kitenni a napra. És minél inkább tűz a kedvenc csillagunk, annál hűvösebb lesz az innivalónk. :)

2012-09-27

A török nyelv egyik érdekessége, ahogy a beszélgetésben a rangokat és címeket használják.

Biztos láttunk már (vagy hallottunk) olyan angol filmet, ahol mindenki mindig Mr. meg Mrs, és hasonlók. A törököknél is ezt hallhatjuk, amikor illedelmes beszélgetés zajlik.

A két legismertebb forma a bey és a hanım. Az első jelentése úr, míg a második a hölgy.

A bey eredetileg fejedelmi méltóság volt. A törzsek vezéreit hívták így. Később pedig azokat, akik egy-egy területet uraltak. A magyar bej és bég szó is innen származik.

Később katonai rangot jelentet, pontosabban ezredest.

Persze amikor már sok lett az uraságból, akkor nekik is kellett egy úr. Ő lett a beylerbeyi. Ezt a rangot magyarul beglerbégnek nevezték. Felette fölötte is volt úr, meg a felett is, míg végül a piramis tetején a szultán ült. Hivatalosan a felett is volt egy úr, ki az égben lakik. De kevésbé hivatalosan ő éjjel alszik, és olyankor a szultán lelkiismeretesen tudott bulizni...

A bey, mint titulus, 1934-ben megszűnt. Innentől kezdve került át a közéletbe, mint illedelmes megszólítás.

Ma Isztambulban két kerület is őrzi ezeket a neveket. Egyik a Beylerbeyi, ahol nagyon szép faházakat találni. Míg a másik a Beyoğlu, a központ, benne a Galata-toronnyal. A név jelentése: az Uraság fia (bey oğlu). Ami Enrico Dandolo dózse állítólagos házasságon kívüli fiára vonatkozik.

A bey női megfelelője a beyim lenne. De ez csak a szultán anyját illette meg. Illetve a magasabb tisztviselők feleségeit, de leginkább akkor ha azok már özvegyek lettek.

Helyette a hanım és a hanımeffendi a használatos. De előtte ismerjük meg az effendi szót!

Az effendi jelenti azt, amit mi magyarul használunk uraságnak. Pl. a Gyűrűk Ura nem Yüzlükler Beyler, hanem Yüzlükler Effendi lett törökül. A kettő között a fő különbség, hogy a bey az egy rang volt, és csak az utóbbi évtizedekben került át a mindennapos használatba. Míg az effendi egyben jelenti az összes ragos személyt. Így a bey-t is. De jelenti a szultánt, vagy a pasát is. Bár a szultánt azért nem illett ilyen kicsi jelzővel említeni. Őt inkább fenségesnek, meg fényesnek és hasonlókkal volt ajánlatos megszólítani. De a legjobb az mindjárt oroszánbátorságú fényesség.... körmondatokkal indulunk neki.

A hanım jelentését viszont nem találjuk az interneten... Csak annyit, hogy ez hölgyet jelent. Ez alapján pedig a hanımeffendi lesz az úrnő.

Hogyan használjuk?

Általában mindenkit, aki nálunk idősebb, tiszteljük, vagy ilyesmi (pl. főnök: nem is tiszteljük, nem is idősebb, de mégiscsak főnök) azt bey/hanım megszólítással illetjük. De még akkor is, ha róla beszélünk. Pl. Ali bey azt mondta, hogy...

Az érdekesség, hogy ezt a címet akkor is használják a törökök, ha az illető nem hallja. De még akkor is, ha éppen arról beszélnek, mennyire nem kedvelik. Már pedig Ali beyt holnap berakjuk egy zsákba, és elküldjük Kínába.

Az effendi-t már nem szoktuk így, titulusból használni. Nem mondjuk pl. hogy Ali effendi. Pláne nem kerül bele Ali effendi a zsákba. Legfeljebb beyként.

Az effendi-t inkább megszólításoknál használjuk. Mit parancsol az uraság? Ilyenkor jön elő az effendi meg a hanımeffendi. Ha a kebabosnál sorban állunk és már rendeltünk, de valaki megint megkérdezi mit akarunk, akkor mondjuk azt, hogy az effendinek már szoltunk.

Ahogy a hanım és az effendi szóból lesz a hanımeffendi, úgy lehet beyeffendi-t is képezni, ha valaki nagyon udvarias akar lenni.

Barátok között viszont nem ezeket használjuk. Ha valakivel közeli kapcsolatban vagyunk, vagy csak haverkodunk (mint a dolmuş sofőr az utasokkal), akkor előjön az abi, meg az abla. Ez bátyát, meg nővért jelent. De fordításban sokszor jobban megfelel a tesó, és az anyukám (ez utóbbi leginkább a dolmuş sofőröknél fordul elő).

Ilyenkor nem számít, hogy a másik valóban idősebb-e, vagy sem. Ezzel egy amolyan tisztelet félét mutatunk fele. Persze azért egy nyolcvanéves nem fogja a rendőrnek azt mondani, hogy figyelj abi, most tilosban parkoltam, de többet nem teszem. Sokkal életszerűbb az olyan neveletlen vagy fiam, mint egy fél téglá, és a műveltséged is olyan. Mindjárt jól elverlek a bottal te szégyenfolt, ha nem takarodsz el mindjárt azzal a büntetőcédulával!

Ezzel el is jutottunk az abi/abla fordított megfelelőjéhez. Amikor is az idősebb osztja a titulusokat. Ekkor lesz oğlum és kızım. Magyarul fiam és lányom.

Ezek a titulusok akkor is előjöhetnek, amikor a bazárban hirtelen nagyot ugrunk az alkudozásban. Akkor a korábbi bey azonnal átválthat oğlum-ra. Hát nem érted meg fiam, hogy ezt nem tudom ilyen olcsón adni?? Mi ilyenkor ne zavartassuk magunkat. Mi is váltsunk az abi/abla formára! Te meg azt értsd meg apuskám, hogy nincs több pénzem, és kész.

További címek.

Bár ma már nincsenek nemesi rangok, de foglalkozásból adódóan további címek ma is léteznek. Legismertebb ilyen pl. ahoca, ami tanítót jelent.

Ez egy olyan dolog, amit az ember egyszer megkap, ha már tanított, és akkor már vele is alszik. Mert még a pirítóskenyér is hoca-nak fogja szólítani. Elvileg azoknak az embereknek, akik nem tanítványok, azoknak ez nem kötelező. Viszont ők megtiszteltetésként mondják.

Hasonló a başbakan. Ő a miniszterelnök. Vagy szabadon fordítva a fejek feje. Ő is ezzel fekszik és ébred. A törökben nincsen olyan, hogy a miniszterelnököt csak a családi nevén neveznék. A teljes nevén szólítják és mindig hozzáteszik a titulust is. Még azok is, akik nem kedvelik.

Ez mondjuk arra jó, hogy kb minden 20 másodpercben emlékeztessék, hogy ki is ő, és milyen felelőssége is van.

Bey, efendi, başbakan...

2012-09-28

Véget ért a nyár, átalakult a közlekedés is Isztambulban.

Igaz, nyáron is vannak kalandok, mint hídfelújítás, tengerlezárás, metróépítés és hasonlók, de azért akkor alapvetően nyugatom van az isztambuli utakon.

Persze csak török szemmel.

Most viszont elkezdődött az iskola, a közlekedés is dinamikus lett. Olyan jó egyébként, hogy a szeptemberi dugókat mindig a diákokra fogjuk. Mintha ők vezetnék az autókat. :) Igaz, hogy több a busz, de még inkább az autó. Sokkal inkább a munkába visszatérő emberek (meg a nyári leállásból feléledő munkák) azok, ami miatt megindul a forgalom.

Isztambulban pedig mindjárt dugók lesznek. Ami mondjuk mindennapi kaland. Viszont az emberek szeretnek olyankor rövidebb utakat keresni. A Mediterrán-tenger partján lakók pedig kivételesen jók ebben.

Ahol egyszer fellép a közlekedési dugó, ott már mindjárt mindenki új ösvényeket keres. Legyen az akár járda, lépcső, vagy felvonó. Persze ha mindenki a rövidebb úton megy, akkor majd ott fog a dugó kialakulni, minek köszönhetően a rövidebb út helyett kell egy még rövidebbet keresni.

Ebben a keresésben pedig a legjobbak Isztambul dolmuş és taxi sofőrjei. Egyesek szerint ezek a sofőrök nyáron külön képzésre indulnak rövidebb út fakultációból. Mások látni is vélték, hogy ilyenkor a Marsra mennek gyakorolni. Bár megint mások úgy vélik, ez nem gyakorlás, hanem csak hazalátogatnak, ezzel is igazolva látják, hogy a taxi és dolmuş sofőrök valójában egy másik bolygóról származnak. Mégpedig egy olyan bolygóról, ahol nem hánynak az emberek a folyamatos padlófék-padlógáz váltogatástól.

A mi dolmuş-sofőrünk is ilyen lehet. Aki megint talált egy rövidebb utat. A változatosság kedvéért most egy parkolóházon hajtott keresztül. Már le volt beszélve a portással, hogy ingyen engedje át. Hiszen 9 emberrel a fedélzeten nem parkolni jött. Úgyhogy minket már felemelt sorompó várt mindkét oldalon.

Ezen persze jót mosolyogtunk az első napokban. A következőkben már megszoktuk. Aztán rá kellett jönnünk, hogy mások is eltanulták az útvonalat, így komoly dugó alakult ki a parkolóházban. Ismét új útvonalat kell keresni.

És ez így változik folyamatosan, garantálva Isztambul dinamikusan élő, lélegző és leginkább dudáló közlekedésének folyamatos átalakulását.

No de ennek vannak ám mellékhatásai is!

Az egy dolog, hogy a főúton lassan már 1 hónapja nem mentünk. Viszont a csendes mellékutcák nagyon átalakultak. Bármikor úgy alakulhat, hogy bemegyünk egy kisutcáva (egyirányúba természetesen), és szembe jön velünk harminc taxi (természetesen a menetiránnyal ellentétesen).

Így aki mostanában jön Isztambulba, az jól nézzen körbe az utcákon. Még akkor is, ha az csak egy keskeny síkátor, vagy lépcső, esetleg ereszcatorna. Ráadásul a tetőn sem nyugodt az élet, mert ott pedig James Bond jöhet motorral.

2012-10-01

Ma összefutottunk egy virtuális nénivel.

És azt mondta: Helló barátom! Nem akarsz venni egy szuper-szélesvásznú plazma HD-TV-t beépített Blue-ray íróval? 3840 x 2160-as felbontás mellé most ajándékba adunk 6000 képpontot. Meg egy eredeti kézicsomózású szőnyeget.

[caption id="attachment_4623" align="aligncenter" width="450"] Virtuális néni[/caption]

A technika egyébként roppant egyszerű, de nagyon látványos. Egy projektor vetíti ki a nénit a műanyag vászonra. Csakhogy ebben az esetben a vászon pont a néni alakjára van kivágva. Így az egyáltalán nem látszik. Egészen addig, amíg a néni nem kezdi el a fejét csóválni.

De ő ilyet nem tesz, csak lelkesen elmagyarázza, miért ne hagyjuk ki az év ajánlatát.

Elvileg lehetne vele beszélgetni is. Egy kisebb mesterséges intelligenciával felvértezve pár kérdésre tudna választ is adni. Ha másképpen nem is, akkor odasikít egy természetes születésű eladót. De ő sajnos nem volt felvértezve ilyen tulajdonságokkal. Inkább megpróbálta kitalálni a gondolatainkat, és azokra válaszolni, mielőtt még kimondjuk.

Ő szerinte minket a részletfizetés, meg a technikai paraméterek érdekeltek. Pedig én egy teára gondoltam. Mondtam is neki, hogy hozzon egyet, és leülünk a részleteket megbeszélni. De a rendszer ekkor lefagyott...

2012-10-02

Sziaztok! Rumli vagyok, Isztambulból, vagyis, egészen pontosan Büyükdáról, ahol csernél nyaralok. Ma voltunk bevásárolni! Egészen pontosan egy hatalmasaaaaaaas dinnyét vettünk!

Úgy kezdődött, hogy metanulmányoztuk a nagyutánfutókat, azaz a kerekes bevásárlótáskákat, amiket itt mindenki használ, ha éppen maga akarja hazavinni, amit vásárolt. Van kiskerekű, nagykerekű és triplakerekű. A kiskerekűek általában már régiek, mert most csak nagykerekűt meg triplakerekűt lehet kapni. A nagykerekű még tigrisaggal is egyszerű, mert a nagy kerék az hamarabb otthon van, ez így logikus. De mi az a hármas kerék? Képzeljétek, az olyan, hogy a lépcsőn is fel lehet húzni, mert nem csak a kerekek forognak, hanem a három kerék is egy tengelyen, ezért fel tud menni a lépcsőn. Ha húzzák. De azért nagyon tutiiii! És képzeljétek, nekünk is olyan van! Úgyhogy haza is vittünk egy tíz kilós dinnyét mind a nyolcvanhárom lépcsőfokon, gond nélkül.

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] A dinnye projekt kellékei: dinnye, Rumli, lépcső és a triplakerekű lépcsőjáró bevásárlótáska[/caption]

Ezek a meredek utakon persze mindenki úgy közlekedik, ahogy tud. A szigetek híresek arról, hogy itt lehet kerékpározni, sőt, nagyon sok embernek van bicaja. Csernél még nekem is találtunk egyet, nagyon menőőő vagyok rajta! De itt nagyon sokféleképpen közlekednek! A postásnak sárga elektromos kismotorja van, csináltam is nektek róla egy képet, a csudaszép postaládával együtt, a közterület felügyelők golfautókkal járnak, meg terepjáróval, ha messze mennek, a turisták bicajjal, sőt a merészek tandem biciklivel, a helyiek meg hol ezzel, hol azzal, ami éppen akad és gurul. Van, aki áruházi bevásárlókocsival gurul le a lejtőkön, van, aki felkértezőzik a hivatalos járművekre, van, aki faytonnal jár, és sokan sétálnak

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Hivatali golfautók, postásbicikli és Rumli bicaja[/caption]

De a legeslegmenőbbek a segway-os rendőrök! Úgy is tudnak szlalomozni a tengerparti sétányon a sétáló tömegek között, hogy közben sms-t írnak! A saját szememmel láttam! Nagyon-nagyon szeretnék én is beach-rendőr lenni!!! Térdgatyájuk van, menő polis feliratú pólójuk, és jó sötét napszemüvegük. Szerintem ez nekem is nagyon jól állna!

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Bicajok és a rendőrségi segway[/caption]

Egyébként itt a lányok is lehetnek menők, mert hatalmas választék van virágfüzérekből, koszorúkból és kalapokból. Aki idejön a szigetre mindenki vesz valamit a fejére. A legszebb a virágkoszorú, és akkor tényleg mindenki tudja, hogy itt jártál, még akkor is, amikor este

már visszaérkezik az ember a városba. Mert ilyen szép koszorúkat csak itt lehet kapni! De aki nem szereti a koszorút, az kalapot is vehet, vannak nagy karimások, meg kis karimások, meg tengerészsapkák – szóval, itt mindenki lehet nagyon menő!

[caption id="" align="aligncenter" width="338"] Kalapok és koszorúk[/caption]

Szóval, így telik az én nyaralásom Büyücadán, ami azt jelenti, hogy Nagy Sziget. Ebből a Büyük a nagy és az Ada a sziget. Amikor a hangosbemondó – mert olyan is van ám! – bemond valamit, mindig úgy kezdik, hogy „Sayın Adalar!”, azaz „Tisztelt Szigetlakók”, ha ide akartok jönni, akkor az Adalar (szigetek) feliratú kompokra kell szállni. Indulnak Kabataşból, Kadıköyből, a régi kikötőből, sőt most már Eminönüből is, meg Bostancıból is, természetesen.

A szigetcsoportban, amihez tartozunk összesen kilenc sziget van, ebből öt lakott négy nagy, meg egy picike: Büyükada, Heybeli, Burgaz, Kınalı és Sedef. Kérdeztem a csert, hogy mit jelentenek a nevek, de csak Büyükadát tudta, mert az a Nagy sziget, meg a Heybelit, ami két hegycsúcsból áll, ami úgy néz ki, mint azok az általvetős táskák, amiket lovakra szoktak tenni, ez ennek a táskának a neve, Kınalı pedig azt jelenti, hogy vörös sziget, mert a földje vöröses színű és ebből régen festéket is nyertek. De a többit nem tudta. :(

Igazából ide lazázni érdemes jönni, meg fürödni, pihenni egy napot. Vannak kolostorok a hegytetőkön, de nagyon meleg van és nagyon magasan vannak, 30 fokban én nem szeretek hegyet mászni. Bár a naplemente mesés látvány a hegytetőről! Az utolsó hajó este 10:40-kor megy vissza Kabataşba, úgyhogy bőven van idő lejönni naplemente után és inni még egy jó rakit mezékkel a tengerparti éttermekben.

Hát, lassan véget ér a vakációm, megyek vissza Árpához meg a többiekhez, de remélem, majd ti is meghívtok néha magatokhoz, hogy mesélhessek más helyekről is!

Sziasztoooooooooooook!

cser

2012-10-03

Isztambulban miből van sok?

Persze macskából meg kebabból. De azon kívül?

Autóból!

És hova pakoljunk ennyi autót (mert ugye a kebabot megesszük, a macskák meg elszaladnak)? Ahogy Musztafa mondta Alinak: pakold csak őket egymásra!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Emeletes parkoló[/caption]

Isztambul is egy olyan hatalmas világváros, ahol mindenki autózik. És bizony, a parkolás komoly probléma, annak ellenére, hogy néha egy-kettőt bedobnak a Boszporuszba. És azért az a Boszporusz is igencsak tele van már ilyesmikkel, mint megunt hajók, megunt autók, megunt feleségek, megunt oszmán politikusok, stb... De már a bizánci időben is oda dobálták be a megunt embereket és dolgokat. Ami persze jót tett a zsákipar fellendülésének.

Csakhogy van néhány probléma ezzel: Egyik, hogy egyszer a Boszporusz is meg fog telni (bár a miniszterünk éppen egy újat ás). Másik pedig, hogy ami oda bekerült, nem lesz használható többé.

Így aztán nem jó ötlet, ha minden este bedobjuk az autónkat a nagy szorosba, mert reggel nem lesz mivel munkába menni. Így aztán az autókat inkább máshova pakolják le nappalra és estére.

A gond csak az, hogy nagyon nincs hely. Csak egy gyors számolás: ha Isztambul lakosságából csak minden tizedik jár autóval, az kb. 1,5 millió ember. Egy átlagos családi autó kb. 8 m²-nyi helyet igényel, ha szorosan a fal mellé van állítva, és még a tükröket is becsukjuk. Ez az a terület, ahova bármelyik török csukott szemmel le tud parkolni. Az ügyesebbeknek elég ennek csak a 60% is. :)

Mindez összesen 12 millió m², ami 12 km².

Ez mondjuk nem tűnik nagynak, mert csak a tizede Veszprémnek. De azért ötszázezerszer nagyobb, mint egy nappali. Vagy másképpen számolva ennyi autó helyére 200.000 török éttermet lehetne rakni. Ami, lássuk be, nagy veszteség a világnak!

De azért szerencsére már dolgoznak a megoldáson. Nemcsak hogy egy halom autó folyamatosan mozgásban van, de még a parkolóházak mellett ilyen emeletes szabadtéri parkolók is jelennek meg:

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Emeletes parkoló[/caption]

Szükség is van a nyitott parkolókra. Ugyanis Törökországban nagyon magas a benzin ára. Így rengeteg kocsi át lett alakítva gázüzeműre (ezt itt LPG-nek hívják). Velük viszont nem lehet zárt parkolóba behajtani.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Emeletes parkoló[/caption]

Persze most majd jön a kérdés, hogy aki felülre parkolt, hogy veszi le az autóját (no meg hogy száll be), ha valaki éppen alatta parkol.

De semmi gond. Ugyanis a kocsikat nem a tulaj parkolja le. Török szokás szerint a parkolóba mi csak berakjuk az autót, meg odaadjuk a kulcsot a parkolóőrnek, és ő fog vele leparkolni. Hogy utána mi történik a kocsikkal, azt pedig jobb nem látni. De jó eséllyel több száz km-t fog megtenni, ameddig beügyeskedni valamelyik sarokba, miközben a többit odébb tologálják...

2012-10-04

No persze nem úgy, hanem csak az új Török líra szimbólumát.

Egyébként is teljesen felesleges úgy rajzolni, mert le lehet tölteni az internetről. :)

2012. március 12-től életbe lépett a Török líra szimbólum. Ami így néz ki:

[caption id="" align="aligncenter" width="317"] Török líra szimbólum - Forrás: Török Nemzeti Bank[/caption]

A oldalon érdekes adatokat találhatunk tóla. Pl. , hogy TL használat nem szűnt meg. Mint ahogy az új szimbólum sem kötelező, hanem csak ajánlás. Elsősorban olyan helyeken, mint táblázatok, grafikonok, ábrák, stb.. Ahol jól néz ki. Szöveggörnyezetben a TL vagy a Török líra (Turkish lira / Türk lirası) továbbra is használható. Az xe.com egyébként kitartóan a TRY (új Török líra) rövidítést használja.

A Török líra szimbólumáról is találunk egy rövid történetet. A két párhuzamos vonal pont az arany-metszettben (más néven optikai középben) van elhelyezve, így jobb a szemnek, kedvesebbnek tűnik. A jobbra felfelé ívelő vonalak pedig a török pénznem emelkedő tendenciáját jelölik, így az egész optimista képet mutat. Ezért is ajánlott csinos grafikonokon ilyen vidám szimbólumokat használni. Leginkább, amikor a befektetőknek azt vázoljuk, miért is veszteséges a cégünk.

A Török Nemzeti Bank oldaláról le is tölthetjük a Török líra szimbólumát JPG formában (lásd a fenti képen). De akár mi magunk is megszerkeszthetjük otthon (erre majdnem írtam egy magyar politikai viccet).

[caption id="" align="aligncenter" width="289"] Török líra szimbólum szerkesztése (klikk a teljes méretért) - Forrás: Török Nemzeti Bank[/caption]

Persze lehetünk lusták is (miért is ne), és letölthetjük a . Ami azért már jobban használható, mint a jpg.

A Török Nemzeti Bank ezek mellett szintén segít minket előrekészített betűkészlettel, hogy szövegíráskor is gond nélkül használhassuk az új szimbólumot. Windows, Macintosh, de még számos Linux verziókra is.

Sőt! Még Android és iOS is szerepel a listán. Hiszen ki akarna úgy tőzsdézni, vagy a főnök pénzén üzleti nyaraláson úton részt venni, hogy nem a telefonja nem jelzi ki rendesen a szimbólumokat.

Mellette megtaláljuk a telepítési instrukciókat is. Érdekes módon mind a két sor PDF-be került fel az oldalra, aminek így nem látni túl sok előnyét. Viszont legalább megtudtuk, hogy egy Halil Burak Sakal nevű srác készítette Microsoft Word 2010-es verzióval. (Csúnya dolog az internet, mert ezek után egy percen belül megtaláltam a LinkedIn profilján a fényképet, majd pedig sok minden mást is, köztük az e-mail címét. Tessék jól odafigyelni, mit töltünk fel magunkról!!!).

Tehát ő az új Török líra szimbóluma. Most úgy is jön a tél, meg az hideg idő. Hétvégenként lehet gyakorolni, hogy majd ha jövőre Isztambulba vásárolgatni, akkor a bazárba pontosan le tudjuk rajzolni, hány lírát is vagyunk hajlandóak a csilingelő papucsra áldozni. Nehogy véletlenül elrontsuk, és eurónak látszódjon!

2012-10-05

Isztambulban találtunk egy könyvet, melyet Móra Ferenc írt. A címe pedig Buğday tarlalarının destanı.

Arról nem találtunk információt, hogy Móra Ferenc mennyire tudott törökül, így inkább megnéztük jobban, milyen könyv is ez.

És igen, tényleg! Ez egy magyar regény török fordítása!!! Mégpedig az Ének a búzamezőkről!

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Móra Ferenc - Buğday tarlalarının destanı[/caption]

Isztambul Beyoğlu városrészében, a Pera negyedben a TRT székház mellett tart most a könyvvásár (ezt azoknak, akik itt vannak most Törökországban). Még október 14-ig lesz nyitva, így érdemes elnézni ide. Sok érdekességet lehet találni, amint az látszik is.

Pedig csak poénból kérdeztem meg az egyik eladót, hogyha már ennyi idegen nyelvű könyv van nála, nincs-e közte magyar is. Persze az első válasz mindjárt az volt, amit a bazárban is megszokhattunk: Persze, hogy van! Mennyit kérsz?

A meglepetés ezek után jött, amikor kiderült, hogy tényleg van nála pár magyar könyv. Összesen 4 darabot sikerült összevadászni a könyv-hegyből, ami a standon volt. Ezek pedig:

Jókai Mór - Új földesúr (Yeni çiftlik sahibi)
Gárdonyi Géza - A láthatatlan ember (Anlaşılmızan insan)
Herczeg Ferenc - Pogányok (Paganlar)
Móra Ferenc - Ének a búzamezőkről (Buğday tarlalarının destanı)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Magyar könyvek törökül[/caption]

A könyvekbe jobban belemélyedve kiderült, hogy valamikor a 40-50-es években egy egész sorozat készült a magyar klasszikusokról. Az egyik könyv a 16. a sorban. Ami ismét egy jó példa arra, hogy nem is olyan régen sokkal mélyebbek voltak a török-magyar kapcsolatok.

Természetesen minden ilyen könyv egy szelet a másik nép kultúrájából. Ezt a kiadó is így gondolta. Ezért az első néhány oldalban bemutatja az író (fényképpel együtt), és így vele együtt egy kicsit az akkori Magyarországot is.

2012-10-07

Magyarországon kér parkoló kocsik között annyi hely van, hogy oda egy török autó még simán beférne. Török buszból pedig akár kettő is.

Megoldás a tükör meg a segítség

2012-10-08

Na, ez egy jó kérdés!

Isztambul egyik pontjáról eljutni a másikra néha egyszerű. De sokkal gyakrabban inkább bonyolult. Néha pedig sokáig tart. Néha kaland. Néha inkább egy labirintus. Néha pedig inkább művészet.

A móka viszont az, amikor megkérdezzük valaki, hogy mégis, hogyan lehet eljutni a kiszemelt pontra.

Ugyanis a törökök nem azt fogják mondani, hogy menj egyenesen drágám, majd fordulj balra! Egyébként sem lehet egyenesen menni Isztambulban.

Eleve úgy kezdődik, hogy ne is erre menj, hanem amarra!

- Kedvesem, elindulsz ezen a szépen összerittyentett úton felfele, el az Ali Dzsámi mellett, ahol is ott fogsz találni mindjárt egy péket - a péket, a virágárust, és a bankokat mindenki ismeri. Vannak dolgok, amik változnak, és vannak, amelyek ezer év múlva is ugyan ott vannak a városban - mellette árul az apósom órákat. Mindegyik eredeti, meg igazi, és még garanciát is ad rá, nem úgy, mint szemben az Ali, aki egyébként egy utolsó csirkefogó. De hagyjuk is az apósomat, mert neked nem is arra kell menned, hanem lefele a szép hosszú sugárúton. Itt elmész a vejem szőnyeges boltja mellett. De ha már arra jársz, akkor ugorj be hozzá, és add át az üdvözlétemet neki, meg mond meg, hogy még mindig tartozik azzal az 50 lírával. Viszont hozd már onnan az uzsonnámat. Szóval erre jobbra mész azon a kacskaringós úton, majd befordulsz balra az első lámpánál. Nem mész el a második lámpáig! - Miért is mennék el a második lámpáig? Most mondta, hogy az elsőnél forduljak balra. - mert ott a másodiknál van a kuzinom, aki kebabot árul - így már mindjárt érthető!

Persze ennyivel még nincs vége, csak eddigre a GPS is megtalálta hol állok, és a navigációs program is kikalkulálta az optimális útvonalat.

De majd lesz ebből is török verzió egyszer, ami majd úgy köszönt mindjárt: Helló tesó, fordulj balra az Ayşe nagy virágboltja előtt!

2012-10-09

Az amerikai régi (természetesen kísérteties) faházak mindig porosak, meg recsegnek és ropognak.

Pedig de jó lenne ha csak porosak lennének! No meg ha csak a kísértetek laknának benne!

[caption id="attachment_4666" align="aligncenter" width="500"] Isztambuli régi faház[/caption]

Sziaztok! Rumli vagyok Isztambulból!

Már megint! De már nem sokáig, mert Karácsonyra hazamegyek. Úgy tudom, hogy Zoli már sütögeti a malacokat nekem... :)

De addig is, még kihasználom ezt a pár hónapot, és barangolok a végtelen városban. :)

Mindig is érdekelt, hogy milyenek lehetnek belülről a tradicionális isztambuli faházak. Most sikerült bejutnom néhányba. Igaz, ezeket már nem lakják, de még így is izgalmasak. Pontosabban emberek már nem lakják...

A jó kis ijesztgetős kísértetfilmekben minden poros. Ezzel szemben itt nincs por. Csak sár. Ugyanis a tetőt nem javította meg senki az elmúlt 20-40-60-80 évben, így rendszeren beázik. Már ha beázásnak lehet nevezni a tető (meg a felső 2 emelet) hiányát.

De erre jó előre felkészültem, és vettem magamnak csinos gumicsizmát. Ez most nagy divat Isztambulban a lányok között. Mindenféle színben és mintában van. De csak lányoknak. Ezért az enyémen szép rózsaszín virágok vannak. Úgy éreztem, ez jobban illik hozzám, mint a Hello Kitty...

Tehát ezek a jó kis öreg faházak jól beáznak. Amikor pedig nem, akkor besüt ide a nap.

[caption id="" align="aligncenter" width="490"] Gombagyűjtemény[/caption]

Így aztán sok minden nő itt. Főleg gomba.

De ne olyan barátságos kis gombákra gondoljatok, mint ami a sajton nő, ha bent felejtjük a hűtőben! Ezek között kalaposat is találhatunk!

Elég átmenni a nappaliba gombászni Persze ezek a gombák, mohák, páfrányok és fenyőfák nem támadnak az emberre. Nem úgy, mint a macskák!

Mert amiből igazán sok van egy ilyen régi faházban, azok a macskák. Ideális hely az alvásra, ahol senki sem zavarja meg az álmukat. Így akár száz szőrmók is lakhat egy-egy régebbi házban.

No persze barátságosak. Nem akarnak ők minket felfalni (mert ők csak Whiskast esznek). Viszont micsoda meglepetés az, amikor benyitunk egy ajtón, és 20-30 macska menekül egyszerre. Jó kis meglepetés. Akinek szívproblémái vannak, azoknak nem is ajánlatosak az ilyen helyek. No meg azoknak sem, akiknek túl érzékeny a fülük. Mert könnyű megsüketülni a saját ordításunktól...

De az igazi szívatás mégiscsak az, amikor a korábbi lakók bennfelejtik a falitükröt!! Persze erről azért lehetne egy jó kis pszichológiai elemzést írni, miért is rettenünk meg olyan iszonyatosan, amikor egy teljesen kihalt, üres házban az egyik sarok után szembe találkozunk magunkkal? Talán mert szembe kell néznünk önmagunkkal? A belső bűneinkkel? Vagy a nemrég elfogyasztott reggelivel?

Az utóbbival egészen biztosan nem, mert azzal akkor találkoztunk, amikor benyitottunk a házba, és az orrunkra támadt az évszázadok aromája.

De persze mindez csak még izgalmasabbá teszi egy régi ház felfedezését. Beleérve a bizonytalan lépcsőkkel, és padlózatokkal. Ez utóbbi miatt nem ajánlott senkinek, hogy megfelelően képzett vezető nélkül (menj már előre Ali, és nézd meg, hogy elbír-e minket az a padló) lépünk be az elfeledett birodalomba...

Belülről nagyon érdekesek ezek a házak. Van egy olyan török építészeti hagyomány/szabály, hogy a épületek külső és belső kinézete szinkronban van. Nem azért van pl. a mecseteken annyi kupola kívül, mert arra szükség van. Hanem azért, hogy megmutassa, milyen sok boltív is található belül.

Ugyan ezeket tapasztalhatjuk a régi török faházaknál is. A külső kinézet mindent elmond a belsejéről. Az előreugró erkély megmutatja, hol van a nappali, és mekkora. Az ablakokból látszik a lépcső, stb...

[caption id="attachment_4684" align="aligncenter" width="500"] Színes üveges elválasztó fal[/caption]

Ráadásul belül is gondoskodtak arról, hogy az épület megfelelően érdekes legyen. Nem hiányozhat a színes üveg a lépcsőházból, ahogyan a fa mintázat sem a plafonról.

[caption id="attachment_4685" align="aligncenter" width="500"] Az isztambuli tradicionális faház plafonja[/caption]

De sok esetben még a lépcsőfokokon is van valamilyen minta. Nehogy az esetleg unalmas

legyen...

Ezekkel együtt minden épületnek van saját története. Legtöbbször, ez látszik is rajta, hiszen senki nem úgy kezdte, hogy na ide akkor egy négyemeletes házat fogunk felhúzni. Hanem fokozatosan lett bővítve kisebb-nagyobb elemekkel. Gyakran megfigyelhetjük, hogy egy régebbi erkély miként lett terasz, majd szoba, majd pedig belső szoba.

Úgyhogy mindent összevetve, hogyha sikerült átgázolnunk a sáron, és a macskákon, akkor bizony nagyon sok érdekességben lehet részünk az isztambuli régi faházakban.

2012-10-10

Ez itt Isztambul, annak is a központja (az egyik központja): Beyoğlu.

A történelmi városrész, a furcsa városrész. Az a városrész, ahol mindig buli van. Beyoğlu, az İstiklâl Caddesi környéke: Galata - Cihangir terület az, ahol a kultúra és az éjszakai (és nappali) élet központja található. No és a zene-bazár. :)

Itt van az a hely, ahol egymást érik a hangszerboltok. Egyikben csak dobot árulnak, másikban csak cintányért, nagybőgőt, zongorát, fúvósokat. Vagy erősítőt, mikrofont, stb... A gitárosoknak persze saját utcájuk van. :)

Az itteni eladók pedig pontosan tudják mit is árulnak. Hiszen ők maguk is zenészek. Amatőrök, fél-profik és profik is vannak. Talán még Tarkan is itt árul valamit, ha éppen nem koncertezik... :)

Így az a furat helyzet alakult ki, hogy az eladók mindig zenélnek. Zenélnek, ha az ügyfélnek kérdése van. Zenélnek, ha megmutatnak valamit. Zenélnek, ha az "áruról" van szó. És persze akkor is zenélnek, ha éppen nincs semmi dolguk.

Ez persze jó reklám, hiszen olyan, mint az étteremből áradó illat. Meszire száll. Csak persze Isztambulban nem érezni semmit az átfogó kebab-szagtól. Azért hallani még lehet. Ha persze nem dudáknak a közelben. Ami azért nem ritkaság.

A zene pedig sok embert vonz. Ebben a boltban pl. majdnem minden nap dobolnak. És olyan jól csinálják, hogy komoly tömeg gyűlik össze mindig. Még egy padot is rakott valaki az üzlet elé! :)

2012-10-11

Az Isztambul című film nagy sikerére való tekintettel előkotortam egy másik filmet, ami hasonló témában készült. Csak éppen jobb lett.

Ez a Török fürdő vagy más néven Hamam

[caption id="" align="aligncenter" width="205"] Hamam (Forrás: IMDb)[/caption]

Persze ezt is lehet kritizálni bőven (meg is tették annak idején), hogy meleg (pedig ma már egy sima esti híradó is melegebb), meg ilyenek. De viszont ez legalább egy reális világot mutat be. Ez persze nem jelenti azt, hogy félnünk kellene a török fürdőktől (hamam), hogy melegek leszünk, ha egyszer oda bemegyünk. Bár az biztos, hogy odabent meleg van. És ezt az utolsó mondatot mindenki értelmezze úgy, ahogy csak akarja! :D

[caption id="" align="aligncenter" width="480"] Egy valódi hamam: Çemberlitas[/caption]

A port.hu leírása a filmről:

Francesco a magabiztos és független fiatal építész feleségével, Mártával dolgozik Rómában. Egy nap levelet kap a Török Nagykövetségtől, amelyben harminc éve Isztambulban élő nagynénje haláláról értesítik. Felesége sürgetésére odautazik, és kiderül, hogy öröksége egy törökfürdő. A kezdeti idegenkedés után egyszerre csak magával ragadja ez a világ, amely teljesen más, mint az addig megszokott életstílusa. Úgy dönt, hogy marad.

"Szerencsés voltam, hogy két kultúrában - a törökben és az olaszban - nőhettem fel, mert mindkettő gazdagabbá tett, és hozzásegített ahhoz is, hogy jobban megértsem önmagam. Ahogyan ez a film szereplőivel is történik." (Ferzan Özpetek)

Ez a film 3 díjat is kapott az Antalya filmfesztiválon 1997-ben (legjobb film, legjobb rendező, legjobb filmzene). Ezen a filmfesztiválon idén a magyar rendező, Szabó István a zsűriben vesz részt.

A film szerintem nagyon jól megmutatja, hogyan is ragadja meg az embert Isztambul, és az itteni világ. No és persze a török család is nagyon élethűre sikerült.

Miután a vékony, olasz nő pukkadásig ette magát, a török háziasszony elkezd kérdezgetni: miért nem eszel? talán nem ízlik a főztöm? nem is ettél semmit! Majd pedig másnap reggel hívja az olaszt reggelizni. De az elutasítja, hogy ő nem szokott reggel enni. Mire a török háziasszony válasza: hát azt látom!

Úgyhogy a film minden ízében egy valódi Isztambult mutat be. Így tudom ajánlani mindenkinek! :)

2012-10-12

Amikor még volt Malév, szerintem eléggé jó reklámokat készítettek.

Most a Török Légitársaság (THY) is előállt egy jó kis reklámmal.

Már többször is kiderült, hogy a reklám minősége nem a pénztől függ. Lehet egy cég óriási, miközben pocsék reklámokat készít (és általában ez a jellemző), de ugyan úgy egy kicsi is kijöhet valamivel.

Tehát attól még, hogy egy cég egy országos légitársaság, még nem feltétlenül jelenti azt, hogy jók is a reklámjai. Na, meg azt is megtanultuk, hogy még az olyan hatalmas cégek is, mint egy légitársaság, tönkre tudnak menni.

Visszatérve a Török Légitársaságra. Ők azért minőségi reklámokat készítettek eddig, de szerintem egyik sem volt annyira kiemelkedő. A minőség megvolt, meg nem voltak azok rosszak se, csak éppen a kreativitás hiányzott. A mostani reklámjuk viszont tényleg jól sikerült.

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/orx3DKyFWpo" frameborder="0" allowfullscreen]

Azért berakok egy korábbi reklámot is a Tiltott Szerelem (Aşk-ı Memnu) sorozat kedvelőinek. Ekkor ugyanis a THY leginkább azzal próbálkozott, hogy a híres embereket szállította. Mondván, hogy utazz velünk, hiszen az X is itt utazik. Csak hát az X-nek van egy zsák pénze, és sokszor ingyen is repülhettek a reklám kedvéért. Úgyhogy mi maradunk a fapadosoknál. Meg ami még repül. :)

Tehát itt egy reklám, főszerepben Kıvanç Tatlıtuğ, háttérben pedig Isztambul.

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/nSonwksl2aQ" frameborder="0" allowfullscreen]

Yalan dünya s. bölüm

2012-10-15

A Szent Angéla Örökdiák kórusa Isztambulban fog fellépni a TED Koleje illetve a konzul és a nagykövetség támogatásával.

Hiaokk, a Magyar Követség és Konzulátus, no meg a TED Koleje meghív mindenkit, aki éppen Isztambulban tartózkodik az Örökdiák kórusának fellépéseire.

Időpontok:

2012.10. 17. : 20.00-21.00 İř Sanat Kültür Merkezi (İř Kuleleri 34330, Levent / İstanbul)

2012.10.19. : 19:00: Szentháromság templom ()

2012.10. 21. :19:00: (St Antoine Church, İstiklâl Caddesi, Beyođlu) - Itt mise is lesz.

Jó muri lesz! Gyertek minél többen!

Programok:

Issanat - okt. 17. 20:00:

magyar műsor: 1.népdalcsokor, 2. Kodály: Ének Szt István királyhoz, 3. Bartók: Négy szlovák népdal, 4. Liszt: Salve Regina, 5. Pászti : Csángó-magyar szerelmi énekek, 6. Karai: Estéli nótázás, 7. Karai: Ugrótánc, 8. 10 yil marsi
közös a török kórusal (TED Koleje): Bartók: Ne hagyj itt, Daróczi-Bárdos: Üszküdará, Özgürlük

Aya Triada (Church of Holy trinity) okt. 19. 19:00:

1. bizánci énekek, 2. Veni Pater, 3. Orto Dei, 4. Gaudete, 5. népdalok, 6. Kodály: Zöld erdőben, 7. Pászti : Csángó-magyar szerelmi énekek, 8. Liszt: Salve Regina, 9. Deák-Bárdos: Éli, Éli, 10. Kodály:Stabat mater, 11. Kodály: Ének Szt István királyhoz

St Antonie Templomokt. 21. 19:00:

Mise, majd koncert: 1.népdalcsokor, 2. Kodály: Zöld erdőben, 3. Bartók: Ne hagyj itt, 4. Farkas: Hajnalnóta, 5. Deák-Bárdos: Éli, Éli, 6. Kodály:Stabat mater, (7.8., nem biztos hogy lesz, 2 Bartók darab) 9. Pászti : Csángó-magyar szerelmi énekek, 10. Kodály: Ének Szt István királyhoz

Mindenkit sok szeretettel vár a Szent Angéla Öregdiák Kórus!

Köszönjük Hiaokk-nak a meghívást! :)

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/uoyLj9gxSuQ"]

2012-10-16

Aki már járt Isztambulban, biztosan bejárta már az utcákat. Meg a mecseteket is. És még tengeren is volt. Sőt! A föld alá is lement az Elsüllyedt palota nevű víztározóba.

Úgyhogy itt az ideje, hogy Isztambult a levegőből is megnézzük!

[caption id="" align="aligncenter" width="480"] Isztambul a levegőből - Airpano[/caption]

Moszkvában hét ember (köztük két Szergej, mert annak mindig kell lennie egy orosz csapatban) úgy döntött, hogy miért is túrázzanak lent a földön, ahol egyébként is tömeg van. Felszálltak hát egy helikopterre, és onnan kezdtek fotózni.

Ennyien azért nem férnek be mind a helikopterbe, vagy ha mégis, akkor se tud mindenki fényképezni. Így a "rendes" nagy propelleres mellett kicsi rádióirányítású helikopterről, és léghajóról is készülnek a panoráma képek.

Majd pedig felrepülnek egy jó helyre, és lehet fotózni megállás nélkül! Milyen jó is, hogy eljött a digitális fényképezőgépek kora. Mert ha több ezer tekercs hagyományos filmet kellene begyömöszölni a helikopterbe, akkor a pilótának már nem maradna hely...

Az a világ 140 helyén fotózott eddig, ahol több, mint 500 panorámaképet készítettek. Köztük ilyenek, mint , , , , , stb...

És természetesen . Különben honnan lenne a bejegyzés? :)

Be kell látni, hogy erre a kilátópontra egyetlen utazási iroda sem visz el minket. De még az alkalmi utcai idegenvezetők sem. Velük egyébként is csak a legközelebbi szőnyegboltba juthatunk...

Az első panorámakép a Kék Mecset felett készült. De a kis helikopter ikonokra (vagy a jobb oldali listára) kattintva átjuthatunk másik "kilátókba" is. Így körbenézhetünk az AyaSofya felett (meg belül is), vagy a Szulejmán mecsetet is, ami a mellette lévő Aranyszarv-öböl miatt is érdekes.

Az pedig különlegesen izgalmas. Itt ugyanis jól látszik az az ősi út, amely egykor a két Rómát kötötte össze a szárazföldön. Még ennyi év után is élesen kirajzolódik, ahogy elindul az AyaSofyatól (itt van a birodalmi nulla km is, bár akkoriban nem volt km), majd elmegy a Çemberlitas és a Bazár mellett, végig a hegygerincen el egészen a Héttoronyig, a Birodalmi kaupig. Majd onnan halad tovább Edirne városán keresztül Bulgáriába.

Persze már akkoriban is ismerték a rövidebb út fogalmát. Így az Edirnébe vezető út, az

Edirne Kapı-n vezet keresztül, ami az Aranyszarv mellett halad. Ma már azt sem használják, mert van egy még rövidebb út is.... :)

Mindenkinek ajánljuk, mert érdekes helyeket lehet látni olyan szögből, ahova csak ritkán lehet feljutni.

Az oldal címe itt található:

Köszönet a linkért Platschu-nak! :)

2012-10-17

Deák Krisztina filmje első külföldi bemutatkozása alkalmával elnyerte a legjobb film és a török filmkritikusok díját is az antalyai filmfesztiválon.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Aglaja - Fotó: Ristretto Distribution Kft[/caption]

Deák Krisztina Aglaja című filmjét először láthatta a nemzetközi közönség a tegnap este véget ért antalyai filmfesztiválon. Az idén 49. alkalommal megrendezett fesztivál díjátadóján Deák Krisztina személyesen vette át a nemzetközi versenyprogram legjobb játékfilmjének járó díjat és a török filmkritikusi szövetség Siyad díját. A zsűri elnöke Szabó István filmrendező volt. Az antalyai mustra a térség vezető filmes rendezvényeinek egyike, az idén 49. alkalommal megrendezett filmünnep rangos versenyprogramjába tíz új filmet hívtak meg a szervezők.

Deák Krisztina (Eszterkönyv, Jadviga párnája) legutóbbi filmje anya és lánya egymásra utaltságáról, a család széthullásáról, az összetartozás nagyszerűségéről és átkáról, a felnőtté válásról szól. A főszerepekben Ónodi Eszter, Bogdán Zsolt és Jávor Babett látható. A történet valós eseményeket dolgoz fel, egy menekült kelet-európai artistacsalád kálváriáját meséli el Nyugaton. A forgatókönyv, melyet a rendező jegyez, a fiatalon meghalt, román származású svájci író, Aglaja Veteranyi A gyermek a forró puliszkába esett című regénye alapján készült. A lengyel és román partnerekkel koprodukcióban készült film operatőre Máthé Tibor volt, magyar producere Muhi András, gyártója az Inforg Stúdió.

Az Aglaja című filmet csütörtök óta játsszák a magyar mozik.

Deák Krisztina átgondolt és erős filmet rendezett, amelyből a számos remek alakítás mellett is kiragogy Ónodi Eszter érett és mély alakítása. Rajta kívül a kicsi Aglaját játszó Jávor Babettet kell kiemelni: felnőtteket meghazudtoló érettséggel és hihetetlen bájjal formálja meg a kislányt, akinek tisztaságát még a felnőttvilág sem képes beszennyezni.

Forrás:

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/WY3oSqlCy8E" frameborder="0" allowfullscreen]

2012-10-18

Ez még az első alkalom volt Isztambulban. Még kezdő voltam.

És éppen még csak az első fotómat készítettem az AyaSofya-ról.

Amikor is odalépett egy lány hozzám, és azt mondta:

- Helló! Hogy aludtál?

Nézek nagyokat, pislogok ki a fejből. Ez meg ki?

Fiatal volt, és még a kinézete is rendben volt. És persze milyen jól beszél angolul! De mi ez? Most értem csak ide... Az angol tanárjaim küldték utánam, hogy megismételjem a vizsgámat?

Meg egyáltalán! Honnan tudja, hogy aludtam? Jah, hogy reggel van! Na de akkor is...

- öööö... Jól - mit lehet ilyenkor válaszolni? Nem is emlékszem rá, hogy aludtam volna. Az egész mintha csak pár percig tartott volna a lefekvéstől addig, míg a reggeli hajó és a vonat egymással versenyt futva próbáltak felébreszteni.

- És tetszik a szálloda? Jól érzed ott magad? - ez meg milyen kérdés? Csak aludni voltam ott, és az se tartott annyi ideig, hogy bármire is emlékezsek. Az se biztos, hogy ágy volt benne. Liftajtó biztosan nem volt, erre emlékszem.

- Ó, hát az is nagyon jó! - most már ideje lenne elgondolkodni, hogy mégis, ki ez a lány, meg mit akar. Meg honnan jött. Egyáltalán honnan ismer engem? Mert nagyon úgy beszél, mint aki ismer. De hát nincs rajta a kabátom az e-mail címem, meg hasonló... Szóval ki ez a nő? De nem tudtam megkérdezni, mert volt a gyorsabb...

- És milyen Isztambul? Hogy tetszik? Jól érzed magad? - Na megint egy ilyen kérdés. Gondoltam, ránézek az órámra. Ugyanis a hotelben alvással, a reptéren bolyongással és a taxiban sikoltással eltöltött időt leszámítva még nem vagyok itt 5 perce sem. De azért megpróbálkoztam egy olyannal, amivel az angol tanárjaim is elégedettek lehetek volna.

Na jó, elégedettek talán nem, de nem raktak volna át egy ugandai tanfolyamra. Úgyhogy lett belőle egy Wundervoll!

Úgy látszik, hogy a leányzót nem zavarta meg a reggeli kelet-német-bajor keverék kiejtésem, mert mielőtt egy harmadik nyelvet is bevinnék a társalgásba, gyorsan megint megelőzött egy kérdéssel:

- Akarod, hogy mutassak valamit? - Hoppá! Na ez aztán az érdekes fordulat! Persze én meg

vagyok a gyanútlan első-isztambulós.... Így azonnal rávágtam egy igent.

Hát, jó, elindultunk valamerre. Közben azért azon gondolkodtam, hogy mégiscsak ismerem-e őt valahonnan vagy sem. Mert annyira barátságosan folytatta a társalgást. Meg azért azon is gondolkodtam, mi lesz ebből.

Á, biztosan csak valami jó fotós helyet mutat nekem. Hiszen ott lóg a gép a nyakamon, az állvány meg a hátamon, stb...

Aztán befordultunk egy kisutcába. Talán mégsem olyan jó ötlet erre menni? De hát a lány annyira kedves, stb... Te meg nem néztél még elég filmet, mi? Isztambulról biztosan nem...

De azért túljutottunk a szűk sikátoron. Gond nélkül. A pénzem is megvolt még. Mondjuk egyenlőre nem volt mit elvinni, mert mind a kártyámon volt még. De azért...

Szóval kijutottunk. És mindjárt be is fordultunk jobbra, és a lány mindjárt be is vezetett egy boltba.

- Helló! Ez itt a bátyám, és ez pedig a közös szőnyegboltunk!

Adatok:

x liter tea

x km kebab

km gyaloglás

2012-10-19

Kevesebb, mint egy hét, és itt az Áldozati Ünnepe. A törökök második Karácsonya/Húsvétja a Ramazán (Ramadán) után.

Ez leginkább onnan látszik, hogy a boltokba kezdik felhalmozni a cukrokat, megjelentek segítségünk egymásnak reklámok. És persze össze-vissza kóborolnak a tehenek.

Az Áldozati Ünnepe 2012-ben október 25-28 között van. Erről bővebben lesz majd egy bejegyzés. Utána pedig mindjárt 29-én a Köztársasági Ünnepe (a Köztársaság kikiáltása/megalakulása ünnepe, de erről is lesz még bejegyzés! :)).

Ez a turisták számára azt jelenti leginkább, hogy október 25-én minden zárva lesz. 26-án csak majdnem minden. Míg 27-án sok minden. 28-án meg akár nyitva is lehetne az, ami egyébként a vasárnap ellenére is nyitva van. Majd pedig 29-én már csak a bankok és a hasonló intézetek lesznek zárva. Este pedig hatalmas utcabál. Ellentétben az előző napokkal, amikor pedig Isztambul teljesen üres lesz.

Hiszen mindenki hazamegy a rokonaihoz, hogy újratervezzék a tehén állományt.

Ugyanis ez az az ünnepe, amikor a család összegyűlik, levágnak egy állatot (ez az áldozat), melyet majd 5 részre osztanak. Egyik marad a családnál, egy megy a rokonoknak, egy az ismerősöknek, egy a szomszédoknak, és egy a szegényeknek. Bizonyos szempontból a magyar disznóvágáshoz sokban hasonlít. Csak itt nincs reggeli pálinka, van helyette sok imádkozás.

A leggyakoribb állat a marha és a bány. De hivatalosan bármit lehet, amit azért még 5 fele szét lehet osztani úgy, hogy azzal mindenki jól lakjon. És persze nem disznó.

Ilyenkor tehát megnő az igény a nagytestű állatokra. Olyannyira, hogy nagyon sokat külföldről hoznak be.

Érdekesség, hogy az EU-ból Magyarország az egyetlen, amelyik marhát szállíthat Törökországba. Ugyanis olyan magasak a minőségi követelmények, hogy más EU-s ország azt nem tudja teljesíteni.

A tehenek pedig úgy tűnik, nem rajonganak túlságosan az utazásnak. Így mint a jó turista, ott próbálnak megszökni a csoporttól, ahol csak lehetséges. Minden jel szerint egészen jól csinálják, hiszen egyre több helyen bukkannak fel hirtelen. Elsősorban természetesen a híradóban.

No persze nem a híradó székházát lepték el (bár az se volna meglepő), hanem a riporterek

mennek ki a helyszínre, hogy ezúttal valódi marhákat interjúvoljanak.

Mindez azért nem jelenti azt, hogy fel-alá marhák kóvályognak Törökországban, betérnek a bazárba, salátát esznek az éttermekben, stb... Azért aki csak teheti, részt vesz a begyűjtésükben. Ami további izgalmakat okoz. Bevett szokás ugyanis, hogy autóval kerítsék be az elkóborolt állatokat. De azért úgy, hogy a kocsiban, kamionban, csuklósbuszban ne essen kár, így mindig marad annyi hely, hogy az okos állat el tudjon surranni.

E mellett, hogy a marhák érkezése megmozgatja az országot, mindenki készül az ünnep többi részére is. Ilyenkor szoktak ajándékokat adni (elsősorban a gyerekeknek), amit persze egyetlen üzlet sem hagyhat ki. Így a szokásos különleges akciók mellett különleges ünnepi akciók várják a plázába látogatókat.

Úgyhogy aki csak teheti, most menjen el vásárolni! Mert ha véget ér majd az Áldozati ünnep, akkor úgymint újabb akciók lesznek. És akkor már más okból lesz érdemes elmenni vásárolni.

2012-10-22

... és amikor a fizetésre került a sor, kimondtam azt a boszorkányos mondatot:

- Számlát kérek. ÁFÁ-sat.

Hirtelen az egész bazárban megfagyott a levegő. Én pedig elővettem a céges számlakártyát (olyan, mint a névjegykártya, de csak a számlázási adatok vannak rajta), és határozottan letettem az asztalra a pénz mellé. A mozdulatot ötezer és egy szem (mert valaki félszemű volt) követte némán.

- Figyu tesó! Mi az a számla? - kérdezte az eladóm a szomszéd boltból, amikor végre meg tudott szólalni.

- Honnan tudjam én azt! Én is csak a hétvégén láttam először, a szerelmes sorozatokban - válaszolta egy szakállas eladó, akiből mindent kinéznél (hobbiból vasúti síneket hajlítgat, hétvégén pedig medvéket nyúz meg elevenen, stb...), csak azt nem, hogy rózsaszín sorozatokat szokott nézni.

Lassan kezdett megmozdulni a levegő. De az élet még nem tért vissza. Mint egy szultán elleni összeesküvés, mindenki a titkos szót suttogja: ÁFÁs számla, ÁFÁs számla... mi az? Te hallottál már róla? Nem én!

Majd valahonnan előkerült a bazár "varázslója" is, aki mindent tudott. Hirtelen elnémult mindenki, és izgatottan figyelte, mit fog mondani.

- És te tudod-e, fiam, hogy mi az az ÁFA? - hangzott a kihívás.

- Persze, hogy tudom!

- És ugye azt is tudod-e, hogy az 18%-ot jelent?

- 18! 18! 18! harsogta mindenki kórusban.

- Ennyivel lesz drágább amit venni akarsz! - érkezett a fenyegetés.

- Legyen! De akkor is ÁFÁ-s számlát akarok. - fogadtam el a kihívást.

- Hát jól van! Hozzátok a kék számlakönyvet!

- Kék számlakönyvet! Kék számlakönyvet! Kék számlakönyvet! - kántálta a fellelkesült tömeg, akik érezték, hogy nemmindennapi események zajlanak a szemük előtt.

- Öööö mester! Mi az a kék számlakönyv? - kérdezte az eladóm...

- Óóóó... Némult el hirtelen a tömeg. A "varázsló" pedig nagyokat pislogott...

- Hát tudod, amibe a számlákat írod... Kék meg ilyenek...

- De mester! Azt az Ali szokta, de ő most a "túloldal" van...

- Hát akkor hívd fel! - érkezik a válasz mindjárt.

Természetesen a "kórus" mindjárt kántálja is, hogy Hívd fel! Hívd fel! Jó is, hogy van

háttérzaj, különben túlságosan csend lenne. Az eladóm mindjárt ki is húzza az egyik fiókot, ahol 12 mobil telefon van szín szerint sorbarakva. Persze mind fekete.

- Ali! Figyű! Mi az a kék könyv? Aha... És hogy kell kitölteni? Óóóó..., szóval kell oda egy vízszintes vonal. Majd pedig a oda jön a cégnév. Mi is a cég nevünk? Tényleg! De érdekes... Szóval hogy jutok a kék számlakönyvhöz? Hogy a kulcs kinél van? Musztafánál két sarokra jobbra? Musztafa! Gyere csak ide!

Előkerül a Musztafa. Mint kiderül, a bazár összes kék számlakönyvének a kulcsa nála van. Elsőre meg is találja melyik a jó kulcs annak ellenére, hogy mindegyik ugyan úgy néz ki. Lehajol a pult alá és matat egy darabig. A tömeg döbbsent csöndben várja, hogy a szemük elé kerüljön a kék számlakönyv. A KÉK számlakönyv. Amiről aztán még negyven év múlva is mesélhetnek, és már negyven másodperc múlva megoszthatják a Facebookon.

- Izé... van egy kis probléma... - kerül elő Musztafa feje a pult alól. No persze megvan a testének a többi része is, és kapcsolatban van a kobakjával. Nem lett ő lefejezve, csak a többit nem látszik a pulttól. - azt hiszem beletört a kulcs.

Ha egy színarany meteor csapódott volna be a bazár közepébe, az se okozott volna nagyobb döbbsenetet. Sőt! Egy arany meteort úgy adtak volna el a másodperc töredéke alatt, hogy közben mindenki folytatja a munkáját, mintha mi sem történt volna.

Na álljunk csak meg egy pillanatra! - mondja a "varázsló" - és gondolkozzunk!

Hirtelen mindenkinek a kezében megjelenik egy kispárna, és egy csésze tea. A pattanásig feszült közönség kényelmesen leül a párnácskákra. Több ezer kanálcsörgés hallatszik, ahogy kevergetik az italokat.

- Ismer valaki lakatost? - kérdezi a törzsi nagymester.

- Hát van a Behlül... - mondja valaki a tömegből. Az ő kezében egyébként török kávé van

- A ? - kérdezi valaki más

- Dehogy! Behlül, akinek a boltja a dzsámi mögött van.

- Akkor gyere gyorsan!

Tömeg el. Én is leülök, és iszok egy teát. A "varázsló" szúrós szemmel engem méreget. Gondolok egyet, és én is őt méregetem. Szúrós szemmel persze.

Pár perc múlva visszaérkeznek egy új kulccsal. A közönség visszafogott lélegzettel figyel, ahogy Musztafa ismét eltűnik az asztal alatt. Valaki elájul valahol a hátsó sorban. Musztafa hirtelen előkerül a pult alól. Kezében a kék számlakönyv. Egyszerre csattan vagy ezer mobiltelefon. Egy pillanatra mindent elvakít a héliumrobbanás, ahogy a vakuk egyszerre villannak. Majd pedig idáig hallani, ahogy a legközelebbi domb tetején álló mobil átjátszóállomás csuklik egyet, ahogy egyszerre tölti fel mindenki a fotót a közösségi hálózatra.

- Gyere fiam, segítek kitölteni! - mondja a "varázsló". Az eladóm jól láthatóan

megkönnyebbül. Tudja ő jól, milyen felelősséget jelent elsőnek lenni a bazárban.

A "varázsló" egy pillantást vet a kék számlakönyv első oldalán levő használati utasítására, majd egy gyors mozdulattal kitépi, és ugyan azzal a lendülettel el elhajtja a sor végén levő kuka irányába. A tömeg egy hosszú ó-val figyeli a papírdarab röppályáját. Célba ér. Nem megy mellé, nem pattan meg a kuka peremén. Hatalmas éljenzés tör ki mindjárt, mire valaki figyelmezteti a lelkes közönséget, hogy a számla még nincs kitöltve. Az izgalmak nem értek még véget.

De sok sincs már vissza. A "varázsló" pillanatok alatt kitölti a kérdéses rubrikákat. Az persze más kérdés, hogy jól töltötte-e ki. De az úgymint mindegy. A helyi APEH-et a lelkesedés jobban érdekli, mint a pontosság.

A "varázsló" hamar elkészül. Kitépi a lapot, és egyet mozdulattal adja át nekem, és teszi zsebbe a pénzt. Az eladom igencsak hangosan köhint egyet. Még az egyik ablak is kiesik. A "varázsló" látja, hogy az összes szem most őt figyeli. Nem mer kockáztatni.

- 5% kezelési költség és 10% tiszteletdíj. Mondja, miközben az asztalra dob egy adag pénzt és ugyan úgy felszívódik a tömegben, ahogy megjelent. Amilyen hirtelen elnémult mindenki húsz perccel ezelőtt, ugyan olyan gyorsan visszatér az élet. Valaki még egy szőnyeget is megpróbál gyorsan eladni nekem. De egy ÁFÁ-s számla felkiáltással sikerül eljlesztenem.

Ezúttal én nyertem. Most már nyugodtan mehetek ebédelni.

2012-10-23

Sziasztok! Rumli vagyok Isztambulból!

És ez már az utolsó hetem, mielőtt visszamennék Magyarországra. De ne aggódjatok, mert a kalandok még folytatódnak, csak máshol. Hiszen a világ hatalmas, és én látni akarom! :)

De előtte még itt vagyok Isztambulban, és még egy kicsit körbenézek.

Egyik régi vágyam is valórávált, benéztem egy helyi egyetemre.

Érdeemes tudni, hogy Törökországban a rengeteg a magán iskola. Olyannyira, hogy ez is üzletté nőtte ki magát. Ma már bárki nyithat saját iskolát. Akár én is.

Hmm... nem is rossz ötlet. Rumli Magánegyetem. Már csak azt kellene kitalálni, mit is tanítsak itt. Mondjuk lehetne Rumli Világkörüli Utazás Egyetem. Vagy még nagyobb üzlet lenne, ha inkább úgy hívnánk, hogy Rumli Ismerjük meg a teát és a nőket Egyetem. Kérhetnénk nemzetközi támogatást egy kutatólabor felszerelésére is... Zoli, erről még beszélünk otthon!

Tehát van okom, hogy jobban megnézzek egy ilyen intézményt belülről. Márcsak azért is, mert híresen csinosak a lányok az uniformisokban fejlettek a gépek. Ugyanis pont azzal, hogy az iskolák magán tőkéből gazdálkodhatnak, van miből költeni a berendezésekre.

Gondoltam is, hogy pár érdekesebb eszközt közelebről is megnézek, de sajnos a laborba nem sikerült bejutnom. Pedig ígértem én mindenkinek mindent, de nem ment... Így a hagyományos készletet vizsgáltam meg alaposabban.

Pl. rájöttem, hogy egyes fénymásolók, akár ezer példányba is tudnak sokszorosítani.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Lemásolom magamat 1000 példányba[/caption]

Ha ezt sikerül a tudomány nagyközönsége előtt is bizonyítanom, akkor még akár Nobel-díjat is kaphatok! Addig viszont még gyakorlok.

Miután kifogyott a papír, a lehetőségekhez mérten, körbenéztem.

Meg kell hagyni, hogy azért nem olyan izgalmas egy mai modern iskola. Hiszen mindenhol számítógépek vannak. Meg számítógépek és számítógépek. Meg projektorok és számítógépek. Meg ilyesmik. Ugyan az, amit otthon is láthatok, ha jó sok rakí-t ittam.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Dobok egy e-mailt otthon a lányoknak, hogy készüljenek.[/caption]

Viszont az internet minősége ellen nincs kifogásom. Egyszerre tudtam 27 partnerrel is webkamerázni! Kár, hogy a végén fedeztem fel ezt a lehetőséget, különben minden este ide lógtam volna be.

Szóval véget ért a majdnem 10 hónapos kutatómunkám. Nem maradt más hátra, mint utoljára még kiélvezni Isztambult. Mi mással is lehetne, hanem egy jó csípős adana kebabbal? Ha már egyszer úgylis a kebabok fellegvárában vagyok.

Azt hiszem, hogy még jó pár hónapig illatozik fogok, amikor hazaérek...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Még egy utolsó jó csípős ezme ayrannal[/caption]

Szuper kis hátsó-utcai étterem. A kiszolgálás a szokásos: érdekes. Viszont az étel fenséges. És még előételt is kaptam. Ez az a típusú, ami megöli a szájban a rossz szagot terjesztő baktériumokat.

Hölgyeim és Uraim! Nem kell fogat mosni, csak Isztambul hátsó utcáiban egyenek egy igazi kebabot! És akkor még a lábomba se tér vissza évekig!

De azért adjunk valamit az egészséges életmódnak is! A kebab után betértem egy salátázóba is. Itt fekete-tengeri salátát ettem, jó sok olívaolajjal.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ...meg egy fekete-tengeri saláta[/caption]

Nyum-nyum-nyum-nyum-jaj de sokat ettem.....

.....

...

Hát ennyi! Indulás vissza, Európába, majd haza, Magyarországra...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Búcsú Ázsiától[/caption]

De azért még kifeküdtem a hajón a napsütésbe. És megpróbáltam meginni az összes teát. Majdnem sikerült is. De az utolsó elvitte egy sirály... Ki hitte volna, hogy ők is függőek.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Az utolsó kép Isztambulból[/caption]

Még írok majd egy összefoglalót Isztambulról, ha hazaértem. Meg ne féljete! Amint új kalandba kezdek, jelentkezek!

2012-10-24

Isztambulban a közlekedés nem mindennapi.

Ehhez nem kell idáig eljönni, hogy megtudjátok. Hiszen ezt az is tudja, aki még a Földgolyó ezen oldalára sem jön át.

De ahhoz, hogy ilyenrel találkozzatok, azért már el kell jönni idáig. :D

A török közlekedésben a szabályok eléggédemokratikusan vannak. A dolgok nem úgy mennek, ahogy a szabályokba le van írva (egyáltalán, látta már valaki a szabályokat? Megírta azt valaki?), hanem ahogy a többség gondolja.

Pl. nem azért mennek az autók a jobb oldalon, mert az a szabály, hanem mert mindenki ott megy. Így szokták meg. És ha már mindenki így csinálja, akkor ezt írják bele a szabálykönyvbe. Már persze ha tényleg létezik ilyen.

Minderről bővebben az fejezetben olvashattok. :)

Az egyik helyen, ahol mellékesen 2x2 sávós főút van (ami azt jelenti, hogy európai autóból 2+2 darab fér el egymás mellett, míg törökből akár 12 is, de ez már egy másik történet), tilos az átjárás. Hivatalosan azért, hogy a mindenféle rohángáló gyalogosok ne zavarják a forgalmat. Pedig arra jók a mindenféle haladó autók is. Nem valószínű, hogy a gyalogosok ehhez túl sok minden még hozzá tudnának tenni.

Valószínűleg így gondolkodik az a majdnem félmillió ember is, akik itt járnak át minden nap. Egy gyors körinterjúból meg is tudtuk, hogy a többség nem is tud róla, hogy egyébként tilos lenne itt az átkelés. Egy másik többség viszont nem is tudott arról, hogy létezik olyasmi, mint a tilos az átjárás.

Így pedig, annak ellenére, hogy tilos az átkelés, tábla van, de még korlát is, nemhogy csak mindenki ott megy át, de még kiépített átjáró is van.

Bár lámpa nincs (mégiscsak tilos az átkelés), elég komoly átjárót építettek. Még lejtő is van a babakocsiknak.

2012-10-25

Ma kezdődik az Áldozati Ünnepe. A muszlinok legfontosabb ünnepe a Ramazán (Ramadán) után.

Ez az a nap, amikor Ábrahámra emlékeznek, hogy hajlandó lett volna feláldozni a fiát.

Ez az a nap, amikor erre emlékezve állatot áldoznak.

És ez a nap, amikor mindenki meglátogatja a rokonait.

Az Áldozati Ünnepe kb. 70 nappal a Ramazán (Ramadán) után van. Mivel az Iszlám naptárt a Hold járásához számolják, minden évben máskor van. Kb. 10 nappal jön előbb. Magyarra lefordítva, a Karácsonyért nem 365 napot, hanem csak 355 napot kell várni. :)

Az áldozás hivatalos helyeken zajlik, és megvan a megfelelő ceremónia: amikor vágják az állatot, imát mondanak egészen addig, amíg kifolyik a vére. Tulajdonképpen ezeken a helyeken az év többi részén is ugyan ezt a ceremóniát hajtják végbe. Természetesen, az ünnep miatt, extra áldozati helyeket is üzemeltetnek.

Az áldozatot olyan emberek végzik, akik erre képzettek. A "vevők" befizetik a pénzt, amivel megvásárolják az állatot, majd pedig részt vehetnek a ceremóniában, és imádkozhatnak. Majd pedig, egy későbbi időpontban, átvehetik az előkészített húst.

Ezt a húst öt részre kell osztani: Egy azé a családé, aki az áldozatot végezte (pontosabban végeztette), egy a rokonoknak, egy a szomszédoknak, egy az ismerősöknek, és egy az ismeretleneknek, azaz a szegényeknek. Ezt leadhatjuk az áldozati helyen.

Az áldozatot nagytestű állatokon hajtják végbe. Azért is érdemes, mert akkor jobban el lehet osztani a húst. Leggyakoribb a marha és a birka. Az állatoknak magas minőségnek kel megfelelniük. Ez érezhető is a pörköltben.

Az áldozatot csak hivatalos helyen, és csak szakképzettek hajthatják végre. Ezt a rendőrök szűrőpróba-szerűen ellenőrzik is. Mégis minden évben az esti híradóban láthatjuk azokat (háttérben a kórházzal) akik mégis úgy döntenek, hogy otthon próbálkoznak.

Leggyakrabban Apu megmutatja, hogyan kell ezt állapottal találkozhatunk. Ezt úgy lehet felismerni, hogy apuka közelében van néhány csalódott gyerek...

Az áldozat után kezdődik a csendes időszak. Ekkor mindenki otthon van, és készül a vendégek áradatára.

A szokás az, hogy mindenki a fiatalabb megy az idősebbhez. Ez különösen izgalmas a törökök kusza rokoni hálózatában. Ehhez van egy bonyolult matematikai formula, mikor melyik családi ágat kell figyelembe venni. Ha nem így tennének, az egész ország egy emberhez utazna.

Nálunk szokás szerint a Nagymama a patkómágnés, ahova az egész rokonság összegyűlik. A Nagymama viszont egy világvégi kis faluban lakik, ahova senkinek semmi kedve kimenni. Így a Nagymamát pár hónapja valaki becsempészte Isztambulba. Nem tudjuk, hogy ki, meg ahogy azt se, hogy hol van. Szerintem a Nagymama se tudja... De majd délután 2-ig kiderül...

Ugyanis nem elég azt tudni, hogy ki játszotta el a Zorrót! Mert a Nagymama nem marad meg sokáig egy helyen. Ő nem szereti, ha a 12fős falu hirtelen 12-milliósra cserélődik. Nem is beszélve, hogy éjszaka nem a farkasok ordítanak, hanem a minibusz sofőrök. Ezért a Nagymama pár hét után átkerül egy másik rokonhoz.

Legutóbb még a Ramazánkor (Ramadánkor) láttuk a saját falujában. De utána pár nappal már biztosan Isztambulba érkezett. Azóta viszont ki tudja, hogy hol van...

Na mindegy, majd előkerül. És akkor mi pedig majd oda megyünk, hogy együtt ünnepeljen a család. És természetesen megegyük az áldozati ünnepi ebédet. Ez pedig pörkölt rizzsel. Fontos, hogy semmilyen fűszert nem használnak, hiszen a friss, és jó minőségű hús ízét nem illik elrontani.

Ez az ebéd nagyon finom. Az első helyen. Meg a másodikon is. Meg a harmadikon is. A negyediken kezd már kicsit unalmas lenni. De a huszonnyolcadikon már igencsak unalmas. Pedig a napnak még nincs vége! Sőt! Ez még csak az első nap!

A Nagymama meglátogatásával ugyanis nem ér véget az ünnep. Még sok ismerőshöz kell eljutni... Azt hiszem, mire a nap véget ér, én már csak salátát fogok enni...

2012-10-26

Nagy ünnep volt 1923 októberében. Végre ténylegesen is véget ért az I. Világháború. Meg azt követő hosszabbítások, függetlenségi háborúk. Ráadásul a törökök nyertek: függetlenek lettek.

Ennek öröme mindenki az utcán volt, és boldogan kiáltozott. Mire aztán 23-án valaki az egyik ablakból kikiáltott: Köztársaság!

Hát így kiáltották ki a köztársaságot.

Persze azt, hogy ki lehessen kiáltani a köztársaságot, pláne hogy törökül, hosszú utat járt meg. Szükség pl. egy I Világháborúra. És persze arra, hogy az befejeződjön.

Mondjuk ez nézőpont kérdése, hogy 1918-ban véget ért-e a háború. Sokkal inkább egy cigaretta-szünetre hasonlít. Hiszen nem egy olyan országot ismerünk, ahol a legfontosabb dolgok csak ekkor kezdődtek. Nem is beszélve a Világháborúk c. sorozatban nemsokkal később megrendezz II. részről...

Na de abból Törökország ügyesen kimaradt, így mi most csak nézzük az első részt: nincs mit szépíteni. A törökök csúnyán elvesztették. Hiába olyan az ország terepviszonya, hogy a védőknek kedvez. Egész egyszerűen az Oszmán Birodalom megrekedt valahol a középkor végén. Minden szempontból: felszerelés, taktika, gazdaság, stb...

Az egyetlen hely, ahol nem tudott az Antant áttörni, a Dardanellák. Ott ugyanis Musztafa Kemal (későbbi nevén Atatürk) vezette a védelmet. És ezzel nemcsak a Fekete-tengert a Földközi-tengerrel összekötő szorost sikerült megvédenie, hanem Isztambul is. Amiért pedig az egész város, de még az egész ország is hálás volt. A szultánnak sem volt jobb ötlete, ő is hálás volt. Gyorsan magasabb rangokat is adott neki.

De mint kiderült, a politika nem ilyen egyszerű. Hiába sikerült a fegyveres védelem, ha a politikai elbukott. Isztambulba mégis bevonultak a szövetségeseik. A helyi lakosok erre fegyvert fogtak, és dühükben kivonultak. Kivéve azokat, akik inkább a másik módszert választották az ellenség tönkretételére: eladni nekik minden cuccot, amit csak lehet. Persze jó drágán.

Aki járt már Isztambulban, az ezek után kitalálhatja, hogy 10 fő alatt volt azoknak a száma, akik a kivonulást választották. A többiek a jó üzlet reményében maradtak.

Eközben Atatürk és a csapata eléggé morcos volt arra, hogy amiért ők harcoltak, semmit se ért. Így Anatóliát járva arra biztatták az embereket, hogy csatlakozzanak hozzájuk arra a rövid időre, amíg az ellenséget kihajítják a földrésről.

Úgy tűnik, hogy jó marketinget használtak, mert hamarosan komoly hadsereget szerveztek. Ebben persze nagy segítségükre volt Atatürk alakja. Ugyanis ő volt az, aki megállította a szövetségesek a Dardanelláknál. Abban a csatában nagyon sokan vettek részt az ország különböző pontjairól. Így mindenki ismerte, és tudta, mire számíthatnak nála. A szultánt is ismerték, bár őt inkább csak hallásból. Nála is tudták mire számíthatnak: jóformán semmire se.

Ebből a hangulatból fejlődött ki szép lassan az, hogy aki ott van, az nem a szultán pártján van. A demokrácia is olyan dolog, ami távol állt a szultántól, hát az is csatlakozott Atatürk hadseregéhez.

Mindez még nem lett volna több, mint egy egyszerű lázadás. Csakhogy Atatürk csapata nem a szultán ellen harcolt. Sőt! Még hivatalos nyilatkozatot is adtak ki, hogy ők a szultán mellett állnak. És neki segítenek.

Mire a szultán válaszolt, hogy neki nem kell segítség. Nagyon is jól érzi magát az angol és francia katonák között. Együtt teáznak, kávéznak, stb...

Erre mindjárt reagáltak is a szabadságharcosok, hogy így már világos, a szultán fogoly, és kénytelen titkos üzeneteket küldeni a hű alattvalóinak. De nyugodjon meg, mert már érkezik a felszabadító hadsereg.

Így a szultán minél inkább tiltakozott az akció ellen, annál inkább érkeztek a megnyugtató válaszok, hogy minden úgy lesz, ahogy akarja. Vagyis ahogy nem akarja. Vagyis ahogy úgy tesz, mintha nem akarná, pedig mindenki tudja, hogy akarja. Vagyis... ki látja át mindezt?...

Akárhogy is, Atatürk egy kellően ütőképes hadsereget szervezett, amivel megverte az országot támadó idegen hadsereget. Nem is egyszer. Minek eredményeképpen az Antant kénytelen volt elismerni, hogy a dolgok egyáltalán nem úgy mennek, mint ahogyan otthon, a karosszékekben ülve elgondolták. Mivel pedig a karosszékből nem akartak kiszállni, inkább ráhagyták Törökországra, hogy azt csináljon, amit akart.

Később persze összedobtak egy rendes békeszerződést, de az már nem olyan volt, mint amit az I. Világháború végén írtak. Hanem egy olyan, ami sokkal kedvezőbb volt a törököknek.

És ha már mindenki így összegyűlt, akkor megállapodtak egy új államformában is, a köztársaságban. Természetesen ennek aláírásához a szultánra is szükség lett volna. Amikor a közjegyző a szultánt szólította, akkor mindenki csak pislogott lesütött szemekkel. Őt valahogy elfelejtették meghívni. De szerencsére a tömegben volt valaki, aki kellően tudta az aláírását hamisítani. Igaz, hogy a közjegyző tiltakozott ez ellen, de amikor több száz puskával nézett farkasszemet, akkor úgy döntött, hogy nem látja őket, és inkább becsukta a szemét. Az aláírás pedig hiteles lett, mivel senkinek sem volt ellenvetése.

2012-10-29

Ismét eltelt egy év. Azaz befejeződött a negyedik év is, mióta itt vagyok.

Előző évekhez hasonlóan ismét riportot készíték magammal. :)

Én: Mi a legjobb Isztambulban?

Megint én: Ha az időjárást nézem, akkor az biztos nem. :D Pedig hányszor gondolok arra, hogy mégiscsak délre jöttem, nem északra! :D

Hmmm... De most jobban belegondolva... Talán az, hogy Isztambult nem lehet megunni.

Minden nap tényleg egy új kaland! :) Gyakran még a kenyérvásárlás is. ;)

Én: Mi a legnehezebb

Megint én: Reggel felkelni! :D

Egyenlőre marad a nyelv, mint olyan dolog, amivel még mindig minden nap meg kell küzdeni.

Én: Vannak-e negatívumok?

Megint én: Nem érdemes illúziókat ringatni. Ez is a Föld nevű bolygó, ahol ugyan olyan emberek vannak: jók is, rosszak is, meg dilisek is.

Amit viszont kiemelnék, hogy annak ellenére, hogy azért lehetne sorolni a problémákat (kisebbség, nagyobbság, déli határok, keleti országrész, EU, stb...), az emberek nem esnek depresszióba. Tudnak nevetni, és tudnak valamit tenni azért, hogy jobban érezzék magukat.

Én: Mi a legrosszabb?

Megint én: Hazamenni. Még mindig itt vagyok két kultúra között félúton. Már elszakadtam Magyarországtól, de még nem értem Törökországba. Nem azért van, mert nem fogadnának be. Ó dehogya! A környékkel jobb viszonyom van, mint odahaza. De még mindig nagyon sok minden van, amit tanulnom kell ahhoz, hogy itt is otthon érezzem magamat.

Én: Mi az, ami varázslatossá teszi Isztambult, és Törökországot?

Megint én: Hogy olyan, mintha a Gyűrűk Ura világa, Középföldje elevenedne meg. Azzal a különbséggel, hogy Tolkien világa csak addig tartott, míg az író fantáziája. Itt viszont ott sem ér véget. Sőt! Ahol a kézelőerő véget ott kezdődnek az igazi meglepetések.

Törökország, még inkább Anatólia pedig tényleg olyan, mint egy elfeledett világ. Mindig lehet találni valamit, ami az ismeretlen múltba vezet. Ez lehet egy régi épület, rom a belvárosban, vagy bárhol máshol Anatóliában.

Ez a hely, tényleg az Ezeregyéjszaka meséinek világa, ahol körben minden el szeretné mondani a történetét...

Én: Így négy év után, hogy érzed? Megérte?

Megint én: Még itt vagyok, ez nem kérdés. ;)

Én: Mi hiányzik legjobban?

Megint én: Két darab szalonna.

Én: Amikor hazamész Magyarországra, milyen?

Megint én: Egyik részről egy nyugodt kikapcsolódás. Főleg az utakon, bár az utolsó

napokban kezd unalmasan egyszerű lenni. :) Meg mindig azt várom, hogy valaki szembe jöjjön az egyirányú utcában. Viszont nevetségesen egyszerű parkolni. Bár azért ha az ember szabályosan próbálja tenni, akkor azért bűvészkedni kell a belvárosban.

Más felől viszont egyre inkább rohanás. Túl rövid az idő, amikor túl sok emberrel kell találkozni...

ÉN: Hiányzik a magyar nyelv?

Megint én: Már egyre többen vagyunk itt magyarok. Lassan a török nyelv fog hiányozni. :D Igazándiból az, hogy van internet, nem olyan, mint régen. Bármikor el lehet érni az otthoniakat. Ahogyan a híreket is. Mondjuk nekem legalább megvan az az előnyöm, hogyha megunom az otthoni híreket, akkor én ki is kapcsolhatom.

ÉN: Turista vagy helyi lakos? Melyiknek érzed magad?

Megint én: Attól függ! ;) Ha éppen angol nyelviskolába próbálnak becsalogatni, akkor turista, ha viszont szőnyeget szeretnének nekem eladni, akkor helyi lakos. :)

Egyszer jött oda hozzám angolul valaki, hogy turistakönyvet adjon el neki. Törökül mondtam neki, hogy nem kell, tudok mindent. Erre törökül felelt: Aj, te beszéled a nyelvünket! Semmi gond, én csak ezt a hülye könyvet próbálom rátukmálni a turistákra... majd ment tovább.

ÉN: Hogyan tovább?

Megint én: Így tovább!

Ezek voltak az alapkérdések. A továbbiakat várom tőletek! :)

2012-10-30

Isztambulba érkezve a turisták általában elcsodálkoznak, hogy az AyaSofya milyen hatalmas.

Ami persze igaz is, hiszen az 55.6 m magas, amivel így 2 m-el magasabb, mint a szegedi Fogadalmi templom kupolája kívül (53,6 m). No és azt se felejtsük el, hogy ezt az épületet majdnem 1500 évvel ezelőtt, 537-ben készítették.

Az AyaSofya környékét megnézve viszont alig találunk más magas épületet. Leszámítva persze a dzsámikat. Sőt! Nagyon-nagyon sokat lehet úgy gyalogolni, hogy csak pár emelet magas házakat látunk. Így aztán sokan azt gondolják, hogy Isztambulban nincs is toronyház.

Pedig van!

Mégpedig a Levent (magyarul Levente) nevű kerületben. Itt található pl. Isztambul és Törökország legmagasabb épülete, a Istanbul Sapphire is.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Levent[/caption]

Ő 261 m magas. Beleértve a tetején lévő rádióantennákat, és a rajta csücsülő legyeket is. Bár a tervező elmondása szerint az nem rádióantenna, hanem dekoráció.

Ezzel pedig megelőzi a másik legnagyobb tornyot, amit egyszerűen és szerényen csak Diamond of Istanbul-nak (török nevén İstanbul Elması (Isztambul Almája), magyarul pedig Isztambul gyémántja) nevezték el. Ő is 261 m magas. Lesz. Mert még nincs készen. Így a Sapphire vitte el a rekordot. Bosszúból a Diamon inkább 270 m magas lesz.

Az épület valójában 42.5 m-el magasabb. Ugyanis ennyire lett mélyen beásva a földbe. És ezzel elvitte a Törökországban legmélyebbre leásott lyuk címet is. Elnézve a térképet, már nem kellett volna sokat ásni, hogy lejussonak a tengerszintre, és akkor a -72. emeleten lehetett volna egy tengeralattjáró kijáratot is berendezni.

Még egy érdekesség: a 261 m magas Sapphire . Ezen kívül még 70 olyan felhőkarcoló található, ami 100 m-nél magasabb. És még 36 újabb tornyot építenek. Ebből a legmagasabb a Emaar Boulevardi lesz a 280 m-es magasságával. Várhatóan 2013-ban készül el.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Maslak[/caption]

Isztambulban egyébként nem volt egyszerű a felhőkarcolók építése. Több akadállyal is meg kellett küzdeni, mielőtt eljutottak a mai állapotig, amikor bárki bármilyen magas tornyot építhet akár saját, akár üzleti célra. Vagy csak feleségnek, kutyának, macskának...

Három fő akadállyal kellett megküzdeni ehhez: természeti, vallási és adminisztrációs. Nem

ismeretlen okokból a probléma bonyolultsága is ebben a sorrendben növekedett.

A természeti gond a földrengés. Isztambul ugyanis egy aktív területen fekszik, ahol nem ritkák a kisebb földrengések. És ugyebár egy ekkora tornyot elég az alján egy picit megpöccinteni, és a teteje máris annyira kileng, hogy mindenki rohan a mellékhelységekbe.

Szerencsére ma már nagyon precíz földrengésbiztos technikák vannak, amivel jelentősen csökkenthetőek a károk egy esetleges rengés során. Így nem is érdemes erre kitérnünk. Aki felhőkarcolót akar építeni, rengeteg információt talál erről.

Sokkal izgalmasabb viszont a vallási kérdés. Ugyanis nem illik olyan épületet építeni, ami magasabb, mint a város legnagyobb mecsetjének a minaretje. Ez sokáig komoly akadály volt Isztambulban. Míg nem megfelelő kampányolásokkal, és közbejárásokkal sikerült elérni, hogy mindig egy picit magasabbra lehessen építkezni. Mára pedig már odáig jutottak, hogy jóformán senki se emlékszik arra, hogy van egy ilyen íratlan szabály...

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] A toronyházak leelőzik a dzsámi minaretjét[/caption]

Már csak egy akadály maradt: adminisztrációs.

Isztambul közepén ugyanis ott van a Boszporusz. Ezt pedig minden török nagyon szereti. Főleg kiülni a partjára, szotyit enni, és élvezni a kilátást. Na de hogy néz ki egy romantikus naplemente, ha a Napot eltakarja egy toronyház?

Így aztán van egy olyan állami adminisztrációs szervezet, aminek a neve magyarul kb. Boszporusz Látványvédelmi Hivatal lehetne. Minden olyan épület, ami látszik a Boszporuszról, annak csinosnak kell lennie, hiszen e parton ülő szerelmes párok ezt fogják nézni teázás közben. A felhőkarcolók pedig sehogy sem fértek bele ebbe a kategóriába. Ráadásul a felhőkarcolónak pont az a lényege (mármint látvány szempontjából), hogy jó messziről is felismerhető legyen, jó messziről is látszódjon. Azaz jóformán bárhova is építünk egy jó magas tornyot, az majdnem biztosan a Boszporusz partjáról is látszik.

Ez a probléma hozta a megoldást is. Megfelelő lobbizással és ráhatással (nesze fiam, itt egy ezres!) sikerült egy vonalat húzni a Boszporusz mentén olyan távolságban, amire már rá lehet mondani, nem a szoros része. Az után pedig mindenki azt épít, amit csak akar. Meg amit engedélyeznek. De ez már szabad utat adott a tornyok építésének.

Aki pedig isztambuli felhőkarcolót szeretne látni, egyszerűen megteheti: Şişhane (Galata-torony közelében) megállóból, vagy Taksim térről metróval kb. 20 perc alatt el lehet jutni a Levent és a Maslak megállókhöz. Ezen a két helyen pedig van torony bőven! :)

2012-10-31

Szerintem Törökországban nagyon jó reklámokat készítenek. Mondjuk szükség is van rá, mert annyi reklámmal vannak a törökök körülvéve, hogy már teljesen immúnisak lettek rájuk.

Egyik kedvenceim a tejreklámok. Ezekben általában a főszerepben az anyuka.

Ehhez tudni kell, hogy a törökök nagyon kötődnek az anyukájukhoz. Mindegy, hogy valaki hány éves, legyen akár 70. Akkor is anya csak egy van. És ő a főnök. Még akkor is, ha általában nem úgy tűnik.

Erre ajánlatos mindenkinek figyelnie, aki Törökországba szeretne házasodni. Mert az csak egy dolog, hogy összeismerkedünk valakivel. Nem szabad elfelejteni, hogy az valakinek a lánya/fia. És miután sikerült a lányt/fiút elcsábítani, akkor kezdődik csak az igazi munka: az anyukának is kell ám udvarolni! Nem is kicsit! És ő nem fogja beérni pár ezer rózsaszállal! Bizonyítani kell bátorságból, hősiességből, nemességből, és persze tisztaságból meg főzéstudományból.

Tehát az anyuka. Meg a tej. És a főszereplő. Itt a legújabb reklám a Pinar cégtől. Az énekes pedig Nil Karaibrahimgil.

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/mvEuIFTgPvc"]

A reklám arra utal, hogy a tejivás mennyire fontos a növekedésben. És persze a végén ott van, hogy bárki bármekkorára is nőt, az anya szemében mindig kicsi marad. És ez Törökországban nagyon is így van!

A Pinar tejet a korábbi években Şertab Erener reklámozta hasonló stílusban. Sajnos az ő anyukája tavaly meghalt... :(

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/j47HGTDr1Bk" frameborder="0"]

Itt a reklámszöveg az, hogy amíg anyu itt van, addig nem érhet semmi baj.

A növekedés, és az egészség egyébként is mindig központi témája a tejreklámoknak. Néha éve aki tejet vásárolt, az kapott mellé ajándékba egy plüss agyat, vagy plüss csontot, vagy egy plüss gyomrot. Hiszen a tej ezeknek a testrészeknek tesz jót. A plüss agy ebben a reklámban látható, ami egyébként a reklám felvételéről, és a bakikról szól:

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/ahluywCvLVE" frameborder="0"]

Egyszer én is vettem egy ilyen plüss agyat. Igaz, meg kellett innom 10 liter tejet miatta, de hát ennyi belefér. Meg legalább egészségesebb lettem a sok kebab után. :D

Ezt azóta otthagytam az utolsó magyar cégnél, ahol dolgoztam. Utalva arra, hogyha már

elmegyek, azért maradjon valami agy...

A tej=egészség+növekedés gyakori téma Törökországban. Így néha újabb és újabb reklámok jelennek meg ennek népszerűsítésére. Íme az egyik:

```
[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/Mo8AET2mOl8"
frameborder="0" ]
```

Napi két pohár tej. Fiatalos meg minden. És még egy lány verzió is készült belőle:

```
[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/kg4_l5h1JhU"
frameborder="0" ]
```

2012-11-01

Török bélyeget kerestünk, de csak magyart találtunk... Isztambulban!

[caption id="attachment_4850" align="aligncenter" width="500"] Magyar bélyeg[/caption]

Pontosabban valami jó törökös bélyeget kerestünk. Amolyan szulejmánost, vagy janicsárost. De az se baj, ha kékmecsetes. Egy ataturkösnek pedig igazán örültünk volna. Helyette egy ritka magyar madár, a *Platalea leucorodia*, magyar nevén kanalas gém, került elénk.

Persze mindjárt megvettük! :)

Az eredetileg 40 filléres (tegye fel a kezét az, aki tudja, mi az a fillér!) most 3 török lírába került. Sajnos a WolframAlpha tudományos keresőt hiába birizgáltam, nem sikerült kivallatni, hogy ez a 40 fillér ma mennyit is érne. Pedig a WA ilyet is tud ám! De most inkább mégsem...

Úgyhogy nem tudtuk meg, hogy jól jártunk-e...

Az érdekesség az, hogy nem ez az egyetlen magyar bélyeg, amit itt találhatunk. Hol is? Azon az úton, amivel megyünk fel Karaköy-ből az İstiklâl Caddesi-re, miközben elhaladunk a Galata torony mellett. Bővebben lásd a lenti (fenti?) térképen.

Vannak bizonyos témák, mint pl. madarak, állatok, stb... (ufók és szultánok viszont nincsenek). Ilyen egy témába tartozó, de különböző országból összegyűjtött bélyegek. És azok között szinte mindig el van rejtve egy-két magyar is. :) A mostani is hasonló, de ez valamilyen díszcsomagolásos kiszerelés.

Persze most furcsának tűnhet, hogy miért is jó Isztambulban magyar bélyeget venni. Pedig egyszerű: az egy igazán exkluzív ajándék lehet az otthoni ismerősöknek. E mellett pedig talán a legkönnyebb, így mellette bőven fér még a csomagba raki és más hasznos cucc, természetesen saját használatra. :)

De a legfontosabb, hogyha valakinek elfelejtettünk volna ajándékot venni, akkor ezt Magyarországon is megvehetjük neki!

- Figyű milyen érdekes dolgot találtam neked Isztambulban!
- De hát ezt itt is meg lehet venni!
- Hát éppen ez az! De gondold bele, micsoda ritkaság ez ott!
- Nem hiszek neked. Ott biztos nem lehet ilyet kapni.
- Pedig nézd meg ezt a ! Ott is írták...

Végezetül pedig írok még pár szót a képen látható fűszereplőről is. Persze nem a Magyar Postáról, hanem a kanalas gémről:

Ez egy madár, melynek tolla van. Meg csőre, és hosszú lába. Szereti a mocsaras helyeket. Nem szereti viszont a városi füstfelhőket, és a radioaktív sugárzást. És még biztosan egy csomó minden mást sem.

2012-11-02

Isztambul belvárosa tele van szűk egyirányú utcával.

Itt a hangsúly az egyirányún van.

Persze megkérdezhetjük bármelyik kamionsofőrt, azt fogja mondani, hogy ő egy irányba megy. Jah, hogy mindenki más pedig szembe jön?! De hát azért van a duda, nem?

De egyébként jobb, ha nem kérdezzük ilyeneket. Meg olyat se, hogy mégis hogy gondolta, hogy a pótkocsis kamionja elfér a fél méterrel szűkebb utcába, nem is beszélve arról, hogy a szembejövők miként fogják őt kikerülni...

Bár a válasz úgyis az lenne, hogy megoldjuk tesó!

Természetesen Isztambul önkormányzata mindent megtesz azért, hogy valami rendszer (vagy legalább ahhoz hasonló) legyen a közlekedésben. Így az egyirányú utcák nemcsak sima tábláskákkal vannak jelölve, hanem egy komoly akadállyal is el lettek látva. Mégpedig a tüskékkel.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Vigyázat! Tüske van![/caption]

Ez pedig úgy néz ki, hogy az út közepén speciális tüskék vannak elhelyezve azzal a nem rejtett szándékkal, hogy aki rossz irányból próbál az utcába behajtani, annak kipukkadjon mind a két első kereke. Természetesen a jó irányból minden gond nélkül át lehet haladni rajta.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] És a tüske[/caption]

Itt álljunk is meg egy kicsit! Ez így miért is jó?

Hiszen egy átlagos autóban egy pótkerék szokott lenni. Ha viszont mindkettő kipukkad, akkor egészen biztosan nem fog tudni sehova se menni, ameddig az autómentő meg nem érkezik (vagy nem ad kölcsön valaki egy pótkereket, ami a töröket ismerve, elég könnyen előfordulhat). Persze közben elfoglalja az utat, és akkor már kérdés, hogy az autómentő hogy fog eljutni a hatalmasra torlódott dugóban...

Viszont lássuk be, hogy ez a szituáció nagyon kellemetlen. Nemcsak azért, mert kilukadt mind a két első kerék, és nem tudunk tovább menni. Hanem mert ott van mögöttünk legalább száz ember, akik már az első másodpercben nyomják a dudát. A második másodpercben pedig már kettőszáz autó várakozik, cseppet sem barátságos hangerővel. Utána pedig következnek a biztatások. Lelkesen mondogatják, hogy menjünk már odébb. De ha a francba nem is mennénk el, azért anyuig még mindenképpen ajánlatos lenne.

Szóval könnyen fent áll az esélye annak, hogy a póruljárt sofőrt a közönség helyben megverik. Ez pedig elég motiváció arra, hogy az ember jól figyeljen, hol vannak ilyen tüskék.

És a törökök bizony oda is figyelnek rájuk! Leginkább úgy, hogy a tüskéket lefedik valamivel, és az így mindjárt mindkét irányban járható lesz.

A legegyszerűbb módszer a hullámkarton. Az elegánsabbak viszont inkább szőnyeget fektetnek a tüskékre, így jelezve a vásárlónak, hogy nyugodtan mehet szembe a forgalommal, és még akár a boltba is beugorhat egy-két apróság megvásárlására. Aki pedig sokat közlekedik egyirányú utcákon, az egy deskát hord a csomagtartójába, ami így bármikor az autó elé tehető.

De persze olyan is van, aki azt mondja, hogy unja már az egész tüskézést. A képen látható tüske már eléggé sok mindent megélt. Olyan, mint egy aki megjárta a Világháborút (mindkettőt, és retúrban): Pár foga ki lett ütve. Néhány le lett fűrészelve. Egyik-másik pedig reszelve. Most pedig valaki egyszerűen leragasztotta celluxszal. Legközelebb talán már a betonozás következik?

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Akkor is bemegyek![/caption]

Természetesen az önkormányzatot sem kell félteni (egyébként is ki féltene egy önkormányzatot...)! Ők is tudják, hogy a tüskék nem gátolják meg a kocsikat a bejutásban, csak lelassítják őket. Így ők egy sokkal súlyosabb felhívást is használnak, hogyha azt szeretnék az sofőrök tudomására hozni, hogy tilos a behajtás. Bár ebben az esetben már egyáltalán nem lesz járható az út. De ilyenkor általában ez is a cél.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mondom, hogy az út le van zárva![/caption]

Igaz, ez megint csak addig tartja fel az autósokat, míg valaki nem szerez legalább egy targoncát. És mint tudjuk, a törökök kiterjedt rokoni hálózattal rendelkeznek. :)

2012-11-05

Bemutatták a terveket arról, hogy hol, hogyan, meg miként lesz Isztambul harmadik repülőtere.

A változatosság kedvéért ez most nem a Márvány-tenger, hanem a Fekete-tenger partjára épül.

[caption id="" align="aligncenter" width="530"] Harmadik reptér helye. Forrás: memurlar.net[/caption]

Ezen a fenti képen láthatjuk a két már meglévőt (Atatürk és Sabiha Gökçen), és felül pedig a Fekete-tenger mellett az új, harmadik repülőteret. Az, hogy ennek mi lesz a neve, még nem dőlt el.

Isztambul már régóta tervezi, hogy lesz egy harmadik repülőtere. Hasonlóan, mint Budapesten a választásoknál mindenki metrót ígér, itt mindenki repteret ígért. Viszont valószínűleg nagy lökést adott, vagy fog adni a projektnek, hogy 2012. szeptemberében rekord méretű turista látogatott Isztambulba (940.156 külföldi. 2012-ben szeptemberig így már összesen 7.087.974-en! Év végig összejön egy Magyarországnyi turista).

Akinek jó szeme van, az azért felfedezi, hogy ezen a térképen más, eddig nem látott részek is vannak. Azt kell mondanom, hogy tényleg jó szemed van! :)

Itt találjuk a . Meg ugyan erre fog haladni a 2. Boszporusz is (róla is lesz bejegyzés). De az még nincs rajta ezen a térképen.

A Fekete-tenger partja jó ötlet lehet reptér építésére, mert az még viszonylag üres (a fák tiltakoznak erre a kijelentésre). A gond az, hogy a Fekete-tenger partja még viszonylag üres.

Persze ez csak látszólag gond. Mert így szaftos beruházásokat lehet még számítani. Hiszen hova lehet még hidat, metrót, autópályát építeni, ha már megtelt a belváros? Építünk hát egy új városrészt! Aztán majd azt kötjük össze a belvárossal!

Azért ne feledjük el, hogy sok oka volt annak, hogy az emberek inkább a Márvány-tenger partjára építkeztek. Ebből csak az egyik az, hogy Róma abban az irányban volt. De ott van még a fekete-tengeri időjárás, ami nem igazán mondható kellemesnek. Így aki majd tudja, hogy az új, harmadik repülőterre fog a gépe leszállni, vigyen magával extra zacskót. :)

De a tervek még nem teljesen véglegesek. Lehetnek változások. Meg majd nemsokára (azt hiszem 2013 elején) jönnek az önkormányzati választások, és akkor még fogunk érdekes dolgokat látni. :) Talán addigra lesz még 6. és 7. reptér, meg újabb Boszporusz tervek is

(Mindenki kapjon saját Boszporuszt! :D)

[caption id="" align="aligncenter" width="334"] Egyik lehetséges elképzelés (forrás: gazetea24)[/caption]

No, és akkor lássuk az adatokat. És a számokat!

Mindjárt az elején legyen egy jó nagy szám, ami megint alátámasztja a reptérre való igényt: 102,8 millió légiutas volt ebben az évben! Várhatóan év végéig meghaladja a 118 milliót!

A repülőtér területe 5 km x 7 km lesz. E mellé fejlett ipari területet is terveznek (kb 1100 hektár). Itt jön a képbe az is, hogy a közelben fog húzódni a Boszporusz 2.0 is.

A reptér elhelyezésénél fontos szempont volt, hogy a le és felszálló gépek olyan útvonalon haladjanak, amelyek lehetőleg elkerülik a várost, így minimalizálva a zajt. A mostani gépek ha kelet felől szállnak le, hatalmasat balettoznak, miközben kétszer átrepülnek a város közepe felett. Érdeemes megnézni a oldalát egy átlagos napon, hogy micsoda forgalom van Isztambul felett. Míg ezt a bejegyzést írom, kb. 2 percenként megy el egy gép mellettünk, holott a reptér 15 km-e van tőlünk...

Továbbá a környezetbarát építés szellemében az egész terminál üvegbúrában lesz. Így csökkenthető a világításhoz szükséges energiafelhasználás (és növelhető a fűtésszámla). E mellett úgynevezett intelligens épület lesz, ami azt jelenti, hogy mindent úgy alakítanak ki, hogy a lehető legkevesebb energiát használja fel. Saját elektromos rendszere, fűtése és hulladékkezelője is lesz. Tehát mindenképpen odafigyelnek arra, hogy lehetőleg egy zöld repteret hozzanak létre. Ehhez kapcsolódóan még napelemek, napkollektorok is lesznek.

Négy terminál lesz, ami egy 350 m 1500 m hatemeletes épületből fog állni. A felső 3 emeleten ötcsillagos szállodák, kereskedelmi irodaházak fognak elhelyezkedni. Alul pedig hatalmas bevásárló központban lehet majd vásárolni. Aki pedig mindezt megunja, esetleg felszállhat egy repülőre is. :)

A belvárost (mármint a hagyományost, mert itt lesz majd egy új belváros is) gyorsvasúttal lehet majd elérni. A Taksim tér csak 15 perc lesz. Jah igen, a . :) Ez mintha a napokban el is kezdődött volna...

[caption id="" align="aligncenter" width="426"] Igencsak törökös leszállópálya (forrás:habertesi.com)[/caption]

Összességében egy nagyon komoly és összetett projekt vár Isztambulba.

Megjegyzés: sajnos nagyon nehéz az adatokat összevadászni. Pontos forrást pedig még nem

találtam meg. Így egyáltalán nem biztos, hogy bármelyik kép a majdani, végleges tervet mutatja. Sajnos még rendes, nagyfelbontású képet sem találtam... :(

2012-11-06

Európát és Ázsiát összesen 2 híd köti össze (és ezt milyen sokáig tartott összeszámolni!).

Kicsit jobban belegondolunk, ez azt jelenti, hogy több millió ember csak ezen a két ponton megy át naponta Ázsiából Európába, és fordítva. No meg persze aki egyszer átment, az vissza is szeretne jutni.

Eközben meg mondjuk Budapesten 12 híd van (bár ebben már mindegyik benne van, kivéve a vasúti hidak), és még így is mekkora dugók tudnak kialakulni...

Persze ez így nem teljes, hiszen nemcsak hídon lehet átjutni egyik földrészről a másikra. Ott vannak a hajók. No és persze a Boszporusz alatti alagút is készen van már, csak éppen a szárazföldön találnak a régészek mindig egy-egy hajót, vagy egy régen elásott kebabárust... Így azért nem mondhatjuk el, hogy csak a két hídon zajlik a közlekedés.

Az oldal szerint a két hídon 550.000 jármű halad át minden nap. Persze aki átmegy, az vissza is jön. Viszont ezt a híd-díjból számolták. A díjat pedig csak az egyik irányba kell fizetni (mert ugye aki egyszer átment, az jó eséllyel vissza is fog jönni, tehát minden híddíj retúr jegy). Igaz, ebből azért hiányzik az a néhány ügyeskedő, aki sikeresen átbújik a kapu alatt. :)

Tehát 555.000 jármű. Beleértve a buszokat, marhaszállító kamionokat és persze a motorokat is. Azért Isztambulban jellemzően nem egy ember ül egy személyautóba. Sokkal gyakoribb, hogy tele van. A tele természetesen nem 5 főt jelent, hanem hogy púposra meg van pakolva utasokkal. :) Ha mondjuk 4 főt számolunk egy járműhöz, akkor kb. 2,2 millió ember az, aki minden nap átkocsikázik a Boszporuszon. Vagyis mintha teljes Budapest minden nap átugrana Ázsiába...

Mindehhez még hozzátartozik Isztambul speciális berendezkedése is. Ugyanis itt az üzletek nem szétszórva, hanem egymás mellett helyezkednek el. Mintha egy nagy mágnessel gyűjtötték volna őket össze. Mert ugyebár jó tudni, mit is csinál a konkurencia. :D Nem véletlen, hogy Isztambulba bárki talál ki bármit, percekben belül mindenki lemásolja.

Ennek a berendezkedésnek köszönhetően az európai és az ázsiai oldal nagyon különböző. Általában az európai oldalon vannak a munkahelyek és gyárok, míg az ázsiai oldalon a lakások.

Igaz, néhány éve elindult egy változás. Az ázsiai oldalon a sok raktár magával hozta az ipart is. Eközben pedig Atatşehir városrész is szépen fejlődik. Minden jel arra utal, hogy hamarosan ő lesz az új üzleti központ, ha még nem lenne az. Hatalmas felhőkarcolóival, és bankközpontjaival erre minden esély megvan.

Azaz van remény, hogy aki Ázsiában lakik, az ott is dolgozzon, ne kelljen minden nap átmennie egy másik földrészre.

De még akkor is egészen biztosan szükség lesz újabb hídra, hidakra.

A mostani 2 híd mellé két újabb átjárót terveznek, építenek. Egyik, a Marmaray projekt, ami a Boszporusz alatt haladó alagút. Ez már egészen jól áll. Sőt! A technikailag legnehezebb rész, a víz alatti alagút már régen készen áll. A mobiltelefonok reklámjai szerint pedig már a Facebook is elérhető a két kontinens közötti sötét lukban! Nagyobb gond ott van, ahol az alagút a szárazföld alatt menne. Ugyanis Isztambul kb. 8000 éves történelmének köszönhetően minden négyzetcenti föld alatt van valami. De leginkább valamik: fal, palota, hajó, kikötő, szultán megunt ágyasa/ellenfele, stb... csak éppen elásott kincs nincs. Így pedig nagyon lassan halad az építkezés, mert valami mindig előbukkan.

De az ígérték szerint 2013-ban már járhatunk a tengeralatti metró! Ha kész lesz, én mindenképpen megyek egy kört rajta! :)

Az az igazság, hogy nemcsak a tenger alatt, de felette is nehéz építkezni. Ugyanis Isztambul legértékesebb része a Boszporusz, már régen be van építve. A második Boszporusz-hidat is csak nagy nehezen sikerült a nappali és a fürdőszoba közé becsúsztatni. Azóta pedig több, mint 30 év telt el. Nem sok hely maradt...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Itt mennek a kamionok a nagymama felett![/caption]

Vagy ha mégis találnak egy alkalmas helyet, akkor még mindig ott van a probléma, hogy az utat hova vezessék be úgy a városba, hogy az ne csak még nagyobb dugót okozzon.

Talán ezért is jött az az ötlet, hogy a együtt egy egész városrészt is mellé építsenek.

Az a majdani Harmadik hídra. A legtöbb abban azért egyet ért, hogy valahol északon lesz, a Fekete-tenger közelében. Ott még van valamennyi hely hidakat építeni. Így pedig az új híd legfontosabb feladata az Isztambult elkerülő tranzitforgalom lesz..

Itt fontos megjegyezni, hogy már most is a teherautók csak a Második hidat (FatihSzultán Mehmed-híd) használhatják. És ott is a nagyobb tömegűek csak munkaidő után. Ha ezt a szabályozást kitolják a Harmadik hídra (azaz az első két hídon egyáltalán nem lesz teherforgalom), akkor az jelentős változásokat hozhat a közlekedésen. Nem biztos, hogy jól, hiszen a teherautóknak nagyobb kell majd kerülniük.

[caption id="" align="aligncenter" width="455"] A Harmadik híd egyik terve (Forrás: Milliyetemlak.com)[/caption]

Nemsokára lesz végleges terv, és megkezdődhet az építkezés is. Állítólag már beruházót is találtak. Az építési pályázatot pedig 2012. május 29-én egy olasz-török társaság nyerte meg.

A helyszínt is sikerült kijelölni, de még titokban van a telekspekulátorok miatt.

A hossza 1275 m lesz, rajta pedig 4+4 sáv, és 1+1 a vonatnak. Az építkezésnek 2015-re kell befejeződnie. Bár az első kapavágások még nem kezdődtek el, de a mozgó kebabárusok már a helyszínen vannak.

2012-11-07

Isztambul közepén van egy Boszporusz. És itt most a hangsúly az egyen van.

Mert bár ilyen szorosa nincs senkinek, de egyes városoknak akár két folyója is van. Úgyhogy itt az idő, hogy ássunk egy új csatornát, a Boszporusz 2.0-át.

[caption id="" align="aligncenter" width="522"] Boszporusz 2.0 (forrás: Kanal İstanbul Projesi)[/caption]

Természetesen az eredeti ötlet nem az volt, hogy a kettő jobb, mint az egy. Sokkal inkább az, hogy az eredeti Boszporusz cikk-cakkban halad, ami igencsak megnehezíti a hajóközlekedést. Bár meg kell hagyni, hogy a legkönnyebben azon ukrán és orosz kapitányok viszik át a hajót a szoroson, akiknél a vodka mindig kéznél van.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Boszporusz[/caption]

A Boszporusz 31 km hosszú. Legszélesebb részén 3.420 m (Umuryeri-Büyükdere), míg a legkeskenyebb helyen csak 700m. Ezt Kandili Pontnak hívják, és az legveszélyesebb szakasz az egész szorosban. Itt ugyanis a hajóknak 45 fokos fordulást kell végrehajtaniuk, miközben 7-8 csomóra gyorsul az áramlat (13-15 km/h, ami egy hajónál igencsak jelentős. Ez azt jelenti, hogy másodpercenként 3-4 métert halad egy jól megrakott teherhajó. A 700-et így kevesebb, mint 4 perc alatt teszi meg. Ennyi ideje van a kapitánynak fordulni, mielőtt eléri a partot, ha csak az áramlatot számoljuk). Majd pedig mindjárt egy 80 fokos fordulat szükséges.

Természetesen, mint minden hasonló szűk helyen, itt is jelen vannak a hozzá tartozó akadályok (sztenderd szűk csatorna hajós csomag: szikla és zátony ajándék örvénnyel). Mindehhez még hozzájön, hogy a kanyar beláthatatlan. Így nem lehet tudni, ki jön szembe.

1953 és 2002 között 461 baleset történt. Néhány a nagyobbak közül:

1960. december 14-én egy jugoszláv benzint szállító hajó ütközött egy görög olajszállítóval. 20 ember halt meg, és 18.000 tonna olaj került a Boszporuszba. A tűz hetekig égett, amibe egy török hajó is belekerült.

1966. március 1-én két szovjet hajó ütközött, gyulladt ki, és 1850 tonna olaj került a tengerbe. A lángok elérték az Kadiköy-be menő komphajót is, ami teljesen leégett.

1979. november 15-én egy román és egy görög hajó ütközött. 42 ember halt meg a robbanásban. 94.600 tonna olaj került a tengerbe, ami hetekig égett.

1994. március 13-án két ciprusi hajó ütközött, amiben 27 ember vesztette életét. A tenger itt csak 4 napig állt lángokban.

1999. december 29-én egy orosz olajszállító futott zátonyra és tört ketté. A strandolok két éven keresztül élvezhették az olajban fürdést.

A teljes Isztambul szorosban (Boszporusz és Dardanellák) több, mint 2000 hajóroncs található. Ezek között persze van néhány, amiket szándékosan (ellenséges ágyuk felhasználásával) küldtek a tengerfenékre.

Ma már korszerű berendezések vannak, és a hajóforgalom is szabályozva van, mikor melyik irányba mehetnek. Így a balesetek száma jelentősen csökkent, de nem szűntek meg.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Nagy hajó[/caption]

Láthatjuk tehát, hogy a Boszporusz hajóforgalma veszélyes. És nemcsak magukra a hajókra, hanem a városra is. Az égő hajók nagy lelkesen futnak neki a parton álló faházaknak. Olyannyira, hogy mára már alig maradt eredeti faház (yalı) a Boszporusz mentén.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Boszporusz faház (yalı)[/caption]

Ezzel együtt pedig nem is jó látvány, ahogy a hatalmas hajók eltakarják a kilátást (bár ezen azért lehet vitatkozni), miközben akadályozzák a kompközlekedést (valójában csak zavarják, de nem akadályozzák).

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Nagy hajó, kis hajó[/caption]

Tehát szükség van egy új, biztonságos csatornára, a Kanal İstanbul-ra. Úgyhogy ássunk egyet! Lehetőleg távol a várostól...

[caption id="" align="aligncenter" width="566"] Kanal İstanbul (Forrás: Kanal İstanbul Projesi)[/caption]

És a Boszporusz 2.0 tényleg távol lesz a várostól. Már amennyire ez lehetséges, hisze a Márvány-tenger partja szinte mindenhol lakott.

Valahol még Silivri-nél is messzebb lesz az egyik bejárat, majd halad nyíl egyenesen egészen a Fekete-tengerig (vicces is lenne, ha csak félútig tartana, és onnan gyalog kellene tovább menni. Bár a történelemben volt erre sok-sok példa).

Kb 45-50 km hosszú lesz. Mélysége 25 méter, a szélessége pedig 145-150 között. Így kényelmesen lehet majd fél hidat építeni, alá pedig alagutat fúrni.

Mindez elvileg 2 év alatt elkészülhet. A Fekete-tenger és a Márvány-tenger között szerencsére nincs jelentős vízszint-különbség, így nem lesz szükség zsilipekre. Azt a földet pedig, amit innen kiásnak, felhasználják majd a építésénél.

Ha minden jól megy, akkor az új csatornával csökkenni fog a hajóbalesetek száma, miközben a forgalmat lehet növelni.

Nem ez az első ötlet, amikor egy új csatornát találtak ki Isztambulba. Bár néhány ötletelőt ezek után eltiltottak az alkoholtól. Pedig az akkori projektek még lényegesen kisebbek voltak.

[caption id="" align="aligncenter" width="480"] Egy másik Boszporusz (forrás: yapi.com.tr)[/caption]

A korábbi esetekben az Aranyszarv-öböl meghosszabbításában gondolkodtak. De mint a térképen is látható, ezen megoldásoknál nemhogy rövidebb, de inkább hosszabb és kacskaringósabb utat tudtak volna kialakítani.

Ettől függetlenül ezt a tervet sem vetették el teljesen. Hajóútvonal helyett viszont inkább az Aranyszarv-öböl vizének frissítésében gondolkodnak. Ehhez pedig jóval keskenyebb csatorna (vagy föld alatti vezeték) és elegendő.

2012-11-08

Sokan azt gondolják, hogy a törökök születésüktől kezdve megőrülnek a fociért. Másik szerint pedig már az előtte levő 9 hónapban is fanatikusok voltak.

Erre a kérdésre csak akkor fogunk tudni választ kapni, ha az anya hasába beültetnek majd egy mikrofont. És akkor majd az is kiderül, hogy kinek szurkol a kicsi. :)

Ha viszont már kibújt, akkor könnyebb a dolgunk. Hiszen a különböző csapatokat ábrázoló képeket mutatva megfigyelhetjük a reakcióját. Bár az igazi az lenne, ha az ellenséges csapat színeit viselő pelenkákat árulnának. A belekerülő termék mennyisége egyértelmű válaszokat adna...

Viszont van helyette török focis fanatikus babaruha. Modern nevén: body.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Foci rajongó bébi[/caption]

Csemeténket ebbe öltöztethetjük, amikor apu/anyu elmegy a meccsre. Vagy amikor a baba megy el a meccsre. Vagy csak leül a TV-elé megnézni a mérkőzést. Az első szava valószínűleg az lesz, hogy gól!

Ki tudja honnan, a gól szót nálunk Árpai is ismeri. Igazándiból minden olyanra használja, ami kerek, és nagy. Valaki pedig egyszer meglepte egy olyan labdával, amire dinnye mintákat festettel. Azóta Árpai minden dinnyét gólnak hív.

2012-11-09

Pontosabban ez így már az ezernegyedik! :)

Akit nem érdekel a mese, az mindjárt ugorhat is a lényegre: ez alkalomra . Ezt érdemes olvasgatni. :)

Mindenki másnak, aki szereti a számokat és maradt. :)

Tehát ezer bejegyzés... A fene se gondolta, hogy fogok ennyit írni... pedig még nincs vége (igazándiból nem is tudom, hogy egy blognak mikor lesz vége). Isztambulban mindig történik valami érdekes, amiről lehet írni. :)

Szóval 1000 bejegyzés. Nem tudom pontosan, ez mégis mekkora mennyiség (leszámítva, hogy az archív 12.537.829 byte, ami elvileg ennyi betű kellene, hogy legyen. De ebben vannak programozási utasítások is, ami legalább a felét kiteszi.). Úgy számolok, hogy egy-egy bejegyzés átlagban 1,2-1,5 oldal. Azaz ha az egész blogot ki akarnánk adni könyvben (igen, igen, szponzorokat keresünk!!!), akkor az kb. 1200-1500 oldal lenne. Jó vastag. Mindenképpen praktikus, ha valakit fejbe akarunk vágni vele. :D

De a lényeg tényleg az, hogy ennyit oldalt nem egyszerű átolvasni. Az információ felkutatására készül a , ahol azért (talán) könnyebb lesz mindent megtalálni. Viszont ennek a blognak a célja a szórakoztatás is (beleértve saját magam szórakoztatását is, különben az egész nem érne semmit). Így a blog nem megy át wikibe, nem irtják ki egymást, meg ilyenek. Hanem párhuzamosan épül mindkettő.

Viszont ekkora halmot (ezer bejegyzés!!!) átolvasni nem könnyű. Meg nem is minden oldal lett érdekes. Így megpróbáltam összeszedni a legjobb írásokat, hogy aki csak most kezdni (vagy szeretne nosztalgiázni), az könnyen megtalálja a legjobb részeket.

. Lehet, hogy kihagytam néhányat, vagy olyan is bekerült, ami mégse sikerült olyan jól, akkor csak szóljatok! :)

Persze a lista bővülni fog az új írásokkal. :) Ebben természetesen nincs benne a és , mert nekik egyébként is van saját kategóriájuk. Nekik nem kell reklám. :)

És akkor egy kis statisztika.

A blog 2009. februárjában indult. De addig nem látunk vissza, mert volt pár költözés azóta. Így a Google statisztikája 2010. október 24-től kezdve gyűjtötte az adatokat. És öööö... egészen 2012. május 1-ig, amikor a munka ünnepe szellemében véletlenül kikapcsoltam... Szerencsére a Wordpress maga is készített statisztikát, így nem maradtunk le semmiről. :)

Érdekesség egyébként, hogy mindegyik program teljesen más értékeket ad, így az egész nem jó semmire... :D

Na szóval:

Összesen 263000 alkalommal nézték meg az oldalt. Ez elvileg 263000 különböző látogatót jelent. De a Google szerint csak 46600-at. Nekem a 263000 jobban tetszik, így annál maradunk. :)

A legnagyobb változást egyébként a bejegyzés hozta. Ez ugyanis a korábbi napi 300 látogatót felvitte 500-600-ra. A befejező rész alkalmával pedig 980-ra. Így majdnem elérte a rekordot, ami egyébként 1017 (ezt megjelent isztambuli macskák okozták. Ezt ismét köszönjük a blog írójának, és a macskáknak is). Jellemző, hogy mióta a sorozat végetért, a blog visszaállt az alap nézettségre. Talán néhány embert sikerült elcsábítani, és velük megszerettetni Isztambul és Törökországot. Ha igen, akkor a kulturális kommandó sikeres volt. :)

A sorozatról szóló bejegyzést 54000-en nézték meg (és gondolom olvasták el).

Második helyen oldal szerepel, 4000 olvasóval. Gondoltam, megnézem, van-e kapcsolat a török sorozat, és a török nyelvtanulás között. De a sorozat hatására nem akar több ember törökül tanulni. Legalábbis az én statisztikám szerint.

Harmadik helyre szorult vissza a , amit 3500-an olvastak el, és talán sütöttek meg. Jó étvágyat nekik! :) Aki még nem próbálta, annak ajánlom. :) Itt sincs semmi összefüggés a sorozattal. Azaz vagy nem hozta meg az étvágyukat a sorozatrajongóknak egy jó kis török ételre, vagy pedig a szereplők nem mentek be az egyik sarki büfébe egy romantikus köftére... Amennyiben az utóbbi történt, akkor ez súlyos marasztalás a rendező részéről...

Negyedik a Végre! Tehát mégis van érdeklődés Isztambul után egy Isztambulról szóló blogban! :) 3300 ember olvasta el ezt a roppant hasznos oldalt. Megint elmondhatjuk, hogy a sorozat hatására senki sem érezte úgy, hogy egy szőnyeggel lepje meg a kedvesét. Vagy pedig ez teljesen egyértelmű, hogy szőnyeget a Nagy Bazárban kell venni. Egyébként nem. Jobban járunk egy szőnyegekre specializált bolttal, és még jobban tesszük, ha nem is Isztambulban keressük őket...

Ötödik a . Hiszen ha már vásárolunk, akkor tudjunk is beszélni. :) Itt viszont mintha lenne némi összefüggés a sorozattal. Azaz a kedves tv-nézők már nemcsak olaszul, vagy franciául, esetleg angolul, hanem már törökül is szeretnék volna elmondani a bűvös szót: szeretlek (seni seviyorum). A csúcspont július 22. Nem tudom, mi volt ekkor a sorozatban. Talán valami romantikus rész. De talán Bihter ebben küldte el Beylült a fenébe, és ezt a kifejezést próbálták a rajongók törökül is megtanulni. Akit egyébként tényleg érdekel, :)

Továbbiakban előkelő helyen végzett még a , az no meg persze az Sőt! Még rólunk is sokan

érdeklődtek. :)

Kissé kellemetlen, hogy még a fórumól is komoly az érdeklődés (2000 olvasó), miközben az nem megy valami jól, és nem tudom, mi lesz a sorsa.... :(

Még néhány érdekesség zárásként:

Átlagban 4 percet töltötök egy cikk elolvasásával (a megírása pedig 1 óra, a kutatómunkával együtt néha 2..).

A legtöbben természetesen Magyarországról olvasnak. Utána Törökországról, Romániáról, az Egyesült Királyságból, majd Szlovákiából. Leggyakrabban valamelyik európai országból érkeznek a látogatók, de még Szaúd-Arábiából, Thaiföldről és még Hong Kongból is (ezek mind olvasták is a blogot, nemcsak eltévedtek a statisztika szerint).

Legtöbb ember természetesen a Google keresőből érkezik (a Google szerint...naná!). A legtöbb linket pedig a kapjuk. Tőlük 1700 látogató érkezett. Köszönjük nekik is, és mindenki másnak is, aki minket reklámozott! :) Ha majd egyszer lesz bevételünk, akkor mindenkit meghívunk egy teára! :)

Még lehetne tovább elemezgetni a számokat, de azt hiszem, hogy mostanra már mindenki elaludt. Megyek én is...

2012-11-11

Mit lehet csinálni olyan időben, amikor kint hideg van, és folyamatosan esik az eső?

Az ember otthon marad, és nézi a tv-t.

Az igazi foci rajongók persze nem ám akármilyen csatornát néznek és nem is ám akármit esznek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Focis chips[/caption]

Szerencsére most már chipszben nincs hiány. Egy igazi rajongó a csapatszínéhez illő chipszes zacskóból eheti a kalóriát és a vitaminokat. Bár érdekes, hogy maga a burgonya miért nem lett csíkos. Vagyis csíkos az is, de egyszínű.

De sebjaj! Lényeg, hogy most már nem kell megalkudni a kedvenc sós rágcslávalónk esetében sem. Sőt mi több, nem vesztegetünk értékes időt azzal, hogy az áruházban található több száz chipsfajta közül kelljen válogatnunk, hiszen egyértelmű, melyiket is kell megvásárolni.

A gyártó pedig nem próbál semleges maradni. Mindegyik csapat (egyenlőre még csak Galatasaray, Fenerbahçe, és Beşiktaş csapatokat látunk) zacskója azonos méretű, azonos elrendezésű, és még az ára is egyforma. Így senki nem mondhatja, hogy részrehajló lenne. Nem úgy, mint a Google szolgáltatása. Ez a program megpróbálja értelmezni a mobil telefonon készült fényképek tartalmát. Leginkább az emblémákat szokta felismerni. Most is felismerte a chipszgyártó cég logóját. A csapatok viszont már érdekesebben alakultak: A Beşiktaş és a Fenerbahçe csapatok emblémáját is megismerte. A Galatasarayt viszont nem. Pedig az kétszer is szerepel a képen.

2012-11-12

A Török Köztársaság ünnepén mi éppen Magyarországon voltunk.

Gondoltunk egyet, hogy akkor megnézzük az Atatürk , ami oly sok vitát , és kavarást okozott, hogy még a média sem mert merte a pontos helyét. Ehhez Ankarába kellett menni. !

Úgyhogy fagyos szélben, és havas esőben Kőbánya-Kispest metróállomástól nekiindultunk egy szál török nyári ruhában, hogy megkeressük a török vezér magyarországi szobrát.

A park Kispesten a Fő utca Üllői úti végén található. A metrótól könnyen odataláltunk. És még nem is fagyunk meg. Bár kinéztük pár meleg helyet, ahova be lehet bújni, ha az időjárás mégis rosszabbra fordult.

A parkot elérve viszont rá kellett jönnünk, hogy valami nincs rendben.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Atatürk ex-szobra Kispesten[/caption]

Nem lehet azt mondani, hogy a szobornak csak a hült helye volt. Mert még a helye is eléggé borzasztóan nézett ki.

Nemcsak, hogy a szobor tűnt el, de leöntötték festékkel, és az emléktáblát is összetörték. Mint megtudtuk egy helyi embertől, alig pár nappal a szobor avatása után történt.

Szomorú, hogy egyesek ilyen kicsinyes módon állnak bosszút valami olyan eseményen, ami csak az ő képzeletvilágukban él. Inkább hálásaknak kellene lenniük, hogy az I. Világháború körüli kavarában Atatürk került ki győztesen, és nem pedig valami olyan gátlástalan nacionalista, aki a teljes török nép egyesítésében gondolkodik. Ilyenből eléggé sok volt, és ők olyan birodalomban gondolkodtak, ami mellett nem maradt volna Görögország, vagy Örményország. Inkább pont hogy Atatürknek köszönhető, hogy ezek az országok ma léteznek.

2012-11-13

Minden évben itt voltunk, és minden évben itt is leszünk megint.

Bár jobban már nem fogom tudni leírni, mit ahogy már néhányszor leírtam , -es és a-es leírás). Sőt! Még egy videót és készítettem, milyen is ez a valóságban ().

Úgyhogy idén mással készültünk.

Idén november 10. szombatra esett. Ez általában nem munkanap. Persze isztambuli szemmel, ami azt jelenti, hogy ilyenkor is nagyon sokan dolgoznak. Sőt! Vannak olyan helyek, ahol ilyenkor dolgoznak csak igazán! De ez a nap különleges: ez Atatürk napja, pontosabban emléknapja.

Ő azt akarta, hogy legyen egy országa a Törököknek. És lett is! Az egyik mód pedig, amivel a törökök ezt meghálálják, hogy ezen a napon dolgoznak. Építik az országot. A másik pedig az az egy perc, amikor 9:05-kor megáll az élet, és mindenki rá emlékezik...

Aki viszont nem dolgozik, vagy szombaton kicsit lazábbra tudja venni a dolgokat, az ellátogat a Dolmabahçe Palotába, ahol Atatürk meghalt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Itt halt meg Atatürk[/caption]

Persze aki Ankarában van, az inkább az Anıtkabir-t látogatja, Atatürk Mauzóleumát. Mi egyelőre maradtunk Isztambulban.

Reggel még Árpit is felpakoltuk, hogy 9:05-re kint legyünk az utcán.

Ez a nap mindenképpen érdekes. Talán az egyetlen, amikor teljesen mindegy, merre vagyunk, mert nem kell messzire menni, hogy belefussunk egy megemlékezésbe. Elég csak egy forgalmas utca, vagy tér.

Persze vannak kiemelten érdekes helyek. Ilyen valamelyik kerület főtere, vagy a Taksim tér. A legérdekesebb pedig talán a Boszporusz-híd és az Atatürk reptér. Az előbbin ilyenkor teljesen megáll a forgalom, az emberek pedig kiszállnak a kocsikból, buszokból, miközben mindenki nyomja a dudát. Idén egy motoros csoport zászlókkal vonult. Amikor érkezett az idő, ők is megálltak, és kifeszítették a zászlót.

A repülőtéren pedig a több ezer dolgozó egyszerre hagyja abba a munkát, és áll meg pár percre. Míg Törökországban mindenhol ilyenkor szól a duda, kürt, légvédelmi sziréna, addig ez az egyetlen hely, ahol teljes csend van. Pedig talán itt vannak a legtöbben.

9:10-kor, amikor már mindenhol újra megindult az élet, mi is nekivágtunk a Dolmabahçe Palotához. És bár az idő nem volt a legjobb, jó sok emberrel járta az utakat.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] A Dolmabahçe előtt[/caption]

Természetesen, főleg ilyenkor, nem maradhatnak el a zászló, és más török dolgokat árulók sem. Sőt! Még az az ember is, aki Kabataş-ban foci sálakat szokott árulni, most lecserélte az áruját török és atatürkös sálakra.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Zászlóárus[/caption]

Egy átlagos napon nem olyan egyszerű a Dolmabahçe Palotába bejutni. Ugyanis korán zár (16:00), drága a jegy (40 TL), és még limitált is a belépő látogatók száma (3000 fő). Vagyis ha egy kínai turistacsapat már hajnalban odaérkezik, akkor legjobb, ha mi inkább a jövő héten próbálkozunk a bejutással. Ezen a napon pedig talán százezren voltak, aki Atatürk halálós ágya mellett akarták tiszteletüket tenni.

Ez a nap, viszont különleges. A Dolmabahçe Palota zárva van, kivéve a legfontosabb szobát. Csak ezt lehet megtekinteni (no meg persze a lépcsőt is, amin feljutunk az emeletre).

Cserébe viszont nem kellett belépőt fizetni. Csak a biztonsági átvizsgáláson kellett átesni, ahol is elvettek mindenkitől mindenféle tüntető zászlót és transzparenst. Ezeket kilépéskor visszakapták az illetők, akik így boldogan mehetek a délutáni elfoglaltságukra.

Mi pedig csekély egy óra alatt be is jutottunk. A kertbe.

Amikor a Dolmabahçe Palotát építették, úgy látszik, hogy jól terveztek. Belülre ugyanis semmi nem jutott a kinti hangzavarból. De azért belül sem volt teljesen csend. Különböző helyere telepítettek nagyképernyős TV-ket, ahol Atatürk életét lehetett megnézni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Atatürkök bemutató videó[/caption]

És természetesen mindenki szeretett volna egy-egy különleges fényképet készíteni ezen a különleges napon.

Lehetőségekben nem volt hiány. Még török veteránok is eljöttek, akik mellé be lehetett állni egy fénykép erejéig.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Veteránkatona (Gazi)[/caption]

Természetesen a legfontosabb mégiscsak Atatürk halálós ágya volt. Ide próbált mindenki eljutni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Bejutás a Harembe[/caption]

Atatürk a Dolmabahçe Palota Harem részlegében halt meg. Ez épület bár egybe van építve a palotával, attól egy teljesen különálló épület. Természetesen titkos átjárókban nincs hiány. Ha jól belegondolunk, itt egy komoly ellentmondást találunk, hogy miért választotta az az ember a szultáni palotát (a diktatúra jelképét) végső lakhelyének, aki annyit fáradozott a köztársaság felépítésén.

Több elmélet is van, de abban mindenki egyetért, hogy Atatürk semmiképpen sem akarta magát szultánnak mutatni. Nem volt beképzelt és nem gondolkodott úgy sem, hogy Na én majd jól belefekszem a szultán ágyába.

A történészek szerint Atatürk ezzel azt szimbolizálta, hogy a török nemzet él tovább, az élet megy tovább, csak a szultán lett lecserélve a demokráciára.

További szimbólum, azáltal hogy Atatürk pont a Dolmabahçe palotában halt meg, ezzel eltávozott, és átadta az ország vezetését a török népnek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] A szoba, ahol Atatürk meghalt[/caption]

Itt már csak 40 percet váraoztunk, mielőtt bejutottunk az épületbe. Leginkább azért, mert fent a szobába folyamatosan zajlottak a protokoll látogatások. Így azért, ha valaki pont ezen a napon látogat Isztambulba, akkor inkább ajánlom neki a délutánt.

A szoba, ahol Atatürk meghalt az emeleten van. Az ágya egy török zászlóval van letakarva, ami ilyenkor alig látszik ki a sok virágtól.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Atatürk halálos ágya[/caption]

Mellette egy ór áll, ami ezen a napon különleges megtisztelés. Az egyik szekrényen pedig egy órát láthatunk. Kilenc óra öt percnél állt meg. Immár 74 éve. Örökre.

2012-11-14

Hétfvégén zajlott az eurázsiai maraton.

Persze mi is részt vettünk rajta, és még egy új programot is kipróbáltunk. Meg...

...izé... szóval el is aludtunk... De azért futottunk!

Vagyis hát nem, mert gyalogoltunk. De azért a célba beértünk. Sőt! Még tovább is mentünk!

Egyébként is menni kellett már, mert bontották a célt...

[caption id="" align="aligncenter" width="400"] A cél (az egyik)[/caption]

Egyébként jól mutatja mindezt, hogy tavaly még Népfutás-nak hívták azt a részt, ahol az emberek tömegesen részt vettek. Az idén már leminősítették Népgyaloglás-sá. Jövőre pedig gondolom Néppiknik lesz a neve. :)

Felkeltünk reggel korán, hogy megyünk a maratonra. Aztán mindjárt vissza is feküdtünk.

Végül Árpi ébresztett minket egy lelkes összenyálazzással 8-kor. Azaz ha ilyenkor még futunk, akkor pont elérjük a maraton kezdetét. Na de hát ki akar futni egy maratonért? :)

Maradt a kényelmes vasárnapi reggelizés, amolyan török módra: rogyásig pakolt asztal, olívával, sajttal, stb... Ki tudja ezt otthagyni? :)

Így mire elindultunk, addigra már zárták a hidat. Pedig mi direkt szembe mentünk a forgalommal, hátha... De nem sikerült. Így a Boszporusz-híd az idén kimaradt. De legalább Árpi nem dobta le az autóját a mélybe.

Szóval maraton és futár. Azaz inkább gyaloglás 42 km-en keresztül. Ez az, amihez mi csatlakozunk Beşiktaş-ban (térképet majd lásd a végén). És mivel van helyismeretünk, pár kanyart le is vágunk belőle, mire a Kék Mecsethez érkeztünk. :)

Erre az alkalomra viszont teszteltünk egy új Androidos programot is! :)

A Major Forms gyártásában (írásában) készült programot próbáltuk ki. .

Nem lett ez rossz, bár még kicsit bütykölni kell rajta, hogy jobban nézzen ki. :)

Viszont jó benne, hogy egy nyaralás/utazás közben készíthetünk képeket, videókat, hangokat, útvonalakat, stb..., amit mindjárt (ha találunk internetet) megoszthatjuk az otthon

izguló közönséggel. Ha nincs kéznél internet, akkor sincs gond, mert este, a hotelbe visszaérve is fel lehet tölteni az élményeket.

Úgyhogy azt hiszem, ezt fogjuk még használni. Előre fogok szólni, hogyha valami hasonló esemény van, amit érdemes élőben közvetíteni, akkor azt majd így fogjuk feltölteni.

Ti pedig próbáljátok ki, hátha megtetszik! :)

Mi pedig visszatérünk a maratonra.

Korábbi években egyébként mindig csak a Boszporusz-hídon mentünk át. De hogy mi van utána, az kimaradt. Így most ott folytattuk, ahol eddig abbahagytuk, Beşiktaş-nál.

Itt egyébként jól látszódik, hogy az emberek korán keltek, és már igencsak megéheztek abban, hogy eljussanak Ázsiából Európába. Beşiktaş egyébként sem szerénykedik az éttermekben, de külön erre a napra az utcában is több helyen megjelentek a mozgóbüfék.

[caption id="" align="aligncenter" width="462"] Mozgó (lángoló) büfé[/caption]

Lehet, hogy mégiscsak jó ötlet volt annyira bereggelizni? Így mi nem estünk kísértésbe. :)

Ebben a maratonban az az egyik érdekes, hogy tele van turistával, akik kihasználják ezt a különleges alkalmat: le van zárva a fél város, szabadon lehet nézelődni. Így a Dolmabahçe Palota díszes kapuja előtt sorban álltak a külföldiek (majd ezen felbuzdulva a helyiek is), hogy lefényképezzék magukat. Mindezt persze futás közben. :)

Mivel mi később kapcsolódtunk be az eseményekbe, hamar el is értünk a célba. Vagyis értünk volna, ha a futók tényleg futók lettek volna. De ahelyett, hogy mindenki azon iparkodott volna, hogy hamarabb átjusson a célvonalon, inkább megálltak előtte, hogy újabb és újabb csoportképet készítsenek. Így persze eléggé nehéz volt átjutni. A hangosbemondóban is hallani lehetett, ahogy az egyik szervező a haját tépi ki éppen, miközben próbálja a futókat gyorsabb áthaladásra ösztönözni. :)

Mi viszont gyorsan megkerültük a célt, és mentünk tovább, a mi célunk felé: Sultanahmed.

Kihasználtuk, hogy az út végig le van zárva, az idő is kellemes (a fent mutatott weboldalon van ám időjárás is. :)), így egy jó nagyot sétáltunk. Pár száz emberrel együtt. Azért ez nem egy péntek délután, amikor lépésben halad a forgalom! :)

Közben egyébként elhaladtuk egy másik cél mellett is. Ilyen ez a maraton itt, Isztambulban. Az ember folyamatosan célba ér, miközben mégis megy tovább... Ha nem vasárnap lett volna, akár még valami rejtett filozófiai értelmet is ki lehetett volna belőle hozni.

Így értünk el, kényelmes sétában a Galata-hídhoz. Nosza rajta, ezen is átmegyünk! Így legalább volt lehetőség megtanulmányozni, hogyan is illeszkedik össze a villamossín egy felnyitható hídon. Meg hasonló fontos dolgokat csinálhattunk. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="400"] A villamossín[/caption]

Innen, a hídról visszanezve, a másik hídra, azért már látszik, hogy nem olyan kicsi az a távolság, amit gyalogoltunk (pontosabban gyalogolnunk kellett volna, bár azért a hídig mi is elmentünk ám, csak a rendőr visszafordított/visszaordított).

[caption id="" align="aligncenter" width="400"] Ott van a start (klikk a képre a nagyobb méretért)[/caption]

Mire átértünk a történelmi városrészbe, addigra bizony megéheztünk mi is. Mondjuk ez nem olyan nehéz Isztambulban. :)

Mivel a célzárásig még bőven volt időnk, a sport szellemében beültünk egy étterembe. :)

Egyébként is, ez már a rövidebb út. Csak fel kell menni azon a kisutcán, és máris ott vagyunk az AyaSofya előtt. Így a többiek csak fussanak, kerüljék meg a fél várost! Mi addig eszünk egy jó kebabot. :)

Innentől megszakadt a GPS nyomonkövetés. Mert bármennyire is jó ez a program, csak erőteljesen meríti a telefont. És hiába a napelemes táska, ha közben be van borulva... :P

Így aztán a hátsó kisutca titokban maradt. De annyit azért elárulok: felfele kell menni ;) Nem olyan nehéz egy akkora épületet megtalálni, mint az AyaSofya. ;)

Mi tehát ebéd után felmáztunk Isztambul legfőbb dombjára, hogy ott is áthaladjunk a célon. Persze nem nyertünk, meg feltűnő is lett volna babakocsival, de azért mégis, úgymond sportoltunk egyet ezen a kellemes vasárnap délelőttön. Árpi pedig egy jó nagyot futkározott a Sultanahmed téren a galambokat kergetve. :)

Azt ajánlom, hogy jövőre érdemes eljönnie annak, aki még nem próbálta. Érdemes a nyaralást (őszelést) is úgy kalkulálni, hogy a maraton is benne legyen a programban. :)

2012-11-15

Legalábbis a hírek szerint.

A valóság természetesen más. Ezek a törökök nem vesztek el, csak tízezer éve elmentek otthonról, és azóta sem tértek vissza. De sem levelet, sem Facebook postot nem küldtek az otthoniaknak.

Mondhatjuk úgy, hogy a National Geographic, vagy még inkább a Földgömb újság török verziója az Atlas (az újságok főszerkesztőit pedig kérem a jobb oldali Donate gomb megnyomására a reklámért cserébe ;)). Ez az újság egyénként is kellemes olvasnivaló azoknak, akik szeretnék Törökországot jobban megismerni. És persze már jól tudnak törököül, mert azért a nyelvezete nehéz. Viszont az ország legérdekesebb tájait, kultúráit és történelmeit mutatja be.

Történt egyszer, hogy az Atlas szerkesztői éppen Mongóliában jártak, hogy bebizonyítsák a kétpúpú teve igen is létezik, nemcsak a bazárban találták ki.

Így aztán a csapat neki is Isztambultól keletre. Mentek, mendegéltek, elhúztak egy csomó egypúpú teve mellett. De mivel őket nem érdekelték az egypúpú tevék, a tevék pedig miattuk nem izgatták magukat, így mindenki ment tovább. Pontosabban csak az expedíció, mert a tevéket még annyira sem érdekelte a dolog, hogy felkeljenek.

Végül a csapat addig ment, míg el nem érték Törökország keleti határát. De a csapat tovább is ment ennél! Mégpedig úgy, hogy tovább ment.

Átmentek hegyen és völgyön. Majd pedig völgyön és hegyen. De mentek még át városon is. Meg úton is. És még vasúton is. Bár ott gyorsan mentek át, mert éppen jött a vonat.

Szóval nem történt semmi az ég világon. Csak mentek és mentek. És mindenhol csal egypúpú teve volt. Kivéve azokat a helyeket, ahol a turisták is megfordultak, mert ott volt kétpúpú is, de arra mindegyikre rá volt írva nagy betűkkel: Made in China. De olyat is láttak, amelyiknek az oldalán egy almás logó volt, amibe valaki beleharapott (mármint az almába, nem a tevébe). Ezekon viszont iTeve feliratot találtak. Az is kiderült, hogy bár nem érintőképernyősök, de bökődésre eléggé hevesen reagálnak.

De végül a csapat addig ment, hogy eljutottak Mongóliába. Itt pedig tényleg volt valódi kétpúpú teve!

A csapat gyorsan felállította a hordozható röntgen szobát, hogy átvizsgálják, valódi kétpúpú tevéről van-e szó, vagy pedig ez is turistalátványosság csak.

És lásson mindenki csodát! A teve nem hamisítvány volt! Mind a két púpja eredeti! Sőt! Amint megszámlálták, az is kiderült, hogy a két púp valóban kettő. Nem egy, és nem is három. De még csak nem is tizennégyezer-hatszázhuszonkilenc! Vagy tizennégyezer-hatszázhuszonnyolc. Hanem pontosan kettő.

Ennek nagyon megörültek. Örömben táncra perdültek. Egyikük még az egyik tevét is felkérte egy keringőre. Csakhogy az a rusnya állat visszautasította az ajánlatot, és leköpte az emberünket. Aki persze nem volt rest, és ékes isztambuli tájszólással azonnal meg is mondta a rusnya állatnak, hogy mit gondol róla:

- Te egy rusnya állat vagy!

Ebben a pillanatban döbrent csönd lett az egész völgyben, ahol voltak. A helyiek meglepődve néztek össze. Hát ez az ember a mi nyelvünkön beszél! Nem turista! Testvér!

Kezdődött is a nagy dinóm-dánom! Leültek a fősátorba, kinyitották a titkos, még a szovjet időkből fennmaradt vodkás készletet. Majd pedig, amolyan török módra, beszélgetésbe kezdtek.

- És hogy van Deniz nagybácsi? Neheztel még arra, hogy az ük-ük-nagyapám elrabolta a lányát tízezer évvel ezelőtt?

- Nem hiszem, hogy neheztelne még. Deniz nagybácsi már nem a régi. És már nem is tud akkora pofont adni, mint régen.

- Ó, ennek örülök... És mond csak, ki nyerte a meccset Nem láttuk tegnap, mert az egyik rénszarvas, Rudolf megint belefeküdt a parabolába.

[caption id="" align="aligncenter" width="480"] A megkerült törökök (forrás:)[/caption]

A kutatócsoport és az immár megkerült törökök még két hónapig maradtak együtt. Közben e-mail címet cseréltek, kölcsönösen felvették egymást a Facebookon, és mindketten megígérték a másiknak, hogy küldenek a nagymama csodálatos paradicsompüréjéből egy üveggel. Majd pedig a csoport hazaindult.

Hazafele megint nem törtét az ég világon semmi.

2012-11-16

Azért, mert tradicionális, még lehet elektronikus. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Elektronikus bağlama[/caption]

A törökök kedvenc népi hangszere a bağlama. Ami azt jelenti, hogy összekötött, vagyis magyarosabban felhúrozott. Szokták még saz-nak is nevezni.

A bağlama tulajdonképpen egy lant. Ami pedig roppant praktikus hangszer, hiszen könnyű cipelni, és így lehet várossról városra, faluról falura vándorolni. Ugye, hogy mennyivel egyszerűbb, mint mondjuk egy zongorával? :)

Az ilyen utazó bárdokat aşık-nak szokták hívni. Akinek pedig az ifjú Rómeó éjjel a ház előtt játszik, ő lesz az aşkıım, azaz a drágám. Ellentétben az apósjelölttel, aki ilyenkor az ifjú Rómeóhoz hozzávágja a cipőjét. Ő nem lesz aşkıım, marad simán após.

A fenti okokból érthető, hogy a bağlama nagyon népszerű hangszer (hiszen ismét, egy lanttal sokkal könnyebb elszaladni a feldühödött após elől, mint mondjuk egy zongorával). Na de mit tegyen az ifjú Rómeó, ha nemcsak egy lányt (és a hozzá tartozó apóst), hanem egy egész csoportot szeretne meghódítani? Hiszen az akusztikus hangszereknek be van határolva, hogy maximum mekkora közönséget lehet elkábítani.

Éppen ezért a modern technika feltalálta az elektronikus gitárt. És persze létezik az Ó bébi, jejejeje is, de abból nehéz kihozni valami olyan tradicionális romantikus török lírát, ami az apósnek is a tetszésére válhat.

No de semmi baj! Hiszen már létezik a bağlama-nak is elektronikus változata, ahogy ezt a fenti képen is láthatjuk. Így pedig az ifjú Rómeó végre kitárulkozhat, és teli decibellel énekelheti az o aşkıım yeyeyeye-t.

2012-11-19

A töröknél van a foci. Meg a foci. Néha még a foci is szóba kerül. Ha pedig éppen nem a foci a téma, akkor az, hogy miért is nem a foci a téma.

Ezek után persze nem meglepő, hogy ahol pár ember összegyűlik, ott is mindjárt a foci lesz a téma. Ehhez pedig csak fokozni lehet a megfelelő hangulattal.

Ami pedig azt jelenti, hogy minden olyan hely, ahol a törökök összegyűlhetnek, és 10 másodpercnél több időt töltenek, ott megjelenik a foci valamilyen formában.

Leggyakoribb persze az étterem előtti reklám, hogy odabent a meleg kebab, és meleg tea mellett meleg TV is található, benne pedig a LigTV nevű csatorna (ezt pedig nem nehéz kitalálni: 24 órában foci megy rajta).

Vannak viszont speciális helyek a speciális rajongóknak. Ott egy kicsit több dolog szól a fociról. Mondjuk úgy, hogy az egész fal.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Beşiktaş rajongók étterme[/caption]

Amint ez kitalálható, ez egy Beşiktaş rajongói étterem, hiszen az összes kép a falon fekete-fehér. :)

Természetesen hol máshol lenne ez, hanem nem Beşiktaş központjában. Mégpedig a Çarşı, amiről Feyyaz tudna sokat mesélni. Annyit azért elárulok, hogy az a Beşiktaş Çarşı nem olyan hely, ahol paradicsomot árulnak. :)

Tehát itt vagyunk Beşiktaş közepén egy igazi Beşiktaş rajongói étteremmel. A hely neve pedig, ahol aztán tényleg minden Beşiktaş fanatikus jól érezheti magát. Hiszen a falon minden négyzetcentimétert a Beşiktaş csapat fotóival van tele.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Beşiktaş rajongók étterme[/caption]

A hátsó falat pedig a játékosok képei töltik be.

A fal végén pedig egy hatalmas tükör található. Vajon azért, hogy megnézzük, mennyit is sikerült a hasunknak gömbölyödni a kiadós kofte-evésben?

Vagy pedig inkább filozófiai céllal, hogy jól magunkba nézzük, és elgondolkozzunk, hogy még mekkora utat kell megtenni ahhoz, hogy mi is a falon található hősök mellé kerülhessünk?

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Beşiktaş rajongók étterme[/caption]

2012-11-20

Péntek este igazi buli volt Isztambulban. A villamos a változatosság kedvéért nem csöngetett egy picit álmában, hanem nyomta a metált. Teljes hangerővel.

És igencsak ébren volt.

Legalábbis erre utalt az, ahogy a vezető ordítva próbált meg utatvágni a milliós tömegen.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Diszkó villamos[/caption]

Hol máshol lenne mindez, mint ahol zajlik az éjszakai élet? Az İstiklâl Caddesi-n. Ahol is az egyszerűség kedvéért az egész utcát átalakították diszkóvá. Tömeg már úgyis van.

A zene pedig a villamoshoz csatlakoztatott zenevagonból szólt, ahogy az haladt végig a sétálóutcán. Bár mókás volt, ahogy a vezető próbált valahogy átjutni a tömegen, miközben a háta mögött teljes hangerővel szólt a "yo, yo, gyertek közelebb! Itt megy a buli!!!" c. nóta.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Diszkó villamos[/caption]

A törökök pedig olyanok, akik imádják a zenét. Elég, ha pár másodpercet hallanak egy számból, máris elkezdik azt énekelni.

No persze az İstiklâl Caddesi-n nem csak egy dalt lehet hallani. Főleg nem pénteken!

Minden boltból szól (vagy inkább árvízként kiömlik) a zene. Mindeközben az után minden 20 méteren valaki zenél/énekel/táncol vagy más műsort mutat be. Úgyhogy a járókelők kb. fél percenként váltanak stílust, és kezdenek bele más dal éneklésébe.

Tömeg pedig volt. Bár hivatalos számok nincsenek, a nemhivatalosak szerint egy átlagos napot akár 3 millió ember is megfordul Isztambul legnépszerűbb sétáló utcáján. Azaz másfél Budapest. Vajon mi lehet akkor péntek este, amikor a fiatalok ide jönnek szórakozni?

Egyenlőre még nem érkezett meg a tél Isztambulba, így az idő is kellemes. De talán ez az utolsó hétvége az esős időszak kezdete előtt. Így aki csak teheti, gyorsan elmegy egy télfejeltő bulira. :)

Sikerült videón is megörökíteni a diszkó villamost.

[iframe src="http://player.vimeo.com/video/53836967?badge=0" width="500" height="375" frameborder="0" webkitAllowFullScreen mozallowfullscreen allowFullScreen]

2012-11-21

Jól nézünk ki, mi is elkezdünk kódolva frogatni...

Mi ez? Olyan, mint a KGST? Pedig nem az! Hanem beléptető rendszer autósoknak.

Törökországban az autópálya nem ingyenes. De még az Isztambul-hidak sem. A használathoz fizetni kell.

Néhány éve ezt még készpénzzel is meg lehetett tenni. És még török líra sem volt szükséges, mert lehetett Euróval is fizetni. Sőt! Mindjárt egy szőnyeget is vehettünk az útszéli autópályamatrix-árus bácsitól.

Ma már viszont komoly rendszer fogadja a száguldani vágyókat. Ez a KGS (kiejtés: kegesze).

Jelentése kártyás belépő rendszer (Kartlı Geçiş Sistemi).

A KGS kártya használatában nincs semmi meglepő. A kapuknál (röviden gişe, ami a szlengben bejáratit izét jelent) rá kell tenni az érzékelőre. Az pedig levonja a pénzt, és kijelzi a maradékot. Hosszabb szakaszokon a belépéskor is meg kell mutatni a kártyát. Ez alapján tudja a rendszer, hogy hol léptünk be, hol mentünk ki, és az alapján számolja az összeget. Ilyenkor a belépésnél is kiírja, mekkora összeg van még a kártyánkon.

A KGS kártya beszerzése már izgalmasabb kérdés. Bár ez sem nehéz, hiszen az autópálya üzemeltetőinek az a célja, hogy minél többet eladjanak belőle. Kivéve persze, ha éppen egy jó sorozat megy a TV-ben...

A KGS kártyát a belépő kapuknál, és a bankoknál (leginkább İŞ bank, Zirat bankası) tudjuk megvásárolni és feltölteni. De ők hétvégén nem szeretnek nyitva lenni. Olyankor lehet egyes benzinkutaknál (pl. Shell) is próbálkozni. No meg az útmenti szőnyegárus bácsinál.

A kártyát érdemes jó állapotban megőrizni. Ami azért nem könnyű a mediterrán éghajlaton. Az ablakban felejtett KGS kártya szépen fel tud pöndörödni a melegben. :) A jó hír, hogy azért a kártya eléggé sok mindent kibír. És lehet, hogy már nem lehet könyvjelzőnek se használni, de a belépő kapu azért még jó eséllyel le tudja olvasni.

Persze a törökök nem szeretne sorban állni holmi kapuknál. Pláne nem szeretnek lassítani, ha már egyszer kormány van a kezükben, és pedál a lábuk alatt. Nekik találták ki az automatikus beléptető rendszert, ami törökül OGS (az ó az az automatikus török változata: otomatik. Kiejtése pedig ógesze).

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] OGS[/caption]

Az OGS esetében a kártyát az autó szélvédőjére helyezük fel (belülre persze, nehogy a menetszél lefújja), így a kapuknál nem kell lassítani. Sőt! A törökök szeretnek ilyenkor még gyorsabban menni, hátha mégse sikerül a kapunak levonnia az összeget a kártyáról.

Az OGS nagyon hasonlít a (régebbi) magyar és az osztrák autópálya matricákhoz. Annyi a különbség, hogy itt azért nagyon komoly rendszer bújuk meg a dobozban. Beszerzése sem olyan egyszerű, mint a KGS, vagy az osztrák matrica. Ilyet nem árul az útszéli szőnyegárus bácsi. Ehhez el kell menni valamelyik bankba, és vinni kell egy halom papírt is (személyes adatok, autó adatai, szomszéd adatai, macskáink adatai, meg a várható időjárás az elkövetkező 18 évre, stb...).

Az OGS-hez ugyanis kell egy számla, azon fog a pénzünk szunyókálni, míg mi száguldozunk (vagy éppen mi is szunyókálunk), majd pedig a belépő kapuk erről a számláról fogják a pénzt levonni. Így elvileg az OGS sosem fog lemerülni amíg kapunk fizetést, hiszen hasonlóan működik, mint a kredit kártya.

Az OGS kapuk is olyanok, mint a matricás leolvasók. De ezek nem véletlenszerűen vannak elrejtve az úton, hanem csak a bejáratnál találjuk őket. Este a legizgalmasabb, amikor a teljes sötétből hirtelen bekerülünk a fénybe. Aztán reménykedhetünk, hogy nem az UFO-k akarnak elrabolni éppen.

Az OGS nagy hátránya tehát az, hogy macerás kiváltani, és utána csak az adott járműre lehet használni.

Éppen ezért egy köztes megoldás is született nemrég. Ez pedig a HGS (kiejtés: hegesze). Ennek jelentése pedig Gyors Beléptető rendszer. És öööö.... nos innentől egy kicsit zavaros az egész...

Ugyanis ott az OGS. Annál pedig nincs gyorsabb, mint amikor egy török padlógázzal áthajt a belépő kapun. Persze a sima KGS-nél azért gyorsabb lesz. De leginkább, mert ott nagyon hosszú a sorban állás.

Így pedig egy jó darabig jó nagy homályban volt mindenki, hogy mégis, mi lesz ebből.

2012. szeptemberében viszont elindult a HGS is. Egyenlőre még minden belépő kapunál csak egy ilyen átjáró van, de idővel egyre több lesz. Elsősorban a KGS leváltását szolgálja, amiből jelenleg 8 millió van valahol az országban (beleértve azokat is, amelyek elvesztek a tengerparton). Így pedig el fog tartani még egy darabig, míg mindenki átáll a HGS-re.

A HGS pedig valami olyasmi, mint a sima autópálya matrica. A postákon (PTT) lehet megvásárolni, majd pedig felragasztani az autóra. De ellentétben az általunk megszokott megoldásokkal, nem időkorlátos, hanem itt is van rajta egy összeg.

Az egyszerűbb, vagy inkább az egyszer használatos papír HGS 5 TL kerül. Míg a többször használatos, kártya formájú 15 TL. Ez az 5 líra nem tűnhet túl soknak, de állítólag ha HGS-t használunk, akkor 20%-al olcsóbban közlekedhetünk.

Aztán pedig, hogy mégis, mennyire jó, vagy nem jó, azt majd idővel meglátjuk. :)

2012-11-22

A csokireklám helyszíne egyértelműen Budapest, Keleti-pályaudvar. Itt van a helyes a srác is. A lány pedig gondolom a MÁV legújabb Budapest-Isztambul mega-gyors-eszpressz vonaton ül.

Legalábbis a vonat eléggé gyorsan elhagyja mind Budapestet, mind Magyarországot. És hova máshova menne, ha nem Isztambulba? :)

Kár, hogy az egész csak mese. A csoki biztosan létezik, a Budapest-Isztambul vonatjáratról továbbra sincs semmi hír, de azért helyes srácok még biztosan léteznek! :)

Íme a videó!

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/S2WNng7R5bQ" frameborder="0" allowfullscreen]

Egy rövid összefoglaló a reklámról azoknak, akik esetleg éppen most nem tudják megnézni (mert pl. a cégben olvasgatják a blogot. :)):

A srác és a lány ott áll a Keleti-pályaudvaron. Még egy MÁV-feliratú (vörös csillagos) mozdonyt is láthatunk az első másodpercekben. A lány felszáll a vonatra (ezek a vagonok viszont már nem MÁV-osnak látszanak). A fiú pedig, csak úgy, búcsúztatásként ad egy csokit. Majd pedig a vonat el, mindenki hüppög.

Igen ám! De a srác rájött arra közben, hogy bár a lány menet, ahova akar, de egy jó török csoki nélkül nem tud élni! Olyat pedig nem lehet Budapesten csak úgy beszerezni. Elindul hát gyors tempóban, és még azelőtt utoléri a vonatot, mielőtt az kiérne az állomásról. A vonat pedig valami szuper-expressz, hiszen nem vacakol még 40 percet a városban, hanem mindjárt beleveti magát a hegyek közé.

De hősünket sem kell féltetni, mert az erotikus fehér ingében megküzd a vonattal, de még a természet elemeivel is. És bár az inge jócskán tönkre megy a nagy hajszában, a srácnak mindez mintha csak jót tenne.

És végül csak utoléri szeretett nőjét csokiját. Majd pedig egy mozdulattal kitörli a vizet a hajából.

De azt már nem tudjuk meg, mi történt utána: Megette a csokit? Vagy a nőt? Vagy mindkettőt? Eljutott-e egyáltalán Isztambulba, ott kapott-e vízumot, munkát, stb... Esetleg már a Sirkeci pályaudvar elfogyott a pénze, mert vett egy szőnyeget? És így kénytelen volt hazamenni (immár csoki és nő nélkül, de szőnyeggel). Tehát a kérdés nyitott...

A csoki neve egyébként Biscolata. Ez a török csokolata (csoki) és bisküvi (süti) szó

összevonásából keletkezett. Ez egy érdekes szó, mert az angol biscuit-ból származik. Egyszerűen csak törökül kiejtve, majd leírva. :) Hogy mondta sir? Bisküvi?

A törököknél eredetileg nincs ilyen fajta sütemény. Helyette van baklava és még számos édesség. Ezért lehetett a szót átvenni az angolból. A legközelebbi, ami hasonlított rá a kurabiye.

A bisküvi történelmi csúcsa a volt, amikor is az egyik politikus b helyett p-vel ejtette. Így született meg pisküvi, majd pedig egy halom rajongói videó átdolgozás (300, Avatar, South Park, stb...).

Na de vissza a Biscolata reklámra. Ennek a csokinak a célközönsége minden bizonnyal a női nem (meg a női igen). Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint ez a korábbi reklám.

```
[iframe width="420" height="315"
src="http://www.youtube.com/embed/YMUmKhNAVL0" frameborder="0"
allowfullscreen]
```

Ebben a klipben helyes srácok szerepelnek, amint a csokoládét készítik. Kicsit hasonlít a Milka hód és társai reklámjára. De azért lássuk be, hogy ennek sokkal erősebb hatása van, mintha csak lila tehénnek lennének a képernyőn. :D

Na persze nem is kellett sokat várni, míg a felháborodott férfi társadalom reagált. Sőt! Ha már az előzőekben csokiról volt szó, akkor kapjanak már a fiúk egy kis ízelítőt az egészséges táplálkozásból. Hátha valami átjut az üzenetből. Így a reklámban a nem kis idomokkal rendelkező hölgyek frissen facsarják a gyümölcslevet.

```
[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/HqWzi4v_x9U"
frameborder="0" allowfullscreen]
```

Öööö.... meg készült egy ilyen válasz verzió is. De ezt ne nézzétek meg ebéd előtt!!! :D

```
[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/dnSawCc68ds"
frameborder="0" allowfullscreen]
```

Végezetül még egy csoki reklám, hiszen nem is olyan régen beszéltünk az .

Ebben a reklámban láthatjátok a híres Sapphire-tornyot. Persze a lány-fiú történet itt sem maradhat el. :)

```
[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/lCj8ufQ38aE"
frameborder="0" allowfullscreen]
```

2012-11-23

Melinda megörökítette, milyen is volt a Kispesti Atatürk szobor, mielőtt az intelligenciában szegény emberek összetörték. E mellett egy jó hírrel is beszámolt! :)

Tehát ilyen volt az Atatürk szobor:

[caption id="" align="aligncenter" width="350"] Régi Atatürk szobor[/caption]

Melindának köszönhetjük, hogy nem sokkal az Atatürk szobor felállítása után gyorsan lefotózta. Majd pedig megosztotta velünk. Így van képünk arról, milyen is volt az emlékmű a ledöntése előtt.

Most egy újabb jó híre van a számunkra: a szobor ismét áll. Jól mutatva, mennyire értelmetlen volt a brutalitás (és a törököket ismerve ilyen szoborból még pár millió van raktáron).

Ilyenkor azért nincs jó idő otthon, de Melindának (többszöri próbálkozás után) végül sikerült egy szép napsütötte napon az új Atatürk szobrot is lefotózni.

[caption id="" align="aligncenter" width="301"] Az új Atatürk szobor[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="420"] Az új Atatürk szobor[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Az új Atatürk szobor[/caption]

Melinda közben azt is kiderítette, mi lett a hivatalos neve a parknak, térnek, saroknak, utcának is:

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mustafa Kemal Atatürk Emlékpark[/caption]

Vigyáz vigyázz

Kéne egy embert, aki lovagol a minibusz előtt egy zászlóval...

2012-11-26

A nyárnak egyértelműen vége (úgy zuhog az eső, hogy be kellett úsznunk az irodába).
Úgyhogy Isztambulban már nem a nyári közlekedés zajlik. Bizony átálltunk már a télre.

De ennél még izgalmasabb, hogy a Taksim teret, Isztambul egyik legfontosabb csomópontját elkezdték. Ez pedig igencsak megváltoztatta a városok királynőjének (ez olyan jó név, erről még fogok írni) egyébként sem mindennapos közlekedését.

A Taksim tér jelentése egyébként is elosztót jelent. Bár ezt a nevet onnan kapta, hogy az akkori Isztambul fő vízelosztó rendszere a tér alatt található. Ma már persze ennél sokkal nagyobb elosztó rendszerek bújnak meg magasabb pontokon (erről egyszer láttam egy térképet, ha újra megtalálom, berakom).

Amit viszont az akkoriak nem tudtak, hogy a Taksim tér ma a közlekedés fő elosztó rendszere lesz. Még akkor is, ha egyes főutak innen igencsak messze haladnak. Mert ez egy olyan pont, ami kihatással van Isztambul egészére. Na, ő van most szervizben.

Így pedig a város teljes közlekedése érdekesen átalakuló félben van. Most van az az időszak, amikor mindenki keresi az új utakat. A mindenki pedig tényleg mindenkit jelent (kivéve a macskákat, de ők minek mennének át a város másik felére, ha otthon is tudnak aludni?). Ami pedig azt okozza, hogy az az út, ami az egyik nap még járható volt, ott másnap már hatalmas dugó lesz, hiszen más is ki akarja próbálni.

Az pedig, hogy a törökök mégis hogyan keresik a rövidebb utat, már sokszor leírtuk (legjobbak: ,). De persze nemcsak a személyautóval járók azok, akik keresik a gyorsabb megoldást. Sőt! Leginkább nem is ők keresik. Hanem azok, akiknek az a munkájuk, hogy minél gyorsabban eljussanak a célba. Ilyenek pl. a buszok, kamionok.

Igen ám, de Isztambult nem úgy tervezték, hogy minden sikátorba beférjenek az emeletes buszok. Sőt! Leginkább úgy tervezték, hogy számár háton azért még úgy-ahogy át lehessen menni a kisutcán. Sok esetben normál méretű autóval is nehéz befordulni/beférni egy-egy sikátorba. Pedig ott még autók is parkolnak...

De persze ez senkit sem zavar. Attól még egy utca szűk, miért ne lehetne oda busszal is bemenni? Esetleg meg is fordulni?

Úgyhogy a forgalom szempontjából nincs nagy különbség, hogy egy utca milyen széles. A gondok inkább akkor kezdődnek, amikor az utca véget ér, és kijut a busz a főútra. Aztán kiderül, hogy nem tud olyan könnyen befordulni, ahogy ez elsőre kinézett.

De persze a buszsofőrt ez egy pillanatig sem zavarja. Nyugodtan beáll keresztbe a

forgalomba. Esetleg odébb is dudálja a szabályosan közlekedőket. Néha még az oszlopokkal is bepróbálkozik. Jah és mindeközben telefonál is.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Itt nézett be a busz hozzánk a dolmuşba[/caption]

Ők biztosan valami speciális tanfolyamot végeztek. No nem olyat, ahol azt tanítják, hogyan lehet egy ekkora busszal ilyen kicsi helyen is megfordulni. Hanem azt, miként lehet egyszerre a telefonba a barátokkal a fociról beszélgetni, és közben az ablakon kifele ordibálni annak a sok amatőrnek, akik a szabályos közlekedéssel gátolják a forgalmat.

2012-11-27

Isztambulban járva sose tudhatod mi van a lábad alatt. Egészen addig, amíg el nem tűnik a macskakő a talpad alól...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Itt meg lett egy luk[/caption]

Khalkedon (magyarosan Kalcedón), Büzasz, Bizánc, Lügosz vagy Szemisztra. Konstantinápoly vagy Isztambul. Ezek mind ugyan annak a városnak a nevei (). Ezek mind azt igazolják, hogy ennek a helynek igencsak régi a múltja. Sőt! 2009-ben találtak egy 8.000 éves kebabárust (az akciós kebab viszont még hétfőig kapható). Így tehát amiben biztosak lehetünk, hogy semmiben sem lehetünk biztosak Isztambul múltjával kapcsolatban. Leginkább azzal, hogy milyen idős, vagy hogy merre fele helyezkedett el.

Maga a metróépítés is azért halad csigatempóban, mert a föld alól mindig előkerül valami. Egyik helyen már annyi mindent kiástak, hogy ott fel is adták a metró föld alá helyezésének tervét. És ott inkább a föld, és a tenger felett fog a metró átsuhanni (elvileg 2013. év elején már ki is próbálhatjuk).

Tehát amikor Isztambul macskaköves utcáin járunk, akkor könnyen lehet, hogy valami elfelejtett épület van alattunk. No meg az alatt is van egy elfeledett épület. Meg az alatt is van egy elfeledett épület. Meg az alatt is van egy elfeledett épület. Meg az alatt is van egy elfeledett épület. Meg az alatt is van egy elfeledett épület. Meg az alatt is van egy elfeledett épület. Meg az alatt is van egy elfeledett épület. Meg az alatt is van egy elfeledett épület. Meg az alatt is van egy elfeledett épület. Meg az alatt is van valami, de ott már kínaiul beszélnek...

Egyik ügyfelünk is így járt. Amikor ásott a kertjében, akkor .

Reggel pedig, amikor jöttem a cégbe, a macskakő tűnt el a lábam alól. Megpróbáltam bekukucskálni, de csak egy hatalmas lukat láttam.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Itt egy egész földalatti birodalom kezdődik[/caption]

Most, hogy pár napja tart az esős időszak, felszínre kerülnek néhány régen elfeledett épület.

De lehet, hogy valaki majd inkább rádob egy lapát betont. Nem mindig egészséges a föld alatti dolgokat bolygatni. :)

Göksel

Az általános alany, akit mindig be lehet helyettesíteni egy általános mondatba. Pl. Béla bácsi megkerget majd egy lapáttal. Béla bácsi áthajt a busszal a kertben rövidebb utat keresve, stb...

Természetesen az igazi Bélától előre is (meg hátra is) bocsánatot kérünk.

Tehát Béla az, akit nem tudunk, vagy nem akarunk megnevezni.

Bár a törökök nem használnak ilyen "nyelvtani szerkezetet", egy török blogban erre azért szükség van. csal éppen egy török verzió kellene.

Kézenfekvő lenne Ali. De meglepő módon egyetlen Ali ismerősöm sincs. Sem olyan aki ismerne egyet. Vagy olyan ismerős, akinek van olyan ismerőse akinek van olyan ismerőse akinek van olyan ismerőse aki látott már egy Ali-t. Bár ennek lehet az is az oka, hogy az Ali nem igazán török név, hanem arab.

Akire viszont milyen neveket használnak a törökök?

2012-11-28

A Süsü török megfelelője, a gyerekek kedvenc rajzfilmje: Pepee

[caption id="" align="aligncenter" width="402"] Pepee[/caption]

A Pepee 3D animációs filmet (egyszerűsítve: rajzfilmet) Ayşe Şule találta ki. Ő (mármint Pepee) egy török kisfiú egy modern török családban. Átlagos család, átlagos kisfiú (a filmek is mindig így kezdődnek. Aztán jön a sikoltozás, meg a futás...). Van neki testvére, unokatestvére, meg minden ilyen, amire csak szüksége van egy átlagos török kifúnak. És persze mindig történik vele valami.

A Pepee 4-6 éveseknek lett megcélözva, de akár a 3-9 évesek is szerethetik. Árpi (2 éves) is nagy rajongója.

Ami nagyon jó a sorozatban, hogy Pepee-vel nemcsak, hogy mindig történik valami olyan, ami minden ötévesssel előfordul (hova lett a kedvenc piros labdám), hanem közben tanít is. Pepee megtanul számolni. Pepee megtanulja a színeket. Pepee megtanulja a formákat. Pepee megtanulja a helyhatározós szerkezetet (bár ő szerencsére sosem fogja így mondani, pláne nem Locativus-nak).

Mindezt játékosan persze. Sőt! A készítők még tovább mentek: énekelve.

A Pepee egyik nagy sikere egészen biztosan az ének, amit egyébként is imádnak a törökök. Pepee nemcsak elmondja, mi az a háromszög, de el is énekl, és el is táncolja. Így kicsik és nagyok (meg Apu és Anyu is) együtt énekelnek a háromszögről. De még talán a nyelvtanulók is megpróbálkozhatnak vele.

De Pepee nem riad vissza attól sem, ha arról kell koncertet adni, miért is jobb a kicsi és a nagy dolgokat a WC-ben végezni, mint a pelenkában. Pl. mert így pár kilóval kevesebbet kell cipelni.

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/Op5vV4AlamU" frameborder="0" allowfullscreen]

Pepee megalkotásánál nemcsak az volt fontos szempont, hogy a gyerekeket számolni, stb... tanítsa, hanem a szép beszéd is. No meg persze az, hogy Pepee ízig-vérig török legyen. Pepee még Atatürkről is megemlékezik.

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/B5Fljzw5AE4" frameborder="0" allowfullscreen]

Ezek alapján érdemes lenne egy "felnőtt Pepee"-t is létrehozni, aki teát iszik, de autóvezetéskor kevesebbet használja a dudát... :)

Minden esetre Pepee-ből nem hiányzik a kultúra sem. Pepee szívesen jár néptáncot is.

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/gvgpnxB8KyQ" frameborder="0" allowfullscreen]

Pepee nagyon sikeres. Ahogy ilyenkor már lenni szokott, a rajzfilmhős nem áll meg a vászon határánál. Bevonul az üzleti életben.

Hasonlóan, mint a török focis termékeknél, Pepee-ből is lehet mindenfélét venni. Van Pepee-s gumicsizma, esernyő, kispárna, bögre, laptop, de még WC-ülőke is (na ilyen viszont nincs a focirajongóknak. Pedig szükség lenne, hogy amikor a szükség úgy hozza az igazi rajongó méltó helyen trónolhasson!)

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Pepee bigyók[/caption]

De Pepee még koncertet is! Egy ilyenre mi is elmentünk Árpival. Ahol is mindenki teli torokból együtt énekelhette, hogy mi is a sorsa a pelenkának.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Pepee koncert[/caption]

Isztambul

2012-11-29

Fülszöveg:

Bomba robban egy isztambuli villamoson – egy átlagos nap, egy mindennapos merénylet a 2027-es év Törökországában, amely az Európai Unió legfiatalabb, legsokszínűbb, ugyanakkor legszegényebb tagja: Közép-Ázsia bazarja, a földgázkincsek kapuja, a nanotechnológiai fejlődés műhelye.

Ez a robbanás azonban az Adem Dede téri dervisház minden lakójának életét felforgatja: a katasztrófákra fogadásokat kötő, nyugalmazott közgazdászprofesszorét, az országos földgázcsalással élete legnagyobb dobására készülő brókerét, a legendás, mézzé lett ember nyomába eredő régiségkereskedőét, a nanotechnológiai újítást eladni próbáló marketingesét, a szívbeteg kisfiúét és a házban bujkáló férfit, aki a merényletet követően dzsinneket kezd el látni. Olyan veszély nyomára bukkannak, amely nem csak Törökországot, hanem Európa többi részét is fenyegeti...

[caption id="" align="aligncenter" width="208"] Ian McDonald - A dervisház (forrás: Bookline)[/caption]

Szerencsére a könyv nem ilyen. :) A fülszöveg eléggé túlzás. Még ebben a futurisztikus Isztambulban sem átlagos dolog a merénylet. Reméljük, 2027-ben sehol a világon nem számít majd átlagosnak egy bomba robbanása. Ezen felül ez a robbanás is inkább csak pukkanásnak számít.

Ian McDonald könyve valójában Isztambulról szól. Ahogy ő elképzeli 2027-ben. Hat különböző ember történetét meséli el, akik hat teljesen különálló világban élnek. Egy dolog köti össze őket: a címben szereplő dervisház, bár igazándiból mindenhol történik valami, csak éppen ott semmi.

A történetek a jövőben játszódnak. De nem sci-fi, ez akár még a valóság is lehet. De egyúttal bemutatja a mostani, és az 1980-as évekből Isztambult is. Ráadásul olyan helyekre kalauzol, ahova a turista ritkán jut el.

Megismerhetjük, milyen lehet majd a tengeralatti metrón, a Marmaray-en utazni. Vagy milyen lesz Levent 20 év múlva, a kereskedelmi központ.

Kedvencem benne Isztambul elnevezése: a városok királynője. Ez nagyon találó! :) Erről fogok még írni bővebben. :) Ez is jól mutatja Isztambul és Budapest hasonlóságát. Az utóbbit ugyanis úgy szokták nevezni, hogy a Duna királynője. Bár a két felség szeszélye között lényeges különbségek vannak. :D

Tehát aki szereti Isztambult, annak mindenképpen ajánlott elolvasni ezt a remek könyvet. :)

Innentől csak az folytassa tovább, aki már olvasta a könyvet! Szigorúan csak aki már olvasta, mert cselekményleírást is tartalmaz!!! Kemény kritika következik.

Elsőnek mindenképp a pozitívumok: Ian McDonald remek, és izgalmas könyvet dobott össze. Nem unatkozunk az 574 oldal egyikén sem. :) Ráadásul a helyszín Isztambul! Mi kell még? :)

És akkor jöjjön a negatív (természetesen építő jellegű, hátha Ian bácsi elolvassa majd ezt a cikket valamikor) kritika.

Isztambul bemutatása

A könyv egy picit hasonlít. Azzal a különbséggel, hogy a könyv nem lett elbénázva. Isztambult nem lehet csak úgy bemutatni. Erre jó példa a blogom (na persze! :D), ahol már 1000 bejegyzés felett járunk, és még mindig csak az elején vagyunk.

Az író kiemel bizonyos részeket, amelyek láthatóan tetszettek neki amikor Isztambulban járt, majd jó részletesen leírja. Szerintem teljesen feleslegesen. Időnként pedig úgy tesz, mintha a szereplők is most járnának először ebben a városban.

Szerintem, ha ezt kihagyta volna, akkor sokkal izgalmasabb könyvet írhatott volna. Persze én itt élek, másnak lehet, hogy pont ezek a részek tetszettek nagyon. :)

Itt tenném hozzá, hogy a Marmaray elindulása utána Sirkeci-Harem autós komp valószínűleg meg fog szűnni. Ez persze apró hiba, és kis módosítással lehetne javítani, hiszen a többi (utas) komp egészen biztosan megmarad. :)

Térkép

A legrosszabb a térkép. Az nagyon össze van kavarva. A történet helyszínét, az Adem Dede teret nem sikerült megtalálni. Elvileg Eskiköy-ben játszódik. Ilyet se sikerült találni. Van viszont Eskişehir, de az a Taxim tér másik oldala, ahol pedig aligha lehet régi faházat (plána az 1700-as években épültet) találni. Mindeközben a mecset a Laleli (Tulipános) dzsámi, ami pedig Beyazitban, a történelmi városrészben fekszik. A könyv hangulatának egyébként jobban megfelelne az a környék. Bár az is éppen most kezd felkapott lenni, így ott még bármi megtörténhet 2027-ig.

Nem. A mi valódi helyszínünk Cihangir. Ez Beyoğlu-ban, a Taksim tér és a Boszporusz között található. Nagyon kellemes helyszín, az éjszakai élet egyik központja. 2027-re pedig Isztambul egyik legkedveltebb környéke lesz.. Érdekes, hogy a könyvben szó van Cihangirről, tehát az író nem ide akarta helyezni a történet központját (talán akkor Karaköy-be?). Úgyhogy ez a rész nem túl világos.

Mindene esetre ha kedvetek van, a . :) Az egyetlen utca, ami a könyvben is szerepel, és a valóságban is megtaláltam, az a Güneşli sokak (Napos utca). De itt nincs semmi, amiből

Adem Dede tér lehetne. Helyette egy kellemes parkot találhatunk.

Ide turistaként is érdemes eljönni, ha igazi Isztambult szeretnétek látni. :)

Hasonló hiba, hogy a történet elején a villamos a Necatibey Cd-in halad. Holott ott biztos nem fog, mert nem fér be. A villamos a mellette levő Kemeraltı Cd-n jár. Ezt az utat pedig már Meclis-i Mebusan Cd-nek híják ott, ahol a merénylet történik.

Érdekes módon két szereplő is ezen a villamoson utazik. Holott ez a másik irányba halad, mint ők. Úgyhogy ők egészen biztosan nem lehetnek a járművön.

Jövő

A könyv nem sci-fi, mert a jövőről nem tudunk meg szinte semmit. Ez persze nem is baj. Viszont furcsa, hogy ahogy Isztambulból kiemel egy-két részletet, ugyan úgy a jövőről is csak 1-2 részletet emel ki. Pl. automatikus autót és a nano. Minden más marad ahogy van.

A jövő nem is távoli. Igazándiból nagyon is közeli. Így nem is kell a fantáziát nagyon elengedni. Viszont a mostani technikai újításokat figyelembe véve ennél azért több változás várható.

Nem is beszélve Törökország EU csatlakozásáról, ami az egész könyvben csak említve van. Pedig egy-két változást az is hozhat. Nem is ezért furcsa, hanem mert egyszerre ki is emeli az író ennek a fontosságát, meg nem is. Nem igazán lehet vele mit kezdeni. Ráadásul minden iszonyú drága. 100 euróból ma egészen jól el lehet tengődi pár hétig. 1000 euró pedig akkora pénz, amit nem hord mindenki a zsebében.

Ami még furcsa, hogyha olyan fejlett nano-technológia létezik, amivel a tudatot lehet módosítani (hiszen az emberi testrészek közül ezt ismerjük legkevésbé), akkor miért nem tudnak egy "sima" szívet megszerelni?

Mézzé lett ember

Na ez az, ami nagyon jó. Kutatás Isztambul rejtett kincse után. Isten (Allah) neve Isztambul épületeiben. Na az a dolog, amire egy egész könyvsorozatot lehetne építeni. Ebből nagyon sok mindent ki lehetett volna hozni. Kár, hogy nem történt meg. De még mindig ez a legjobb része a könyvnek.

Kiadó

Neki egy hatalmas fekete pont. Nem is egy, mindjárt kettő! Inkább három!

A könyv elején a kiadó bemutatja a török abc-t. Majd mindjárt kiköti, hogy tipográfiai

okokból az Í-t és az ı-t nem fogják használni. Na ne!!! Lehet sok mindenre hivatkozni, de hogy pont tipográfiai okokra.... Az a szerencsénk, hogy nem volt repülőjegy aznapra, amikor ezeket a sorokat olvastam, mert bementem volna hozzájuk, és megmutatom, hogy kell csinálni... Készítettünk ennél bonyolultabb írásjelekkel ellátott könyveket (nyomdász lennék, na) még 2000. előtt. Pedig akkor nem volt még a tipográfia ilyen egyszerű! Ma ez a bizonyos tipográfiai ok kb. 2 perces munka.

Kedves olvasók, lusták vagyunk/nem értünk a szakmához/nem tudjuk kezelni a programot, ezért nem lesz a könyvben Í és ı.

Mennyivel szebb lett volna azt írni, hogy nem akarjuk az olvasót összezavarni...

Szóval itt duzzogtam pár napot...

Második fekete pont az utcanevek miatt jár. Most vagy lefordítjuk mindegyik utcát magyarra, vagy nem.

Harmadik fekete pont:

Aki a könyvet olvassa, annak valamilyen szinten járatosnak kell lennie Isztambulban, és a török kultúrában. Mit jelent az, hogy rakı, yalı, stb..? Tessék kérem megmagyarázni! És más török szavak is vannak, amelyeket a kedves olvasó esetleg nem ismer.

Ugyan ez igaz a térképre is. Nincs térkép. A könyv leírja, hogy X befordul az Y utcán. És most mit kezdjek ezzel? Valami kapaszkodó jó lett volna, hogy az olvasó tudja, mégis ki merre jár. Nekem a helyszínek többsége ismerős volt, de az utcákba én is belegabalyodtam (és nemcsak azért, mert többségét nem találtam meg). Holott engem komolyan érdekelt, merre jár a főhős, ha már egyszer itt zajlanak az események a szomszédunkban.

Összességében

A könyvben több téma halad egyszerre (nem egy történet több szálon). Ez egyébként nagyon is jól sikerült. Tehát egy jó könyvet kaptunk eredményül.

Viszont szerintem ha csak egy témát választott volna ki az író, akkor egy sokkal, de sokkal jobb történetet lehetett volna összehozni. Isztambul elrejtett betűivel, legendáival, misztikumaival egy egész Harry Potter/Gyűrűk Ura világot fel lehetett volna építeni. Egy olyat, ami itt van előttünk, de mégsem látjuk.

Én leírtam a véleményemet. Most várom a tiéteket is! :)

2012-11-30

A blogban, és a fórumban is többször előforduló téma, hogy hol találunk olyan nyelvkönyvet, ami segíthet a török nyelvtanulásban.

Többször is felbukkant egy könyv, ami tényleg használható, és amelyik végre magyarul mutatja meg a török nyelvet. Most megkerestük a török nyelvkönyv íróját, hogy mutassa be nekünk. :)

[caption id="attachment_4983" align="aligncenter" width="450"] Török örömmel nyelvkönyv[/caption]

Üdvözlök mindenkit nagyon sok szeretettel! Az én nevem Kubista Márk Bálint. Sok szeretettel ajánlom Török örömmel 1 tankönyvemet, és a ráépülő munkafüzetet, hiszen modern, felvilágosító, és inspiráló, szóval mindent megad ahhoz, hogy olvasója és böngészője megtanulhassa saját anyanyelvén - azaz magyarul - a csodálatosan csengő, magánhangzó harmóniákkal telített török nyelvet egészen az alapoktól előközépfokú szintig. Én azért szoktam az előközépfokú szint kifejezést használni, mert azon felül, hogy ne lehessen eladni a vásárban az embert azért jóval bőségebb és színesebb információkkal lát el bennünket olvasása, majd megtanulása során/után.

A könyv 117 oldalon keresztül kalauzol el mindenkit a török nyelv forgatagában, és 4 fejezeten belül 17 lecke bújik meg. A témakörök szerintem egészen magukért beszélnek: üdvözlés és bemutatkozás, az idő kifejezése, foglalkozások és a család, egy szokványos napunk, az én szobám, iskola és a tanulás, az állatok világa és a gyümölcsök, a ház körüli munkák, Törökország, Mit csináltál tegnap, utazás, sport és a testrészek, útbaigazítás, Holnap mit csinálsz, vásárlás és fizetés az áruházakban, étterem és rendelés, szórakozás és kultúra. Egyértelműen kiderül, hogy próbáltam a mindennapi életre koncentrálni, és nem olyan tipikusan tárgyilagos lenni. Aki az én könyvemből tanul és ráadásul nálam, azok az emberek mind egy nemzedék tanulói. A tanóra alatt figyelünk egymásra, beszélgetünk, írunk, olvasunk. Egy lecke nem csupán csak egy lecke, hanem egy történet része. A könyv elején majdnem minden szöveg kap magyar magyarázatot is, de ahogy nehezedik, és közeledünk a vége felé, eltűnnek a magyar hozzászólások a szövegek mellől, hiszen mindenki meglátja majd, hogy úgy igazán nincs is rá már szükségük. Minden egyes lecke végén találhatóak nyelvtani összefoglalók magyarul, majd feladatsorok gyakoroltatják a szóban forgó lecke elemeit. A feladatokhoz természetesen a könyv végén hozzácsatoltam a megoldókulcsokat, ahol a tanuló "le tudja csekkolni", hogy helyesen válaszolt-e. Sok a kreativitást megcélzó feladat. (Erre direkt nagy hangsúlyt fektettem) A szavaknál legtöbb esetben van képi ábra is, amely segít a memorizálásban.

A könyv különlegessége és egyedisége a legvégén található plusz nyelvtani összefoglaló,

valamint a többoldalon keresztüli szószedet. (erre is nagy hangsúlyt fektettem, mert fontosnak találom nagyon)

A munkafüzet (61 oldalon) abszolút a könyvre épül, tehát a könyvben lévő leckéket követi végig. Mivel munkafüzet, bőségesen tartalmaz feladatokat. Próbáltam arra koncentrálni, hogy ez se legyen teljesen egy megszokott munkafüzeti forma. A feladattípusok: szövegmegértés után 1. abcd 2. rövid tartalom leírása 3. igaz vagy hamis 4. szavak körülírása, szó és mondat formálás, kép leírása (a munkafüzet is tartalmaz képeket), két oszlopban lévő mondatok összepárosítása, olvasás utáni megértés, válasz találása magyarul vagy törökül, társalgásra ösztönző témakörök, egyszerű levél megírása. A munkafüzet végén ugyancsak rá lehet bukkanni a feladatsorok megoldásaira.

Biztos vagyok benne, hogy sokaknak felkeltettem az érdeklődését. Sőt, már a múltban is megmutatkozott, hogy igenis van erre a két könyvre szükség, hiszen egyedi (magyar nyelven tanítja a törököt), és tényleg tanulásra inspirál, és úgy érezzük, hogy igazi szórakozás maga a tanulás. Nagyon nagy haszna lesz belőle annak az embernek, aki tényleg örömmel forgatja lapjait.

Én magam is nyelvtanárként végeztem, tehát tudom jól, hogy mire van szüksége egy tanulónak. Mivel mindenki más és más, nem kell csüggedni, ha egy kifejezés nem azonnal rögzül az agyunkban, majd sok gyakorlással és ráfordított energiával előbb vagy utóbb (elárulom, hogy inkább előbb) sikerülni fog. Törökországban sokat jártam, keltem, és éltem. A gyönyörű isztambuli törököt beszélem, és elsajátítottam a török nyelvet kívülről és belülről egyaránt. Ezért éreztem azt, hogy ideje, hogy megszülessen eme két könyv, amely valóban törököt tanít örömmel. Ez a két könyv a Török örömmel 1 nyelvkönyv, és munkafüzet.

A könyveket e-mailben tudjátok Márktól megrendelni (). A könyv ára 8500 Ft, a munkafüzet pedig 7500 Ft. Budapesten akár személyesen is, vidéken postai úton tudjátok megkapni. A részleteket beszéljétek meg Márkkal!

2012-12-02

Meg lüks meg ilyenek

2012-12-03

Pontosabban a török mobil internet jobb, mint az amerikai. És nemcsak a reklám szerint!

A Türkcell (a legnagyobb török telefontársaság) már régebben is készített olyan reklámot, miszerint az ő mobil internete gyorsabb, mint a németországi. Persze akkor mindenki azt mondta, hogy ez úgylis csak reklám...

Most viszont igencsak meglepő dolgok történtek. Ugyanis Steve Woziak, az Apple társalapítója is itt járt Törökországban, Isztambulban. Éppen meg akarta nézni a török líra és az amerikai dollár közötti árfolyamot az interneten, hogy kiderüljön, mennyibe is fog kerülni az a bizonyos szőnyeg. Viszont azt tapasztalta, hogy a mobil internet hú de gyors.

Gyorsan le is futtatott egy speciálisan erre a célra készített tesztprogramot (), és nagyot csodálkozott. Fogta gyorsan a szőnyeget, és mindjárt meg is írta az otthoniaknak, hogy bizony, Törökországban a 3G gyorsabb, mint otthon a 4G.

Azaz a szuper-modern nyugati szuper-modern gyors hálózat lassabba, mint a régebbi, keleti.

Lett is nagy balhé mindjárt.

Természetesen nem hagyhatta ki ez a szuper-modern lehetőséget a Türkcell. De még a Vodafone is azonnal rákattant a témára. Végre nem egymást dobálják sárral, hanem egy új játékost. És nem is akárkit!

Gyorsan kis is ment mindenki az utcára, internet sebességet mérni. Szakértők pedig az USA-ban, és Törökországban is több városba (USA: Los Angeles, San Francisco, San Jose (Silicon Valley), Washington, New York; Türkcell: Isztambul, İzmir, Erzurum (a világ vége), Trabzon (itt meg mindig esik az eső), Ankara; Vodafone: Isztambul, İzmir, Adana, Antalya, Bursa, Kocaeli, Konya, Samsun, Tekirdağ (Rodostó)). Persze mindenki elküldte a saját szakértőit is a nagyobb a városokba (az ellenfél szakértőit pedig melegebb városokba). Bizonyára azért mindenki gondosan kerülte azokat a helyeket, ahol azért nem olyan gyors az internet. Így biztosan nem az isztambuli metróban tesztelték (bár a Türkcell szerint a Marmaray-ban, a Boszporusz alatt már most is lehet YouTube-t a halakkal). Az eredményen pedig mindenki meglepődött, ki-ki a maga módján.

[caption id="" align="aligncenter" width="475"] Türkcell vs USA (forrás: PCnet)[/caption]

Természetesen az USA-ban botrány lett. Míg Törökországban hatalmas reklám kampány alakult ki. Még Amerikába is küldtek ki embereket, akik elmondhatták, hogy mennyire lassú ott az net. Ezt persze jól kiplakátolták mindenféle a városban.

Törökországban egyébként tényleg nagyon jó a mobil hálózat. Sokak szerint a legjobb Európában, és a németek építették ki. Az elmondások szerint azért, mert akkoriban még a törökországi telefonok 99% Németországból származott. Ma már kemény rendeletekkel védik a külföldről behozott telefonokat (pl. két évente csak egyet lehet, azt is jó drágán).

Ezzel együtt pedig a törökök imádják. Azt is lehetne mondani, hogy nekik lett kitalálva. Az a török, amelyik éppen nem a telefonba beszél, az biztosan a Facebookon lóg. Sőt! Ha 10 fiatal elmegy együtt bulizni, akkor ott 2 beszélget, 4 írja fel a netre, hogy miről szól a csevegés, míg a másik 4 azt mesélni, mit olvasott most éppen a neten (vagyis azt, amit a szomszéd asztalnál pár perce kitettek a Facebookra).

2012-12-04

Végül is már december van, Isztambulban is. Igaz, hogy közben kb. 20 fok van, és tűző napsütés. Meg egyébként sincs Karácsony a töröknél. Pontosabban úgy nincs Karácsony, mint Magyarországon.

Szóval kint vannak már a kommandós Mikulások az ablakban, és tele van a város karácsonyfákkal is, több, mint egy hónapja. Csak mi eddig elkerültük egymást. De most már találtunk egy feldíszített bevásárló központot.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Kezdődik a Karácsony[/caption]

Törökország nem muszlim állam, hanem muszlim többségű. Ez a többség 99%-ot jelent. A maradék 1% azért így is nagyon-nagyon sok embert jelent. Akik között fellelhető a világ összes keresztény vallástípusa. Éppen ezért nem olyan egyszerű megfogalmazni azt, hogy mikor is van Karácsony Törökországban (erről majd bővebben december végén). Mindenki akkor tartja, amikor jól esik (lehet, hogy én jövőre majd augusztusban is tartok egyek). Fenyőfát, meg díszeket egész évben lehet kapni. Bár a Papír Bazár ilyenkor változik át igazán Karácsonyi Bazárrá.

Igazándiból a törökök nagyon-nagy többsége nem tartja a Karácsonyt. Nem állít fát, stb... Viszont ne felejtjük el, hogy a törökök imádnak mindent, ami csillog, villog, meg színes, pláne ha hangos. Így bár hivatalosan nincs Karácsonyfa, van helyette Újévi fa. Ezt viszont nem otthon állítják fel, hanem a boltokban, no és persze leginkább a bevásárló központokban. Hiszen ott pedig van karácsonyi/újévi akció (pont ilyen ne lenne?).

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Hó nincs (+20°C), jó lesz a fehér kő is![/caption]

Ráadásul itt is érvényes a török dekorációs felfogás (ez vonatkozik a kozmetikumokra is): a több a jobb. Úgyhogy nem lehet elég, ha a sarki kis fodrász csak 8000 izzóval ékesíti a kis üzletét. Kell még oda 6-8 karácsonyfa is. Az se baj, ha e miatt már senki sem fér majd be.

Természetesen miért is ragadnánk le olyan elavult dolgoknál, minthogy a fa csak zöld lehet? Mennyivel szebb, ha a boltba mindjárt narancssárga, rózsaszín és neonkék fákat is bepakolunk. A csúcson pedig egyszerre legyen angyalka, üstökös, és csillag is. Főleg csillag. Mindjárt kettő!

No és persze az ünnepi hangulathoz hozzátartozik pár száz illatos gyertya is. Természetesen mindegyik különböző illatban.

És ha már olyan szép csinosra sikerült a boltot feldíszíteni, akkor kinek van szíve mindezt

januárban lebontani? Csak azért, mert véget ért a Karácsony? És akkor mi van? Hagy maradjon még pár napig. A kínai munkának köszönhetően úgyse marad meg augusztusnál tovább. És legalább a macskák is egy jót játszhatnak az elgurult díszekkel.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mikulásfalva a Capitol-ban (2011)[/caption]

Természetesen a Karácsonynak leginkább a bevásárló központok örülnek. Ilyenkor speciális akciók vannak, amelyek máskor nincsenek. Kivéve a januártól novemberig tartó időszakot. De olyankor más speciális, egyszeri akciónak hívják.

Az igazi különbség mégsem az, hogy a Bálint-napi (újmagyarul: Valentin-nap) szívecskék/Húsvéti nyuszik/stb... állatkák helyett most Karácsonyfák vannak. Hanem az, hogy ilyenkor sok boltban lehet Mikulást is kapni. És ki tudna ellenállni egy olyan aranyos mosolygós-napszemüveges-elektronikus-gitáros Mikulásnak? Az elem ajándékban jár mellé. És ha hatot veszünk, akkor kapunk mellé egy kupont, amivel január 31-ig kedvezményesen vásárolhatunk csíkos zoknit. A hülyének is megéri!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mobil Karácsony (Capitol, 2010)[/caption]

Így tehát elkezdődött. Isztambul nem hivatalosan, de beöltözött a karácsonyi vásárnak megfelelően.

2012-12-05

Amikor egy új nyelvet tanulunk, akkor előbb utóbb mindig előjön egy vásárlásos szituáció.

- Csókolom, kérek egy kiló kenyeret!
- Tessék itt van, X Ft/Euró/USD/stb... lesz.

Pedig a valóság nem ilyen! Főleg nem Isztambulban! Itt ugyanis a vásárlás így zajlik:

- Csókolom, szeretnék egy inget!
- Rendben van. Akkor most vegyen elő papírt, tollat (tartalék tollat), számológépet, és akkor mondom a mai akcióinkat...

Igazándiból nem is tudom, a bolti eladók felvételiztetésénél miért nem írják elő a felsőfokú matematikai végzettséget...

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Így számoljuk az akciós terméket[/caption]

A dolog mindig úgy kezdődik, hogy van egy alap akció. Ez legalább egy kétszámjegyű álló százalékos kedvezmény. Mondjuk 30%, vagy 50%. Mivel az akciók összevonhatóak, itt nem állunk még meg. Sőt! Ez még csak a belépő!

No és persze a százalékos akciók között is vannak különbségek, kategóriák.

Az egyik, a sima akció. Ez az, amikor bemegyünk a boltba, veszünk valamit, és az csak úgy, egyszerűen olcsóbb.

Másik változata a banki akció. Amikor is bizonyos ha kreditkártyával fizetünk, akkor kedvezőbb áron kapunk egy terméket. Ebbe nem tartozik bele az, amikor a bank is ad kedvezményt, vagy pontgyűjtést, vagy csak simán lefele kerekíti a végösszeget. Ezek a banknak a dolgai.

Természetesen vannak a kuponos százalékok is, amiket a korábbi boltbeli randalírozásokon gyűjtöttünk össze. Itt jegyezném meg, hogy a kuponok használatával lehet új kuponokat is gyűjteni. No meg az akciós termékekért is ugyan úgy járnak a pontok.

Aztán vannak a keresztakciók. Amikor is egy teljesen más kategóriájú boltban vettünk mondjuk egy kávédarálót (nem kivehető ajtóst), akkor ebben az üzletben kapunk százalékos kedvezményt. Vagy ajándékot. Az ajándék egyébként nem minden esetben bögre vagy zokni. Akár még hűtő is lehet!

Persze a fenti százalékok is összeadódnak. Így ha a kirakatban 20%-ot írnak ki, akkor ott biztosan többet is össze lehet szedni. Feltéve, ha valaki jön mögöttünk egy targoncával és cipeli az eddig begyűjtött kuponjainkat, és akciós számláinkat.

A bankkártyás százalékok egyébként azért nagyon mókásak, mert minden töröknek legalább 4-8 kártyája van különböző bankokban. Így a fizetés előtt még gyorsan elmennek

az ATM sarokba, ahol kb 10-12 ATM zümmög békésen. Majd pedig a törökök kivesszik a pénzt az egyik-másik-harmadik automatából, majd berakják annak a banknak a gépébe, amelyik adja az akciót. Utána futás vissza a boltba fizetni.

Ehhez azért tudni kell, hogy a török ATM nem olyan, mint Magyarországon (vagy sok másik európai országban). Hanem itt valóban egy mini bank. Lehet pénzt berakni, nemcsak kivenni. A műveltek csak pár másodpercet vesznek igénybe, és a pénz tényleg azonnal ott lesz a számlán. Jah, és a kezelési költség nulla.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ATM központ[/caption]

Szóval ez volt a százalékos rész. Ugye, hogy nem is bonyolult? :)

Persze nemcsak ennyiből áll az üzlet. Hiszen van az a megoldás is, hogy mondjuk ha 500 TL-ért vásárolunk, akkor kapunk 100 TL kedvezményt (mindig így kezdődik, aztán elmegy az egész havi fizetés...). Ez azért kb. 14%-os kedvezmény.

Igen ám, de óvatosan kell sakkozni vele! Ugyanis az ilyen akciónál szigorúak a határok. És lehet, hogy mi már bőven több cuccot összeszedtünk, mint 500 TL, a százalékos akciók miatt mi megint alatta vagyunk. Majd pedig a pénztárnál derül ki, hogy egy tavalyi kupon ad egy kedvezményt, és ismét csak a határ alatt vagyunk, úgyhogy be kell dobni még egy zoknit a többi tizenöt mellé.

Ne de mi van akkor, ha mi még többet veszünk? Pl. a Migrosban gyakori, hogy 50 TL után adják az ajándék tejet (de olyankor 10 dobozzal), mi viszont jóval többet vásároltunk (mondjuk 200 TL). Akkor csak egyszer jár az ajándék? Elvileg igen, de szerencsére a pénztárosok rutinban vannak.

Ebben az esetben ugyanis azt szoktuk, hogy úgy rakosgatjuk össze a termékeket több kupacba, hogy egy-egy dombocská éppén 50 TL legyen. Majd pedig hetekig az összes szomszéd csak tejet iszik, hogy elfogyjon végre.

Még izgalmasabb viszont, ha nemcsak a termékekkel sakkozunk, hanem a kártyákkal is. Ilyenkor jön elő az, hogy megkérjük az eladót melyik cuccot melyik kártyával szeretnénk megvenni. Ami a móka, hogy a termékek akciónkénti elosztásának nem kell egyeznie a kártyás fizetéses elosztásával. No és persze ott van még a számla is, ami ugye megint egy másik történet.

Láthatjuk, hogy már akkor sem egyszerű, ha csak százalékok, és még néhány kedvezmény van együtt. Pedig az ilyen dolgok csoportban szeretnek járni. Hiszen még ott vannak a kuponok, a pontgyűjtések, a más boltban vásároltak utáni kedvezmény. De akár említhetnénk azt is, amikor a mobiltelefon előfizetés mellé jár egy extra kedvezmény (lehetne neki ilyen reklám szlogen: telefonálj és járj zokniban). Vagy ott van az, amikor a múltkor visszavittük a nadrágot, mert mégsem tetszett, és az árát fokozatosan le lehet

vásárolni. De ezen kívül még számtalan kreatív ötlet is előjöhethet, mint pl. a reggeli első vásárló extra kedvezményben részesül.

Így tehát egy-egy vásárláshoz érdemes nemcsak pénzt vinni, hanem sok sok papírt, ceruzát. Meg jó, ha van kéznél egy kvantumszámítógép is...

2012-12-06

Keveset tudják, hogy a Mikulás valójában a mai Törökország helyén, Anatóliában született....

....áh, micsoda béna szöveg! Ezt ma már mindenki tudja.

De azt már kevesebben, hogy a Mikulás nem disszidált az Északi-sarkra. Oda csak telelni, pontosabban síelni jár. Nyáron hazaugrik meglátogatni a rokonait. Olyankor szokott víziszélni is, meg homok rénszarvasokat is építeni. És a csokiosztogatási legenda is onnan ered, hogy amikor hazamegy külföldről, a kiterjedt rokonságának visz haza ajándékot. A kevésbé kedvelt rokonainak pedig (érthető okokból ilyenből van több) virgácsot visz, ami eredetileg seprű volt, utalásként, hogy erre tessék ráülni, majd pedig elrepülni, de jó messzire.

Hol volt, hol nem volt, a kebabáruson túl, ahol a mozaikból kirakott kurtafarkú malac túrt. Ott élt, éldegélt Miklós, aki Supermanhez hasonlóan álnevet használt. De nem jutott jobb az eszébe, és a Clark helyett a Claust választotta.

Ekkortájt éppen a Bizánci Birodalom volt divatban dél-Anatóliában. Vagyis hát, akkor éppen eléggé zavaros idők voltak, és maguk sem tudták, hova is tartoznak. Majd ez az állapot fent is maradt néhány száz évig. De ez végül is nem zavarta a helyieket, hiszen a turisták mellett időnként a katonák is megjelentek, akiknek mindig hiányzott valami a sátrukból. Így kézicsomózású szőnyegek is jó megélhetést biztosítottak.

Miklós mégsem a szőnyegiparban dolgozott. Ő a turizmusban, főleg az utaztatásban volt járatos. A hét-tevés hintóján hozta el a turistákat a kikötőből, vagy vitte el őket hosszabb-rövidebb körutakra. Akinek pedig még ez sem volt elég, azoknak tanácsot osztogatott, hogyan tudnak jó messzire, elsősorban egy Fene nevű városba, minél gyorsabban eljutni.

Ahogy az üzlet egyre jobban haladt, úgy fejlődött Miklós és a cége is. Először még csak egy kis boltot nyitott és piros ruhába öltözött. Majd pedig, a nagyobb látványosság kedvéért északról rénszarvasokat is beszervezett. Igaz, a hasuk alá hűtőrendszert kellett beépíteni, hogy meg ne süljenek a nagy melegben. Az ehhez szükséges energiát pedig a hintó tetejére felszerelt napelem biztosította.

Amikor külföldön járt, hogy turisták kedvéért rénszarvasokkal lással el a transzportot, akkor ismerkedett meg a Nyúllal. A kapcsolatuk később is megmaradt. Állítólag Miklós ekkor vágott bele az illegális festékcsempészetbe. És ebből származott az a bevétele, amiből később az Északi-sarkon felállította a palotáját, majd a csokoládé gyárát. Azért választotta a jéggel teli világot, hogy az adóellenőrök ne találják meg.

Miklós az üzleti vállalkozásának először a Miklós Trans nevet akarta adni. De aztán

gondolta, ez túl béna, és inkább a Claus Transt választotta. De mindenki egyszerűen csak Claus-nak hívta a céget. Mígnem egy nap Miklós a sziklaugráskor beverte a lábát, és lesántult. Azóta a céget Sánta Claus-nak hívja mindenki a kisvárosba. Ennek persze Miklós nem szokott örülni. Olyankor importált hógolyóval dobálja meg a felszólalókat.

Teltek-múltak az évek és Miklós megházasodott (Miklósnéval), amiből lett egy halom gyerek. Majd még több, és még több. Meg még több, és még több. Mígnem elérték azt a létszámot, amit úgy hívunk: sok. Ami pedig Miklóst érte, azt pedig úgy hívjuk: sokk.

Pirosruhás hősünk el is döntötte, hogy inkább visszavonul a turizmusból. Azt ráhagyta a gyerekeire. Ők jobban kedvelték a zöld ruhát, Miklós pedig az egyszerűséget. Így ahelyett, hogy megtanulta volna mindegyiknek a nevét, mindet Manónak szólította.

Szóval a boltot ráhagyta a családra. Ők úgyis olyan sokan lettek, hogy egy egész hálózatot is kiépítettek. A szállítási profilt bővítették ajándéktárgyak és élelmiszerek (elsősorban szőnyeg és kebab) árusításával. Miklós pedig állandóan külföldön tartózkodik Nyuszival közösen, akinek ismeretlen okokból ugyancsak feldúsult a családja. Ők ketten az északi-sarki téli palotából irányítják az üzleti ügyeiket (fedőnéven síelésnek hívják, ez olyan, mint a füvezés, meg a havazás, csak síléccezel kell csinálni), és csak néha-néha, nyáron ugranak haza egyet tengerpartozni.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] A török Mikulás[/caption]

2012-12-07

Isztambulban onnan lehet tudni, hogy véget ért a nyár, hogy már napok óta folyamatosan esik az eső.

És ez bizony így lesz még pár hónapig.

Lehet egyébként havat is látni, mondjuk a Híradóban.

Azért Isztambulban is van tél. Sőt! Olyan nagyon nem is különbözik az időjárása Budapestétől. Még hó is szokott lenni, igaz csak pár napig. Olyankor egyébként mókás a város, mert szinte egyáltalán nem lehet közlekedni, úgy bedugul. Éppen ezért ha esik a hó, minden gyerek örül, mert jó eséllyel aznap nem kell iskolába menni.

De a hó leginkább nem Isztambulban esik. Törökországról legtöbbször a nyár és a tengerpart jut eszünkbe, holott az ország tele van hegyekkel. Nem ritkák a 3000 m is magasabbak. Még a híres Kappadokya is egy 1000 m magas felföld (emlékeztetőül: Kékes - 1014 m). Ezért a hó egyáltalán nem ritkaság Törökországban. A keleti részen akár már szeptemberben is havazhat.

Isztambul sem egy sík város. Környékén sok olyan domb van (főleg a Fekete-tenger közelében), ahol viszonylag korán megérkezik az első hó. A tv-riporterek pedig már kint sátraznak valahol az erdőben, hogyha leesik az első hópehely, akkor ők azt mindjárt közvetíthessék a fűtőtest mellett üldögélő lakosságának. Ők a mi hőseink! Micsoda áldozatot hoznak ezért a fontos információért!

Addig viszont, míg az első hó meg nem érkezik, folyamatosan esik az eső. És ha Isztambulban esik, akkor azt komolyan is gondolja. Elkezdődök reggel, 00:00-kor, és nem is fejeződik be mondjuk májusig. Ráadásul úgy esik, mint egy nyári zivatarban.

Mindehhez hozzátartozik, hogy Isztambul csatornázásában több a kreativitás, mint a hasznosság. Végül is, miért legyen a lefolyó az utca legmélyebb pontján? Tegyük inkább valami magas helyre, ahol mindenki jól látja majd. Jah, hogy a pataknak felhalmozódott esővíz kikerüli? Sebaj, hiszen van még lefolyó! Majd egy másikon...

És persze Isztambul nem egy vízszintes település, hanem a hétszáz hegy városa. A jó meredek utcákon remek folyók keletkeznek. Egyes helyeken pedig még vízeséseket is láthatunk.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Isztambul, eső és a csatornák[/caption]

Tehát most esik az eső. Meg várhatóan holnap is. És még jó pár hétig, hónapig.
Az Isztambulba látogatóknak ajánljuk az esőkabátot, a vízálló felszerelést, no és persze a csónakot.

2012-12-10

Isztambulban a dolmuş egy igazi szociális rulett.

Nemcsak azért, mert a szerencsén múlik, hova is jutunk el vele (néha pedig az is kész szerencse, hogy eljutunk valahova), hanem mert az is egy nagy rejtély, kivel utazunk együtt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] A dolmuş belülről[/caption]

A dolmuş része Isztambul közlekedésének, és szociális életének. Ez ugyanis egy olyan kisbusz, amiben 6-8 fő utazhat. Azaz legalább 9-en ülnek benne a sofőrrel együtt. Majd amikor megtelik (innen is a neve: dolu = tele, dolmuş = megtelt), elindul a kijelölt célállomás felé. Valahogy. De biztosan nem lassan, pláne nem egyenesen.

Viszont a dolmuş-ok nem luxusautók. Nincs benne sok hely. Pontosabban lenne, de minden talpalatnyi helyen szék van. Jobb esetben. Néha csak egy puff. Úgyhogy az utastársainkkal igencsak össze vagyunk zsúfolva. Ami egyébként nem olyan vészes, ha mindenki rendesen fürdik.

Sőt! A Beşiktaş-Taksim vonalon a dolmuş mindig tele van fiatalokkal. Úgyhogy aki esetleg szeretne ismerkedni, annak csak ajánlani tudom ezt a járatot. Itt ugyanis biztosan mindenki összerázódik. Főleg szó szoros értelemben.

A Beşiktaş-Taksim útvonal ugyanis nem egyszerű (). Főleg nem a reggeli csúcsidőben. Főleg nem úgy, hogy a Taksim tér le van zárva. Úgyhogy a dolmuş-ok igencsak cikk-cakkos útvonalon járnak. Hegyre fel, völgybe le.

Persze azért, mert az út kanyarodik, még nem kell feltétlenül lassítani is. A lassítás egyébként is turistáknak való dolog, nem pedig török dolmuş/taxi sofőröknek. Egyébként sem borulunk fel, mert ahhoz útban van a domboldal. Az utasok pedig...

Az utasok pedig, hátul elkezdenek ismerkedni a gravitációval, majd a centripetális gyorsulással, végül pedig egymással. Amikor is a hátul ülők egymás ölében kötnek ki. Na akkor aztán lehet kezdeni az ismerkedést.

- Helló, Ayşe vagyok!

- Helló, én pedig Ezel, de nem a sorozatból. Nem iszunk meg egy teát?

Persze ha komolyan bedugul a forgalom, és sokáig tart eljutni a végállomásra, akkor akár még eljegyzés is lehet a végén.

Úgyhogy aki Isztambulban dolmuş-ra szál, annak jó ismerkedést (ha már utazást nem is) kívánok!

Dolnus élmények meg az éles kanyarok

2012-12-11

Na jó, talán pont fordítva. Minden esetre azért Isztambulnak egy másik, turisták által kevésbé ismert oldalát is bemutatja. No meg ízelítőt kapunk a...ööö... mondjuk úgy, egy másfajta török kultúrából. :D

Mindjárt elsőnek egy klip törökül tanulóknak. Hétfőre várom a fordítást, keddre pedig mindenki tanulja meg! :D

Köszönjük pekodeb-nek, hogy megtalálta ezt a kultúrában igencsak mélyreható művészetet.
[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/YXV_OU2loWs" frameborder="0" allowfullscreen]

A klip Mozart híres művére, a Török Indulóra alapul. Mozartnak egyébként hálás lehet egész Ausztria, mert ennek a művének köszönhető, hogy a törökök nem keverik össze Ausztráliával. Talán ez a leggyakrabban játszott klasszikus mű Törökországban, egy olyan, amit mindenki ismer.

Szóval a klip. Ceza (jelentése: büntetés) menekül (hangszerek elől???) egész Isztambulon keresztül, majd pedig megérkezik Mardinba. Egész úton be nem áll a szája, ami azért nem kis teljesítmény. Sőt! Én azt se találom, mikor vesz levegőt! Mindezt futás közben. De a végére az üldözői elkapják, és belefojtják a szuszt (törökül a sus azt jelenti, hogy csönd legyen!). Ami azért lássuk be, mégiscsak a klip legjobb része, hogy végre csend lett. :D

De nem szabad elsiklani a felett (már ha tudunk erre figyelni a röhögés közben), hogy Isztambul egy rejtett és érdekes, értékes helyén futkározunk: Mégpedig Beyoğlu hátsó kis utcáin. Azt nem tudom, pontosan merre is, de van néhány azonosítható pont, így meg lehetne találni az útvonalat.

A klipp második fele viszont már Mardin. Egy olyan város, amit mindenkinek csak ajánlani tudok. Bár ne most, mert állítólag 40 cm hó van arrafelé. De azért télen még mindig jobb, mint nyáron, amikor 40 fok van árnyékban.

A remekmű annyira felkeltette az érdeklődést (mégse írnak dalt minden nap a Török Induló zenéjére), hogy a híradóban is szerepelt. Közvetlenül a politikai hírek után.

És ha már Beyoğlu, akkor előkerestem nektek egy "hasonló témájú" klipet is.

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/wFuuuqBcEVM" frameborder="0" allowfullscreen]

Itt már több ismerős helyszínt is sikerült felfedezni, mint pl. az İstiklâl Caddesi. Viszont nehezebb kibogozni, hogy miről is szól az egész. Annyi azért kiderül, hogy a végére csak sikerült elvinnie egy nő fagyizni (és itt most nem úgy!). De azért lássuk be, ez mégsem egy Eurovision biztos befutó. :)

Maradva a kategóriában, leporoltam a híres/hírhedt Facebook klipet is.

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/sSSV7vVaUXs" frameborder="0" allowfullscreen]

Ebben a remekműben az ügyeletes szépfüú (??? ez meg hogy öltözött fel???) elmeséli, hogyan talált barátnőt a Facebook segítségével. Majd pedig ennek örömeire vagy nyolcszázszor elismétli a közösségi portál nevét egymás után.

Kicsit hiányolom a végéről, hogy őt nem kapták el semmiféle hangszerek, és nem dobták le egy hídról, vagy bármi hasonló...

Minden esetre az üzenet megérkezett. Sokmillió ifjú szállta meg a Facebookot azzal a reménnyel, hogy ott találjon magának barátnőt. Olyan is volt, aki még egy videoklipet is összeállított, hátha...

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/KwBJfBICc50" frameborder="0" allowfullscreen]

De minden jel szerint nem sikerült a randevú, mert az idén egy újabb klippel rukkolt elő az illető, amiben elsírja a bánatát, őt senki sem jelölte be barátnak.

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/gxCN1tKhnoE" frameborder="0" allowfullscreen]

Kár, hogy nincs egy link a Facebook profiljához, így nem tudom őt ajánlani senkinek. Ha valakinek mégis megtetszene, netalántán szeretne beházasodni hozzá, az jelentkezzen. Együtt valamit majd kitalálunk!

Frissítés!!

Melinda megtalálta, pontosan merre is játszódik a Ceza klipp. A hely pedig nem Beyoğlu, hanem az Aranyszarv-öböl másik oldala, Fatih. Azon belül is Fener. ()

[caption id="attachment_5069" align="aligncenter" width="500"] Ceza klipp a térképen[/caption]

És a másik helyszín sincs innen túl messze ()

[caption id="attachment_5070" align="aligncenter" width="500"] Ceza klipp a térképen[/caption]

Nem messze a közelében egy magyar utca is található a Macalar Yukusu sokak (Magyar emelkedő)

Köszönjük Melindának! Így most már tudjuk, hol találhatóak ezek a régi, de szép utcák! :)

2012-12-12

. És persze ez még nem a vége. Sőt!

Összeszedtünk minden papírt (), ami csak a listában szerepelt. Szép kis kupac lett, de azért nem annyi, mint az esetben (ajánlott egyébként előbb ezt elolvasni).

Lássátok, hogyan is néznek ki ezek a drágalátos papírok, mindet be is szkenneltem. Be is sötétedett, mire végeztem a listával...

Természetesen bizonyos adatokat töröltem (mármint a digitális verzióból, nem az eredetiből). Ha a tiétekből is hiányoznak az adatok, akkor viszont már gond lesz...

Szóval kezdjük a magyar dolgokkal. Ilyet talán már láttatok, a születési anyakönyvi kivonat. Elvileg ott tudjuk beszerezni, ahol születtünk. Vidékiek és külföldiek előnyben, főleg ha már jó messze elköltöztek a születési helyükről. Szerencsére az Isztambuli Magyar Konzulátus ezt könnyedén be tudta szerezni, ráadásul mindjárt az Apostille-al együtt. Csak pénz és idő kérdése...

[caption id="" align="aligncenter" width="362"] Születési anyakönyvi kivonat[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Apostille pecsét[/caption]

Ebből készült mindjárt egy Apostille is, ami igazolja, hogy a papírt a Magyar Állam adta ki, nem pedig a macskasimogató egyesület. Alapesetben ezt a Külügyminisztériumnál lehet intézni, de mint írtam, a Konzulátus volt olyan rendes, és elrendezte. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="361"] Anyakönyvi Apostille[/caption]

Érdekesség egyébként az Apostille-ban, hogy azt is igazolják, aki aláírta. De vajon aki az Apostille-t aláírta, őt ki igazolja? :)

Mindez persze így még nem érvényes. Hiszen csak a pecsét és az aláírás lett igazolva. De a papír tartalmára nem derült fény. Hiába van 3 nyelven, ha abból egyik sem a török, Törökország nem fogadja el. Kell még egyet fordítani. Aki pedig nem bírja idegekkel a fordítást, ordíthat is (húdebéna szóvicc volt ezt).

[caption id="" align="aligncenter" width="352"] Anyakönyvi fordítása[/caption]

Azért az tetszik, hogy bemásoltak a magyar címet is. :)

Mindezt a Noter-ben (közjegyzői iroda) kellett megtenni. Ugyanis a fordítás nem fordítás, ha

az nem hiteles. No meg a fordítónak is hitelesnek kell lennie, nemcsak a fordításnak. Tudtok még követni? :) Nembaj! Menjetek a Noter-be, ők majd tudni fogják mit kell tenni. Egyébként is mindig mindent a Noter-ben érdemes csinálni.

Mielőtt még valaki rosszra gondolna, a fénymásolatokat is ott kell elvégezni. Már amiről persze szükséges. Ilyen a kis kék könyv, azaz a tartózkodási engedély, a İkamet tezkerisi.

[caption id="" align="aligncenter" width="353"] İkamet tezkerisi[/caption]

Jó tudni, hogy az állampolgárság nem egy pár zokni, hogy reggel bemegyünk, megvesszük, és este már hordhatjuk is. Legalább 3, de akár 6 hónapig is eltarthat. A tartózkodási engedélynek ennyi ideig még érvényesnek kell lennie.

Hasonlóan az útleveleknél is. Erről nem készítettem másolatot, mert olyat már úgylátatok. :) A fényképes oldal, meg az utolsó belépések.

Mindehhez után jöjjön a török fél. Ez persze sokkal egyszerűbb, mert ő van otthon. Se Apostille, se fordítás. Csak kikérni az illetékes hatóságtól. Ilyen a születési anyakönyvi papír, vagy valami hasonló. Ebben van benne a házasság is (mert én a házasságra hivatkozva kérem az állampolgárságot, amihez kevesebb időt kell várakozni). De azért a piros házassági kiskönyv is jó, ha kéznél van.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Nüfus kayıt örneđi[/caption]

Végül pedig a VAT-6 formanyomtatvány. Itt megint azért 6-os, mert ez a török állampolgár házastársa c. lap.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Vat-6[/caption]

Itt azért még eljátszottam azzal, hogy a származási országnak Magyar Köztársaságot írtam, Magyarország helyett. Hehehe :P Szóval ennyi.

Nincs más hátra, mint elmenni erre a szép nevű helyre: İstanbul Valiliđi İl Nüfus Ve Vatandaşlık Müdürlüğü. Ez Eminönüben, a Binbirdirekt, azaz az Erezegyoszloposz ciszterna közelében van. Így hazafele még be lehet ugrani a Kék Mecsetbe, vagy az AyaSofya-ba is. :) Direkt kora reggel mentünk, mert itt vannak jó helyek reggelizni. Gondoltuk, reggeli előtt gyorsan végzünk, hiszen minden úgy volt, mint a hivatalos oldalon.

A sorszamosztó gép, miután a portást megkértük, hogy dugja be a konnektorba, lelkesen nyomtatta ki az egyes számot. Nem is emlékszem rá, mikor örültem ennyire egy egyesnek. Nem matekból volt, az biztos. :)

Hamar sorra is kerültünk. Képzeljétek, senki sem volt előttünk!

Miután belapátoltuk ezt a sok halom papírt, közölték velünk, hogy bizony nem elég.

Hohó! De hát mi mindezt odaadtuk, ami csak volt az interneten a listában!

Kaptunk egy új listát, amolyan függeléket. Nem, ez nincs fent az interneten. Ez olyan helyi

dolog. Ti kaphattok más listát is. :)

Szóval, ami még hátra van: Az útleveél fordítása (persze Noter, azaz hiteles). Ez még oké. Estére meg is lehetne. Viszont kell egy papír, hogy a házasságunkat Magyarországon is elfogadták!

Még jó, hogy ezt , így csak ki kell kérni a Konzulátustól. Persze Apostille, meg fordítás, meg Hoter, és a hét törpe meg a gonosz boszorka. Mindez még el fog tartani egy ideig, és jön a Karácsony is. No meg ennyi idő alatt lejár a vízumom is. Abból is kell majd új, az újat pedig megint elküldeni a Noter-be, stb...stb...

Folytatás következik...

2012-12-13

Nem olyan régen, az egyik ismerősünk bejelentette, hogy szombaton (nem is vasárnap!) ő elmegy a templomba, és nincs-e kedvünk vele menni.

Ezen azért néztem nagyokat, mert tudom, hogy ő muszlim (még ha nincs is fejkendője), imádkozni is szokott, stb..

Mint kiderült, ő más okokból jár templomba. Van egy görög (rum) templom Isztambul Unkapani városrészében, ami még a bizánci időkben épült, és nem lett átalakítva dzsámivá. Az, hogy ez pontosan melyik templom, még kutatást igényel.

Ennek ellenére (azaz, hogy egy ortodox templom) rengeteg török muszlim látogatja. Még azért, mert egy monda szerint aki a hónap első napján eljön ide, és egy jelképes összegért vesz valami kütyüt, annak teljesülni fog egy kívánsága. A vásárolt kütyüt pedig tovább kell adni valakinek.

Vagy valami hasonló a történet. Ez még felfedezésre vár.

Minden esetre ez jól mutatja, hogy bár a törökök (jelentős többsége - 99,9%) muszlimok, azért e mellett nagyon sok minden másban is hisznek. Egyik legismertebb példa a kék szem (mavi boncuk), amit sokan tévesen Allah szemének szoktak nevezni. Pedig ez még a sámán időszakból maradt fent.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mavi boncuk[/caption]

A történet szerint a kék szem a szemmelverés ellen véd. Vagyis ha valaki szúrós szemmel ránk néz, akkor majd ez fog visszakacsintani az illetőre, aki ettől majd sokkot kap, és elmegy a kedve a szemmelfenyegetőzéstől.

Mára már azért a kék szem jól kiképezte magát, mert nemcsak a szemmelverés ellen, de mindenféle átok ellen jó. Főleg az irigység ellen. Éppen ezért az újszülött gyerek közelébe (leginkább a ruhájára) is akasztanak egyet, hogy megvédje az irigység ellen. Kivéve, ha a baba eleve kék szemmel született. Akkor ugyanis meg tudja védeni magát.

De akár mi magunk is hordhatjuk ezt a talizmánt. Ha pedig a kék szem eltörik, az azt jelenti, hogy valaki megpróbált megátkozni, de a szem felfogta.

A kék szem jó még a lakás, azaz az egész család védelmére is. Ehhez csak ki kell akasztani az ajtóra.

Nem tudom, ez mennyire működik. Nekünk volt egy eléggé utálatos szomszédunk, amelyik jól beszólt egyszer. Én pedig gondoltam egyet, és kiraktam egy szép nagy példányt (34 cm-es) az ajtóra, hogy jól látszódjon. Még aznap eltört, a szomszéd pedig úgy káromkodott, hogy azokból a szavakból egy külön szótárat is érdemes lett volna készíteni. Szóval legalább őt felidegesítette, ami azért jól esett.

Rá két héttel pedig elköltözött..

De olyanról is hallottam, hogy valaki kapott egy ilyen házrakifüggeszthető kék szemet. De még nem akarta kitenni sehova, így felrakta a szekrény tetejére. El is feledkezett volna róla, ha nem kezdtek volna a repedések gyülekezni a plafonon. Pont a szem felett...
És a kék szem csak egy a számtalan hiedelem közül, amelyek körbeveszik a törököket.

2012-12-14

Látom, hogy odahaza, Magyarországon már beköszöntött a tél. Biztos sokan gondoljátok, hogy bezzeg a jó kis Mediterránon, a mesés keleten milyen szép idő is lehet.

De hogy jól érezzétek magatokat, felrakok egy videót, amit a minap vettem fel, egy jó kis reggeli, igazi téli isztambuli kocsikázást. A szakadó esőben természetesen.

Van benne autós balett is, ahogy a szűk kisutcában bedugul a forgalom. Bár apuka inkább kikerülte őket, és nekiindult egy olyan emelkedőnek, amire máshol inkább lépcsőt tesznek. A háttérben pedig anatóliai zenét hallhattok. Ezen kívül más nem történik, de így hétvégére talán jó is lesz. :)

[iframe src="http://player.vimeo.com/video/55255380?badge=0" width="500" height="375" frameborder="0"]

2012-12-17

Ott állt a lány, az oltár jobb oldalán....

- Te, Délceg Herceg, fehér lovon, akarok-e feleségül venni az itt megjelent Szőke Hercegnőt, akinek nagy kék szemei vannak?

- Igen.

- És te, Szőke Hercegnő, nagy kék szemekkel, akarsz-e férjhez menni az itt megjelent Délceg Herceghez, akinek szőnyegboltja van?

- Igen.

- Akkor én most titeket házas....

- KHM-KHM! - egy köhögés hallatszott a hátsó sorból, ahol felállt egy ember. Nem, Ő nem a gonosz boszorka volt. Az csak mérgezett almával hadonászik. Ő sokkal rosszabb volt: szemüveget viselt, mellényt, és a zsebében egy pecsét lapult. Őt úgy hívják, hogy bürokrata. - A házasság nem érvényes! Erről a lapról hiányzik az Apostille!

, hogy beszéljünk egy kicsit arról is, ahol a mese valójában kezdődik. Avagy hogyan lesz a "boldogan éltek, míg meg nem haltak" valósággá.

Tehát ott áll a fiú és a lány együtt (a példa kedvéért maradjunk a hagyományos párosításban, de bármilyen más variációnál is hasonló a helyzet), ahol is a lány eldöntötte, hogy ezzel a fiúval szeretne lenni. És a fiú is eldöntötte, hogy ezzel a lánnyal szeretne lenni. De igen ám! Nemcsak ők ketten vannak! Az ajándécsomagban más is! Ezt úgy hívják, hogy rokonság.

Törökországban pedig nem kevés emberről beszélünk, ha a rokonokat emlegetjük. Házasság esetén amolyan 300 fővel számolhatunk, akik immár a rokonaink lesznek. Nem a barátaink, hanem a rokonaink. Ennyi ember között persze lehet találni jókat is, meg kevésbé jókat is. Azon persze érdemes elgondolkodni, hogy még az a rokon is, aki a legjobban idegesít minket, valamilyen szinten mégiscsak hasonlító választott partnerünkre...

Sokkal izgalmasabb a helyzet a jövő közele rokonokkal, mint Após-Anyós. Ez ugyebár még akkor is nehézségekbe ütközhet, ha egyazon kultúrába tartózunk. Hát még akkor mi van, ha másik kultúrába próbálunk betörni! Úgyhogy miután megszereztük a lányt, azzal a munkának csak egy töredékét végeztük el. Az még csak a beugró teszt. Mostantól teljes erővel lehet/kell udvarolni a jövő Apukának és Anyukának. És persze a tesókat sem szabad kifelejteni. Sőt! Ha van nagymama és nagypapa is, akkor velük is foglalkozni kell. Míg a lánynak elég néhány szál rózsát adni, addig a jövő közele rokonságnak érdemes mindjárt egy egész virágboltot vinni. És ez alól akkor sincs mentség, ha pár ezer km-nyi távolság fog elválasztani minket tőlük.

Mindehhez még hozzájön, hogy a törököknél a család sokkal zártabb, mint amit Magyarországon megszokhattunk. A fiú hiába múlt el 30, akkor is anyuci szeme fénye

marad, aki kaphat egy jó nagy taslit, ha szemtelenkedik. Ráadásul mindenféle erkölcsstelen külföldi nők járnak hozzá, akik azt se tudják, hogyan kell egy jó kis böreket sütni... Így nem árt a problémát megelőzni, és az első találkozásra nem miniszoknyába beállítani. Sőt! Ha viszünk saját készítésű süteményt (természetesen nem disznóhúsos pogácsát, vagy rumos kalácsot), akkor azzal sok piros pontot gyűjthetünk össze.

De nincs könnyebb dolguk a török lányokat elvenni szándékozó fiúknak sem. Még ha a jövőendő apósna több száz lánya is van, akkor is, akit mi kinéztünk az az ő drága egyetlen picike lánykája, akit egy honnanjött külföldi akar magával venni, hogy ott mindenféle becstelen dolgokat tegyen vele. No nem mintha baj lenne, ha 20 unoka megjelenne hirtelen (a pelenkázás úgyis a másik nem dolga), de akkor is az egyetlen picinyke lány. Nem lehet csak úgy, bárkinek odaadni.

Tekintve a török hagyományokat, nem biztos, hogy pár üveg Tokaji a segítségünkre lehet. Itt nincs mese, le kell venni mindenféle egot, és kiszolgálni az Apukát. Segíteni cipelni a bontókalapácsot, leugrani újságot venni, meg ilyenek.

Ezek mondjuk olyan dolgok voltak, amelyek akkor is előfordulhatnak, ha a saját országunkban, kultúránkban találunk párt magunknak. Másik országban további izgalmas kalandokban lesz részünk. Ezeket összefoglalva bürokráciának nevezzük.

A saját országunkban élve vannak mindenféle papírjaink, mindenféle számokkal mindenféle hivataloktól. Olyasmi mint, személyi, adószám, bankszámla, stb... Ha átmegyünk egy idegen országba, akkor ott is kellene majd ezek. Leggyakrabban már az első napon. Mi viszont az első napokban még nem igazán beszéljük a nyelvet, nem ismerjük a szokásokat és az adminisztrációt sem. De milyen jó, hogy van valaki kéznél, aki mégis csak pár évtizede ebben az országban él, beszélni a nyelvet, és úgy-ahogy az adminisztrációval is meg tud küzdeni? Őt úgy hívják, hogy a párunk.

Na és akkor itt kezdődnek a dolgok. Benézhetünk bármelyik magyar fórumba, ahol a magyar lányok beszélnek meg az élményeiket a török lovagokkal. Ahol is szinte mindig oda lukad ki a téma, hogy a hős és bátor lovaggal kifogott az adminisztráció, mert nem tud magának még egy útlevelet és vízumot sem elintézni, így nem tud Magyarországra jönni. De ugye semmi baj, mert majd a magyar lány megy Törökországra.

A kérdés az, hogy mit várjunk ettől a sárkányoktól sem rettegő lovas uraságtól? Majd pont ő fog segíteni egy esküvő megszervezésében, ahol van fordítás, apostille, hitelesítés, de még a vérünket is oda kell adnunk (tényleg van ám vérvizsgálat!)? Ugye ugye...

Így tehát partner választáskor nem árt odafigyelni arra, hogy ne csak a szeme legyen szép, hanem tudjon írni-olvasni, fürödjön rendszeresen, és legalább egy vízumot el tudjon intézni egymaga.

2012-12-18

A Pokolig azért nem megyünk le, csak nagyon közel hozzá. Viszont odalent nagyon hideg van... Talán mégis befagyott a Pokol?

Şişhane az utolsó metrómegálló, mielőtt a földalatti metró kitörne a felszínre, és áthaladna az Aranyszarv-öböl felett. De itt még nem tartunk, mert még nincs készen a híd. Addig pedig Şişhane a végállomása Isztambul egyik fontos metróvonalának, az M2-nek.

A megállót hatalmasra építették, tele érdekes faldíszekkel. Viszont a hatalmas mérete miatt állandóan hideg van benne.

A Şişhane metrómegállónak egyik érdekessége, hogy a központi alagúthoz több helyről is le tudunk jutni. Azaz felfele jövet nagyon meg kell nézni, melyik kijáratot is választjuk, ha nem akarunk feleslegesen hegyet mászni. Az egyik kijárat pont az önkormányzat kapujába visz, hogy szegény dolgozóknak ne kelljen sokat gyalogolniuk az egésznapos fárasztó munka után.

A másik érdekesség, hogy itt a metró már felkészül az Aranyszarv-öböl feletti áthaladásra. Ez most így kicsit furcsán hangzik. Lent vagyunk a föld mélyén (mindjárt láthatjuk is, pontosan milyen mélyen), mégis itt már a metró a felszín feletti továbbhaladásra van előkészítve. Hogy lehetséges ez? Úgy, hogy Isztambul tele van hegyekkel. Ez a "domb" pl. 75 m magas. Ebbe rejtették el a metró.

Légnyomásos magasságmérővel (mert a GPS nem működik már odalent) kimértem, hogy az állomás 55m mélyen van az İstiklâl Caddesi-től. Azaz még mindig 20 m-el az öböl felett. Ahhoz, hogy ezt a szintkülönbséget megtegyük, öt és fél mozgólépcsőn kell végigutaznunk (eközben kb. 400 m-t haladunk vízszintesen). Azért öt és fél, mert az egyik nem igazi lépcső, hanem csak mozgójárda. De azért még az is lefele halad.

Tettem fel nektek egy videót is, amiben láthatjátok, milyen hosszú úton jutunk le a metróig.
[iframe src="http://player.vimeo.com/video/55600333?badge=0" width="500" height="375" frameborder="0" webkitAllowFullScreen mozallowfullscreen allowFullScreen]

2012-12-19

Ez most nem összeesküvés elmélet. Ez csak egy olyan képesség, amihez hasonló adatbázisáért nyugaton milliókat költenek.

És mindehhez még nem is kell külföldinek lennünk!

Amikor még csak az első napokat töltöttem Isztambulban, furcsa volt, hogyha egy boltba másnap visszamentem, akkor emlékeztek rám. És mindenre, amit beszélgettünk. Sőt! Mindjárt egy jó kis csevegéssel kezdődött a vásárlás, ahol felelevenítettük, hogy kinek a családja, rokona, kutyája, macskája mi mindent tett az elmúlt 24 órában.

De hát mindez jó móka volt.

Na meg betudtam annak, hogy ilyen környéken lakunk, az emberek meg biztosan kíváncsiak az újakra. Főleg, ha azok külföldiek.

Akkor viszont már nagyobbbat néztem, amikor távolabbi boltba csak egy év múlva mentem el, és már tárt karokkal fogadtak. Természetesen a szokásokhoz híven megint beszélünk pár mondatot a családról meg a kutyákról és a macskákról. Majd pedig megkérdezték, mekkora sikere volt az ajándéknak, amit vettem. Tetszett-e a Semának, meg ilyesmi. És persze - mert azért mégiscsak szeretnének eladni nekem valamit - megkérdezték, hogy most is hasonló dolgot keresek, vagy inkább legyen valami más.

Itt egyébként még könnyű volt a dolgom, mert én is emlékeztem rá, hogy egy évvel korábban ott jártam, és mit vettem.

Na de amikor a Semával elmentünk a ruhaboltba, ahol már 3 éve nem járt...

Miután lefutottuk a Szia-Hogyvagy-Rokonok köröket, mindjárt ott folytatódott a beszélgetés, ahol 3 éve abbamaradt. Megkérdezték, hogy jó lett-e a nadrág, amit átszabtak a méretére (egyébként persze hogy jó, különben már másnap visszamentünk volna), hogy tetszett az ajándék, amit vettük, stb...

Ezen mondjuk nem nagyon volt mit csodálkozni, hiszen a fentiek alapján ennyi várható is volt. Viszont míg mi nagyban trécseltünk, hogy kinek melyik rokona hogyan házasodott, és melyik gyereknek hogyan nőnek a fogai, addig egy másik eladó előkészítette pár ruhát a Semának. Ezek pedig stílusban pont olyanok voltak, mint amit a Sema keresett. Sőt! Még a méret is jó volt! Pedig erre azért már mégsem emlékezhetek, hiszen azóta Sema elvégzett egy diétás tanfolyamot (amolyan tanfolyam light-ot).

Gondoltam, én is felpróbálok valamit, csak úgy próbaképpen. Nem is tartott sokáig. Valahogy pont eltalálták a méretet.

2012-12-20

Az Istanbulkart, néhai nevén akbil, az egyik legjobb barátunk, ha Isztambulban járunk (a másik egy olyan póló, melyikre törökül az van felírva, hogy nincs pénzem (param yok).

Sokak kérésére készítettem egy videót, hogyan is lehet az Istanbulkart-ot feltölteni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Istanbulkart[/caption]

Az Istanbulkart nem más, mint egy elektronikus buszjegy. Mi ezt feltöltjük pénzzel, jó púposra, majd pedig Isztambul tömegközlekedésének használatakor erről költekezünk.

Persze feltehetjük a kérdést, hogy ez miért is jó, azon felül, hogy a kártyára feltöltött pénz nem fogjuk elkölteni több száz négyzetméter szőnyeg vásárlására. Nos azért, mert az istanbulkart használatával eleve olcsóbbak a jegyek, másrészt átszállásoknál bőven kapunk kedvezményt. Minderről bővebben itt: és itt:

Az Istanbulkart feltöltése roppant egyszerű. Néhány marék pontba össze is lehet gyűjteni:

Becserkészünk egy kártyafeltöltő automatát.

Ez nem túl nehéz, mert jól oda van láncolva a helyére, nehogy este megszökjön. Úgyhogy még ha nagyon tiltakozik is, akkor se tud nagyon ugrálni.

Az Istanbulkart feltöltő automaták szeretnek csoportban járni. És legtöbbször olyan helyen ácsorognak, ahova más nagytestű vadállatok (pl. busz, villamos, hajó) is legelni jár. E mellett nem vetik meg a szűk, és sötét helyeket sem, mint pl. a metrólejáró. Extrém esetekben a spejzban is felelhető.

Készítsük elő az Istanbulkart-ot. Ha a zsebünkben van, onnan vegyük elő. Ha nincs a zsebünkben, onnan ne vegyük elő. Az utóbbi esetben keressük máshol. És ha megtaláltuk, akkor vegyük elő.

Készítsünk 40-80 képet az Istanbulkart feltöltő automatáról, hogy amint hazaértünk, megoszthassuk a Facebook-on. Amennyiben a főnökünk fizeti a roaming díjakat, nem kell várni, azonnal feltölthetjük az összes közösségi portálra megoszthatjuk.

Készítsünk úgy is egy fotót, hogy kezünkben az Istanbulkart-al állunk az automata előtt, és vigyorgunk. Ebből 4 darabot küldjünk is el a főnökünknek, 16-ot pedig osszunk meg a barátaink között.

Nézzünk a hátunk mögé, hogy mekkora sort is sikerült összehoznunk ebben a pár percben. Most már tényleg lépünk oda az Istanbulkart feltöltő automatához. Ezt tegyük egy jól látható határozott léppel. Lehetőleg jobb lábbal. A cipőnk (csizmánk, bakancsunk) koppanjon, majd bal lábbal zárjunk, és azzal is koppantsunk kettőt.

Egy kevésbé határozott mozdulattal ejtsük le a kártyát. Majd hopi nyelven kiáltozzunk segítségért, miközben a kártyát keresgéljük a földön.

Találjuk meg a kártyát.

Álljunk fel, és gondosan poroljuk le a ruhánkat.
Győződjünk meg róla, hogy egyetlen egy gonosz porszemcse sem maradt rajta.
Forduljunk meg, és barátságosan integessünk a mögöttünk több száz méterre felduzzadt sornak.
Vegyük fel a közben ismételten elejtett kártyát. De most már ne integessünk vele többet.
Helyezzük be a kártyát a lukba.
Nem abba, a másikba.
Nem, nem abba, hanem a másikba
Abba ott, balra lent, ami fölé azt írták, hogy Istanbulkart.
Megszólal a robot néni.
Ne integessünk neki, és ne kínáljuk kávéval.
Most 20 másodpercünk van, így jól figyeljünk!
Már csak 15 másodperc.
Rakjuk be a papírpénzt a középső lukba.
Nem abba, a másikba.
Már csak 10 másodperc.
Stressz! Mögöttünk 500 ember várakozik.
Már csak 7 másodperc.
Tegyük be a papírpénzt a Kağıt Para Giriş feliratú lukba, ami olyan idegesítően villog.
Integessünk a pénzünknek, mert már nem látjuk többé.
Már csak 2 másodperc.
A robotnéni megszólalt.
Azt mondta, hogy blablابلابلابلابلابلabl
Meg hogy blabalablalabala hümhüm
És még, hogy bamabablابلabl
A monitor zöld lett
A monitor bal felső sarkában megjelent az összeg, amit most már elbuszozhatunk, elhajózzhatunk, elmetrőzhatunk, stb...
A monitoron megjelent két gomb. Egy zöld, és egy piros. Azt kérdezi, kérünk-e nyugtát.
Hívjuk fel a cégünk könyvelőjét, és kérdezzük meg tőle, el tudja-e számolni.
Ha igen, akkor válasszuk a zöld evet gombot. Ha nem, akkor a piros hayır gombot.
Vegyük el az Istanbulkart-ot a nyílásból, és tegyük zsebre.
Tegyük a a MI zsebünkbe.
Fényképezzük le megint az automatát, hiszen a most már a mi pénzünk is benne van.
Fényképezzük le a frissen feltöltött Istanbulkart-ot.
Készítsünk fotót a mögöttünk álló sorról is (ehhez használjuk a panoráma módot)
Kérjünk minden mögöttünk állótól autogramot, és kérjük el a Facebook címét is.
Készen vagyunk, most már mehetünk tovább.

[iframe src="http://player.vimeo.com/video/55600332?badge=0" width="500" height="281" frameborder="0" webkitAllowFullScreen mozallowfullscreen allowFullScreen]

2012-12-21

Egy jó kis hátsó utcában, egy kis eldugott könyvesboltban találtunk egy jó kis eldugott könyvet.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Türk-Macar tarihi ilişkilerinden kesitler - Fejezetek a török-magyar kapcsolatok történetéből[/caption]

Ilyen jó kis könyvesboltból, pláne jó kis hátsó utcából szerencsére eléggé sok van Isztambulban. És bizony lehet találni magyar, vagy magyar vonatkozású könyveket is. Mint pl. a Fejezetek a török-magyar kapcsolatok történetéből c. könyvet.

Ezt a nem éppen pehelysúlyú könyvet még az Európa Kulturális Fővárosa 2010-es program keretében adták ki. Nem is akár milyen helyszínen!

Mint utólag megtudtuk (két és fél év végülis nem nagy idő), a Dolmabahçe Palotában volt egy kiállítás a török és a magyar kapcsolatokról. A könyv ennek volt a kísérője.

A Fejezetek a török-magyar kapcsolatok történetéből c. könyv - annak ellenére, hogy magyarok is dolgoztak rajta, és még az akkori magyar parlament is megáldotta - leginkább a törököknek szól. Nekik mutatja be, milyen is a magyarok, és hogy a történelem során milyen sokszor kerültek a törökökkel kapcsolatban. Ez leginkább az olyan részeken látszik, ahol nemcsak annyit írnak le, hogy Bartók Béla, hanem el is magyarázzák, hogy ő ki is volt. Mondjuk erre lassan Magyarországon is szükség lenne. Legalább olyan szinten, hogy annyit azért mindenki tudjon, Bartók nem havymetal énekes volt.

Tehát a könyv eredendően a törököknek szól. De magyarra is le van fordítva. És persze fordítva is le van fordítva. Értitek, na... :)

Itt van mindjárt a híres magyar ataturki gyászjelentés törökül is, amit olyan sok török kért tőlem. Ez eddig csak magyarul volt elérhető.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Atatürk gyászjelentés - Atatürk obituarist[/caption]

A könyvet még nem sikerült jól átböngészni, csak belelapozni. De már így is sok érdekességet találtunk benne.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Gróf Széchényi Ödön[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Gróf Széchényi Ödön és tűzoltó csapata[/caption]

És ahogy a könyvet lapozgatjuk, ebben tényleg mindenki benne van. Nemcsak a híresebbek, mint Rákóczi, Kossuth, Bartók, hanem még Mátyás király is, aki azért nem lehetett a törökök

kedvence. :)

Természetesen megtaláljuk a korai török turisták útvonalait is, mint Mohács, Szigetvár, de azt a helyet is, ahol elsőre nem kaptak szállást: Eger várát. De találunk benne ajánlatokat is a modern turistáknak, akik remélhetőleg pénzzel és nem fegyverrel fognak érkezni.

Nem tudom, van-e hasonló könyv, ami a magyaroknak mutatja be a több évszázados török-magyar kapcsolatot (és nemcsak azt a bizonyos 150 évet). Ha valaki tud ilyet, léci írjon!

2012-12-24

Kezdjük a legelején: Törökországban nincs hivatalosan Karácsony. Van helyette Mikulás, meg újév, meg újévi fa, meg nagy vásárlási akciók, meg sok sok szép színes lámpa, ami olyan jól néz ki. Meg egyébként is. Ilyen buliból senki sem akar kimaradni.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Megjött a Karácsony[/caption]

Most már tudom, hogy nem egyedül ünneplem december 24-én a Karácsonyt Isztambulban, és Törökországban. Vagyunk legalább százan. De mi van a többiekkel?

Induljunk ki onnan, hogy Anatóliának nagyon hosszú (legalább 10.000 éves) és nagyon bonyolult (legalább nagyon nagyon bonyolult) történelme van. Szinte mindenki megfordult itt a történelem során. Még olyanok is, akik nem akartak. És aki erre járt, ki-ki a maga nézete szerint hozott valamit: kultúrát, vallást, családtagot, fegyvert, pénzt (aki pedig távozott, leggyakrabban szőnyeggel a hóna alatt tette, míg a hozott cuccot itthagyta). Így aztán mára - kis túlzással - a világ összes vallása megtalálható. És ez még csak Isztambul.

Ha csak a templomokat nézzük (azaz vannak/voltak annyian, hogy egy egész templomot felépítsenek), akkor élnek itt görög-keleti ortodox, bolgár ortodoxok és katolikusok, örmények, római katolikusok (olasz, francia, és angol), szírek (őskeresztények). De még olyan anglikán templomot is találni, amit a Krím-félszigetről származók emeltek. Sőt! Még orosz ortodoxok is nagy számban élnek, de nem tudni, nekik is van-e templomuk.

Ki látja át mindezt?

Éppen ezért a legegyszerűbb megoldás jött létre: mindenki akkor karácsonyozik, amikor csak jól esik neki. És úgy, ahogy tetszik.

A sorban elsők, mi magyarok vagyunk a december 24-es éjszakai énekkel egybekötött ajándékbontogatással. Majd 25-én jönnek a római katolikusok. Ezek legtöbbször olasz, francia és angol emberkéek. Persze ettől még az ajándékok között a szőnyeg, a teáskészlet és a Hogyan készítsünk kebabot házilag? c. könyv is felelhető.

A következő csoport az örmények. Ők szerintük a Karácsony pontos időpontja nem decemberben van, hanem januárban. Mégpedig 6-án. Elvileg ez a Karácsony eredeti, és igazi időpontja. Csak később került át az év legrövidebb napjára.

Velük ellentétben az Ortodoxok is egyetértenek abban, hogy a Karácsony helyes időpontja december 25. Szerintük viszont rossz naptárat használunk. Az, ami az ő kalendáriumukban december 25, az nálunk már január 7. Így ők zárják a sort.

Ők még csak a nagyobb csoportok. A kisebbeknél mindentől további eltérések lehetnek. De mi van a legnagyobb csoporttal? Az Iszlám törökökkel?

Náluk hivatalosan nincs Karácsony. Viszont az olyan dolgok, amelyek színesek és villognak, mindig is a érdeklődési körbe tartoztak. Így aztán ők sem maradhatnak ki egy olyan eseményből, aminek a közepén egy lámpákkal feldíszített fa van.

A "török Karácsonyt" úgy hívják, hogy Yılbaşı, ami valójában újévet (az év feje) jelent. Ez már jelzi is, hogy nem december 25-én tartják. És nem is január 1-én! Hanem még december 31-én. A Karácsonyfát éppen ezért Újévi fának (Yılbaşı ağacı) hívják. A Karácsonynak egyébként Noel a neve. Holott a Noel baba a Mikulás. De egyébként a Noel ajándékot jelent. Azaz a télapó neve törökül Ajándék Apó. Tudtok még követni? :)

Szóval, van egy alkalom, amikor csak úgy, minden ok nélkül tele lehet pakolni az ablakokat Mikulásokkal, és mindenre égőket lehet aggatni. Meg egyébként is mindegy, csak színes legyen.

És ha már színes, akkor miért ragaszkodunk olyan elavult dolgokhoz, minthogy a Karácsonyfa csak zöld lehet? Pl. egy lila, vagy még inkább egy rózsaszín fa sokkal jobban mutat a rózsaszín függöny előtt, mintha zöld lenne. Éppen ezért a bazárban minden színű fa megtalálható (a Karácsony bazárról majd holnap lesz szó). Bár én hiányolom a törökökre oly jellemző focis színeket, mint fekete-fehér, sötétkék-sárga, stb... Így egy igazi rajongónak mindjárt két fát kell otthonra vennie, különböző színekben. Mondjuk egy zöld-fehéret könnyen össze lehet még rakni, de azt hiszem, ennek Isztambulban kevesen örülnének (Feyyaz viszont tudja, melyik városban lehetne ebből sokat eladni).

De hála annak, hogy a Karácsonynak nincsen tradíciója, nagyon is szabadok a lehetőségek. Pl. a Karácsonyfa fogalmát is mindenki úgy érti, ahogy gondolja. Mindegy, csak zöld legyen. Vagy, mint fentebb láttuk, az se fontos. Lényeg, hogy érezhető legyen, ez egy Karácsonyfa. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Karácsonyfa Light[/caption]

Utána pedig ott van az, hogy karácsonyfaégő is akkor jó, ha sok van belőle. Ezer darab alatt nem is éri meg nekiállni... De minderről bővebben holnap, amikor is felfedezzük a Karácsony bazárt! :)

2012-12-25

Ma december 25-e van. Karácsony. A Karácsony nem is igazi, ha nem kíséri legalább egy jó nagy felfordulás. :)

Nekünk pedig, ha már egyszer Isztambulban vagyunk, a felfordulásból nem elég ha az csak nagy. Egyenesen bemegyünk a közepébe, a Karácsony-Bazárba! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Üdv a Karácsony Bazárban! [/caption]

Attól még, hogy december 25-e van, még nem állt meg az élet. Sőt! Még csak most kezd belendülni. Mondjuk nagy kár, hogy ilyenkor nem otthon vagyunk a jó meleg szobában a mézeskalácsok között, de legalább annyi vigasztal, hogy nem két hét alatt kell elvégezni egy hónapnyi munkát azzal együtt, amit egész évben elfelejtettünk.

Tehát a Karácsony Bazár nyitva van. Így ha az Isztambulban élő magyarok (vagy a télen idelátogató turisták) úgy érzik, hogy hiányzik még a fáról pár 70 cm átmérőjű dísz, vagy több kilométer égősor, esetleg mindenféle mutáns kínai angyalka, az még bőven ellátogathat ide. Előreláthatóan december 31-ig marad ez a felfordulás. :) De talán még tovább is tart...

Természetesen olyan, mint Karácsonyi Bazár, ténylegesen nem létezik. Ez csak egy ideiglenes felfordulás, mégpedig a Papír Bazár helyén. Végül is, a kettő nem áll olyan távol. A színes papírok helyett, most színes papír díszeket árul. Míg a mellette levő elektromos boltban (civilben lámpákat és akkumulátorokat forgalmaz) pedig égőket találhatunk. Nagy számban persze, hiszen a bazár ezen szektora elsősorban kiskereskedőknek szól. Azaz jelentős kedvezményt kaphatunk, ha egy szép füzérből nemcsak egyet veszünk, hanem mindjárt huszonötezret.

A közeli Fűszer Bazárnak köszönhetően néhány bolt a csendes időszakban cukrot és diót árul. Most ők is áttértek az ünnepi előkészületekre. Az egyik ilyen boltban találtam egy dobozt, ami Mikulásokkal volt teletömve. De még rajta volt a régi írás, hogy pisztácia, Antepből... Végül is... Na, rossz az, aki rosszra gondol! Hisz a puttyonyában van a mogyoró meg... inkább hagyjuk...

Szóval ez az a terület, amit most ellepett a karácsonyi hangulat. De úgy is mondhatnánk, hogy Kína beköltözött Isztambulba. Mondjuk ebben nincs túl sok meglepetés.

Sokkal érdekesebb viszont, hogy ugyebár a kínai dömping miatt kb. mindenhol ugyan azt találjuk. Minden évben van valami "trendi", mert éppen abból érkezett pár hajónyi. Sőt! Olyan is van, ami már évek óta kiirthatatlanul a bazár egyik alapvető terméke lett. Az egyik ilyen az a Mikulás, amelyiknek leesik az arca. Ebből valószínűleg több száz hajóval hoztak még a kínai császárság korából, és azóta sem sikerült mindet eladni. Aki nem ismeri ezt a fajta Mikulást, nem kell izgulnia, mert lesz majd jövőre is! :)

Viszont minden évben találni valami különlegeset is, ha figyelmesek vagyunk, és persze ha minden boltot jó alaposan átnézünk. Furcsa viszont, hogy minden évben másik boltban találjuk meg ezt a különlegességet. Hiába megyünk vissza oda, ahol tavaly vettük azt a cuki hóembert, az idén már nem ott olyan. De még hasonló sem. Csak az a tömegmikulás, amelyiknek leesik az arca...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ilyen hóembert azóta sem láttam újra...[/caption]

Tehát irány a Karácsony-bazár!

De még mielőtt odaértünk, azért jó tudni, hogy nemcsak a bazár van tele karácsonyi díszekkel. Már útközben is találkozhatunk különféle Mikulás csoportosulásokkal.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mikulások a Macros-ban[/caption]
Nem is beszélve a közkedvelt kommandós Mikulásokról, akik mindenhova felmásznak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Kommandós Mikulás[/caption]

Így könnyen az a veszély fenyeget minket, hogy még az előtt tele lesz a táskánk, hogy odaérnénk a bazárba. De nem kell izgulni, mert mindjárt az első boltnál vehetünk igazi, eredeti Mikulás-puttyot, amit a kínai Északi-sarkon szőttek a rénszarvasok. De ugyan ilyen könnyedén Mikulás-ruhát is beszerezhetünk. Van minden méretben, és minden nemnek. Talán még macskáknak is...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Karácsony Bazár[/caption]

A terület egyébként nem nagy. Kb. 1600 m². De azért jó, ha úgy készülünk, hogy legkevesebb 2 órát ott fogunk tölteni. De simán összejöhet az 5 óra is. Szerencsére a közelben van büfé bőven. Így a frissen beszerezett Mikulást (mind a 800-at) meghívhatjuk egy jó erős török kávéra. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mini zenés Mikulások[/caption]

A fő utca az, ami a Fűszer Bazár folytatása, és párhuzamosan halad a tengerparttal (Hasırclar Cd.). Ezen ilyenkor külön művészet végigmenni. Pedig csak 150 m. Mégis. Itt még az unalmas hétköznapokon is hatalmas tömeg van, hát még ha kitör a karácsonyi láz! De legalább az utca jó szűk, és állandóan átesünk valami Karácsonyfán, vagy szaxofonozó Mikulásra.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Itt még ballonból felszálló Mikulás is van![/caption]

Mire az utca végére érünk, már akkor is jól bevásároltunk, ha nem akartunk venni semmit. És hol vannak akkor még a hátsó kis utcák! Pedig ott találjuk az igazán érdekes dolgokat. Ha éppen nem jön szembe egy kamion...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Dobozbolt[/caption]

Pl. egy ilyen helyen (Kızıllan Sk.) van egy egész bolt, ahol csak dobozokat árulnak. Nem kell többé csomagolni!! Hehehe. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Zsákbolt[/caption]

Csak érdekességképpen, mindjárt a szomszédjában van egy zsákbolt is. Macskát pedig találni bőven Isztambulban. Így aki igazi zsákbamacskát szeretne Karácsonyra ajándékozni, ide jöjjön először! :)

Na de lássuk, mi is az idei sláger!

Mint már kiderült, a kommandós Mikulás nagyon népszerű. De a Mikulás is fejlődik. Idén már inkább ejtőernyővel érkezik.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Ejtőernyős Mikulás[/caption]

Aki viszont ragaszkodik a kommandós verzióhoz, de szeretne inkább valami törökösebb verziót, az találhat olyat is, amelyik éppen a Hárembe mászik be, hogy ott ellássa a lányok baját a virgáccsal, mert hát nekik is hozott diót és mogyorót.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Hárem Mikulás[/caption]

A bazárban egyébként minden a szokásos volt. Találtunk tűzijáték rakétát, annyi égősort, ami elérne a Jupiterig is (de talán még tovább is), megtaláltuk a 70 cm-es karácsonyfadísz, és persze mindent belepett a csillámpor és a műhó.

És idén is találtunk egy különlegességet, mégha nem is olyat, mint amire számítottunk: Karácsonyfadobozos teát.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Crhstmas Tea[/caption]

Mint kiderült, ez a termék nemcsak a bazárban lelhető fel, hanem a nagyobb üzletekben is (Migrosban eddig nem, de Üçler-ben már találkoztunk vele). És még az ára is egészen jó: 7 TL a kisebb, míg a nagyobb 15 TL. És mind tudjuk, hogy az ilyen színes dobozokért megőrülnek a törökök. :)

2012-12-26

Isztambul és a macskák két olyan dolog, ami egymástól elválaszthatatlan. És bár a blog címébe is beköltöztek, mi kicsit hanyagoltuk őket.

Ennek legfőbb oka, hogy egy Elif Ayiter-el közösen egy külön blogot indítottunk, ahol a(z) (emberi szemmel nézve) legfurcsább macskákat gyűjtöttük össze.

.

De azért azért, így év végére, összeszedtük a legmacskásabb megmozdulásokat. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Macskafarok[/caption]

Mindenek előtt, az idén is született pár kiscica. Legalább tízmillió (egy egész Magyarországnyi). Ami azt jelenti, hogy most már egész biztosan nagyon nagyon sok macska él Isztambulban.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Új cicák (new cats on the block)[/caption]

Ezek legtöbbször szőrös, karmos, és még nyávog is. Van köztük csíkos, pöttyös, meg egyszínű is. Aki akarja, számolja meg őket! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Kistigris[/caption]

És mit csinál ennyi macska a világ legnagyobb városában? Természetesen alszik!

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Nézd anya! Megmozdult![/caption]

Ismét bebizonyosodott, hogy Isztambulban a macskák 2012-ben is a legtöbb időt az alvással töltötték. Őt bárhol, bármikor és bármilyen pozícióban képesek aludni (érthetetlen okokból ebből a témából van a legtöbb fényképünk).

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ZZZ-zzz[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ZZZ-zzz[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ZZZ-zzz[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Alvás egy hosszú motorozás után[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ZZZ-zzz[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ZZZ-zzz[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ZZZ-zzz[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Párban alvás[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ZZZ-zzz[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] ZZZ-zzz[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mia-Ying-Yang-Yau[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] ZZZ-zzz[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ne tessék engem meglocsolni, én csak a tuját őrzöm!![/caption]

A magnemerősített hírek szerint 2013-ban a biológiai Nobel-díjat az kapja majd, aki megfejti, miért alszanak a macskák ennyit.
De egyszer még a macskák is felébrednek. És akkor mindjárt egy rövid tornába fognak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Hátizom-erősítő gyakorlat[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Felülés gyakorlat[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Láberősítő gyakorlat és jóga.[/caption]
Majd pedig közösen elmennek reggelizni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Közös reggeli[/caption]
Ezek után pedig elfoglalják a pozíciójukat valami magaslati ponton.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ez nem egy érett gyümölcs[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Én figyellek ám téged...[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Kukucs![/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Én visszaalszom itt a bokor tetején...[/caption]

Mindegy, hogy az milyen magas, csak magas legyen.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mrrrrrr.[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Én vagyok az új szobor itt fent, a hegy tetején[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Levitáló macskák[/caption]
De aki azt hiszi, hogy a macskák élete csak ennyiből áll, az nagyon is téved. Ők ugyanis komolyan dolgoznak. Pl. könyvet árulnak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Könyvárus[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Könyvárus[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Könyvárus[/caption]

Vagy filmet ajánlanak estére.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] A TV unalmas, vegyél inkább DVD-t[/caption]

A turizmusban is munkálkodnak

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Akrobatikus mutatványokkal nyugözik le a turistákat[/caption]

Még a reklámszakmában is dolgoznak.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Napi mönű ajándék macskával[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Hello Kitty-ízű chips kínai turistáknak[/caption]

De még olyan veszélyes munkát is vállalnak, mint pl. a termékek tesztelése eladásuk előtt. Így a vásárló ki tudja próbálni, hogy a kinézet játék mennyire fog tetszeni a házi kedvencének.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Tesztpilóta a háziállat boltban[/caption]
És persze a kereskedelemből sem maradhatnak ki.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ékszercsempészek[/caption]
A kedvelt szakma mégis inkább az őrzés-védelem.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mutassák a jegyeiket![/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Egy halas szendvicsért cserébe vigyázunk a házadra a haverokkal[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Vigyázunk a kocsidra, tesó![/caption]

Ők tehát Isztambul macskái 2012-ben. Ők egy Karácsonyfa alatti sütkérezéssel kívánnak Kellemes ünnepeket! És ígérik, hogy 2013-ban is bőségesen fognak aludni.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Karácsonyi macska a Karácsonyfa alatt[/caption]

2012-12-27

A Coca Cola készítette egy reklámot, amit a biztonsági kamerák felvételeiből állítottak össze.

Ez elvileg megmutatja, milyenek is a törökök.

[iframe width="420" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/Cbydn-ZND6g" frameborder="0" allowfullscreen]

A videó nagyon jópofa. És a parkolás... Na az aztán tényleg ilyen. :)

Persze, amikor én szeretnék parkolni, akkor nagyon is jól jön, hogy csak így, lazán, bárhova le lehet állni. Törökország keleti felén jártak elmondása szerint ott az se baj, ha mindezt az út kellős közepén tesszük. Nem kell olyasmikkel vacakolni, mint a lehúzóadás az út szélére, meg ilyenek...

Azt azért érdemes hozzátenni, hogy a fenti videóból csak 2 rész van, amit valóban Törökországban vettek fel (a parkolás, meg az utcai tánc). A többi a nemzetközi verzióban is megtalálható:

[iframe width="560" height="315" src="http://www.youtube.com/embed/ceTBF1Hik51" frameborder="0" allowfullscreen]

Annak ellenére, hogy a videó nagy része nem Törökországban készült, ehhez hasonló pillanatokat itt is bővel el lehetett volna csípni. Sőt! Ennél még vadabbakat is, emberibbeket is, törökösebbet is. :)

2012-12-28

Most, hogy közeledik az új év Isztambulba, a fehérnemű-árusok készletei igencsak megváltoztak. Mondhatjuk azt is, hogy eltűntek a fehér és a fekete alsóneműk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Piros fehérnemű bolt[/caption]

A törökök (főleg a nők), úgy tartják, hogy szilveszter éjszakáján pirosba kell öltözni, mert akkor a következő évben szerencsések lesznek. Elsősorban persze ott érdemes pirosat viselni, ahol más nem láthatja (kivéve a beavatottakat persze), de ahogy elnézem a boltokat, az se baj, ha valaki Mikulásnak öltözik. Csak piros legyen.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Piros fehérnemű bolt[/caption]

Megpróbáltam utána járni, hogy mégis, mi az alapja ennek az tradíciónak. Végül az interneten kiderült, hogy Olaszországból származik, de Törökországon kívül több más országban is terjed.

Elsősorban szingliknek ajánlják, mivel a mondat szerint aki piros fehérneműt visel az év utolsó éjszakáján, az partnert fog találni magának. Ráadásul nem is akármilyet! Az alsónemű színéhez híven vérpezsdítően kalandos év fog a szerencsésekre várni (úgyhogy nem árt előtte elmenni a dokihoz beszélgetni egyet a tablettákról és egyebekről).

Elnézve a bolti készletet, ha a szilveszteri éjszakai bulin egy-egy ilyen megvillan, nem kétséges, hogy pár bika be fog vadulni...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Piros fehérnemű bolt[/caption]

A történethez az még hozzátartozik, hogy a török nők egyébként rendkívül prűdek. A magyarokhoz képest sokkal zárkózottabban öltöznek (persze kivételek vannak bőven), és a kényes témák is ritkábban kerülnek elő, és akkor is csak nagyon zárt társaságban. Ezzel szemben viszont, ha jön a szilveszter, nem restek megrohmozni a legkihívóbb piros fehérneműs polcokat sem. Sőt! Azért megy a harc, hogy ki találja a legvadabb ruhadarabot.

2012-12-31

Sokat gondolkoztam, mi is legyen az év utolsó bejegyzése. Ami amolyan igazán szilveszteres lehet. De aztán arra gondoltam, hogy mindenki inkább bulizik vagy a TV-t nézi. Ki akarna ilyenkor blogot olvasni (pláne, ha már túl sok benne az alkohol, akkor ki tud...)

De azért összeraktam valami speciálisat, ami azért már Isztambulban is érdekességnek számít.

Jah, és hogy miként ünneplik a törökök az új évet? Ugyan úgy! Bulival, tűzijáték rakétával és nagyon sok hangerővel. :)

Szóval.

Aki már régebb óta olvassa a blogot, az tudja, hogy Törökországban (pláne Isztambulban) tényleg mindent lehet házhoz szállítani (csak az ést nem, de azt hiszem, ezt még egyik országban sem sikerült még megoldani. De a hülyeség viszont hipersebességgel érkezik, így elvileg meg lehetne lehetséges). Az egyik ilyen példa a McDonnelds.

Igen, az ember minek rendeljen pizzát, vagy sült csirkét, vagy kínait (mármint kínaiak által készített ételt. Bár biztosan lehet kínait is rendelni, de azt nem megevésre), amikor hamburgert is lehet? Sültkrumplival és dupla adag kólával természetesen...

De ha jobban belegondolunk, mégis nagy különbség abban, hogy egy hamburgert kérünk, vagy egy pizzát. Mindkettőnek a dobozára kényelmesen rá lehet ülni.

Úgyhogy ez nem is olyan nagy dolog. De jól szemlélteti azt, hogy Törökországban tényleg mindent lehet házhoz rendelni.

Tényleg mindent?

Nos... Még teát is.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Török tea[/caption]

A múltkor, mikor fizetésre vártam az egyik étteremben, láttam, hogy a pincér egy pohár teát becsomagolt, majd kiment vele az utcára. Mint megtudtam, az ügyfél teát kért. Házhozszállítással.

No, ez azért mégiscsak meglepő volt. Még Isztambulhoz képest is. Talán, ha egy csoport marslakó ugrott volna be kebabot venni, az lett volna hasonló meglepetés. Bár rajtam kívül ezen senki sem csodálkozott.

Aztán jobban belegondoltam. Emlékszem, hogy a bazárban nemcsak a szőnyegárosokat, hanem a teafelhasználókat is kerülni kellett.

És tényleg, a tea házhozszállításnak évszázados hagyományai vannak. Sőt! Egészen biztos, hogy bőven megelőzte a pizzafutárokat.

Az olyan helyeken, ahol igencsak zajlik az élet (pl. a bazárban) nincs idő olyasmire, mint a teafőzés. Itt inkább az a jellemző, hogy van egy teasarok valahol a közelben, ahol ipari mennyiségű tea készül (és mégsem lesz olyan, mint a menzás tea). Majd pedig, ha valaki teát szeretne inni (vagy a vendégeket teával megkínálni), akkor csak felhívja az üzletből a sarki teaárust. És máris megérkezik a friss, forró tea.

Egyes helyeken ehhez külön piros telefont is bevezettek. Kicsit hasonló, mint ami a Kreml-Fehérház párosban volt. Csak míg ott rakétákat lehetett rendelni, addig itt beérik a sima teával is.

No és akkor mindenkinek teában gazdag boldog új évet! A tea persze majd csak miután mindenki kijózanodott ;) Addig is...